ROBERT DUN

MAREA SINUCIDERE

PREFAȚĂ

Pentru tine, un singur drum există pe lume. Numai pentru tine există acest drum. Afară de tine, nimeni nu-l poate străbate.
Urmează conştient drumul vieţii tale, pe care alţii se trezesc orbește.

Frederic Nietzsche

Între altele, îmbelşugata literatură pe marginea celui de al II-lea Război mondial conţine două titluri: ***Ruskoffi*** lui Cavanna (Premiul Interaliat) şi ***Soldatul uitat***, al lui Guy Sager.

În ciuda formidabilului complot al tăcerii, organizat de întreaga presă, aceste două titluri au depăşit de mult milionul de exemplare vândute. Deşi foarte diferite, cele două romane au ceva comun: evenimentele sunt prezentate aşa cum au fost văzute de jos, de către muritorii de rând, pe care presa îi numea cadavrele ambulante de la Stalingrad sau Cotul Donului.

În ciuda curajului şi a excepţionalei lor lucidităţi, personajele romanului de faţă sunt la fel de perfect înghiţite şi mărunţite de catastrofele dezlănţuite de guvernele incredibil de mioape, ale popoarelor degenerate, înjosite, murdărite, debusolate.

În alte cărţi, cu alte ocazii am arătat angrenajul ce a condus Francezii la dezastruoasa mediocritate ce produce alegătorii şi aleşii democraţiilor noastre, manipulaţii şi manipulatorii. Mulţi vor crede că este vorba de ultimul Război mondial. Cei mai puţin miopi vor înţelege că vorbesc de prezentul ce continuă al Războiului civil european.

Ispitit de modelul literar al Războiului american de Secesiune, m-am lăsat copleşit de ***Antigona*** lui Jean Anouilh, ce depăşeşte (***Pe***) ***Aripile vântului***, din perspectiva înfruntării a două gândiri antagoniste, fără a favoriza niciuna.

Romanul de faţă prezintă o viziune istorică, nu o teză politică.

La ora când Europa, America, Africa de Sud şi URSS sunt devorate din interior, de către Africani şi Asiatici, care vor distruge ceea ce ne este mai scump, precum libertatea femeii, forţa individului în faţa tăvălugului nivelator al Statului, sau libertatea de expresie în faţa ipocriziei şi a abuzurilor democraţiilor totalitare, nu mai poate fi vorba de reglarea vechilor socoteli istorice precum problema apartenenţei, la o anumită ţară, a Alzaciei sau a Lorenei, a Tirolului, Sileziei, Transilvaniei, Basarabiei, etc. Nu mă interesează decât spălarea colectivă a creierelor şi a sufletelor, stoparea urii, a ambiţiilor tâmpite şi uneltirilor criminale dintre popoare, deschizând astfel calea înţelegerii sănătoase şi mature a istoriei, a urgenţelor tragice cu care suntem confruntaţi azi.

Marxismul, fascismul şi toate *ismele* posibile, inclusiv cele religioase, suscită angajamentul milioanelor de oameni puri dar naivi, ce sunt întâi escrocaţi şi apoi puşi să se măcelărească unii pe alţii. Deşi aceste *isme* se sfâşie între ele, maţele şi măruntaiele lor sunt aproape identice: foamea, sexul, pedofilia, depravarea, mântuirea viitoare, tăierea cerebrală împrejur sau prezervativul cerebral, frica, oportunismele, corupţia, crimele, nevoia de iluzii şi a unei false coerenţe culturale, etc. Nimic de mirare că abjectul şi sublimul au devenit interschimbabile, împletindu-se în cele mai bizare combinaţii posibile, din care cauză orice judecată globală asupra cutărei sau cutărei mişcări istorice nu poate fi decât efectul unui reducţionism infantil.

Multe dintre ideile mele despre naţional-socialismul german vor suscita turbarea celor mai înverşunaţi detractori ai acestuia ca şi aceea a celor mai fideli nostalgici a ceea ce ar fi putut să fie. Cine ar putea contesta că soarta imparţialităţii este provocarea unanimităţii contra ei înşişi ?

Voi fi nevoit să demasc, să distrug clişeele festiviste, groteşti, mincinoase şi falsificatoare impuse de cei patru învingători şi judecători ai unor isprăvi imaginare, fără să pomenesc zecile, chiar sutele de guverne-marionetă, din spatele lor, ce formează

menajeria, circul tragic al mondialismului actual, care ar putea deveni ultima pagină a lui *homo sapiens* pe pământ.

În ciuda aspectului lor teatralo-monolitic, fascismele de acum aproape un secol erau sfâşiate şi compromise, în însăşi fiinţa lor, de rivalităţi personale incredibile, incoerenţă, de falsa înţelegere a lumii din prima jumătate a secolului trecut. În sprijinul acestei idei nu citez decât două izvoare: ***Ordinea neagră*** a lui Heinz Hohne (a nu se confunda cu cartea lui Brisault, ce are acelaşi titlu) şi enciclica papală ***Mit brennender Sorge*** (*Cu cea mai arzătoare neliniște*), a lui Pius al XI-lea. Bineînţeles, *Ordinea neagră* nu putea fi exhaustivă. Totuşi, autorul nu evocă nici măcar faimoasele unităţii *SS Ordensburgen*, foarte indisciplinate în raport cu puterea politică şi militară. De altfel, armata germană este singura din lume care a rezervat o decoraţie pentru indisciplină (*Ordinul Maria Tereza*), cu condiția ca îndreptățirea indisciplinei să fie în final recunoscută. Normal, asta nu poate să nu afecteze imaginea cunoscutei şi temutei discipline militare, a celui mai vrednic, disciplinat şi creator popor din lumea contemporană. Nimic de mirare că aceeaşi *Ordine neagră* prezintă un Himmler ce complotează cu contele Bernadotte, pentru a-l răsturna pe Hitler şi a încheia pacea cu Occidentalii. Cât despre *Mit brennender Sorge*, enciclica respectivă emană de la un papă conştient de forţa complexă şi confuză a naţional-socialismului, ale cărui orientări viitoare şi ţintă finală nu puteau conveni catolicismului, nici aşa-numitelor democraţii.

Nimic nu este însă mai fals decât ideea că fascismele au fost nişte doctrine superficiale şi demagogice. Fascismele veacului trecut au fost străbătute de curentele inconştientului colectiv al popoarelor respective, toate ieşite din conflicte culturale milenare, străine oricărui sistem politic din vremea noastră.

Cercetarea istorică nu este la adăpost de erorile specifice slăbiciunilor şi tendinţelor omeneşti. Totuşi, în faţa faptelor, a mărturiilor unor personalităţi rămase până la moarte fidele lui Hitler, cazul lui Léon Degrelle sau Otto Skorzeny, când aceste mărturii coincid cu cele scrise de însuşi controversatul cancelar german, nu mai există nicio posibilitate de îndoială în ce priveşte veracitatea spuselor lor. Din astfel de confruntări, pe care

mulţi cititori le pot face ei înşişi, rezultă concluzii precum următoarele:

1). Hitler nu credea în antichitatea nordică şi ar fi intenţionat restaurarea elenismului.

2). Führerul nu credea nici în marele proiect de revoluţie culturală şi biologică preconizată de către SS, menajând-o pe aceasta din motive strict militare.

3). În ciuda anumitor declaraţii, Hitler nu a reuşit să se elibereze total de sub jugul iudeo-creştinismului.

Hitler nu a cunoscut lucrările arheologice soldate cu descoperirile, postbelice, ale lui Jürgen Spanuth şi Britta Verhagen. Ca mulţi romantici germani, el s-a lăsat sedus de lumea mediteraneană, fără să înţeleagă că vestigiile civilizaţiilor respective sunt impresionante pentru că ele s-au bazat pe piatră, în vreme ce culturile daco-celtă, germanică şi altele, bazate pe lemn şi metal, nu au lăsat decât urme şi indicii roase de insecte, de oxidare. Între timp s-a dovedit că Nordicii au domesticit calul şi au inventat roata, că au construit ambarcaţiuni şi vapoare neîntrecute, din rândul lor ieşind metalurgişti superiori celor din Orientul Apropiat sau Mijlociu, inventatori ai oţelului şi ai multor procedee de cimentare, fierari desăvârşiţi şi bijutieri din cei mai rafinaţi. Tot nordicii sunt creatorii sau cel puţin transmiţătorii alfabetului cunoscut ca fenician, ca şi a celui grec. Runele sunt singurul sistem de scriere din lume, ale cărui semne au deopotrivă o valoare ideografică şi alfabetică.

Hitler ar fi vrut să realizeze o revoluţie culturală. El s-a dovedit însă incapabil să se debaraseze de modelul hegemonic romano-cezarian, ignorând, necunoscând cu adevărat preţioasele cunoştinţe sociologice despre sacru, sau chiar mesajul nietzschean. Insuficienta sau totala necunoaştere ori neînţelegere se justifică, probabil, pe plan politic: una sau alta dintre sursele gândirii sale se acordă mai uşor cu idealurile liberale şi aristocratice englezeşti, decât cu cezarismul decadenţei romane. Bineînţeles, asta nu împiedică făcătorii şi manipulatorii de opinii zise « democrate », să denunţe ca neo-nazistă orice referinţă la antichitatea nordică, la Nietzsche, Zamolxe, *Rugăciunea unui Dac* sau *Scrisorile* lui Eminescu.

Hitler nu a putut niciodată să rupă total şi definitiv cu iudeo-creştinismul, cum au făcut-o înaintea lui unii oameni politici francezi sau mexicani. Ca şi Goebbels sau Göring, el a rămas până la moarte printre ţârcovnicii bisericii creştine. Mulţi martori oculari declară că l-au auzit spunând că Imperiul englez şi Biserica romano-catolică sunt fundamentul ordinii mondiale. În *Doctrina mea*, importantul complement la *Mein Kampf*, Hitler mărturiseşte că « identitatea scopurilor noastre cu cele ale Bisericii romano-catolice este atât de clară încât tentaţia unei uniuni complete este foarte mare ». Nu întâmplător, generalul SS Ohlendorf reproşa fascismului mussolinian că « perturbă » comunitatea credincioşilor creştini.

Niciunul dintre conflictele descrise în această carte nu este inventat. Unii însă se vor întreba: la ce bun încă un roman? Nu ştiu nici eu. Ştiu numai că sunt singurul care îl pot scrie şi că fără acest roman prezentul actual nu poate fi înţeles.

Putem oare spera că, în pofida groaznicei lor decadenţe actuale, Europenii vor lua cunoştinţă de valorile superioare pe care le deţin. Putem spera că popoarele Europei se vor dezice de filosofia lui « Totul este de vânzare, nu se pune decât problema preţului », că se vor debarasa de ruşinoasa viziune a materialismului economic, în versiune marxistă sau alta?

Se va găsi oare un număr suficient de contemporani care să înţeleagă că cei păcăliţi şi căsăpiţi nu sunt inocenţi sau nevinovaţi, ci complici cu înşelătoriile ce-i pocesc, că oceanul de minciuni în care se complac şi care face imposibilă înţelegerea noastră de către noi înşine, înţelegerea trecutului şi a destinului nostru, nu ne-a căzut pe cap decât pentru că ne place să ne bârfim, să ne urîm reciproc, să ne scăldăm în propriile iluzii şi miopii, în vanitatea noastră mai curând prostănacă decât inconştientă?

Suntem în a douăzeci şi cincea oră. Nu am niciun remediu miraculos de propus. Strig către cei tineri, ce încă pot auzii : Adevărul există! Pentru a-l găsii trebuie să conştientizaţi spălarea creierelor voastre, la grădiniţă, în şcoli şi universităţi, mai exact tăierea cerebrală împrejur, prin care aţi trecut cu toţii, fără să vă daţi seama. Aruncaţi la coşul de gunoi al istoriei prezervativul

cerebral pe care îl bănuiţi. Dezîndrăciţi-vă singuri! De ce să imitaţi pe cei născuţi nu neapărat boi, dar care cred că trebuie, că este musai să moară vaci? Comparaţia este jignitoare pentru stimaţii boi şi drăguţele vaci, care ne dau laptele, viţeii, pielea şi coarnele lor, cu care apoi ne încornorăm singuri. Nu boii au devenit monstroşi, ci noi, oamenii, omenirea, intelectualii handicapaţi, culturnicii, aşa numitele civilzaţii, idolatriile şi religiile care pocesc adevărul, mai întâi, apoi, pe cale de consecinţe, întreaga lume a lui Dumnezeu.

Să încetăm a imita pe cei ce cred, prosteşte, din laşitate, lene, superficialitate sau dorinţă de câştig că nu se poate altfel. Adevărul există! Se poate şi altfel ! Jos minciuna! Jos mincinoşii! După cum spune un scriitor contemporan[1], a cărui ultimă carte a fost recent interzisă în Germania, să spunem cu toţii adevărul, să strigăm adevărul la cer, să facem pe Dracul de ruşine!

1. Este vorba de Gerald Menuhin, fiul violonistului Iehuda Menuhin, fostul elev al lui George Enescu. Cartea lui poartă titlul ***Spune adevărul şi fă-l de ruşine pe Diavol***, subtitlul ei fiind ***Recunoaşte-l pe adevăratul inamic şi vino să-l combatem împreună***. În plus, cartea poartă următoarea dedicaţie: *Pentru Germania, pentru Germanii care încă vor să fie germani, pentru omenire.* Ilustraţia copertei acestei cărţi prezintă un bărbat ce smulge iedera parazitară de pe un stejar. Ce-ar fi să încercăm a smulge iedera şi ceilalţi paraziţi de pe stejarii Bătrânului Continent? (NT).

ANII TREIZECI

Iulie 1933 îşi întinde torpoarea furtunoasă peste platoul dintre două culmi alpine ce nu ating 1600 de metri. În jurul tăului oval, cu apa ca de metal, ţăranii taie turba cu sapa, încărcând-o în tomberoane trase de cai năpăstuiţi de muştele lunii lui cuptor. Pe şoseaua pavată, ce leagă între ele târguşoarele de munte, circulă maşini pline de tineri în uniformă. Una dintre ele coteşte şi o ia către valea ce merge către sud, în lungul căreia se etalează o bijuterie de sat, Erlenbrunn, ce numără peste două mii de locuitori.

La Erlenbrunn funcţionează o fabrică de hârtie, în care lucrează mulţi comunişti. Tot aici există trei cafenele, tipic germane: « Leul de Aur », « La partizani » şi « La umbra Teiului Bătrân ». Fiecare dintre acestea are peste 800 de ani. Sătenii se adună în ele încă de pe vremea când inamicii bisericii şi ai feudalităţii se reuneau la « Leul de Aur » în jurul marelui împărat Frederic al II-lea, Barbă-Roşie. « La partizani » se adună sătenii mai exaltaţi, cei insociabili, autonomiştii bavarezi, naţionaliştii cunoscuţi sub numele de Căşti de oţel, partizani ai mareşalului Ludendorff, dintre care mulţi s-au apropiat de Hitler. În fond, Erlenbrunn trăieşte la fel ca în urmă cu o mie de ani, când încăpăţânaţii Daco-Celţi s-au refugiat în munţi, evitând orice fel de contact cu triburile germanice invadatoare. Astăzi, urmaşii nesupuşilor Daco-Celţi, de altă dată, au intrat cam toţi în rândurile naţional-socialiştilor, fără să le pese prea mult de neînţelegerea milenară, cu gândul mai curând la armonia naţională viitoare. Foarte numeroşi în această regiune, numai cunoscuţii de aproape ai lui Ludendorff ţin încă nasul pe sus. Deşi moţăiesc cu vrednicie la reuniunile partidului popular al naţional-socialiştilor, « Căştile de Oţel », cum îşi zic ei, se ţin mai cu moţ decât ceilalţi Daco-Celţi de odinioară, deşi la un loc formează talpa mândrilor Germani ce laudă pe Dumnezeu că un om ca Adolf Hitler s-a născut în mijlocul lor. « La umbra Teiului Bătrân » se adună cei ce nu cunosc decât propriul buzunar, pofta de câştig şi moşia, pe care unii vor s-o păstreze iar alţii să o dobândească ori să o lărgească. Printre aceştia se

găsesc măsliniii, nemâncători de jumări, pentru care paralelismul căilor ferate e superior geometriei euclidiane şi tuturor constituţiilor, din care cauză sau din alte motive li s-a spus « Oameni cu J » -- de la Jumară-Jumărică-Crăcănel, Cotoiul de Baltă şi cârciumarul de după Versailles, cu bordel, pe malul lacului, care a şters-o scurt, după 30 ianuarie 1933, fulgerat dintr-o dată de milenara înţelepciune a profeţiilor uitate şi de Cel de Sus. Ceilalţi iubitori ai propriului buzunar au dus-o în trai pe vătrai sub toate regimurile, deşi unii o cam sfecliseră când cu efemerul guvern communist din 1919.

Nimic nu-i însă veşnic pe lume. Acum, în toate cele trei cafenele se discută aceleaşi discuţii: fabrica de hârtie, salariul, şomajul şi noul regim, instalat cu şase luni în urmă. « La umbra Teiului Bătrân » se discută cu superioritatea şi importanţa celor ce ştiu că sunt aleşii dintre aleşi, la « Leul de Aur » toată lumea vorbeşte dar nimeni nu ascultă pe nimeni, iar « La Partizani » domneşte cea mai strictă disciplină: nu vorbeşte decât cel programat să vorbească, iar ceilalţi îl ascultă ca pe Sfântul Ioan, Gură-de-Aur.

Plină cu o grupă SA în uniformă, camioneta Opel se opreşte în faţa « Leului de Aur ». Patru sau cinci « cămăşi brune » coboară şi intră în cafenea, traversând din ochi sala sumbră şi mohorâtă în care, dintr-o dată, se aude şi musca în zbor. Discuţiile au încetat, comuniştii şi-au pus lacăt la gură iar patroana, putinica Frieda, s-a invizibilizat. Noii veniţi iau loc şi aşteaptă -- aşteptare lungă ce riscă să devină nu foarte politicoasă. După o vreme, vacarmul celor patru pulane ce pocnesc masa goală o scot la vedere pe cârciumăreasă.

-- Jawolh, jawolh, domnilor, cu ce vă servesc?

-- Patru halbe blonde.

-- Prost!

-- Încă ceva, spuse unul dintre ei. Dorim să vorbim cu Fritz Holzberger.

-- Nu-i aici.

-- Vedem bine că nu este aici. Unde ar putea fi ?

-- Astăzi nu l-am văzut. O fi acasă.

-- Unde locuieşte?

-- La capul satului. Ultima casă pe dreapta.

Cei patru golesc halbele şi o şterg. Îi primeşte nevasta celui căutat, o Giocondă cam trecută dar încă frumoasă, cu o umbră de amărăciune pe care efortul de a face faţă celor patru nu reuşeşte să o ascundă.

-- Scuzaţi-ne prezenţa, Doamnă. Dorim să vorbim cu domnul Fritz Holzberger.

-- Soţul meu nu este acasă.

-- Unde l-am putea găsi?

-- Fără îndoială, « La leul de Aur ».

-- De acolo venim.

-- Altceva nu ştiu.

-- Vă rugăm, Doamnă, nu ne complicaţi misiunea în mod inutil. Trebuie să-l vedem pe Fritz Holzberger şi îl vom scoate din pământ. Nu avem timp de joacă.

-- Domnilor, nu am obiceiul să-mi supraveghez soţul. De altfel, trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

-- Îl putem aştepta aici?

-- Asta nu-l va aduce mai repede.

-- Doamnă dragă, nu am venit să îl arestăm.

-- Bineînţeles. Ştiu foarte bine. Aşa spuneţi totdeauna. Asta uşurează arestarea.

Elisabeta Holzberger a suportat ani şi ani viaţa de soţie a unui militant communist, vânătăile de pansat, patosul discursurilor revoluţionare pe marginea revoluţiei ratate. A muncit enorm. Frumoasă ca feciorele Renaşterii italiene, a făcut curăţenie în toate casele bogătaşilor ce se întâlnesc La umbra Teiului Bătrân, fiind sigură că soţul ei, Fritz, cam are dreptate, lumea fiind plină de amaruri şi de chin. Totuşi, ea şi-a crescut fata, ce îi seamănă perfect, ca pe o burgheză. Acum însă aduce scaune pentru cei patru SA, veniţi să-i aresteze soţul, tatăl lui Waltraut. Dintr-o dată însă, o apucă o durere inexplicabilă la gât şi în regiunea inimii, durere ce o face să înţeleagă că de data asta ar putea fi picătura ce dă peste pahar.

-- Mulţumim Doamnă. Nu trebuia să vă deranjaţi.

Ea nu răspunde nimic. Un tânăr SA face semn şefului cu cotul şi îi arată din privire o fotografie ovală de pe perete: un soldat cu mustaţă, iar sub fotografie o « Cruce de Fier ».

-- E soţul dumneavoastră?

-- El însuşi.

-- Noi ne întrebăm ce poate să caute la comunişti un soldat curajos şi un luptător viteaz în slujba patriei sale.

Femeia nu răspunde. Se aud paşi pe scara de lemn. Fritz Holzberger, bărbat la cincizeci de ani, slab dar robust, fondator al celulei comuniste de la fabrica de hârtie Erlenbrunn, intră pe uşă. Se vede clar că este chiar cel din fotografie.

Fără să salute pe nimeni, Fritz Holsberger declară:

-- Vă urmez. Ce pot şi am dreptul să iau cu mine?

-- Nu am venit să vă arestăm. Vă rugăm să ne lăsaţi iniţiativa întrevederii. Arătaţi-ne livretul vostru militar.

Holzberger scoate actul din buzunarul interior şi îl întinde celui care i-l ceruse. Ordinul de zi pe armată şi decorarea cu Crucea de Fier figurează în chiar fruntea livretului. Şeful SA restituie livretul militar, mulţumeşte şi se înclină.

-- Nu am venit să vă arestăm. Vrem doar să vă prezentăm Kreisleiterului[2] Wiechner, care doreşte să vă vorbească.

Fritz înalţă din umeri, ia câteva lucruri de tualetă şi spune pe tonul cel mai natural: « Să mergem ». Elisabeta nu s-a întors din camera unde s-a retras. Ca şi soţul ei, nu vrea să-şi ia « adio »,

---

2. *Kreisleiterul* era funcţionar de partid, şef peste unitatea administrativ teritorială numită *Kreis*, ajutat de o direcţie a partidului, numită *Kreislleitung*. Ierarhia supremă a partidului era un corp de şefi, condus, în teorie de Hitler, ca Führer - practic, de şeful cancelariei partidului, ajutat de direcţia *Reichsleitung*, compusă din *Reichsleiteri*, şefi ai diferitelor organizaţii şi servicii de partid, cu caracter naţional. Sub şeful cancelariei partidului se găseau *Gauleiterii*, cu autoritate în teritoriile administrative numite *Gau*. *Gauleiterul* era asistat de un *Gauleitung*, organizat după modelul *Reichsleitung*. *Kreisleiterii* erau la nivelul inferior al ierarhiei plătite. Sub ei erau voluntari neplătiţi, *Ortsgruppenleiterii*, *Zellenleiterii* şi *Blockleiterii*. Ordinele şi instrucţiunile emanau de la Direcţia Partidului pentru Reich. *Gauleiterii* aveau puterea de a le interpreta şi transmite nivelelor inferioare. *Kreisleiterii* aveau şi ei putere de interpretare a ordinelor, pe care nu o aveau *Ortsgruppenleiterii, Zellenleiterii* şi *Blockleiterii*, ce primeau instrucţiuni precise. (NT).

nici « absenţă de adio » în prezenţa trupeţilor SA. Şi-a pus mâinile la urechi, pentru a nu auzii închiderea uşii, paşii coborînd scara de lemn şi pornirea maşinii. Nu pare neliniştită, deşi simte un mare gol în ea însăşi, văzându-se într-o lume ireală, pe care nu o mai recunoaşte.

Soarele în amurg luceşte parcă mai mult ca altădată. Aşa trebuie să fii fost din totdeauna, căci timpul nu există. Bun, vom vedea şi asta, îşi spune ea în sinea ei. E sâmbătă. Waltraut trebuie să se întoarcă de la Munchen, unde şi-a terminat primul an de facultate. Pentru ea, trebuie să mă ţin bine. Toate ne cad pe cap. Îi voi spune… Nu, n-o să pot. E prea mult.

În aceeaşi clipă este invadată de o unde de durere ce îi comprimă gâtul şi inima. Cuprinsă de frig se prăbuşeşte într-o crispaţie tetanică, simte că un hohot de plâns ar uşura-o, dar nu poate plânge la comandă. Dintr-o dată inima îi este parcă străpunsă de o suliţă, buzele şi obrajii fiindu-i aspiraţi de propria-i gură. Îndoită nefiresc de crispaţia tetanică, lovită de o neaşteptată pareză facială, Gioconda îşi comprimă inima cu ambele mâini, dându-şi ultima suflare pe podeaua camerei.

Peste o oră, Waltraut urcă scara parcă mai îngustă decât altădată; se îndreaptă spre bucătărie, unde se aşteaptă să-şi găsească mama. Nu o găseşte însă decât în camera ei, cadavrul fiind aproape rece. Negăsind la locul lor aparatul de ras, pămătuful, periuţa de dinţi şi săpuniera tatălui, Waltraut înţelege perfect cele petrecute.

*
* *

Când Fritz traversă sediul partidului din Erlenbrunn, vreo cincisprezece perechi de ochi l-au privit cu o ură evidentă. Nimeni nu suflă însă o vorbă. La naţional-socialişti, disciplina nu se discută.

Fritz Holzberger fu introdus în biroul Kreisleiterului Otto Wiechner: talie medie, păr castaniu, mustaţă Adolf, figură impenetrabilă sub o frunte largă traversată de o profundă cicatrice, masiv, corpolent şi dur. Deşi fără degetele mâinii stângi, Otto

Wiechner degajă o impresie de forţă contra căreia totul se sfărâmă. Cu zâmbetul pe buze, vocea lui pare de bronz:

-- Bine aţi venit, tovarăşe… Luaţi loc. Simţiţi-vă ca acasă. Am studiat cazul dumneavoastră. Soldat exemplar, muncitor corect şi capabil, cap de familie model… Ideile politice ne separă. Pentru naţioanal-socialişti însă, valoarea biologico-rasială şi morală a unui om este mai importantă decât ideile lui politice, într-o etapă sau alta a vieţii. Sper că ne vom înţelege. Ştiţi, desigur, că organizaţii întregi ale Partidului Comunist s-au înscris în Partidul Naţional-Socialist, cu secretarul organizaţiei de bază, drapelul roşu, secera şi ciocanul în frunte.

-- Decât să aşteptaţi de la mine o maimuţăreală de acest gen, mai bine împuşcaţi-mă imediat.

-- Nu împuşcăm pe nimeni, tovarăşe Holzberger. Cuvinte ca acestea fac parte din propaganda mincinoasă a inamicilor de rea credinţă, între care partidul dumneavoastră este elemental cel mai activ. Nu împuşcăm pe nimeni, ba chiar încercăm să reeducăm adversarii noştri, să-i câştigăm de partea adevăratului socialism, singurul socialism posibil, naţional-socialismul.

Nu vă vorbesc cu ipocrizie ci ca un adevărat tovarăş. În războiul încheiat acum cincisprezece ani, am fost camarazi de luptă. Acest război nu s-a încheiat şi nu se va sfârşi decât cu victoria sau cu distrugerea noastră totală.

În scurta perioadă când aţi deţinut puterea, aţi executat sute de oameni fără judecată sau înscenări judiciare arbitrare, pe bază de sentinţe dictate de Roza Luxemburg şi biroul politic sovieto-comunist. Negaţi cumva aceste lucruri?

-- Crimele de secole ale militarilor şi burghezilor, pe care acum îi ajută şi social-democraţii, justifică toate răzbunările posibile. Armata şi poliţia imperială au tras de atâtea ori în grevişti, fără niciun fel de judecată. Forţa brută şi pumnul în gură s-au folosit în mod ilegal, inclusiv din perspectiva legilor epocii respective.

-- De acord, tovarăşe Holzberger, dar ştiţi la fel de bine ca mine că oamenii înţeleg greu, parţial, cu întârziere. Industrializarea Germaniei a creat situaţii neaşteptate, ce incită la repunerea în discuţie a cauzelor celor petrecute. La toate nivelele

puterii, responsabilii epocii de care vorbim s-au confruntat cu situaţii de urgenţă. Nu justific abuzurile, nici brutalitatea arbitrară. Vrem numai ca lupta de clasă a muncitorimii să nu se soldeze cu distrugerea Germaniei, iar pentru aceasta suntem hotărîţi să construim socialismul cel mai multilateral posibil, adevăratul socialism care nu poate fi decât naţional. Vrem să construim naţional-socialismul. De aceea, dorim să colaborăm cu oameni ca dumneavoastră, curajul şi corectitudinea muncitorului german fiind foarte stimate şi apreciate de partidul şi de führerul nostru.

-- Atunci eliberaţi comunştii de după gratii.

-- Pe mulţi i-am eliberat. Pe alţii îi vom elibera, iar pe unii, deocamdată cel puţin, ar fi imprudent să îi scoatem de la mititica. După cum ştiţi, printre aceştia din urmă sunt foarte mulţi emigranţi de dată recentă, pe care nu i-a chemat nimeni, care au pătruns ilegal în Germania. Cu ce scop, rămâne de văzut. Nu vom discuta despre asta, după cum nu vom discuta nici despre asocialii irecuperabili, homosexualii şi ceilalţi devianţi încuibăriţi printre comuniştii cinstiţi şi corecţi.

-- Capitalismul imperialist a distrus generaţii întregi, nu numai pe cei încuibăriţi, cum spuneţi, printre comunişti.

-- S-au încuibărit şi printre mâncătorii de cadavre, care ar fi mai răi decât capitaliştii actuali, dacă-ar avea forţa şi inteligenţa necesare pentru a deveni nişte rotschildzi.

Naţional-socialiştii au de dus o luptă foarte grea. La exterior avem numai duşmani. Puterea banului, falsa aristocraţie ne suportă ca pe răul cel mai mic şi se vor opune cu toate forţele contra realizării programului nostru social. De ce trebuie ca muncitorimea germană să fie şi ea contra noastră? Asta ar fi culmea prostiei!

-- Nu tocmai, de vreme ce naţional-socialiştii se comportă ca inamicii lor. Credeţi că muncitorii germani sunt bătuţi în cap să ia în serios Frontul muncii şi delegaţii « muncitorimii », pe care voi îi substituiţi reprezentanţilor sindicali. Chiar dacă aţi vrea cu adevărat să instauraţi un regim socialist, o veţi face doar sub forma avantajelor rezervate dictaturii voastre naţional-socialiste. Muncitorii nu se simt liberi şi demni decât pentru un socialism

cucerit de ei înşişi. « Nu accepta un drept pe care nu eşti capabil să îl cucereşti tu însuţi ». Cuvintele acestea aparţin lui Nietzsche, nu lui Karl Marx. Asta-i tot ce ştiu din Nietzsche. Atât am învăţat în marele partid al comuniştilor. Cred însă în această frază pe care toţi comuniştii o cunosc.

-- Nu m-am înşelat acordându-vă această întâlnire tovărăşească. Dacă aţi şti cât de aproape mă simt de ceea ce spuneţi, asta ar limpezi discuţia noastră. Spuneţi-mi însă, revoluţia din Rusia s-a petrecut conform idealului vostru, al eliberării clasei muncitoare? Nu cumva, profitând de o înfrângere militară, o mână de intelectuali şi de teoreticieni săriţi de pe fix au pus mâna pe putere şi guvernează contra poporului rus? Voi înşivă, comunişti germani şi nu tocmai aţi fost la putere sau foarte aproape de ea între 1918 şi 1920. Nu aţi fost însă capabili să o cuceriţi cu adevărat şi să o păstraţi pentru că nu aţi putut suscita o mare speranţă colectivă în inima muncitorilor, a poporului german. După eşecul vostru, în loc să vă faceţi autocritica în mod cinstit, ceea ce ne-ar fi permis să fuzionăm încă de pe atunci, aţi încercat să vă opuneţi naţional-socialismului prin blocarea circulaţiei feroviare şi atacarea sălbatică a mitingurilor, a reuniunilor noastre. Violenţa pe care o recoltaţi astăzi, din partea batalioanelor SA, este aceea pe care voi înşivă aţi semănat-o, între sfârşitul lui 1918 şi jumătatea lui 1920.

-- După cum aţi recunoscut-o chiar în discuţia asta, angrenajul violenţei merge mai departe decât perioada 1918-1920. Cum vă închipuiţi că muncitorii exploataţi ar putea avea încredere într-un program social atât de vag, ca al vostru. Naţional-socialismul este socialismul lui Bismarck. Veţi eşua ca şi acesta, din aceleaşi motive.

-- Există însă un element al revoluţiei noastre sociale, pe care voi, comuniştii, îl neglijaţi şi îl escamotaţi total. Este vorba de rasă, de elemental rasial. Deşi Jidan sadea, fiu, nepot şi strănepot al unui şir întreg de rabini, în *Analele franco-germane*, la 1848, Karl Marx a denunţat exact valorile jidoveşti pe care le condamnă führerul nostru: « Eliberarea Europei din chingile capitalismului este chiar eliberarea de sub jugul jidovesc ». Revoluţia voastră proletară este imposibilă pentru că oamenii adevăraţi,

capabili să se elibereze ei înşişi, au devenit foarte rari în haosul rasial de astăzi, în acest iudeo-creştinism supuşelnic ce falsifică şi murdăreşte omenirea de aproape două mii de ani. Vom pune capăt. Revoluţia ce nu urmăreşte regenerarea germano-daco-celţilor este o naivitate, dragă tovarăşe Holzberger. Ajutaţi-ne să salvăm Germania. Asta vrem, asta aşteptăm de la vrednicul şi viteazul soldat din războiul provizoriu, încheiat acum cinci-sprezece ani.

Vechiul communist nu era tocmai în apele lui. Vizibil tulburat, încercă de mai multe ori să spună ceva, fără să reuşească. Într-un târziu însă pronunţă aproape silabisind:

-- « Veţi eşua… Da, veţi eşua… revoluţia naţional-socialistă este fără de speranţă… Nu veţi reuşi decât să ridicaţi lumea întreagă contra voastră… Veţi pierde acest război, cum l-aţi pierdut şi pe celălalt. Pentru Germania nu există decât o singură şi unică salvare posibilă: solidaritatea internaţională a proletariatului. Germania nu este suficient de puternică pentru a înfrunta potenţialul industrial al celorlalte naţiuni capitaliste, ce sunt contra ei. Nu veţi reuşi decât un nou şi inutil masacru ».

-- Celelalte state capitaliste vor prefera poate să lupte contra comunismului, ce urmăreşte o revoluţie mondială, în vreme ce noi ne limităm la poporul nostru, la cadrul strict german.

-- Germania nu poate trăii decât din industria ei, din exportul produselor acestei industrii. Totul se va petrece ca înainte de 1914. Fără să vrea războiul, naţional-socialismul nu face decât să îl provoace.

-- Fără îndoială, aveţi dreptate. Credeţi însă că trebuie să capitulăm fără să încercăm a ne apăra dreptul nostru la viaţă liberă? În războiul trecut, v-aţi bătut ca şi mine. Aţi cunoscut foamea şi violenţa tranşeelor. Aţi mâncat lucruri pe care porcii le-ar fi refuzat, aţi fost gazat ca şi führerul nostru, aţi suferit pentru Germania care îşi merită şi ea dreptul ei la viaţă, chiar dacă vrednicia, inventivitatea şi hărnicia poporului nostru îi scoate din sărite pe Englezii flegmatici, pe Francezii cu capul în nori, pe Americani şi pe Ruşi care vor să rupă Germania în bucăţi şi să facă din ea tot atâtea colonii. La ce bun suferinţa noastră în tranşeele Marelui război ? La ce bun milioanele

noastre de morţi şi de mutilaţi ? Aşa ceva nu trebuie să se mai repete pentru nimic în lume. Dacă guvernele colonialiste cred că pot împărţi lumea fără noi, că pot exclude produsele industriei noastre de pe trei sferturi din piaţa mondială, atunci nu există decât o singură soluţie : războiul. De vreme ce acest război ne este impus, datoria noastră, a veteranilor din războiul trecut, este să-l pregătim cât mai bine pe cel viitor, să îl facem cât mai greu posibil pentru inamicii noştri, chiar dacă, precum spuneţi, în niciun caz nu putem câştiga acest război ce ne este impus. Acordul nostru este perfect. În străinătate nu avem decât inamici totali, absoluţi, fără rezerve. Anglia, Franţa, America, Rusia şi alte state puternice nu pot suporta vrednicia şi eficacitatea poporului german, căruia nu i se recunoaşte dreptul la o viaţă liberă sub soare. Un deputat naţionalist francez a declarat în plin parlament, la Paris : « Comuniştii germani sunt aliaţii noştri, pentru că noi dorim ciuma peste Germania, moartea acesteia fiind sănătatea şi viaţa Franţei ». Acest imbecil îşi imaginează că, după o Rusie şi o Germanie comunistă, Europa va scăpa neatinsă de bolşevism. Asta trebuie să ne dea de gândit, tovarăşe Holzberger. Veţi merge mână în mână cu străinii ce au jurat nu numai moartea Germaniei, ci a Europei întregi, în perspectivă a tuturor popoarelor de rasă albă?

-- Străinătatea îşi face calculele ei, care nu se vor adeveri în întregime, după cum aţi spus-o chiar dumneavoastră.

-- Pe termen lung, este sigur. În imediat însă, asta nu schimbă datele chestiunii, problemele noastre germane privesc adevărata revoluţie ce trebuie făcută, accesul poporului nostru la o viaţă liberă şi demnă, conform muncii de care este capabil şi care nu sperie pe nimeni în Germania. Pentru a ajunge la asta trebuie să formăm, să reeducăm poporul german. Deşi la fel de necesară ca dictatura sovietelor jidoveşti din Rusia, dictatura naţional-socialistă nu va fi contra niciunui popor ci mai curând singura cale de salvare viitoare pentru toate popoarele de rasă albă, din Europa şi chiar din întreaga lume, inclusiv proletariatul din Rusia sovietică.

-- Nu veţi reuşi absolut nimic, pentru că nu există decât o singură şi unică salvare: revoluţia proletară mondială.

-- Înţeleg că sunteţi contra. Ăsta vă este ultimul cuvânt?

-- Da. Ăsta este ultimul meu cuvânt.

-- Dacă aşa stau lucrurile, nu pot face mare lucru pentru dumneavoastră, dragul meu fost tovarăş de luptă. Voi da ordin să fiţi tratat cu respectul cuvenit unui fost luptător.

Cinci minute mai târziu, Fritz Holzberger urca în aceeaşi camionetă, însoţit de aceiaşi patru SA, care îl luaseră de acasă. Apoi, nimeni nu a mai auzit nimic despre el.

*

* *

Waltraut chemă doctorul care diagnostică ceea ce se vedea limpede, eliberând permisul de îngropare. Apoi, cu durere în suflet, merse la primăria din Erlenbrunn şi declară decesul mamei. Nimeni nu a întrebat-o nimic despre tatăl ei, deşi toată lumea ştia. Înmormântarea avu loc marţi, către amiază. Din vârful clopotniţei cădea nelipsitul bang, bang, bang… Secţiunea locală SA se deplasă la marginea mormântului şi în poziţie de drepţi, cu mâna întinsă, cântă *Horst Wessel Lied*[3]. Apoi, cei treizeci de tineri păstrară un moment de reculegere, după care urmă inevitabilele « La stânga! » şi « Înainte marş ». Cei treizeci plecară la fel de tăcuţi precum veniseră.

Pe de altă parte, fabrica de hârtie era şi ea în cimitir, bărbaţii cu şapca în mână iar femeile cu fularul de bumbac în jurul capului. Niciun discurs, doar strîngeri discrete de mână, lacrimi pe tăcute. Waltraut reuşi să nu plângă. În familia ei, discreţia, decenţa, respectul de sine şi al celorlalţi erau baza întregii religiozităţi. Mândria de a fi demn de el însuşi zace în pieptul oricărui Neamţ adevărat. Frieda, simpatica şi grăsuţa « Putinică » de la Leu de Aur o invită să doarmă câteva zile în cafeneaua de toate zilele a tatălui ei. Waltraut preferă să scruteze viitorul de una singură.

---

3. *Horst Wessel Lied* a fost Imnul de Stat al Germaniei naţional-socialiste. Numele lui venea de la tânărul militant Horst Wessel, ucis de comunişti, cu ocazia uneia din multele ciocniri violente, dintre simpatizanţii celor două partide. (NT).

Waltraut se forţă să înghită un rest de brânză uscată şi un pahar de lapte, înainte de a vedea ce şi cum. Înţelese că facultatea şi studiile s-au terminat pe vecie, că nu va fi niciodată profesoară de franceză. Trebuia să-şi găsească o slujbă. Ca şi acum, munca nu se găsea pe sub copaci, precum castanele la început de toamnă. Se lungi în pat, cu gândul să se reculeagă, dar adormi îndată şi nu o trezi decât ciripitul păsărelelor. Primul gând fu către tatăl ei, care probabil nu ştia că a rămas văduv. Trebuia oare să îl caute, pentru a-i aduce nenorocirea la cunoştinţă, ori să îl lase în necunoştinţă de cauză?

Gândul îi zbură către fabrica de hârtie. Patronul îi înmână salariul tatălui pentru jumătatea de lună, deşi aceasta nu trecuse în întregime. Sincerele condoleanţe, domnişoară Holzberger. Fabrica vă simpatizează, dar asta nu ţine de foame. « O fată frumoasă şi instruită va găsi o muncă mai plăcută decât ceea ce v-ar putea oferi fabrica » -- asta fu aproape tot tot ce i-a spus patronul fabricii. Apoi, acesta adăugă ceva care îi dădu o mică speranţă. De ce nu faceţi o cerere pentru un post de învăţătoare? Treceţi pe la Frontul Muncii. Cei de acolo vă vor sfătui şi vă vor ajuta.

Trebuia oare neapărat să treacă pe la Frontul Muncii? Nu cumva ar fi mai bine să se lase moartă de foame? Dacă chiar trebuie să se compromită cu Frontul Muncii, mai bine să o facă imediat, decât prea târziu. Se duse şi îşi ocupă locul la coada ce părea fără de sfârşit. O mulţime de tineri se înscriau în armata de purtători de lopeţi şi târnăcoape ce aveau să construiască primele auto-străzi din Europa. Cei de la Frontul Muncii erau însă foarte operativi şi înainte de amiază ajunse în faţa ghişeului. Tânărul în cămaşă brună, de dincolo de ghişeu, se arătă mai timid decât ea însăşi. « Cu ce vă putem ajuta, domnişoară Holzberger, îi spuse acesta », după un vizibil efort, pentru a-şi găsi cuvintele.

-- Mă interesează o slujbă. Orice slujbă, dar cât mai repede posibil.

-- Venindu-şi în fire, tânărul ce nu era mult mai vârstnic decât ea, o privi cu o evidentă simpatie.

-- Nu orice slujbă vi se cuvine dumneavoastră, domnişoară. Nu vrem să vă lăsăm să faceţi orice. Sunteţi tânără, cultivată şi frumoasă, aveţi tot viitorul în faţă. Nu vă lăsaţi doborîtă de amărăciune. Trăim o perioadă grea, dar o vom depăşi împreună. Cele ce ne unesc sunt mai importante decât orice idei politice, care ne-ar putea separa.

-- Nu am nicio idee politică.

-- Cu atât mai bine. Totuşi, nici eu, nici dumneavoastră nu puteţi împiedica lumea să vă atribuie câte în lună şi în stele. Mă voi gândi la dumneavoastră şi vă voi da de ştire îndată ce voi găsi ceva pe măsura nevoilor şi a pregătirii dumneavoastră.

-- Pe cât posibil, nu aş vrea să părăsesc Erlenbrunn.

-- Se înţelege de la sine, dragă domnişoară.

În aceeaşi seară, servind un ţap de bere în cafeneaua « La partizani », Frank Amann, şeful Frontului Muncii, se adresă lui Herman Vogel, taciturnul patron al cafenelei.

-- Domnule Hermann, n-aveţi idee de vreo muncă potrivită pentru domnişoara Holzberger?

-- Domnişoara Holzberger? Vrei să spui fata comunistului?

-- Ce are a face? O fată de 19 ani poate răsturna lumea cu susul în jos?

-- Führerul vostru a dat drept de vot puştanilor de 19 ani.

Hermann Vogel era de-al lui Ludendorf, printre Căştile de oţel, iar înţepătura era o aluzie discretă la adresa hitleriştilor.

-- Cei 19 ani nu au nicio importanţă. Partidul nostru nu câştigă nimic din persecuţia tinerilor, cu atât mai puţin a celor mai frumoase dintre fete. Chiar nu ai nicio idee?

-- Niciodată nu m-am gândit la asta. Doroteea învârte toată cafeneaua.

Iat-o însă pe Doroteea, care îşi aude numele. Cu părul ei bogat, bine pornit către gri, pieptul plin, pulpe zdravene şi figură dulce, Doroteea a auzit întrebarea ce a pus-o pe gânduri.

-- Elisabeta, mama copilei, a fost o femeie, nu glumă. Iute ca fulgerul, tare ca piatra, frumoasă ca soarele de pe cer. Fritz Holzberger a meritat-o din plin. Puţină tinereţe în casa noastră nu va face rău comerţului. Dimpotrivă, asta ne va bucura inimile şi ne va odihni bătrâneţele.

-- Tu decizi – murmură Hermann Vogel mai mult pentru el.

A doua zi, la amiază, Waltraut îşi începu slujba de ospătăriţă *La Partizani*. Doroteea o invită în bucătărie şi îi servi un şnaps.

-- Bea păhărelul acesta, drăguţo. O să-ţi facă bine. Nu pot să ciocnnesc cu tine, pentru că sunt la regim. Din toată inima sunt alături de tine. Poţi să contezi pe mine, îi spuse tinerei fete, îngropându-i obrajii în perna sânilor ei generoşi. Şti bine drăguţo că am trei băieţi. Toţi trei sunt departe acum. Mi-aş fi dorit o fată, care să mă ajute. Cu o fată lângă mine nu mai mă simt singură printre bărbaţi. Nu vreau să te consideri servitoarea mea. Cu permisiunea ta, te voi considera propria mea fată. Să nu-ţi fie frică de Hermann. El e ca ursul din pădure, dar poţi fii sigură că te iubeşte la fel de mult ca mine.

Waltraut se înroşi toată şi îşi ascunse obrajii între sânii Doroteei, ce îi deveni o a doua mamă.

*
* *

Munca era destul de uşoară, pentru a nu o obosi peste msură pe Waltraut, totuşi suficient de intensă pentru a nu-i da timp să se considere singură pe lume. Se lucra de la 9 dimineaţa la 10 sau 11 noaptea, după buna voie a clienţilor. Totul se petrecea în ritmul cald şi ordonat al sătuţelor bavareze, iar clienţii apreciau amabilitatea şi prospeţimea ospătăriţei improvizate.

În dimineaţa celei de a treia duminici de după începutul serviciului ei, un client necunoscut, cu sac de spate, piolet şi alură de alpinist, intră în cafenea imediat după deschidere, de parcă asta aşteptase dincolo de uşă. Necunoscutul comandă o cafea, pe care Waltraut i-o aduse imediat, întrucât acesta era singurul client din toată cafeneaua. Pe când Waltraut îi punea cafeau în faţă şi îi apropia o scrumieră, necunoscutul îi arătă discret un carnet de membru al Partidului Comunist şi îi şopti aproape la ureche:

-- Mâine după amiază, lăsaţi uşa deschisă la intrare. Când vă veţi întoarce acasă, mă veţi găsi înăuntru, împreună cu alţi doi tovarăşi.

Waltraut păli, dar reuşi să îngâne « Nu vă cunosc Domnule, iar eu nu sunt comunistă ».

-- Ştiu foarte bine asta şi ai dreptate să fii cât se poate de prudentă. Îi vei cunoaşte însă pe cei doi tovarăşi, apoi vom schimba câteva cuvinte.

Foarte neliniştită şi tulburată, Waltraut accept, gândindu-se că ar putea afla ceva despre tatăl ei, dispărut fără urmă. A doua zi, luni seara, clientul necunoscut şi încă doi indivizi se înfiinţară în casa ei. Evitând în extremis aprinderea luminii, Waltraut îi invită pe cei trei într-o cameră fără ferestre, unde puteau discuta la adăpost de alte priviri. Necunoscutul ce o vizitase la cafenea părea să fie şef peste ceilalţi doi.

-- Nu eşti o fată care ţi-ai putea trăda părintele, îi spuse acesta. Am venit să te vedem, să te întrebăm ce şi cum.

-- Ce şi cum ce? Ce să mă întrebaţi?

-- Ce cauţi tu în cafeneaua « La Partizani » ?

-- Am acceptat prima muncă ce mi s-a oferit.

-- Asta nu este o scuză. Şti foarte bine că familiile tovarăşilor noştri şi-ar fi luat de la gură, pentru a ajuta pe fata lui Fritz. Chiar şi şomerii ar fi făcut asta.

Waltraut nu spuse nimic, dar se gândi la tovarăşii ce beau până nu mai ştiu cum îi cheamă, la cei ce îşi bat nevestele, la cei trecuţi la naţional-socialişti sau care vor trece de acum încolo. Căută un răspuns cât mai puţin vexant şi spuse că « ajutorul tovărăşesc ar fi fost o soluţie umilitoare şi provizorie. Nu vreau să privez de nimic pe copiii tovarăşilor comunişti, care au şi aşa destule pe cap ».

-- Bineînţeles, soluţia ar fi fost provizorie, dar am fi dispus de timpul necesar pentru a te plasa în mod util, pentru partidul nostru.

-- Nu văd ce vreţi să spuneţi cu asta.

-- Tu nu cunoşti Partidul Comunist. Nu suntem copii. Înfrângerea noastră am văzut-o din timp şi ne-am organizat astfel încât să traversăm cât mai bine actuala perioadă dificilă. Ai fi putut, de exemplu, să lucrezi într-un birou din fabrica noastră, chiar sub botul câinelui de führer, servind cu discreţie cauza comunistă. Pe câte ştiu, nu eşti suspectă la Erlenbrunn, iar tineri

frumoşi găseşti peste tot. Eşti fată frumoasă, ceea ce ar putea constitui un important atuu pentru partidul clasei muncitoare.

-- Nu vreau să fac nici un fel de politică. Nici mama nu a făcut politică. Nu sunt contra voastră, dar nici nu sunt suficient de convinsă pentru a mă considera în rândurile partidului vostru. Nu aştept de la voi decât să îmi spuneţi când îl voi revedea pe tatăl meu

-- Speri să îl revezi? Biata de tine. Presupunând că va reveni, ce va spune oare când va descoperi că din cauza arestării lui i-a murit soţia. Fritz ar fi şi mai împotriva naţional-socialiştilor, care l-ar aresta din nou, în cel mai scurt timp.

-- Aşa o fi, dar asta nu schimbă nimic, iar ceea ce v-am spus o repet încă odată: nu cred suficient în ideile voastre comuniste.

-- Ai putea cel puţin să deschizi urechile, să auzi ce se vorbeşte în cafenea, să informezi partidul clasei muncitoare.

-- Clienţii cafenelei *Partizanii* nu vorbesc verzi şi uscate. Fără să vă vexez întru nimic, la cafeneaua *Partizanii* se vorbeşte mai puţin decât la *Leul de Aur*. Nu vreau să joc acest rol. Nu voi face niciodată aşa ceva. Nici pentru voi, nici contra voastră. Tot ce aş putea face ar fi să adăpostesc pe vreunul dintre voi, care ar putea fi în pericol, cum sunteţi toţi trei, în seara asta. În câtva timp, sper că nimeni nu mă va mai considera suspectă.

Cei trei plecară fără să adauge niciun cuvinţel. Pentu ei, Waltraut era foarte suspectă.

*
* *

A doua zi, la începutul după-amiezii, cafeneaua *Partizanii* primii vizita unui SA în uniformă, pe care Waltraut nu îl cunoştea. Ca orice client, noul venit se aşeză la masă, ceru o halbă de bere şi o rugă pe Waltraut să îşi aducă ceva şi pentru ea, întrucât au de vorbit. Cafeneaua fiind pustie, Waltraut servi noul venit şi se aşeză în faţa lui, cu speranţa că va afla ceva despre tatăl ei.

-- Mă numesc Otto Wiechner, dar numele meu nu vă spune probabil nimic.

-- Efectiv.

--Sunt Kreisleterul local al Partidului Naţional-Socialist.

-- Ce nevoie aveţi de mine?

-- Am venit ca să te protejez. Ieri ai comis o greşeală cât tine de mare.

-- Nu vă înţeleg.

-- Vei înţelege mai bine dacă îţi spun că oriunde vezi trei comunişti la un loc, unul dintre ei este turnătorul nostru.

-- Acum vă înţeleg. Dacă aţi fost însă corect informat, atunci ştiţi că eu nu sunt comunistă.

-- O ştiu foarte bine. Totuşi, ţi-ai oferit casa ca ascunzătoare pentru comuniştii certaţi cu legea.

-- Aş face asta pentru orice om în primejdie. Acum însă este rândul comuniştilor.

-- Te cred. L-am stimat pe tatăl tău. L-am stimat cu adevărat. Oamenii inteligenţi şi de caracter sunt foarte rari. În general, cei inteligenţi sunt şarlatani, circari şi versatili, iar oamenii de caracter nu văd mai departe de lungul nasului. Când inteligenţa şi caracterul se întâlnesc în acelaşi om, atunci avem de-a face cu un individ de elită. Din păcate, în loc să se ajute între ei, oamenii de elită se distrug unii pe alţii.

-- Speraţi să realizaţi această solidaritate printr-o politică ce obligă pe fiecare să se teamă şi de umbra lui?

-- Îţi închipui că inamicii noştri ne-au lăsat libertatea de alegere? În Anglia, se zice că există *fair-play*. O fi adevărat, dar eu mă îndoiesc, deşi n-am fost acolo, să verific. Sunt convins ca la noi nu există nici urmă de *fair-play*. Comuniştii au fost cândva la putere, în Bavaria noastră. Nu am putut face nimic împotriva experienţei lor, pentru că nici nu existam pe atunci, iar lumea întreagă era contra Germaniei care tocmai pierduse războiul mondial. Comuniştii au eşuat pentru că nu ştiu scuipa decât fraze mincinoase, sunt rupţi de realitate, de popor. Acum îşi pun eşecul pe seama social-democraţilor, gata să se vândă celui ce îi plăteşte, ca funcţionarii ţarului ce s-au vândut lui Lenin. Pentru comunişti, reacţiunea este de vină totdeauna, iar ei sunt curaţi şi inocenţi ca noii născuţi. Din păcate, sunt destul de puternici pentru a sabota revoluţia noastră prin greve peste

greve, calomnii publice sau zvonuri cu schepsis. Ce n-ar face ei pentru a ne pune beţe în roate ? Trebuie oare să sacrificăm poporul german pentru ca tovarăşii Marx şi Lenin să fie confirmaţi prin dispariţia Germaniei de pe harta Europei? Ei înşişi ne obligă să comitem violenţele pe care apoi ni le reproşează. Ei ne obligă să comitem violenţe, pentru a ne discredita în ochii lumii. Din păcate, cu complicitatea finanţei jidoveşti, reuşesc să ne saboteze, iar noi nu reuşim totdeauna să îi punem cu botul pe labe.

-- Spuneţi lucruri foarte interesante, dar care mă depăşesc. Nu sunt pregătită să discut aşa ceva şi pentru nimic în lume nu vreau să fac politică. Nu speraţi nimic de la mine.

-- Nu vă cer nimic alta, decât să nu repetaţi imprudenţa de ieri. În caz contrar, nu vă voi mai putea apăra. Desigur, e foarte greu, dar aşa stau lucrurile şi bunăziua. Revoluţionarii francezi nu ar fi vrut să-şi transforme ţara într-o baie de sânge. I-au obligat însă Bourbonii, nobilii, biserica. În iulie 1918, nici bolşevicii nu ar fi vrut masacrul de la Ecaterienburg şi războiul civil, care era în toi. I-a obligat însă familia ţaristă, ce vrea neapărat să rămână în viaţă, fără să ţină cont de planurile lui Lenin, care voia să fericească lumea întreagă.

-- Cele ce-mi spuneţi nu intră în limbajul oficial al partidului vostru. Sunteţi mult mai convingător decât Dr. Goebbels.

-- Crezi că masele ar înţelege un astfel de limbaj? La noi, ca peste tot, există o majoritate de imbecili, oportunişti, colivari şi brute. Nietzsche ne-a prevenit: « Cine vrea să lucreze printre oameni trebuie să înveţe a se spăla cu apă murdară ». Întrucât popârlăii nu ne-au descoperit drumul către Împărăţia Cerurilor, suntem obligaţi să lucrăm printre oameni. O ultimă chestiune. Sper că înţelegi ceea ce risc spunându-ţi cele ce ţi-am spus. Capac la gură. Nici tu, nici eu n-am mâncat usturoi. Gura nu ne miroase!

*

* *

Una după alta, zilele treceau pe neobservate, dar monotonia aparentă era tulburată de revolta oamenilor contra arestărilor şi interogatoriilor operate de batalioanele SA, fără nici un fel de justificare oficială. Ce poate face însă un popor dezorganizat contra a două milioane de oameni înarmaţi? Waltraut avea impresia că mulţi încep să o privească chiorâş – bineînţeles, cu discreţia cuvenită, dar Nemţii înregistrează cele mai mici nuanţe.

Într-o zi, Hermann Vogel goli în linişte două halbe de bere, alături de Waltraut. Îl mânca limba, avea ceva de spus, dar nu ştia cum să înceapă.

-- Dacă ţi-e sete, te rog să bei şi tu o halbă, dragă Waltraut. Eşti la tine acasă. Te considerăm fata noastră. Nevasta mea ţi-a spus asta din prima zi. Iar dacă cineva nu te respectă şi se uită chiorâş la tine, n-ai decât să îmi spui. Îl voi arunca cu cracii în sus, ca pe un sac de rufe murdare. Aici eu sunt patron, iar tu eşti ocrotită de mine.

După o scurtă pauză, mai mult pentru el, Hermann scăpă de pe limbă propoziţia ce nu-l părăsea niciodată: « De l-am fi ascultat pe Ludendorff, n-am fi ajuns în mocirla asta ».

Incidentul a intervenit cu câteva zile înaintea Crăciunului, pe când Waltraut, ca în fiecare seară din perioada respectivă, aprindea lumânările sărbătoreşti. Un tânăr SA, slăbănog şi pretenţios, care cam exagerase cu berea, se puse cu comentarii deplasate pe tema lumânărilor creştineşti aprinse de degete comuniste. Din nefericire, în avans şi el cu berea, patronul Hermann îl tată de idiot, de aia mă-sii şi nu se ştie cum s-ar fi sfârşit povestea dacă n-ar fi intrat în cafenea, exact atunci, trei tineri superbi, de aproape doi metri, în splendidele uniforme negre SS. Erau cei trei fii ai patronului: Erwin, de 26 de ani, Rudolf de 25 de ani şi Franz, de 21 de ani, toţi trei moştenitori de drept ai robusteţei şi vigorii mamei lor, mai ales. Tinerii îşi salutară părinţii, anunţând în triumf o permisie de zece zile. Apoi, toţi trei se îndreptară spre Waltraut. Franz o sărută mai mult în joacă şi îi mângâie părul. Rudolf îi strânse mâna cu oarecare timiditate, iar Erwin îi prinse ambele mâini şi îi spuse privind-o drept în ochi : « Mama ne-a vorbit de tine în toate scrisorile ei. Îţi mulţumim că ai venit la noi. O fată frumoasă şi

instruită, cum eşti tu, ar fi găsit oriunde o muncă mai interesantă decât la cafeneaua *Partizani* ».

-- Nu spune asta, Erwin. Mă înţeleg foarte bine cu părinţii tăi. Le datorez foarte mult. Fără ei, nu ştiu ce m-aş fi făcut. Apoi, nu vreau să plec din sătucul nostru. Vreau să rămân aici cât s-o putea de mult.

-- Erwin nu scoase o vorbă, deşi aflase tot. La cererea părinţilor săi, se informase. În ciuda recomandărilor kreisleterului Otto Wiechner, Fritz Holzberger fusese împuşcat, chipurile pentru tentativă de evadare.

Veni Crăciunul, dar nimănui nu-i trecu prin gând să meargă la biserică. Cei ai lui Ludendorff sunt mai anticlericali decât marxiştii, ba chiar anti-creştini, şi încă cum. Pentru ei, în ciuda numeroaselor lui bisericuţe, creştinismul nu este decât o sectă jidovească. Pe vremuri, uneori, Waltraut îşi însoţea mama la biserică, dar acum preferă să rămână în mijlocul noii sale familii. S-a mâncat jambon, cârnaţi, somon afumat, s-au cântat vechile colinde, interzise de biserică cu peste o mie de ani în urmă, şi pe care mii de Saxoni, de-ai ducelui Widuking[4], le plătiseră cu capul. După vinul de pe valea Rinului, s-au desfăcut cadourile. Veteranul Hermann primi două cutii cu havanele preferate, o pipă de porţelan şi o sticlă de rachiu parfumat cu ienupăr. Soţia lui aprecie cum se cuvine şalul de lână, ghetele căptuşite şi bocancii de ski. Waltraut a fost cea mai răsfăţată, cu câteva perechi de ciorapi de mătase, şalul de Caşmir autentic, două tablete de ciocolată olandeză, plus un pachet sosit prin poştă, conţinând necesarul de croitorie casnică pentru o mamă iubitoare, între care un degetar de aur 24 de carate. Lipsea numai numele expeditorului, dar Waltraut înţelese că acesta nu putea fi decât Erwin, fiul cel mare al soţilor Vogel. De altfel, acesta o luă de după gât, cu ambele mâini, în vreme ce toţi ceilalţi, foarte

4. Widuking, şef al Saxonilor în războiul lor naţional contra lui Carol cel Mare, împărtul-slogoi al catolicismului, care vrea neapărat să creştineze toată Germania. Creştinat, de formă, Widukind continuă războiul contra Bisericii şi a mercenarilor ei, fiind primul din cei 4500 de nobili saxoni, cărora li s-a tăiat capul, în anul 785, în cadrul masacrului creştin de la

înţelegători, şi-au găsit te miri ce de lucru, ceva mai încolo. Cu vocea lui dulce dar foarte virilă, Erwin îi spuse lui Waltraut:

-- A fost foarte frumos, Waltraut, dar cel mai frumos cadou, cel mai frumos din viaţa mea, nu l-am primit încă.

-- Ce cadou o fi ăsta, zise Waltraut, cu un niznai foarte reuşit?

-- Nu te fă că nu ştii. Când aveai 12 ani şi te întorceai de la şcoală, cu părul în cascadă pe umeri, priveai drept înainte, fără să întorci ochii către fereastra din dosul căreia te admiram totdeauna. Voi, fetele, aveţi un al şaselea simţ, când este vorba de aşa ceva.

-- Au trecut atâţia ani de atunci. Parcă a fost ieri. Între timp s-au petrecut atâtea. Am rămas singură. Cu gândul la mama pe care am îngropat-o, la tata care a dispărut, uneori mă simt deja bătrână.

-- Viaţa va reveni, Waltraut. Mama ştie că te iubesc la nebunie, încă de când eram un ţânc. Poate şi pentru asta te-a rugat să vii la noi deşi, după cât este de bună, până la urmă ar fi făcut-o oricum. Cât despre tata, cu tot aerul lui taciturn, sunt sigur că te iubeşte ca şi mine. Bineînţeles, primindu-te în casă, ei te considerau deja fata lor.

-- Această foarte simbolică trusă de croitoreasă, numai tu puteai să mi-o trimiţi, spuse Waltraut sprijinindu-şi obrazul pe umerii lui.

-- Normal, va trebui să ajustezi hainele copiilor noştri, ce vor veni poate mai curând decât o credem acum.

Spunând acestea, Erwin îi prinse obrajii în palmele lui şi o sărută cu foc. La rândul ei, cuprinsă de fericire şi de dorinţă, îl sărută ca niciodată până atunci. Dintr-o dată, parcă sub influenţa unui frison, ea îi spuse:

-- Erwin, trebuie să îţi spun. Şti că am petrecut un an la Munchen.

-- Ce-i cu asta?

-- Nu mai sunt domnişoara neştiutoare pe care o pândeai de după perdele.

Strângând-o şi mi tare la piept, Erwin râse cu poftă.

-- Crezi că eu am ajuns la 26 de ani fără să cunosc fetele?

-- Îmi închipui, dar cu băieţii nu e tot una…

-- Domnul fie lăudat. Nu sunt Semit, deci nu te întreb de viaţa ta de până acum. Nu aş avea niciun drept. Te iubesc aşa cum eşti. Există însă ceva pe care mi-l poţi da de pe acum, ceva pe care ni-l putem da amândoi, unul altuia, ceva mult mai preţios decât orice virginitate.

-- Ce anume?

-- Încrederea totală.

-- O ai de pe acum şi poţi conta pe ea.

-- Contează şi tu pe a mea.

Înainte de a se separa, Waltraut îi şopti la ureche:

-- Vin-o la mine mâine seară. Te voi aştepta.

-- Nu aş fi îndrăznit să ţi-o cer eu însumi. Voi fi discret ca o umbră.

Ora întâlnirii îi surprinse la fel de nerăbdători pe amândoi. Erwin urcă strada centrală a satului, păşind pe porţiunile cu zăpadă mai groasă şi efect de surdină pentru cizmele lui milităreşti. O maşină staţiona nu departe de casa Holzberger. Doi SA ieşiră brusc din ea şi se precipitară asupra lui Erwin. « Stai », strigară amândoi într-un glas. Înainte ca glasul acestora să se fii stins, Erwin era deja în poziţie de luptă. Recunoscând uniforma SS, cei doi se scuzară, dădură vina pe parbrizul îngheţat al maşinii şi îl rugară pe Erwin să nu le poarte pică pentru asta. Unul dintre ei îndrăzni totuşi să adauge că ar trebui să ştie că merge la fata unui communist…

-- Ochii comuniştilor văd mai prost decât ai voştri? Fată de comunist sau necomunist, asta e treaba mea, nu a voastră.

În alte împrejurări, Erwin nu ar fi ezitat să îndrepte carcasa celor doi imbecili şi să le transforme tinichigeria în foiţă pentru ţigaretele lui Ernst Röhm. Se stăpâni însă şi le vorbi precum învăţătorul către elevii lui :

-- Camarazi, sunteţi foarte drăguţi păzindu-mi logodnica. La ora asta, aţi putea merge la culcare. Nu contaţi pe mine să vă fac acelaşi serviciu. Dacă nu puteţi dormi, veţi găsi de făcut ceva mai profitabil pentru Germania şi pentru naţional-socialism.

-- Domnişoara este bănuită că adăposteşte uneori comuniştii pe care noi îi căutăm. Nu strică să fiţi atent când îi şoptiţi ceva la ureche… Logodnicile astea au şcoala stalinistă la bază.

Erwin le întoarse spatele, închise poarta cum se cuvine şi urcă pe scara de lemn.

Căsătoria fu fixată la echinocţiul de primăvară. Între timp, Erwin prezentă superiorilor pe aleasa inimii lui. Un adevărat *Schutzstaffeln* nu se poate căsătorii fără aprobarea superiorilor săi. Buni cunoscători, aceştia admirară talia superbă şi trăsăturile nobile ale lui Waltraut, dovezi clare ale purităţii sângelui din venele ei. Erwin fu felicitat de şeii săi, care îi urară căsnicie fericită şi rodnică.

În cursul recepţiei obişnuite după prezentarea logodnicei, Standartenführerul îşi exprimă nedumerirea cu privire la comunismul tatălui. După unii rasişti, o astfel de opţiune politică poate fi rezultatul unei eredităţi maladive. Erwin marcă o pauză de gândire, după care spuse că, la Erlenbrunn, oricine poate garanta că între ascendenţii materni sau paterni ai lui Waltraut nu a existat nicio meteahnă, nicio tară ereditară. De altfel, într-o ţară cu atâtea milioane de şomeri, nu este de mirare că atâţia oameni inteligenţi, demni şi curajoşi se lasă ispitiţi de opţiunea comunistă. Standartenführerul recunoscu acest aspect şi îl felicită din toată inima pe Erwin, nu numai oficial ci şi prieteneşte. Totuşi, spuse el, în unele cazuri, autorizaţia de căsătorie nu poate fi eliberată fără un serios examen medical şi rasial. Orice crescător de câini, cai, vaci sau oi face la fel, dacă vrea să fie sigur de puritatea rasială a animalelor sale, care nu pot fi încrucişate oricum. Nici oamenii nu se pot încrucişa oricum. Căsătoriile inter-rasiale pun o serie de probleme, unele foarte delicate, altele probabil mai puţin grave. Împerecherile inter-rasiale conduc la decadenţa ambelor rase, iar cele din cadrul aceleiaşi rase scot în evidenţă, fortifică şi întăresc caracterele rasiale respective. Genetica este abia la început, dar crescătorii de animale de rasă au o experienţă pe care nicio ştiinţă nu o poate contesta. În formele ei fără de număr, viaţa îşi are secretele ei, pe care abia începem să le cunoaştem. În natură nu

există egalitate. Egalitatea biblică este nu numai o eroare ci chiar o crimă. O crimă contra omului, contra vieţii.

Căsătoria fu sărbătorită cu fastul cuvenit, ginerele fiind condus la ofiţerul stării civile de toţi prietenii lui, în uniforma neagră SS. Din partea lui Waltraut, participară doar verii şi verişoarele din aceeaşi generaţie, părinţii şi bunicii acestora refuzând invitaţia făcută aşa cum se obişnuieşte, după toate regulile. Fără să se manifeste în vreun fel, aceştia regretau intrarea lui Waltraut într-o « familie SS », cum spuneau ei.

Waltraut însuşi era conştientă că viaţa ei se schimbă cu totul, că alături de Erwin trăieşte o altă viaţă, o adevărată renaştere, că însăşi carnea ei doreşte această unire ce înseamnă viaţă. Cu toată opţiunea lui politică, din punct de vedere rasial tatăl ei se însurase cu o femeie din aceeaşi rasă cu el, acesta fiind singurul lucru ce contează în lanţul transmiterii vieţii, din generaţie în generaţie. Vocea strămoşilor, a cărnii şi celulelor noastre rezistă mai bine, în faţa tentaţiilor mondialiste ale epocii pe care o trăim. Apartheidul înseamnă separarea raselor, nu discriminare rasială. Separarea raselor este singura cale de a le ocroti, de a le prezerva. Mai devreme sau mai târziu, genetica ne va spune dacă şi în ce fel rasele pot fi încrucişate fără a se ajunge la decadenţa ambelor.

La Erlenbrunn, căsătoria lui Waltraut şi Erwin nu a nemulţumit doar cei câţiva simpatizanţi comunişti ci şi pe părintele Schranz, parohul bisericii catolice, această cununie laică fiind prima din întreaga istorie a satului, un precedent, nedorit de cuvioşia sa, într-o perioadă nu atât de impietate a credincioşilor cât de faliment al credinţei false, barbare, alogene. Duminica următoare, în mijlocul liturghiei[5] catolice, cuviosul Schranz începu să predice, despică aerul în patru, vânturându-l cu mânecile sale largi. Predica se limită la un şir de gemete şi lamentări pe tema violenţelor, a crimelor din lumea de azi, faţă de care epoca hoţilor de vite, a prea-cucernicului Avraam şi a consoartei sale, Sara, ar fi fost raiul pe pământ. Aceasta s-ar datora faptului

5. La catolici, spre deosebire de ortodocşi, predica duminicală are loc în mijlocul liturghiei, nu după aceasta. (NT)

că « Mieii » care suntem noi, ne-am uitat « Păstorul ». Părintele Schranz asigură însă cele câteva băbuţe, ce îl ascultau, că în nemărginita sa bunătate, Dumnezeu îi lasă pe oameni să se sfâşie între ei, să se distrugă unii pe alţii, asta fiind gloria supremă a bisericii. Cea mai mare primejdie, pentru sfânta noastră biserică, nu poate fi decât înţelegerea celor răi între ei, aşa cum s-a văzut cu ocazia recentei căsătorii din satul lor. Pentru prima oară, după o mie de ani şi mai bine, doi tineri au îndrăznit să-şi unească vieţile fără a trece prin faţa sfântului altar, fără a cere binecuvântarea bisericii. Căile Domnului sunt însă de nepătruns, continuă preasfinţia sa. Pedeapsa Domnului va veni, scandalul acestei căsătorii a revoltat toţi sfinţii din cer, lucru de care părintele Schranz era absolut sigur. După el, datoria supremă a creştinilor din sat constă în a-şi proteja familiile contra necredinţei ce le ameninţă mai ales copiii.

În acest punct al predicii sale, mânia părintelui Schranz se dezlănţui ca aceea a Sfântului Ilie, printre nori, în mijlocul verii. Ştergându-şi nasul, insistând cu batista contra îmbelşugatei transpiraţii, cuviosul părinte încheie astfel: « Iubiţi credincioşi, fraţi creştini, poporul german nu este o bandă de aventurieri, lucru dovedit de-a lungul istoriei, care va fi confirmat şi în viitor. Pe vremea, nu foarte depărtată, a lui Bismarck, unul dintre preasfinţii noştri episcopi l-a avertizat că salvarea Germaniei constă în catolicismul ei. Astăzi, ca preot în acest sat, spun acelaşi lucru. Singura salvare posibilă este catolicismul sfintei noastre biserici. Viitorul o va dovedi, pentru că el este în mâna lui Dumnezeu. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin ».

La ieşirea din biserică, băbuţele îşi informară moşneguţii, ce preferaseră o bere la cârciumă, în locul liturghiei jidoveşti. « Da! Părintele Schranz a vorbit ca din Scriptură. Sfântul Ilie ne va da ploaie la vară, dar şi grindină, căci o meritǎm. Germania are nevoie numai de preoţi ca bătrânul Schranz, care l-ar putea învăţa şi pe Stalin, cum stă treaba. Ba chiar şi pe Englezi ».

Broscuţele de cristelniţă din Erlenbrunn erau convinse că numai sfinţii model, precum părintele Schranz, iar putea face pe Francezi să îşi vadă lungul nasului, pe Ruşi să îşi vadă de ale lor,

ca şi pe Englezi. Lumea ar arăta altfel dacă l-ar asculta pe părintele Schranz.

*
* *

Tinerii căsătoriţi se instalară în casa lui Waltraut. Sărăcia se însoţeşte bine cu simplitatea, iar Germania era săracă. Nimeni cu scaun la cap nu găsi şocantă căsătoria lui Waltraut cu unul dintre cei mai de frunte tineri ai satului, pe care toată lumea îl cunoştea şi îl aprecia. Waltraut provenea dintr-o familie comunistă iar Erwin intrase în rândurile SS, dar asta nu deranja pe nimeni şi nu îi privea decât pe cei doi, care se înţelegeau foarte bine. Cu timpul, vor vedea ei de una sau de alta, iar părintele Schranz n-are decât să continue predicile şi să lumineze băbuţele, în timp ce moşneguţii servesc o halbă de bere la *Partizani*, cafeneaua lor de o viaţă. Numele de Holzberger rămase pe cutia poştală, Erwin mulţumindu-se să îl adauge pe al său.

Tânărul soţ petrecea întreaga săptămână la cazarmă. Venea acasă sâmbăta, de unde pleca luni, în zori de zi. Deşi tatăl lor nu îl avea la inimă pe Hitler, cei trei fraţi erau convinşi că locul lor este în rândurile SS. Într-o duminică, pe când întreaga familie era reunită la masa festivă, Erwin explică părinţilor săi şi lui Waltraut:

-- « Apărarea de aproape, *Schutzstaffeln* sau *SS*-ul, este mult mai mult decât partidul naţional-socialst. Suntem pe cale să făurim o nouă omenire, să dăm altă faţă întregii lumi ».

Se opri însă brusc, de parcă s-ar fi temut că a spus prea mult, că aluziile sale riscau să estompeze fantomele pe cale de reificare, să le reexpedieze în împărăţia umbrelor. Sera însă, pe aceeaşi pernă, continuă pentru urechile lui Waltraut. Aceasta era deja însărcinată, lucru care, până una alta, era secretul lor de tineri îndrăgostiţi ce făcuseră o adevărată pasiune, unul pentru celălalt. Comandaţi parcă de forţa unei răpitoare, muşchii lui oţeliţi se decontractau total sub mângâierile lui Waltraut. La rândul ei, tânăra femeie găsea în braţele soţului protecţia şi securitatea absolută, dincolo de care drama ce încheiase viaţa ei

de studentă dispărea ca şi cum n-ar fi existat niciodată. « Tu, draga mea, ai dreptul să şti totul, absolut totul. Lumea are nevoie de oameni noi, de alţi cavaleri, o nouă cavalerie, o nouă puritate, o nouă elită. Problemele lumii noastre nu şi-au găsit soluţia. Unora, asta li se pare absurd. Nici vorbă de aşa ceva. Ce fac băbuţele ce ne ridiculizează, cu ocazia fiecărui Crăciun, de exemplu. Ele se prosternează în faţa unui copil străin, născut cine ştie cum, în urmă cu 2000 de ani. Stupizenie curată. Ar trebui să ne înclinăm în faţa fiecărui copil, căci orice copil este o promisiune de reînnoire, purificare şi regenerare, fără de care nu am fi decât fiinţe neterminate, nedemne de viaţă ». Auzind asta, toate celulele din corpul lui Waltraut se simţeau reconfortate şi exaltate, mâna ce simţea noua viaţă ce palpita în ea intra în rezonanţă cu escatologia din spiritul lui Erwin.

Câteva zile mai târziu, pe 30 iunie, interveni *Noaptea cuţitelor lungi*.

Sâmbăta următoare, Dorotea Vogel o avertiză pe Waltraut de telefonul lui Erwin, care anunţa că nu va putea veni sâmbătă, ca de obicei. Fără îndoială, din cauza acestor poveşti, adăugă ea de la sine.

Erwin nu veni decât marţi şi anunţă o permisie de cinci zile, cu o voce radioasă şi nu tocmai, în care Waltraut simţi ceva pe care nu şi l-a putut explica. Seara, pe perna lor, îşi luă soţul de gât şi îl mângâie cu tandreţea din totdeauna. Tânărul oftă din fundul rărunchilor şi începu să-i vorbească. « Ai ghicit, Waltraut. Nu-i uşor să tragi în oameni pe care i-ai crezut camarazii tăi de luptă. Nu i-am apreciat niciodată pe cei din SA. Prea acceptaseră tot felul de canalii şi imbecili între ei. N-a fost uşor deloc. Parcă nu mai sunt eu însumi. Ai simţit imediat asta. Din fericire eşti alături de mine, eşti puternică pentru că ai suferit înaintea mea. S-a terminat cu arestările arbitrare în Germania. S-a terminat coşmarul. Toată lumea va putea respira. Din păcate, pentru tatăl tău, eliberarea vine prea târziu ».

-- Mi-am închipuit de la început. Apoi am fost sigură. Nu-ţi face griji, Erwin, nu te simţii vinovat. Crezi oare că te iubesc mai puţin?

-- Nu, bineînţeles. Există însă un ceva pe care nu cred că îl poţi înţelege cu una, cu două. Simt că nu îmi voi regăsi liniştea interioară până nu voi trece prin faţa unor oameni înarmaţi ca şi mine, gata şi ei să mă ucidă. Deocamdată, moartea mi-a făcut un cadou, am ucis fără niciun risc pentru mine. Nu pot uita asta decât cu riscul de a fi ucis eu însumi.

-- Vei uita, Erwin. După moartea părinţilor mei, am avut gânduri de răzbunare. Mi-am reproşat uşurinţa cu care am continuat viaţa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Viaţa este însă altceva, mai mult decât moartea.

Câteva minute bune tăcură amândoi.

-- Aş vrea să-ţi cer o favoare, Waltraut. Să nu crezi însă că o cer pentru tine. O cer chiar pentru mine.

-- Ce anume?

-- Copilul care va veni, dacăva fi băiat îl vom numi Fritz, iar dacă va fi fată îi vom spune Elisabeta.

-- Foarte de acord. Nu aş putea cere mai mult. Totuşi, merită să ne gândim la asta. Numele poate schimba destinul unui om. Tu eşti un pur, dar există destui geloşi, ba chiar răuvoitori, pur şi simplu.

În acelaşi an, pe 19 decembrie, se născu un băieţel foarte bine făcut, care primi numele bunicului dinspre mamă, aşa cum prevăzuseră cei doi soţi. Câteva săptămâni mai târziu, toată lumea fu frapată de asemănarea dintre noul născut şi Fritz Holzberger.

*
* *

La ora când Elisabeta Holzberger se prăbuşea pe podeaua casei sale din Erlenbrunn, la peste o mie de kilometri sud-vest, Emil Laporte împingea din greu un cărucior plin cu tot felul de piese metalice, mai ales de bicicletă, pe străzile din Saint-Etienne.

Curând avea să împlinească 14 ani. Împreună cu mama lui trişase la vârstă, făcându-se cu un an mai mare, altfel nu ar fi

putut obţine această slujbuliţă din partea unui mic fabricant de arme şi biciclete, de pe strada Arsenalului.

Deşi bucuros că găsise această slujbă, Emil nu era împăcat sufleteşte. Văduvă lipsită de mijloace, mama lui deretica prin casele altora. Nu împlinise încă 35 de ani, dar era deja cam trecută, fără speranţă, fără vreun proiect. Mândru că poate să muncească, să fie « bărbatul din casă », cum spunea mama lui, Emil era totuşi departe de a fi entuziasmat. Dacă chiar fusese un pic, orice urmă de ardoare îi trecuse după două-trei zile de slujbă la stăpân. Patronul era o brută de beţivan, zgârcit ca o scorpie şi bădăran până-n vârful urechilor. Tot timpul şi-l petrecea în cafenea, dar era ca un tigru cu Emil, ce împingea din greu căruciorul cu fiare pe străzile în pantă din Saint-Etienne. Din când în când, patronul se molipsea cu gonoreea cucoanelor ce nu aveau nici măcar meritul de a fi frumoase. Desigur, asta era treaba lui, dar Emil şi ceilalţi, cărora el le refuza orice spor de salariu, nu puteau să nu i-o pună la activ.

În plus, patronul era tipul de om despre care tatăl său îi spusese că nu merită nici măcar o privire: lăudăros, gură spartă, mânios, brutal cu subordonaţii, linguşitor cu cei bogaţi şi puternici. « I-am văzut pe front, de zeci, de sute de ori, pe aceşti flămânzilă-lătrători », îi spusese tatăl lui. « Sunt laşi. Cum se iveşte un pericol, fac ce fac şi împing pe alţii în faţă ». Bătrânul Laporte făcuse războiul de la un cap la altul şi se întorsese cu un picior ţeapăn şi o pleurezie ce l-a dus pe tărâmul celălalt, în 1930, când Emil abia împlinise 11 ani. Când vorbea despre război, tatăl său începea totdeauna la fel: « Gunoaiele astea omeneşti, mai întâi l-au asasinat pe Jaurès, singurul om care ar fi putut împiedica războiul. Canaliile astea voiau neapărat ca Francezii şi Nemţii să se căsăpească între ei ». Bineînţeles, printre cuvintele fostului soldat din tranşeele războiului treceau Alzacia, Lorena, Tirolul, Sarajevo, Transilvania, Basarabia, Balcanii, după care sfârşitul îşi avea tipicul său: « Nu-i adevărat că am câştigat. Dacă Americanii n-ar fi venit, Nemţii ne-ar fi făcut praf ». Când Emil era de faţă, tatăl său mai adăuga o vorbă, special pentru el: « Chestia asta însă, ţine-o pentru tine copile. Nimeni nu vrea să ştie că de fapt Nemţii ne-au bătut, iar

dacă te apuci să spui asta, guşaţii şi nătărăii, patrioţii ăştia de se gargarisesc cu Alzacia şi Lorena, te vor face trădător şi îţi vor sări la gât ».

Împingând cu dificultate şareta, Emil îşi spunea că n-are niciun rost să se grăbească prea tare. Oricum, la întoarcere, va încasa înjurăturile de toate zilele. Nu-şi putea lua gândul de la minunatul tată pe care l-a pierdut, singurul ce îndrăznea să spună ceea ce alţii gândeau pe tăcute. În prezenţa tatălui său, Emil se simţise totdeauna cu un cap deasupra tuturor, în perfectă libertate şi cea mai deplină securitate. Tatăl său nu îl certase niciodată. De fiecare dată îi explica de ce trebuie procedat într-un anumit fel şi nu oricum, de ce uneori nu trebuie să spunem tot ce gândim. El avea felul său de a-l ţine de mâmă, de a-l prinde de după umeri şi de a-l mângâia pe frunte, ceva care era al lui şi numai al lui. Într-o zi, tatăl său coborî din tren la gara Châteaucreux. Era mecanic în depoul de acolo. « Doctorii spun să îmi schimb serviciul, altfel tusea mea cronică nu se va vindeca, din cauza fumului şi a prafului de cărbune. Ce cred ei, că abia aştept să-mi duc vacile la păscut? Imbecilii ăştia n-au auzit de criza mondială, de şomaj. O slujbă nu se găseşte ca o potcoavă de cal ». Nu şi-a putut schima slujba iar trei luni mai târziu, într-o frumoasă zi de aprilie, el şi mama lui urmau în lacrimi dricul ce urca panta către cimitirul La Cotonne. Înmormântarea s-a făcut fără multă lume, fără biserică, nici urmă de popă. Eugen Laporte fusese comunist iar Emil, fiul lui, zdrobit de durere, capul şi umerii plecaţi, nu reuşi nici măcar să plângă. Întors acasă, bău o cană de lapte, cu două pătrăţele de zahăr, de la vecina lor. Bea-o Emile şi află că moartea face parte din viaţă. Mama lui i-a spus atât: « Tatăl tău a fost curajos. Nu uita asta. De acelaşi curaj ai nevoie şi tu ».

În luna iunie, Emil obţinu cu « Foarte bine » Certificatul de Studii[6], care îi deschidea drumul către partea a II-a a liceului. Tatăl său ar fi fost mândru şi fericit. Apoi, vreme de câteva săptămâni, a scris adrese pe plicurile de la Asigurări Sociale,

6 . Certificatul de studii se obţinea în urma unui examen, echivalentul celui de după clasa a VIII-a, de la noi. (NT).

înainte-mergătoarea Securităţii Sociale de azi. Din când în când îşi mai ajuta mama să frece parchetul cuiva cu şpan, sau să bată vreun covor. În acelaşi timp, frecventa cursurile de seară, fiind pasionat de algebră şi de geometrie. Ar fi vrut să înceapă ucenicia în dulgherie sau tâmplărie, dar şomajul era în toi şi nici meseriaşii consacraţi nu aveau de lucru.

La jumătatea coastei francmasonilor, oprindu-se să-şi tragă sufletul, o idee îi traversă spiritul: tatăl său a fost comunist. Aşadar, contrar celor ce zic unii şi alţii, comuniştii nu sunt nişte terchea-berchea. Trebuie să-i vadă, să le ceară sfatul, căci ar vrea să continue şcoala cu orice preţ. Totdeauna a fost primul din clasă, la toate materiile. La cursurile de seară era primul care înţelegea. Îşi aminti de un general ce învăţase la lumina cuptorului dintr-o brutărie, de un zeţar ajuns scriitor mare după ce învăţase literele pe cărţile altora. De ce n-ar face şi el la fel?

Tot împingând la şaretă, ajunse în atelier. Pe faţa lui se vedea atâta linişte şi siguranţă că patronul rămase cu înjurătura în gât şi nu-i căută nod în papură, ca de obicei. Dimpotrivă, Emil îndrăzni să deschidă gura: « Patroane, aş vrea să pun frână de bicicletă pe roţile şaretei. Ar fi mai uşor la coborît şi chiar la urcat, aş merge mai repede, fără niciun risc ». Parcă mai agitat ca de obicei, patronul sări ca ars: « Frână de bicicletă pe şaretă? Ţi-ai pierdut minţile? Noi nu fabricăm frâne de bicicletă. Dacă vrei, descurcă-te! Găseşte-le unde ştii şi montează-le, dar nu în timpul orelor de muncă ».

Întors acasă se gândi la aceeaşi problemă. Nu pentru a îmbunătăţii randamentul muncii în folosul patronului, care nu i-ar fi dat niciun ban pentru inovaţie. Era sigur de asta. Spera ca astfel să alerge mai uşor, să se descurce altfel în situaţiile dificile, să câştige timp, putându-se astfel opri cincisprezece minute pentru a studia pe cărţile cu care ar merge la servici.

Mama lui se întoarse ceva mai târziu ca de obicei. Avea obrajii roşii, privirea mai vie şi un oarecare amestec de jenă şi bucurie vizibil în cele mai mici gesturi. Emil înţelese cu viteza fulgerului că mama lui este pe cale să îi înlocuiască tatăl. Nu s-a întrebat nicio clipă dacă ea are sau nu are acest drept, căci puritatea copilăriei nu-l părăsise cu totul iar reflexele condiţi-

onate ale moralei creştine şi ale obşteştei ipocrizii nu se apropiaseră de el. Se întrebă doar care va fi calea lui în această situaţie nouă. La masă, înghiţi câteva linguri de ciorbă pentru a-şi pune burta la cale înainte de a ataca un subiect ce i se părea delicat. În cele din urmă dechise gura cu aceeaşi voce ca tatăl său: « Mamă, de multă vreme mă tot gândesc că-s trei ani de când a murit tata. Din păcare, el nu va învia niciodată. Va trebui să îmi găsesc o meserie adevărată, apoi voi face armata. Nu te pot lăsa singură pe lume. Asta n-ar fi viaţă. Ar trebui să te recăsătoreşti. M-aş simţi mai liber eu însumi ». Fără să fie un monument de inteligenţă, cu instinctul ei feminin, Denise Laporte simţii că Emil i-a ghicit secretul. De altfel, copilul ei nu mai era chiar un copil. În plus, era copia fidelă a tatălui său: observator taciturn, ce nu deschidea gura decât în caz de necesitate absolută. Prea tulburată pentru a răspunde, înghiţii şi ea câteva linguri de ciorbă, apoi zise cu o voce neutră, aproape albă: « Poate că ai dreptate. Mă voi gândi ». Apoi, după alte câteva linguri, adăugă: « Nu e însă nicio grabă ».

A doua zi, după serviciu, merse la comunişti. Nu ştia unde le este biroul, dar nu şi-a întrebat mama, care s-ar fi neliniştit. Nu i-a întrebat nici pe colegii de serviciu, care nu i se păreau suficienţi de siguri pentru asta. Îşi aminti însă că zărise la Forţele de Muncă un afiş CGTU. După congresul de la Tours, soldat cu ruptura marxiştilor în socialişti şi comunişti, mişcarea sindicală se rupsese şi ea în două. Socialiştii dominau CGT-ul, iar comuniştii dictau la CGTU. Asta era clar până şi pentru el, care abia avea 14 ani. Emil îşi drese vocea, luă cea mai bărbătească alură cu putinţă, livră încărcătura şaretei la cele două magazine ce îl aşteptau, apoi se prezentă la Forţele de Muncă. Săgeţile de carton roşu îl conduseră într-o masardă de la etajul trei, pe uşa căruia citi iniţialele CGTU: Confederaţia generală a muncitorilor uniţi. Abia atinsese uşa că auzi un « Intraţi » cam aspru şi prelung. Conform obiceiului său, pregătise ce avea de spus. La întrebarea « Ce-i cu tine, Micuţule », răspunse fără ezitare: « Am venit să mă informez. Cred că l-aţi cunoscut pe tatăl meu, Eugen Laporte, mecanic la depoul din Châteaucreux ». Zdrobind un rest de ţigară în scrumiera ce da pe afară, sindicalistul

încreți fruntea se opinti de parcă ar impinge o șaretă nevăzută încă la Saint-Etienne. După un lung efort cerebral, spuse că într-adevăr l-a cunoscut pe Eugen Laporte.

-- A fost un om adevărat. Deci tu ești fiul lui.

-- Da, sunt singurul lui fiu.

-- Cu ce te-aș putea ajuta.

-- Câteva informații. Vreau să urmez la școală. Dar deocamdată, nouă ore pe zi, împing o șaretă și nu câștig mai nimic. Lucrez și sâmbăta. Aș vrea să fac o școală de ucenici, să învăț o meserie, pentru a câștiga mai mult.

-- Prea multe, dragul meu, pentru lumea în care trăim… Aici e sindicatul. Forțele de Muncă sunt la parter. Înțeleg foarte bine, vrei să muncești, dar nici muncitorii calificați nu mai găsesc de lucru, deși unii au de hrănit o casă plină de copii. La cine lucrezi?

-- La Gentillon.

-- Gentillon nu-i chiar cel mai rău patron din Saint-Etienne.

-- Nu-i rău? Ba-i chiar un gunoi de om!

-- Ooo, mai încet, mai încet drăguțule. E primul patron pe care îl cunoști. Se vede că nu ai experiența muncii.

-- Te asigur că nu-i chiar așa rău. Mai trage el câte o înjurătură, dar nu dă oamenii afară, nu-și pune muncitorii pe drumuri și după muncă chiar îi cinstește cu un pahar.

Emil simți că s-a informat destul.

-- Bun. Mulțumesc. Trebuie să plec, altfel voi ajunge cu șareta după închiderea atelierului.

Ajuns în stradă, se simți descurajat. Duhoarea de tutun îi întorsese mațele pe dos iar un comunist îi spusese că patronul lui nu este dintre cei mai răi. Prea mult pentru o singură zi, își spuse el.

După trecerea pe la comuniști era și mai dezorientat. Se așteptase să cadă peste un dur cu privirea de fier, voce de bărbat, ca tatăl său. Când colo dăduse peste un grăsan ramolit și blazat, voce muieratică, miros de vin amestecat cu tutun. În ciuda tinereții, simți că cu astfel de oameni patronii pot dormii pe ambele urechi, nicio revoluție nu este posibilă iar bancherii pot continua să jupoaie proletariatul precum oile de paște.

Amintindu-şi o frază a tatălui său, abia acum simţii mesajul acesteia: « În Rusia nu-i ca la Saint-Etienne. Butoaiele de grăsime cu ochi, beţivii, muieraticii n-au ce căuta în partid ». Vorba asta n-a înţeles-o decât acum. Pe de altă parte, tatăl său nu era de acord cu nimic, fiind gata să critice şi timpul probabil. Bolşevicii or fi altfel de oameni?

Cu aceste gânduri, îşi aminti de abatele Gagnet, directorul şcolii primare de lângă tribunal, despre care se spunea că este un sfânt, precum părintele lui Marcel Pagnol. Emile avea încredere în acest învăţător răspopit, ba chiar afecţiune. Cum de nu s-a gândit mai întâi la el?

A doua zi, într-o sâmbătă, către patru şi jumătate, se aranjă cu şareta la ieşirea din şcoală. După ieşirea elevilor gălăgioşi, Emil intră în curtea şcolii exact când unchiul Gagnet se îndrepta spre ieşire. Fu primit cu toată căldura, iar Emil simţii, ca întotdeauna, că este în faţa unui « ce-i în guşă, şi-n căpuşă ».

-- Asta-i o adevărată surpriză, spuse unchiul Gagnet. Ce vânt te aduce, Emil?

-- Aş vrea să vă cer un sfat.

-- Dă-i drumul! Sunt al tău.

-- Vreau să merg cu şcoala mai departe, dar nu pot.

-- Ce ai vrea să studiezi?

-- Aş vrea să mă fac medic.

Bătrânul învăţător tăcu o clipă, îl măsură încă odată pe Emil, apoi reluă:

-- Ai toate mijloacele intelectuale posibile. Memoria ta este fantastică, inteligenţa pe pârguite, nimeni nu înţelege ceva înaintea ta. Cum să studizi însă cu şareta asta după tine? Asta e problema. Vom începe cu începutul. Nu poţi face medicina înaintea bacalaureatului. Pentru matematică, ştiinţe, istorie, geografie, franceză, filosofie poţi conta pe mine. Pentru greacă, latină şi engleză va trebui să te descurci singur. Mă voi gândi la asta.

-- În locul limbii engleze, nu aş putea face germana?

-- Ce ai contra limbii engleze?

-- Se zice că engleza a devenit limba stăpânilor de sclavi, că lumea întreagă riscă să devină imperiul Anglo-Americanilor.

Tata spunea că de voi avea şansa să învăţ o limbă străină, va trebui să încep cu germana. În caz de război vom avea mare nevoie de germană. În caz de pace la fel.

-- Să sperăm că am terminat-o cu războaiele.

-- Cele o sută de milioane de Nemţi ne sunt vecini, iar Anglo-Americanii sunt peste mări şi oceane. Bineînţeles, vecinii trebuie să se înţeleagă între ei. Vreau să studiez germana în locul limbii engleze, deşi sunt sigur că nu va fi mai uşor.

După un moment de gândire, unchiul Gagnet începu într-adevăr cu începutul.

-- Voi încerca să îţi procur cărţile de care ai nevoie pentru obiectele la care te voi ajuta chiar eu. Învăţătorii au dreptul la exemplare gratuite din partea editorilor şi sunt bucuros să le impart cu tine. Cât despre germană, cred că am găsit soluţia. Cunosc două familii de nemţi care şi-au părăsit ţara din cauza lui Hitler. Vei putea să îi înveţi franţuzeşte, iar ei te vor învăţa nemţeşte.

Lucrurile s-au petrecut peste speranţele învăţătorului Gagnet. Două săptămâni mai târziu, Emil făcu cunoştinţă cu familia Hartmann. Tatăl familiei, Karl, deschisese un mic atelier de croitorie pe ulicioara dinspre Piaţa Poporului, într-un cartier cam deocheat; mama, Ilse, spăla şi călca rufe unde se putea, iar Franz, copilul lor, cam de o vârstă cu Emil, deveni foarte curând prieten la toartă cu acesta. Cei doi adolescenţi s-au legat rapid printr-o prietenie foarte profundă, o serozitate mult peste vârsta lor şi o distincţie ce sărea în ochi de la o poştă.

Franz mergea la şcoală, iar lecţiile şi temele lui de greacă şi latină treceau automat şi pe la Emil. Deşi avea comenzi peste comenzi, Karl Hartmann găsea totdeauna o oră sau două pentru a răspunde la diversele întrebări ale celor doi elevi ce-şi făceau adesea lecţiile chiar în atelierul lui. Când Emil se nelinişti de progresele mult mai rapide, în franceză, ale familiei Hartmann, faţă de ale sale, în germană, Karl Hartmann îi spuse că ei aud franceză toată ziua. Dacă în loc de Saint-Etienne am fi la Munchen, lucrurile s-ar petrece invers: progresul tău, în germană, ar fi mai rapid, în vreme ce al nostru, în franceză, ar fi mai lent. Într-o zi, Franz îl asigură mai clar şi pe deplin: « Dacă ai fi

în clasă cu mine, ai fi mai tare la germană decât toţi colegii mei la un loc. Tu vorbeşti deja, iar ei abia încep să citească ».

Prin intermediul familiei Hartmann, Emil cunoscu antifascistul italian Gaetano Nicholetti, un Lombard osos şi bine făcut, cu o faţă de Madonă renascentistă, doi favoriţi până-n bărbie şi o mustaţă culoarea gălbenuşului de ou. Cam neliniştit din propria sa natură, Nicholetti căzu din lac în puţ undeva către frontiera Elveţiei, pe când, gata să fie arestat, s-a văzut obligat să transforme un carabineer în îngeraş fascist. « E foarte uşor, incredibil de uşor să ucizi. Mai greu apoi, că nu poţi uita », spunea el celor dispuşi să-şi facă o idee despre fascismul mussolinian. Altfel, deşi cu oarecare asprime în glas, Nicholetti vorbea foarte calm în casa sută la sută socialistă, a familiei Hartmann. Student în drept, publicist şi tribun cunoscut printre refugiaţii italieni, Nicholetti ştia perfect că legea scrisă este un ansamblu monstrous, destinat să domine naivii prin înşelătorie. De aceea, el repeta la tot pasul: « Orice lege scrisă poartă în ea spiritul de trişerie al sistemului de exploatare şi de jupuit şapte piei de pe oaia proletară ». Altfel, deşi ideile lui erau foarte nete, nu le putea defini fără oarecare dificultate, mai ales că limbajul lui nu era chiar o copie fidelă a ideologiei în vigoare. Pentru exilaţii italieni el era anarchist sadea, deşi, personal, se considera mai curând un mistic din zodia lui Gandhi. Altfel credea cu oarecare fermitate într-un anumit gen de morală, pe care uneori o definea în faţa celor dispuşi să îl asculte: « Cu cât ea slăbeşte, cu atât Statul devine mai puternic ». Alteori, spunea exact acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte: « Canaliile n-au niciun fel de morală, de aceea puterea lor este de temut ». Sau, « în ce mă priveşte, nu dau doi bani pe lupta de clasă. Toţi exploatatorii sunt nişte bandiţi, dar majoritatea exploataţilor sunt şi mai şi. Dacă ar fi puternici, ar fi mult mai răi decât ceilalţi ».

Într-un singur punct, Nicholetti era absolut diferit de întreg exilul Italian şi de toţi gânditorii progresişti din Saint-Etienne. Toţi aceştia discutau politică, nimic altceva. Politica era singura temă a gândirii lor, inclusiv a femeilor şi probabil chiar în vis. Indiferent de culoare, socialişti, trotzkişti, comunişti, anarhişti, muşchetari, franchişti, toţi erau convinşi că omenirea se va

schimba odată cu trecerea la un alt sistem social. Nicholetti, care depăşea toată lumea cu două sau trei căpăţâni de cultură şi care era un mare umanist, afirma exact contrariul: « Voi puneţi căruţa în faţa boilor. Dacă nu faceţi întâi oamenii mai clarvăzători şi mai drepţi, mai mândri, mai oneşti, mai dezîmpiciorongaţi în lira sterlină şi dolarul American, toate revoluţiile voastre vor crăpa în faşă. Munca revoluţionară este mai întîi una de educaţie şi reeducaţie, căci biserica, nobleţea decadentă şi capitalismul exploatator au cangrenat lumea întreagă, transformând fiecare proletar într-un burghez aspirant, după cum biserica făcuse şi ea, din fiecare creştin, un radical de Jidan ».

Emil făcea un efort pentru a urmări aceste discuţii, care îi furau din timp şi îi deranjau studiile. Pentru Gaetano Nicholetti nutrea o stimă aproape filială, regăsind în acesta siguranţa şi spiritul de dreptate al tatălui său. Graţie lui începuse să simtă că certitudinile nu sunt neapărat cai verzi pe pereţi, că viaţa are o justificare, că este coerentă. Tatăl său, învăţătorul Gagnet şi Gaetani Nicholetti erau pentru el cele trei coloane pe care se sprijineau lumea întreagă. De altfel, aproape îşi uitase mama, căci trecea tot mai rar prin atelierul dezafectat de ţesătorie, unde aceasta locuia, pe strada Sablière, împreună cu noul ei soţ, el însuşi locuind în aceeaşi cameră cu Franz, spre deplina mulţumire a acestuia ca şi a părinţilor săi. Mămuca Hartmann, cum îi spunea Emil, îl trata pe acesta cu o afecţiune de mamă adevărată şi îl admira pentru spiritul de dreptate, independenţa şi cultura lui de adolescent ce nu împlinise încă 15 ani.

Tandreţea mămucii Hartmann fuse cât pe aci să îi joace un renghi şi să ducă de râpă toate ambiţiile lui de adolescent model şi ambiţios. Emile n-avea nicio idee despre sexualitate şi nu se gândise niciodată la semnificaţia existenţei celor două sexe printre vieţuitoare. În mod confuz, simţea că asta ascunde un teribil pericol, mai ales de când, pe la cinci sau şase ani, asistase la naşterea unui ied, în ieslea bunicilor lui de pe lângă Avignon. Venirea pe lume a iedului îl speriase cu totul, îi întorsese maţele pe dos, îi făcuse greaţă şi îi dăduse o vomă persistentă. Un muncitor agricol, ce se credea mai deştept decât mama iedului, i-a spus-o ca din evanghelie-citire: « Nici tu n-ai fost mai breaz

când ai ieşit din aia mă-tii ». Cu timpul a înţeles, dar traumatismul nu dispăruse o clipă din amintirea lui. Vreme îndelungată, când mama lui îl săruta şi îl strângea la piept, îl apucau greaţa şi frigurile. Doi ani mai târziu, pe când începuse să uite povestea cu capra şi iezii ei, a fost martorul unei scene oribile la răscrucea străzilor Roanelle şi Tarentaise. Pe atunci, cartierul respectiv era atât de rău famat încât poliţiştilor pe bicicletă nu le trecea niciodată prin gând să dea pe acolo. Patru sidis[7] înşfăcaseră o fată de moravuri îndoielnice. Doi ţineau şase, al treilea o imobilizase cu mâinile la spate iar al patrulea o apucă de umeri şi îi dădu o lovitură de cap în plină figură, strivindu-i buzele şi nasul, astfel încât sângele ţâşni la o jumătate de metru. Apoi o trase de păr, îi dădu capul pe spate, scoase un cristal de zahăr din buzunar şi îi tăie un « X » cât toate zilele, în mijlocul frunţii. Mai palide decât pudra de orez de pe brajii lor, alte prostituate priveau scena fără să scoată o vorbă. Negri de cărbune, câţiva mineri asistaseră la scenă dar nu îndrăzniseră să intervină. Unul dintre comentă cu voce tare: « I-au făcut crucea vacilor, semn că îi turnase cu ceva la poliţie ». « Şi ce dacă? N-ar fi trebuit să-i lăsăm să pocească fata », adăugă un altul. « Ce puteam face? », spuse al treilea. « N-o să ne lăsăm tăiaţi la zizi pentru o curvă. Cei patru aveau briciul la îndemână, instrument cu multă putere de convingere. Numai Cel de Sus ar fi putut-o salva pe biata femeie ».

Întors acasă, povesti totul părinţilor, pe nerăsuflate. Nu te teme, îi spuse mama lui. « Aşa ceva nu se întâmplă femeilor cinstite ». Bătrânul Laporte mormăise însă pentru el: « Hmm! Cinstite zici? Cele ajunse acolo nu au făcut-o de plăcere…». Emil n-a înţeles nimic din povestea asta. Acum însă, decoltată după moda bavareză, cu sânii albi ca laptele, mersul de felină, fesele ondulate şi puternice, talia subţire, braţe şi moleţi rotunzi, voce ba gravă, ba dulce, Ilse era tipul de femeie capabilă să trezească dorinţa unui tânăr novice, fără să fie câtuşi de puţin conştientă de acest lucru.

---

7. Astăzi încă, Francezii din jumătatea de sud a Franţei numesc astfel pe nord-africanii musulmani, de origine magrebină, etnie incertă şi nu foarte-foarte Arabi.

Emil ar fi vrut s-o rărească cu vizitele la familia Hartmann, dar mama lui nu mai era singură. Soţul ei îi spusese că oricând este binevenit acasă, dar Emil considera că el ar fi trebuit să îi spună asta lui sau orcărui altul. Înţelegând cum stau lucrurile, că nu mai este niciunde acasă cu adevărat, Emil sfârşi prin a-şi spune că viaţa nu-i deloc simplă.

Tocmai atunci, îi pică pe cap preotul Blanchard, profesor de religie la o şcoală din vecinătate, care credea că numai ignoranţa poate împiedica pe cineva să fie creştin. Într-o dimineaţă din martie 1934, Emil impingea din greu şareta în susul străzii Beaubrun. Precoce dar cu dinţi, soarele traversa cum putea fumăraia şi praful de cărbune ce înnegrea orice zid tencuit în alb, din « Oraşul negru », cum era supranumit Saint-Etienne. Cu gândul la ultima manifestaţie, ce avusese loc în urmă cu câteva săptămâni, Emil nu era tocmai în apele lui. Afacerea Staviski, revoltele regaliste din 6 februarie 1934, marea manifestaţie muncitorească din 13 februarie treceau una după alta prin filtrul memoriei dar şi al imaginaţiei sale de tânăr ce se apropia de 15 ani. Îl însoţise pe Gaetano la Paris, unde pentru prima dată defilase printre drapelele roşii, steaguri înroşite în sângele miilor de proletari morţi pentru Comuna din Paris, cu peste 60 de ani în urmă. Pe de o parte, era mândru că defilase în primele rânduri ale proletariatului, pe de alta nu apreciase deloc lozincile ce îi ţiuiau încă în urechi. Mulţimea zgomotoasă şi haotică i se păruse o bandă de fomişti ce nu se gândesc decât la pâine, mititei şi bere. Cum să faci revoluţie cu fomiştii ce n-au minte decât pentru bere şi cârnaţi, daţi ori nedaţi ? Abia acum trecea în revistă anturajul lui Gaetano, al soţilor Hartmann şi al celor-lalţi exilaţi italieni, pe care îi cunoscuse şi îi găsise foarte simpatici. Aşadar, fascismul era o măgărie ce trebuia stopată înainte de a fi prea târziu. Ferindu-şi privirea de luciul soarelui ce traversă pe neaşteptate fumul de pe cer, dintr-o dată se trezi pe retină cu imaginea surâzândă a Ilsei Hartmann, de care abia acum îşi dădu seama că nu se poate despărţi nicicum. În disperare de cauză întoarse privirea către faţada bisericii Saint-Ennemond, apoi templul grec, la fel de negru ca funinginea. Imaginea atrăgătoare a Ilsei Hartmann îl făcuse atât de vulne-

rabil la urâţenie, încât Emil fu nevoit să închidă ochii. Blocă şareta pe cricul de sprijin, o asigură cu ciomagul ce-i servea de frână suplimentară şi sperietoare pentru câinii cartierelor mărginaşe. Nu reuşi să-şi explice romantismul trezit în el de mugurii sexualităţii. Preţ de câteva clipe visă poieni cu iarbă verde, flori, izvoare, păsări călătoare şi fete ce semănau cu Ilse Hartmann, dar mai subţirele şi mai uşoare, mai pe măsura sa.

Vru să pună şareta în mişcare, dar îl opri o voce: « Greu la deal, tinere! ». În faţa lui se plantase un preot cu o burtă respectabilă, sub sutana ce nu reuşea să i-o ascundă. Emil ridică cricul, lăsând să-i scape un « greu, greu, dar nu chiar aşa ». « Te văd obosit, insistă preotul, s-a făcut cald dintr-o dată, poate îţi este sete. Intră o clipă în biserică. Răcoarea ei o să-ţi facă bine ».

Emil nu intrase niciodată într-o biserică, lucru de care îşi dădu seama chiar acum. Nu văzuse decât de afară o parte din interiorul catedralei gotice, o construcţie enormă, de ale cărei vitralii ştia ceva din auzite. Deşi uşa bisericii era larg deschisă, interiorul acesteia nu-l atrăgea deloc. Interiorul bisericii Saint Ennemond era la fel de urât ca şi exteriorul. Privindu-l mai cu atenţie Emil avu senzaţia unui Eschimoş printre crocodili. Totul i se părea indescifrabil. Abatele Blanchard îi arătă un crucifix mărime naturală şi-i spuse cu un aer foarte serios : « Când merge greu cu şareta, cere ajutorul lui Domnu. El nu refuză pe nimeni ». Neştiind ce să răspundă, Emil spuse ce-l doare pe el:

-- Aş vrea să găsesc o slujbă mai uşoară şi dacă se poate mai bine plătită. Învăţ singur şi…

-- Pentru cine lucrezi tu, acum ?

-- Pentru un fabricant de piese pentru arme şi biciclete. Şareta este a lui…

-- Aşteaptă o clipă, spuse preotul ce dispăru în biserică, apoi reapăru cu o iconiţă din aluminiu şi continuă: Pe spatele iconiţei găseşti o rugăciune. Dacă o citeşti în fiecare seară şi o rogi să-ţi găsească o muncă mai acătării, vei vedea că treaba se rezolvă ca prin minune. Te rog să revii peste o săptămână. Apoi îi strânse mâna şi îl mângâie ocrotitor pe creştetul capului.

Emil se grăbi să termine cu livrările şi trecu pe la Gaetano, care locuia o mansardă în piaţa Tardy. Îi povesti întâlnirea cu

preotul şi adăugă: « Aş fi vrut să-i spun să dea tuturor şomerilor câte o iconiţă de-a lui. Apoi mi-am zis că nu face să-mi răcesc gura ».

-- Ai făcut foarte bine. Popii ăştia sunt daţi dracului. Nu se ştie însă niciodată de unde sare iepurele. Bineînţeles, nu e cazul să credem în minuni. Altfel, poţi fii sigur: nu există decât patroni răi şi foarte răi.

Peste câteva zile, Emil îl întrebă pe Gaetano despre diversele religii, încercând să înţeleagă credinţele, ce i se păreau una mai absurdă decât alta. Deşi absurde şi chiar stupide, cum se face că religiile astea au dobândit atâta forţă?

Pentru o clipă, tânărul Italian păru în încurcătură. Vorbi singur o vreme, din « îhî » în « îhî », îşi fixă privirea undeva departe, apoi începu:

-- Am avut norocul să cresc printre popi şi seminarişti. A fost un noroc plin de pericole, pentru că niciodată nu scăpăm din mâinile popilor fără să pierdem câţiva fulgi. Nu ai văzut niciodată o biserică adevărată. La Saint Etienne sunt numai orori. Unele însă sunt atât de frumoase încât privindu-le simţi că începi să descoperi misterul vieţii. Nu mai vorbesc de cântecele gregoriene, de orgă, de piesele atâtor compozitori vestiţi. Catolicismul este perfect orchestrat iar preoţii lui sunt cei mai mari pederaşti, escroci şi bandiţi. Italienii îi cunosc bine. Aproape toţi îţi vor spune acelaşi lucru, inclusiv broscuţele de cristelniţă, ce nu ratează nicio liturghie.

Vrei să şti de ce popii ăştia sunt atât de puternici? E simplu. Există ceva mai puternic decât orice om şi aşa va fi totdeauna. Acest ceva este moartea. În materie de moarte, ca şi de viaţă, de altfel, popii sunt la fel de ignoranţi ca ceilalţi oameni. Ei pretind însă că ştiu ce urmează după moarte, spun asta despicând aerul în patru, unii cu ambele mâini, iar imbecilii n-ar fi imbecili dacă nu s-ar lăsa păcăliţi.

Dincolo de lecţia anti-clericală, Emil reţinu mai ales cele ce priveau marele mister al vieţii şi al morţii. Deşi foarte confuz, începu să simtă că drama omenească are o dimensiune mult mai profundă decât cele ce-şi închipuiau lozincarii ce defilaseră în februarie la Paris, cu steagul roşu în frunte. Anarhistul reuşise

acolo unde abatele Blanchard eşuase. Gaetano reuşise să trezească curiozitatea religioasă a lui Emil, ce îşi propuse să viziteze cele mai frumoase biserici, să asculte cântecele gregoriene, orga, canticele compozitorilor – totul pe ascuns, nu se putea altfel. « La ce bun să mă vadă imbecilii prin biserici », îşi zise el în chip de concluzie provizorie.

Peste o săptămână îl revăzu pe abatele Blanchard, care îi găsise o slujbă tot în branşa armelor şi bicicletelor, de data asta în cartierul Valbenoîte. Era ceva mai departe, dar câştiga 350 de franci pe lună, în loc de 300, plus că deja monta biciclete, ceea ce era un început de meserie adevărată. Totuşi, cea mai mare parte din timp o petrecea cu încărcatul şi descărcatul ţevilor de mitralieră, pe care le ducea undeva la rectificat şi apoi le readucea la montat. Alt avantaj era că acum lucra pe un triciclu, cu roata unică în spate. Nu mai avea nevoie să îşi bată capul cu frânele. Triciclul avea trei frâne perfecte. Una cu pedală, care bloca roata din spate, iar alte două cu tambur, pe roţile din faţă. Îşi curăţa şi ungea tricicleta cu multă dragoste şi avea grijă de cauciucuri, să fie totdeauna bine umflate. Într-un cuvânt, intrase în aristocraţia transportorilor. Nimic de zis, îşi spuse el. Popii ăştia sunt buni şi ei de ceva.

Din când în când îşi impuse să-l revadă pe abatele Blanchard, aşa cum îl învăţase Gaetano, la care locuia aproape permanent. Discuţiile deveneau tot mai complexe, mai abstracte şi mai complicate iar abatele Blanchard simţii foarte curând că Emil este un caz, nu glumă. Aflând că Emil nu auzise niciodată de Cristos, abatele îşi propuse să înceapă cu Geneza. Imediat se lovi însă de geologia rudimentară pe care Emil o îmvăţase de la învăţătorul Gagnet. Apoi încercă cu păcatul adamic, având grijă să arate că nu era vorba numai de păcatul lui Adam ci de acela al tuturor strămoşilor noştri. Pe câte spunea abatele, numai botezul ne poate elibera de acest păcat. Emil nu îl contrazise dar întrebă cu naivitatea cea mai îngerească: « Atunci, după câte spuneţi, dacă bebeluşul unor părinţi beţivi şi sifilitici este botezat la naştere, el va scăpa de sifilis şi de consecinţele acestuia? ». Abatele simţii că a dat peste dracu. Transpirat şi încurcat între propriile-i argumente, abatele Blanchard începu să creadă că

laicitatea trebuie interzisă prin lege, puterea totală trecând în mâna exclusivă a biserici, altfel omenirea va pierii cum spune Apocalipsa. În rest, se scăpă cum putu de Emil. « Eşti prea tânăr pentru a înţelege chestiunile religioase. Numai Dumnezeu ştie calea ta, iar eu nu sunt decât un preot neştiutor. De aceea, nu ştiu, nu pot mare lucru pentru tine. Nu uita însă că nici tu nu şti. Nimeni nu ştie nimic. Niciun om. Unul singur ştie totul, iar acela este Cel de Sus », încheie abatele cu arătătorul spre cer.

Emil s-a simţit uşurat de gestul abatelui ce arăta cerul, cel puţin, dacă nu şi pe cineva acolo, sus! Înţelese că departe de a-l lumina, abatele mai mult îl încurcă, nu însă din răutate, Doamne fereşte, ci pentru că el însuşi avea nevoie să fie luminat, după cum o şi recunoscuse. Ieşind din biserică fu nevoit să se adăpostească la intrarea ei, căci izbucnise o furtună. Tot acolo se adăpostise încă un tânăr, de vârsta lui, care îl privi cu un aer foarte dispreţuitor. Furtuna prelungindu-se, Emil sfârşi prin a spune cu voce tare că tocmai acum şi-a uitat impermeabilul, când riscă să devină murătură. Celălalt profită de ocazie pentru a pune gaz pe foc: « Ai putea ruga pe bunul tău Dumnezeu să se picure şi prin alte părţi ». Emil fu el însuşi surprins când se auzi spunând: « Bunul sau răul Dumnezeu, problema e că numai Dracul ştie dacă el există; presupunând însă că există, nu pot crede că şi-a scos chestia să se picure peste noi, de dincolo de nori ».

-- Văd că eşti un adevărat filosof, spuse celălalt. Am zis ce am zis pentru că nu pot să-i sufăr pe popârlăii ăştia. Am motivele mele. Dacă babacii nu m-ar fi dat de suflet la călugării Prietenilor lui Cristos, pe strada Învierii din Morţi, n-aş fi ştiut nimic. Am rămas cu ei până la Certif[8], ar fi vrut să facă din mine

8. Certificatul de studii se obţine la 14 ani, după un examen, echivalent celui de după clasa 8-a, de la noi. Între timp, pentru că negrişorii din Africa s-au plâns că sunt discriminaţi, prin regulile de ortografie, de exemplu, s-a renunţat la el, şcoala franceză fiind complet democratizată, inclusiv la nivel universitar, singurele şcoli serioase putând fi găsite, nu tocmai uşor, în reţeaua privată. Învăţământul superior universitar este africanizat sau islamizat, cu excepţia aşa numitelor *Grandes Ecoles*, în care se intră pe bază de examene severe, după cursuri pregătitoare de doi ani, posterioare bacalaureatului. *Şcolile Înalte* produc o funcţionărime sau aristocraţie cu privilegii asemănă-

măcar un popă țară. Cine nu scapă din ghearele lor ajunge căcăcios, un limax bălos. Când eşti pe mâna lor, nu-i uşor să le scapi. Nu poţi înţelege ce vreau să spun. Pentru asta trebuie să treci tu însuţi printre aceşti preasfinţi şi ecetera întru Domnul.

-- Deja am auzit asta.

-- Da, cum aşa?

-- Mi-a explicat un prieten, anti-fascist Italian refugiat la noi.

-- Cred că ne-am putea înţelege. Eu mă ocup de Frăţiile Proletare, de tinerii comunişti sub 18 ani. Uite aici adresa, spuse el dându-i lui Emil o carte de vizită. Vom discuta în voie. Întreabă acolo de Michel Jaquet.

Furtuna trecu şi cei doi se despărţiră. Pentru a evita urcuşul dificil de pe străzile Beaubrun şi Tardy, Emil alese ocolişul pe colina mai dulce dinspre Piaţa Ursulinelor. Pedalând pe triciclu îşi spuse că mare noroc a avut cu un tată sigur pe principiile sale, căruia nici prin gând nu i-ar fi trecut să-l dea la vreo mânăstire. Într-o zi, mama lui încercase să-l ducă cu binişorul la prima comuniune: « Ar trebui să treacă şi el prin asta, ca ceilalţi. Mai târziu, când se va însura, biserica va refuza să îl cunune ». Tatăl lui nu putea fi însă învârtit cu vorbe muiereşti: « Dacă toţi am gândi ca tine, n-am mai scăpa de dracii ăştia însutanaţi, pe cale de înmiliardare. Dă copilul pe mâna popilor, dacă vrei să faci din el un bolnav până la sfârşitul zilelor lui. Nu uita cât de sensibil este el ».

Emil îşi aminti cum ajunsese la reputaţia de extremă sensibilitate. La patru ani, pe când se afla la bunicii dinspre Avignon, o mătuşă îi povestise Scufiţa Roşie. Că lupul a mâncat-o pe bunică, treacă-meargă… Bunicile sunt bătrâne, nu se ştie ce mai caută pe lume. Îngeraşul blond şi cu bucle, minunea de fetiţă nu ar fi trebuit în niciun caz să ajungă în burta lupului. Degeaba l-a consolat sfârşitul poveştii. Cum s-o mai scoţi din burta lupului? Lupul rupe şi sfâşie tot, înainte de a înghiţi, ca şi câinii, rudele lor apropiate. Degeaba a încercat mătuşa s-o dreagă, vorbindu-i de învierea fetiţei şi alte bazaconii. Scufiţa Roşie murise de-a

---

toare celor ale absolvenţilor Academiei Ştefan Gheorghiu, a fostului Partid Comunist din România.

binelea iar el nu putea accepta aşa ceva. Emil se miră că îşi aminteşze cu atâta claritate un lucru de nimic. Trebuie să fii fost un copil destul de dificil. Noroc că tata a avut multă. Îşi aminti moartea tatălui fără să se întristeze la fel de mult ca pentru aceea a Scufiţei Roşii. Punându-mă pe direcţia cea bună, tata şi-a îndeplinit mare parte din misiunea lui pe lume. De la el moştenesc libertatea aproape fără limite, de care mă bucur, de la el îmi vine maturitatea ce mă situează deasupra celor de vârsta mea. Înţelese de ce nu poate sta de vorbă decât cu cei adulţi, cu cei foarte în vârstă, nu însă şi cu bătrânii din naştere. Băieţii şi chiar fetele de vârsta lui alergau după mingii pe stadioane sau pe maidane, după Tino Rossi şi actorii de cinema. Cei de peste 30 de ani nu mai ştiu decât să bea şi să fumeze. Beţivii îşi beau parcă minţile, iar fumătorii sunt de-a dreptul respingători. Oraşul ăsta cu zidurile negre şi trotoarele pline de rahat de câine devine tot mai odios. Mă bucur de libertate, e adevărat, nu însă una destul de mare, pentru a putea părăsi negrul de fum din Saint-Etienne.

Acest punct era singurul obstacol mai serios în calea discuţiilor furtunoase cu Gaetano, care spunea că viaţa oamenilor este condiţionată de exploatarea capitalistă, ce i-a abrutizat până în ultima celulă. Numai eroii adevăraţi pot scăpa cumva, după ani şi ani de suferinţă. Emil remarcase că exilaţii germani şi italieni sunt mai sobri, mai curaţi, politicoşi, mai bine crescuţi şi mai înţelegători decât Francezii. Gaetano i-a atras însă atenţia: printre aceşti exilaţi nu-i niciun muncitor cu braţele, toţi sunt licenţiaţi, doctori în ştiinţe, filosofi, scriitori, ca şi mine. În schimb, Francezii pe care îi cunoştea, cum terminau cu munca semnau condica la cârciumă, de unde plecau pe trei cărări… Totuşi, nu toţi Francezii erau aşa. Tata a fost francez, dar n-am auzit să fii umblat prin cafenele, iar de băut nu bea decât la zile mari, un pahar de vin, la masă. Exilaţii lui Gaetano erau mai toţi intelectuali, mici negustorii, meseriaşi, precum Karl Hartmann. Orice ar zice Gaetano, treba nu-i clară. Nu pot trăi orbeşte, îşi zise el. Trebuie să aflu tot, absolut tot, tot adevărul.

Gaetano i-a spus de o mie de ori: « Nu încerca să schimbi lucrurile. Nu vei reuşi. Nevoia de a şti este o forţă, dar şi o slăbi-

ciune. Singura cale de urmat este studiul. Calea asta te va duce departe. Ai putea deveni un savant. De ce nu? Totul e posibil. Căpăţâna îţi merge strună. Pentru tine, ăsta e singurul drum posibil. Într-o meserie oarecare, te-ai pierde în gânduri, iar alţii te-ar depăşii; în comerţ, pe când te-ai frământa cu întrebările, alţii te-ar ruina ».

Emil studia cu pasiune, fără efort, cu maximum de plăcere. În ciuda imensei lui culturi, Gaetano era uimit de prodigioasa memorie a piciului, cum îi spunea el uneori. În câteva luni, Emil înghiţise întreaga programă din liceu, discutând de la egal la egal, cu Hartmann, evoluţia literaturii funcţie de evenimentele istorice -- totul cu o luciditate pe care Gaetano nu o mai întâlnise. Ascultând exilaţii vorbind între ei, Emil deprinsese italiana şi depăşise handicapul la germană, faţă de Franz, mai ales în ce priveşte germana scrisă. În liceu ar fi fost primul la toate materiile.

Dintr-o dată însă, către mijlocul lui iunie, îl prinse o tuse însoţită de frisoane reci. Gaetano îşi pierdu capul şi-i aduse la cap bătrâna proprietăreasă, văduva unui miner. După ce i-a pregătit un ceai de muşeţel, aceasta le-a recomandat o prietenă de-a ei, vindecătoare mai eficace decât orice medic din Saint-Etienne. În plus, n-o să vă ceară niciun ban. Îi daţi ce puteţi, dacă puteţi. Emil s-a lăsat transportat la vindecătoarea ce locuia nu departe de gara Bellevue. După ce l-a privit, aceasta a închis ochii o vreme, după care i-a deschis şi şopti proprietăresei ce-l ajutase pe Gaetano la transportul lui Emil: « Nu-i ce am crezut, când mi-ai vorbit, azi dimineaţă, de acest tânăr. Nu-i vorba de pubertate, masturbaţie şi prostii de genul ăsta ». Apoi se adresă lui Emil: « Munceşti cam mult, dragul meu. Gândeşti prea mult. Sabia roade teaca. Înţelegi asta? Spiritul devorează trupul ». Apoi îi întinse o hârtie şi un creion, adăugînd: « Notează ce îţi spun şi cumpără de la ierboristerie leacurile astea. Pune câte o lingură din amestecul de plante în fiecare porţie de iaurt, dimineaţa, şi în farfuria de ciorbă, la amiază. Seara nu mânca prea mult şi culcă-te mai din timp. Într-o săptămână nu vei mai tuşi. Elixirul doctorului Dupeyroux este leacul cel mai eficace pentru orice fel de tuse ». Refuzând banii oferiţi de Gaetano,

mângâie fruntea lui Emil spunându-i să pună acolo un pic de liniște. Emil îi mulţumi şi îi sărută mâna uscată, ce continua să îl mângâie. « Nu mie trebuie să îmi mulţumeşti ci Naturii, bunului Dumnezeu. Nu ţi-am prescris decât ce trebuie pentru a ordona forţele deranjate ale propriei tale naturi ».

Emil fu impresionat de această bătrână verde la minte. Bună şi dezinteresată, bătrâna vorbise de bunul Dumnezeu. Se conformă prescripţiei primite, în trei zile fu pe deplin vindecat, dar continuă tratamentul până la epuizarea flaconului, care a ţinut exact o săptămână. Odată repus pe picioare, se simţi mai puternic decât înainte de această criză. Totuşi, urmând sfatul vindecătoarei şi insistenţele lui Gaetano, acceptă o scurtă vacanţă, după exemplul lui Franz şi al tuturor elevilor de liceu, de o vârstă cu ei. Pentru vacanţa pregătită, nu îşi propuse decât o scurtă revizuire, să fie sigur că nu uită nimic.

Pe 1 iulie, exact în prima zi de vacanţă, căzu vestea lichidării lui Ernst Röhm şi a altor şefi SA. Italienii dădură buzna la familia Hartmann, cerând lămuriri despre evenimentul ce avea să intre în istorie sub numele de *Noaptea Cuţitelor lungi*. Guralivi şi nervoşi, anti-fasciştii italieni confundau propriile lor speranţe cu realitatea mai iluzorie ca oricând, după Karl Hartmann. Italienii erau însoţiţi de trei Francezi din Comitetul anti-fascist iar Ilse Hartmann nu reuşea să găsească loc pentru cei oaspeţii ce invadaseră cămăruţa din spatele atelierului de croitorie al soţului ei. Francezii, mai ales, întrebară foarte pe îndelete, ce anume s-a petrecut, mai ales la Berlin, în noaptea de 30 iunie 1934. Bătrânul Hartmann începu prin a atrage atenţia Italienilor, că îşi iau dorinţele drept realităţi. « În niciun caz nu este vorba de începutul sfârşitului. Dimpotrivă. Au fost lichidaţi cei mai socialişti dintre naţional-socialişti. Prin lichidarea lor, Hitler câştigă de partea lui nu numai marea burghezie ci şi vârfurile prusace, reacţionare, ale Wehrmachtului. După acest masacru, nimeni nu va mai îndrăzni să conspire contra lui Hitler ». Era evident că atmosfera se menţine foarte încărcată, iar ameninţarea, deşi nu imediată, rămânea absolut reală.

Vizitatorii s-au retras doi câte doi, Emil rămase cu Gaetano şi cei trei Francezi din Comitetul anti-fascist. Unul dintre aceştia îl rugă pe Nicholetti să concluzioneze ce se spusese.

-- Personal, nu am nimic de spus. Hartmann este German şi cunoaşte situaţia din ţara lui.

Francezii nu păreau convinşi. Unul dintre ei murmură:

-- Nu putem concluziona astfel. Trebuie să aşteptăm indicaţiile partidului. Cât despre Hartmann, partidul nici nu îl cunoaşte.

Emil văzu că Gaetano strânge dinţii şi pumnii, că ochii i se aprind.

Întorşi în mansarda lor, Gaetano se aşeză pe marginea patului, aprinse o ţigară şi nu vorbi decât după o lungă tăcere:

-- Comuniştii ăştia sunt tot un fel de fascişti. Fascişti roşii, dar nu mai puţin veritabili… Ei bănuiesc pe toţi cei ce nu sunt înscrişi în partidul lor. Nu m-ar mira să-i aud spunând că Hartmann este un spion hitlerist. Pentru comunişti, toţi cei ce nu sunt cu ei sunt fascişti, deci contra lor.

Gaetano simţii însă că judecata lui l-a întristat pe Emil, care îl privea cu un aer interogator. De altfel, cu tot calmul posibil, Emil nu ezită să pună paie pe foc:

-- Tatăl meu a fost comunist, dar nu un sectar, ca cei din Comitetul antifascist.

-- Asta a fost, cât a fost. Între timp însă, Trotzky a fost demis, izgonit, exilat, anarhiştii şi socialiştii revoluţionari au fost împuşcaţi cu miile. Cei ce apucă drumul ăsta nu se pot opri, nimeni nu poate să-i oprească. Se vorbeşte de teroarea fascistă. Pe cea germană nu o cunosc. Hitler nu a ezitat să-şi împuşte cel mai bun prieten şi mulţi alţii în acelaşi timp. Teroarea fascistă o cunosc foarte bine. Din câte ştiu de la tovarăşii sovietici exilaţi, teroarea fascistă este nimic pe lângă cea comunistă.

Lui Emil nu-i venea să-şi creadă urechilor. Atinsese punctul limită pe care fiecare îl are şi care te împiedică să înţelegi vanitatea şi absurditatea speranţei oarbe.

Scârbit de toate, Emil se duse să-l vadă pe Michel Jaquet la Frăţiile Proletare. Fu primit cu amabilitate, iar Michel se spovedi imediat:

-- Avem câţiva tineri, dar ne lipsesc tipii serioşi, cărora li s-ar putea încredinţa unele sarcini. Dacă vii la noi, locul tău e deja rezervat. Căutăm un trezorier. Financiarul nostru s-a dus la fetiţe, cu casa de bani, şi a fost uşurat până la ultima leţcaie. Îl reeducăm de la zero ».

Lui Emile nu-i venea să creadă.

-- Ce fel de revoluţionari sunt cei ce întreţin prostituţia cu banii clasei muncitoare?

Nu putea înţelege asta. Şi mai perplex l-a lăsat concluzia trasă de Frăţiile Proletare. Nimeni n-a făcut din rahat bici care să şi pocnească! Îşi aminti cuvintele lui Gaetano: « Canaliilor le lipseşte sensul moral ». Cel ce este atât de abject încât îşi fură tovarăşii, ba chiar abuzează de încrederea lor, nu poate fi revoluţionar, oricât ar fi de educat şi reeducat. Îşi exprimă punctul de vedere cu toată convingerea, la care Michel îi răspunse:

-- Suntem obligaţi să luăm poporul aşa cum este. Altfel trebuie să renunţăm la revoluţie.

Lui Emil nu-i plăcu acest mod de a vedea lucrurile, din care cauză nu aderă la Frăţiile Proletare.

-- Ăştia reeducă biciul, pentru a pune căruţa în faţa boilor.

Plecă spunând că se va mai gândi.

Afacerile mergeau din ce în ce mai prost, numărul şomerilor creştea zi de zi. Totuşi, exilaţii se descurcau, graţie autorizaţiilor de liber profesionişti, fiind foarte pricepuţi în meseriile ce oriunde pot fi exercitate la negru; pe deasupra, erau foarte solidari: toţi pentru unul, unul pentru toţi. Într-o lume bolnavă, aspră şi necruţătoare, exilaţii erau singurii ce meritau numele de societate. Emil nu-şi dădea seama de şansa lui extraordinară, ce îi permitea să rămână integru în acest mediu, singurul de altfel în care se simţea la el acasă.

Foarte curând, patronul decise închiderea uzinei pe toată luna august. Asta i-a pus lui Emil o foarte gravă problemă de bani, pe care « mediul » a rezolvat-o imediat: « Vei lucra cu noi. Avem atâtea apartamente de reparat. Nu-i mare lucru să mesteci ipsos şi să dai cu pensula ».

Liberat de programul strict, reuşi să încropească o bicicletă, din piese recuperate de la fiare vechi sau găsite care pe unde. Ajutat de Gaetano, reuşi să viziteze câteva biserici gotice şi romane din regiune, înţelegând bazele arhitecturii şi comparând edificiile din piatră cu imaginile din cărţile de istorie sau de pe diversele cărţi poştale. Castelele din împrejurimi, mai ales cele de la Rochetaillée şi St-Georges-en-Couzon îl interesară mai mult decât bisericile, lucru de care se miră el însuşi. Simţea cum urcă în el un fel de memorie pentru trecut, o dragoste inexplicabilă pentru tot ce persista sau reamintea trecutul. Nu mai puţin, creşteaîn el o potenţialitate enormă, posibilitatea unor drame de care încă nu îşi dădea seama, dar care aveau să vină în curând, pe neaşteptate. Toate acestea făceau ca ruptura de generaţia lui să devină o prăpastie de netrecut pentru cei mai mulţi dintre oameni.

*
* *

Germania trăia o foarte voioasă şi binevenită exaltare civică. *Noaptea Cuţitelor lungi* pusese capăt arestărilor arbitrare, sentimentele de siguranţă şi securitate reveneau în inimile Nemţilor. Şomajul dispăruse aproape cu totul iar autorutele în construcţie brăzdau trupul Germaniei bolnave precum arterele celui ce reînvie după un colaps.

Erwin spuse foarte confidenţial lui Waltraut: nimeni nu înţelege scopul final şi de pe urmă al Führerului. Lumea consideră autostrăzile numai din punctul de vedere al necesităţii de a circula mai repede. Străinii ne acuză de construcţia camuflată a unui întreg sistem de aeroporturi. Asta poate fi adevărat, dar tot adevărată este utilizarea judicioasă a milioanelor de şomeri. Scopul cel mai important nu este însă uşurarea circulaţiei şi a schimbului de mărfuri între provinciile germane. Führerul vrea să trezească conştiinţa naţională, compatrioţii noştri sunt prea înclinaţi să vegeteze în limitele orizontului lor sătesc, cu o halbă de bere sub nas, pe mesele de lemn, la umbra teilor. Poporul trebuie să ajungă la o conştiinţă naţională tot atât de înaltă ca

aceea a Francezilor. De altfel, ca Germani, suntem un adevărat popor, unul foarte omogen, nu o naţiune, ca Francezii, formaţi din zece, poate chiar douăzeci de etnii diferite. Nu mai vorbesc de Americani, care sunt o adunătură din toate neamurile pământului, ca pasagerii de pe un vapor transatlantic.

-- Din asta ar putea să iasă un război?

-- De război nu putem scăpa, orice am face sau nu am face. Dictatul imperialist de la Versailles ne-a agravat enorm situaţia care deja produsese războiul mondial. Nu există decât şase ţări ce nu pot trăi fără să exporte produsele lor industriale, cazul Angliei, Olandei, Belgiei, Japoneiei, Italiei şi al nostru. Primele trei dintre acestea şase dispun de vaste imperii coloniale, la fel ca Francezii şi Portughezii, ce n-ar avea nevoie de asta. Ultimele trei nu dispun de un imperiu colonial, iar la Versailles li s-a luat şi puţinul pe care îl aveau, cazul nostru. Imperiile coloniale ce ocupă aproape tot globul pământesc sunt închise exportului industrial german. Aşa stând lucrurile, ce putem face pentru libertatea schimburilor noastre comerciale, adică pentru a trăi şi noi sub soare?

-- E groaznic ce îmi spui, Erwin. Şi dacă pierdem acest rătvoi?

-- În orice caz, dacă nu-l facem e ca şi cum l-am pierde dinainte. Dacă nu-l facem vom reveni la fiertura de urzici, la foamete, şomaj şi bolşevismul rusesc, din fostul Imperiul ţarist.

Waltraut nu putu răspunde nimic, dar neliniştea ei fu cu atât mai mare, deşi admira perspicacitatea politică a soţului ei. Fără îndoială, el are dreptate în ce priveşte vederile Führerului, îşi spuse ea (de acum îl numea Führer, ca toată Germania, nu « *die Hundsfratze* », bot de câine, cum îi spunea tatăl ei). Ea nu avea nimic contra unei puternice conştiinţe naţionale germane. Serviciul muncii, care trimitea tinerii ţărani pentru diverse stadii la oraş, iar pe tinerii orăşeni în astfel de stadii la ţară, servea fără îndoială acestui scop. Nu putea fi însă de acord cu cei ce considerau războiul o fatalitate inevitabilă. I se părea că tocmai ideea aceasta va face realiate din fatalitate.

În Franţa, câştigarea puterii de către Frontul Popular a fost urmată de greve foarte puternice, care au fost exploatate de

presa şi radioul german. Germania suferea de o frică teribilă de răscoale şi revoluţii, ce venea probabil de pe vremea Războiului de 30 de ani (1618-1648), în care pierise peste jumătate din poporul german de atunci. Abil speculată, permanent reamintită de reacţiune şi de o anumită presă, teama generală de la mijlocul secolului al XVII-lea încă nu dispăruse trei secole mai târziu, către jumătatea veacului XX. Anemica opoziţie clandestină nu avea de spus nimic convingător, iar Hitler nu aşteptase venirea la putere a Frontului Popular francez pentru a intreprinde lucrările de care avea nevoie Germania, pentru a acorda muncitorilor germani primele concedii plătite din Europa şi a aranja astfel lucrurile încât orice tineri germani, proaspăt căsătoriţi, să petreacă cel puţin jumătate din luna de miere într-un hotel din Berlin sau dintr-un alt mare oraş german, din afara landului lor, graţie unui ajutor familial oferit de asigurările sociale. Entuziasmul popular creştea necontenit, preoţii, predicatorii şi responsabilii locali ai partidului naţional-socialist nu reuşeau să împiedice băbuţele germane să instaleze, la loc de cinste, portretele Führerului iubit în toate bisericile şi templele protestante.

La începutul războiului civil spaniol, mulţimea fotografiilor cu preoţi, călugări şi călugăriţe catolice în cârligele măcelăriilor, masacrele colective ale unora de către ceilalţi justificară în ochii multora trimiterea de voluntari germani pentru a sprijinii trupele generalului Franco.

Către sfârşitul lui septembrie, Erwin fu informat că va urma un seminar de trei săptămâni, undeva pe teritoriul Reichului, în acest timp orice contact exterior, inclusiv cu familia, este interzis cu desăvârşire. I se spuse să îşi prevină soţia şi părinţii, care la rândul lor erau rugaţi să nu bată toba prin vecini, orice indiscreţie sau imprudenţă putând fi considerată act de trădare. Dacă absenţa lui suscita întrebări din partea unora sau a altora, acestora trebuia să li să răspundă că este într-o misiune la Berlin.

De fapt, Erwin nu plecă decât undeva la vreo 30 de kilometri de Erlenbrunn, la Sonthofen.

Seminarul respectiv avea să constituie marea cotitură a vieţii tuturor participanţilor, nu numai a lui Erwin. Intrat în seminar ca simplu locotenent, el îl absolvi cu gradul de Strurbannführer

(maior). Urmarea cea mai importantă a seminarului a fost trecerea lui Erwin între agenţii *Schutzstaffeln* externi, în serviciul misiunii mondiale de observaţie şi informaţii, adică în ceea ce vulgar se numeşte spionaj. Practic, era vorba de contacte strânse cu toţi naţionaliştii şi fanaticii religioşi, susceptibili de a fi utilizaţi în cele câteva mari imperii coloniale. În cadrul seminarului, el cunoscu pe Klaus Altmeyer şi pe Konrad von Birkenbach.

La acest seminar participaseră cincizeci de tineri, selecţionaţi după inteligenţa şi capacităţile lor atletice. Vreme de trei săptămâni, pregătirea fizică şi antrenamentul de luptă corp la corp au alternat cu cursurile de geopolitică, escalada clădirilor şi vârfurilor de munte, pilotaj de avioane, supravieţuirea în condiţii naturale dificile, orientarea geografică după stele, debarasarea de un câine fără ca acesta să latre, etc. Un instructor turc i-a învăţat un gen de respiraţie profundă şi destindere totală, ce permitea o foarte reparatoare odihnă într-un timp minim. Toţi au fost iniţiaţi în materie de memorie vizuală şi auditivă, în limbajul surdo-muţilor, pentru a se familiariza cu gesturile cele mai expresive. Nu mai vorbim de deschiderea încuietorilor cu chei false, o sârmă îndoită, etc. Într-un domeniu sau altul şi chiar în totalitatea lor, cei cincizeci de cursanţi *SS* s-au arătat extrem de dotaţi. Treziţi în plină noapte, ei recitau, fără ezitare, toate datele falsei identităţi învăţate pe de rost înainte de a se culca. Instructorul lor, ofiţer în corpul franc[9] *Baltica*, le spunea adesea: « Atenţie domnilor. Ceea ce veţi face e mai greu decât a sări din tren în plină viteză. De veţi cădea în ghiarele Francezilor sau Englezilor veţi vedea că noi, Germanii, suntem mai naivi decât ei. Pentru a evita aceasta, trebuie să fim de două ori mai vigilenţi. Cât despre bolşevici, în faţa lor sunteţi vinovaţi încă din burta mamei şi sămânţa tatălui. Pentru ei, Neamţul e vinovat pentru că e neamţ.

9. Tratatul de la Versailles limita armata germană la 100 000 de soldaţi, ceea ce făcea Germania vulnerabilă în faţa Cehoslovaciei, ce putea mobiliza de şapte ori mai mult. În aceste condiţii, unii ofiţeri ai armatei imperiale au înfiinţat unităţi militare private, cazul corpului franc *Bavaria*. După 1933, pe scheletul corpurilor militare libere (franc înseamnă liber), deja existente, *Wehrmachtul* s-a putut organiza aproape de la o zi la alta. (NT).

La sfârşitul stagiului, fiecare din cei cincizeci pierduseră câteva kilograme bune, dar erau mai rapizi şi mai ageri decât panterele negre. Pe lângă febra luptei şi a aventurii, în ei fierbea presentimentul absolut al victoriei. Fuseseră invitaţi să formeze grupuri după afinităţi personale, pentru ca lucrul în echipe să se desfăşoare cu maximă eficacitate. Erwin Vogel, Konrad von Birkenbach şi Klaus Altmeyer se aleseseră unii pe alţii, formând una din cele mai perfecte echipe.

Pe când erau cu câte o halbă de bere în faţă, Erwin marcă un moment de îndoială, sau poate mai curând de luciditate. Deşi misiunea noastră principală, ca Germani conştienţi, este spălarea popoarelor germanice şi europene de orice murdărie culturală orientală, iată că suntem pregătiţi pentru a-i ridica pe Arabii, Negrii şi mulatrii din Africa, India şi de oriunde contra stăpânilor lor din Europa.

Francezii şi Englezii sunt adevăraţii vinovaţi, ei sunt cei ce au introdus Negrii, Arabii, etniile musulmane, Sikhsi şi Cipayii din India în afacerile europene, spuse Klaus. Ei i-au înarmat şi învăţat să tragă în noi şi alte popoare albe. E normal ca asta să se întoarcă într-o zi contra lor.

-- Dacă, la rândul nostru, îi ajutăm pe Arabi şi pe Negri, asta s-ar putea termina cu sinuciderea colectivă a întregii Europe, completă Konrad.

Klaus mătură însă această perspectivă pesimistă. El vorbea franceză mai bine decât cei mai mulţi Alzacieni şi se pregătea să înveţe araba, văzându-se deja în pielea unui colonel Lawrence german. Pasionat de istorie, el cunoştea perfect afacerea Agadir (1911) şi rolul flotei germane ce întârziase cu 15 ani colonizarea Marocului de către Franţa. Lui nu i se părea dificilă organizarea de revolte în Africa de Nord, pentru a deschide această zonă a lumii în faţa comerţului german.

Konrad von Birkenbach era cam visător, gândindu-se mai ales la desele discuţii din chiar familia sa. Tatăl său, Adalbert von Birkenbach fusese ataşat militar la ambasada Germaniei din Sankt-Petersburg, înainte de războiul mondial. Acolo se căsătorise cu Vera von Heslin-Brockoff, fata unui colonel ţarist. Vladimir, primul copil al familiei, venise pe lume la Petersburg.

Konrad se născuse în trenul cu care familia sa părăsea Rusia, din cauza iminenţei războiului. Tatăl şi bunicul său dinspre mamă combătuseră unul contra celuilalt, ceea ce nu împiedică mai târziu primirea vechiului colonel ţarist de către fata şi ginerele său, după refugierea în Germania, din cauza revoluţiei bolşevice. Fricţiunile au apărut târziu, când s-a văzut că bolşevicii sunt bine instalaţi la putere. Von Heslin-Brockoff reproşa Nemţilor că i-au cărat, în trenul lor blindat, pe Lenin şi bolşevicii din Elveţia până în Rusia. Isprava, al cărei scop fusese sabotarea combativităţii armatei ţariste, fusese calificată de mulţi drept « o mişcare genială, demnă de Clausewitz ». Genială, negenială, roadele trenului blindat, al lui Lenin, căzură pe capul Germaniei în 1945, când trupele sovietice au cucerit Berlinul. Ludendorff comisese eroarea deputatului francez, citat de Otto Wiechner, în discuţia lui cu Otto Holzberger, care considera că ciuma pentru Germania înseamnă sănătatea Franţei.

Rămas perplex, Konrad îşi aminti vechiul proverb al Grecilor: « Zeus orbeşte pe cei cărora le-a jurat pieirea ». Europa i se părea un muşuroi heteroclit de contradicţii periculoase, de care nu era străină nici propria sa familie. Mama lui îşi crescuse cei trei băieţi în cultul Sfintei Rusii ortodoxe şi pravoslavnice, fără să înţeleagă că, rusească sau nerusească, ortodoxia creştină este o sectă iudaică, creştinismul fiind iudeo-creştinism, adică un iudaism pentru tăierea cerebrală împrejur a popoarelor europene, de rasă albă. Toţi vorbeau ruseşte în familia lui Konrad, inclusiv tatăl său, luteran, ce asista cu plăcere la liturghiile ortodoxe. Vladimir, fratele lui era şeful protocolului la ambasada germană din Moscova lui Stalin, iar el, Konrad, era ofiţer *SS* şi nu şoptea o vorbă în casă pe tema concepţiei naţional-socialiste despre lume şi viaţă, foarte anti-creştină, cu care el era de acord pe deplin. Recentul seminar *SS* îi arătase odată în plus bizara simbioză de eroism, servilism, generozitate, cruzime şi nebunie ce caracterizează mujicul ruso-asiatic şi întreaga istorie rusă.

Sora sa, Xenia, era nu numai mezina ci şi « cazul » familiei. Ea nutrea o profundă agresivitate şi chiar dorinţă de răzbunare contra mamei sale, femeie foarte senzuală, ce ascundea perfect lucru, de care se ruşina. Soţul ei, tatăl Xeniei, ajuns la 55 de ani,

în dosul unei răceli de faţadă, ce nu păcălea pe nimeni, ascundea o ardoare sexuală teribilă pentru nevasta lui, care îi sucise minţile cu peste 30 de ani în urmă. Xenia nu putea suporta ipocrizia părinţilor ce tunau şi fulgerau contra depravării sexuale promovată aproape oficial de Republica de la Weimar. Datorită lipsei oricărui contact cu fetele altor familii germane, Xenia detesta regimul, mai curând puritan, al naţional-socialiştilor.

Într-o seară de vară, pe când se scălda în lacul proprietate familială, Xenia fu surprinsă de mama ei, ce făcu o criză ipocrită de falsă feciorelnicie creştino-pravoslavnică, nu fără legătură cu gelozia faţă de formele perfecte ale fetei ce reunea armonios graţia copilăriei cu rotunjimea şoldurilor feminine, coapte pe deplin, ce îşi aşteptau culegătorul. Închinându-se cu cruci cât ea de mari, mama îşi duse fiica în casă, o moraliză două ceasuri şi o ameninţă cu internarea într-o sfântă mânăstire din Sinai, pentru a scăpa de « ruşinea din casă ». Dacă îţi rămâne un pic de noblețe sufletească, încheie doamna Heslin-Brockoff, ai cel puţin curajul de a acccepta pedeapsa în linişte, după care îi administră câteva lovituri de cravaşă peste fese. Rezultatul energicei lecţii de morală şi feciorelnicie creştină fu că, sub pretextul pregătirii calului pentru şedinţa de echitaţie de a doua zi, Xenia îşi făcu de lucru prin herghelie până sări de gâtul lui Fortunato, jocheiul sicilian, care o defloră pe un snop de paie.

Fără să ştie ceva precis despre acestea, Konrad simţea că tensiunea urcă neîncetat, drama familiei riscând să devină un scandal public. Pentru a preveni aşa ceva, îi invita frecvent pe cei trai fraţi Vogel la castelul familiei, o mică fortăreaţă foarte simpatică, foarte asemănătoare cu sutele ba chiar miile de astfel de construcţii, din sudul Germaniei. Franz Vogel fu cel ce câştigă inima Xeniei, poate pentru că era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi. Această legătură avu două efecte asupra Xeiei: imediat încetă de a considera odios regimul naţional-socialist şi începu să-i poarte o ranchiună total nejustificată lui Fortunato, cel care, la cererea ei, o iniţiase în viaţa sexuală. Ea recunoştea că acesta nu are nicio vină, că făcuse ce făcuse la cerea ei expresă, fiind prea cinstită pentru a-şi ascunde responsabilitatea gestului pe care pe acum îl regreta. Cucoanelor ce doreau să ştie mai mult le

spunea că Fortunato procedase cu răbdare, delicateţe şi menajamente, explicându-i ce era pe cale să facă, ceea ce o obligă, de mai multe ori, să îl roage să lase teoria şi să treacă la practică. Fără a reuşi să depăşească acest resentiment, ea îşi propuse să nu facă nimic contra lui Fortunato, ceea ce cu timpul contribui la uitarea întregii poveşti.

În orice caz, Konrad reuşise perfect în ceea ce pusese la cale, cei doi tineri fiind îndrăgostiţi lulea, unul de celălalt. Luându-şi foarte în serios misiunea de agent matrimonial, Konrad începu să le vorbească de căsătorie, spunându-le clar că vorbeşte numai în numele lui, nu în calitate de mandatar al unuia pe lângă celălalt. Atitudinea părinţilor fu însă o dublă încoronare a stupidităţii nobiliare şi a ipocriziei crştino-pravoslavnice:

-- Pentru nimic în lume, o Birckenbach nu se poate căsători cu un terchea-berchea.

-- Franz Vogel este ofiţer german.

-- El nu-i ofiţer al Wehrmachtului ci al armatei partidului naţional-socialist.

-- Atunci nici eu nu sunt ofiţer? -- continuă Konrad. A sosit timpul să încetăm de a trăi visurile şi amintirile unui trecut ce nu a fost niciodată exemplar. În urmă cu un secol, poporul a salvat limba şi cultura germană, pe când nobilimea era aservită franţuzismelor. În Rusia ţaristă, spiritual idiot al nobilimii decadente a condus la comunism. În toată Europa, nobilimea decadentă s-a lăsat tăiată cerebraliceşte împrejur, cumpărată de canalia iudeo-financiară.

Noi, în cadrul apărării de aproape sau *Schutzstaffeln*, vrem să îndreptăm această decadenţă, să creem o adevărată aristocraţie, intim legată de popor. De aceea, demascăm şi trimitem la plimbare falsa nobilime şi aristocraţie. Pe cei ce vin în *SS* nu-i întrebăm cine sunt, ci ce sunt ei.

Ajunşi aici, tatăl sfâşi prin a-şi dezveli punctul slab: « încearcă să explici asta mamei tale », îi spuse el. Decis să finalizeze căsătoria plănuită, Konrad replică cu o surpriză bine simulată:

-- Cum aşa, dragă tată? Eşti sau nu eşti şeful familiei?

Prins în flagrant delict de incapacitate familială, bărbătească şi nobiliară, falsul aristocrat se bâlbâii fără să articuleze un

răspuns coherent. Konrad îl scoase din încurcătură spunându-i că, dacă aşa stau lucrurile, va vorbi el însuşi cu mama sa, doamna Helsin-Brockoff.

Împotriva aşteptărilor sale, doamna Brockoff nu se opuse nici măcar de formă acestei căsătorii. În fundul inimii sale, ea se temea de mult mai rău, recunoscându-se în fiica sa şi ghicind focul care o ardea pe aceasta. Era de preferat o căsătorie cu un non-aristocrat, decât să-şi vadă fata mamă a unui copil din flori. Mama se mulţumii doar să pună ceva gaz pe foc: « Inutil să îţi spun că înţeleg tot atât de puţin dragostea Xeniei ca şi prezenţa ta în armata partidului naţional-socialist. Probabil însă că m-am fosilizat, după cum mi-a spus-o cu multă drăgălăşenie într-o zi, chiar sora ta, pentru care pledezi. Trăind în Rusia, Vladimir rămâne singura mea speranţă. Poate că el va reuşi să reînvie ceea ce am iubit eu odată ».

Căsătoria Xeniei Helsin-Brockoff cu Franz Vogel avu loc înainte de sfârşitul toamnei.

Venit special de la Moscova, Vladimir discută aproape numai politică cu părinţii şi cu fraţii săi. Aceştia sperau că procesele din Moscova anului 1938 ar putea însemna începutul sfârşitului comunismului. Doamna Brockoff spuse cu o certitudine absolută: « Totul se petrece ca pe vremea Revoluţiei franceze. Cei Fără-de-Dumnezeu au ghilotinat întâi regele, apoi s-au căsăpit între ei ». Vladimir arătă că lucrurile stau cu totul altfel: « După iacobini a venit Napoleon. Stalin s-ar putea arăta mai periculos decât Împăratul corsican », după care adăugă pentru Konrad:

-- Voi, mai ales cei din *Schutzstaffeln*, comiteţi o gravă eroare cu privire la comunismul actual. Cu Stalin în frunte, acesta este pe cale să devină un fel de naţional-socialism rus. În URSS, francmasoneria este interzisă cu mai multă severitate decât pe vremea Romanovilor. Cei pe care Stalin i-a eliminat de zece ani încoace, adică i-a exilat, i-a îndepărtat de putere, i-a deportat în Siberia sau chiar împuşcat, toţi sunt Jidani, ca şi el, de altfel: Trotsky, Zinoviev, Kamenev, Radek, Buharin, Kirov şi alţii. Stalin separă jocul lui diplomatic de cel al Internaţionalei a III-a. În primăvara lui 1935, când a negociat şi încheiat cu Francezii alianţa militară contra noastră, el a dezavuat propaganda anti-

militaristă a comuniştilor francezi, fără ca măcar să îi prevină pe aceştia. Asta ar trebui să dea de gândit Führerului. Naţional-socialiştii ar face bine să pună surdină poveştilor despre concordatul iudeo-masono-bolşevic, ce i-au împins pe Ruşi în alianţa cu Francezii deşi, dacă ar fi fost după ei, ar fi rămas în limitele de la Rapallo.

-- Suntem obligaţi să combatem comuniştii, care nu ne lasă altă posibilitate, răspunse Konrad.

-- Pe comuniştii germani n-aveţi decât să îi combateţi până-n pânzele albe. Lui Stalin nu-i pasă de ei, cum nu-i pasă nici de francezi. Comuniştii germani nu-l interesează decât în măsura în care aceştia pot servi planurile lui. Nu asta a pus în cauză acordurile de la Rapallo.

-- Cum explici acest reviriment? Cum explici renunţarea la doctrina marxistă?

-- Prin mesianismul rus, care face din marxism propria sa gâscă în propria sa traistă, cum a făcut cândva şi cu creştinismul ortodox. Spengler a profetizat această evoluţie, când a scris în *Declinul Occidentului*, terminat în 1917 : « Socialismul rus nu va întârzia să evolueze în imperialism pan-slav, ce îşi va asuma toate ambiţiile ţarilor. El nu va mărturisi însă niciodată asta şi va continua să ne ducă de nas, pentru a ne distruge ».

Konrad era confuz, chiar traumatizat. Germanii sprijiniseră revoluţia bolşevică, pentru a termina cu Frontul de Est. În schimb, acum recoltează un socialism pan-slav mai periculos decât ţarismul şi nobilimea rusă decadentă. Biata Germanie! Cum ar putea să scape din încorsetarea duşmanilor ce o înconjoară şi o sufocă? Îşi întrebă fratele, a cărui înţelepciune o preţuia. Vladimir se gândi îndelung, apoi răspunse că « Pur şi simplu nu ştiu. Trebuie revenit la spiritul de la Rapallo. În ciuda opoziţiilor ideologice, împreună cu Rusia, suntem în tabăra învinşilor din ultimul război. Noi avem problema spaţiului vital. Ruşii au problema tehnologiei de vârf şi a accesului la mare, agravat după 1919. Interesele noastre contra clanului imperiilor coloniale sunt commune ».

--Nu cumva putem spera o înţelegere cu Anglo-Saxonii, pentru a ne opune împreună agresiunii mondiale bolşevice?

-- Fără îndoială, Anglo-Saxonii sunt gata să se bată contra comunismului până la ultimul German. Dacă vom comite gafa de a ne lăsa antrenaţi într-un război contra URSS-ului, Anglo-Saxonii şi Fracezii vor profita de inevitabila uzură a puterii noastre pentru a se arăta mai intrasigenţi ca niciodată în materie de comerţ, dacă nu cumva pur şi simplu ne vor ataca.

-- Să ne atace? De ce ar face-o? Ce ar câştiga din asta?

-- Pentru a distruge potenţialul militar german, pentru a distruge poporul nostru prea dinamic şi inventiv, singurul capabil să se opună hegemoniei mondiale anglo-saxone, să realizeze unitatea europeană de care Americanii vorbesc în mod ipocrit, făcând totul pentru a ne împiedica să o realizăm, căci se tem de asta ca de dracu.

Cât despre subversiunea mondială bolşevică, îşi spuse Konrad în sinea lui, eu însumi am fost format ca agent de subversiune contra ei. Trebuie să adopt un limbaj nu foarte depărtat de cel al agenţilor Internaţionalei a III-a, se socoti el, fără să trădeze aceste gânduri.

După un lung moment de gândire, Vladimir reluă discuţia:

-- În Rusia suntem iubiţi şi admiraţi. Pentru Ruşi, Occidentul, cultura, ştiinţa încep în Germania. Apusul, mai ales Francezii, ne urăsc din instinct. Ruşii nu se consideră slabi, simt că au viitorul în faţă. Francezii, dimpotrivă, în ciuda pretenţiilor ipocrite, se ştiu loviţi de decadenţă. Lucrurile evoluează la fel şi în Anglia. Oricât ar fi însă de reală decadenţa anglo.franceză, în imediat ea nu poate compensa zdrobitoarea noastră inferioritate economică. Dacă va trebui să fim bătuţi încă odată, rugămu-ne lui Dumnezeu să ne bată Ruşii, comunişti sau nu. Lenin a realizat succesul deplin al revoluţiei din octombrie, exlamând în germană: « *Es schwindelt* » (Te ia ameţeala).

*
* *

Pentru Emil, timpul trecea fără schimbări importante, monotonie ce i se părea odioasă. Uneori îi venea să ia un baros şi să facă praf triciclul care la început îl bucurase nespus de mult. Se

simţea prins într-un necruţător angrenaj, într-un vis absurd şi fără ieşire. Entuziasmul îi scăzuse, ca şi memoria, totuşi continua să se pregătească pentru bacalaureat deşi asta îi cerea tot mai mult timp şi tot mai mari eforturi. Ar fi vrut să îşi schimbe viaţa, dar nu ştia cum ar putea face asta.

O tânără muncitoare, colega din atelierul de aparate de măsură şi control, ce îşi rotunjea veniturile printr-un abil comerţ cu propriul ei trup, remarcă melancholia lui Emil. Se gândi să-i vină în ajutor, iar pentru asta nu pierdea nicio ocazie să-l sărute când se putea, să se frece cum-necum de el, să-l ia de mână şi aşa mai departe. Ea ghici de la început cauza amărăciunii vigurosului adolescent, al cărui aer serios şi misterios o atrăgea în mod irezistibil. Pascal, septuagenarul şef de echipă, băgă de seamă comportamentul femeii şi îl preveni pe Emil: « Nu te lăsa îmbrobodit de Magui, dragul meu. În casa ei prostituţia trece din generaţie în generaţie. Să nu te pricopseşti cu cine ştie ce de la ea ». Emile răspunse cu un « Bine, mersi! » de faţadă, dar abia acum remarcă şi el că Magui merită să fie privită mai de aproape. După serviciu, o prinse din urmă pe trotuar şi o salută.

-- Unde te grăbeşti aşa, Emile, îi răspunse Magui cu un zâmbet foarte promiţător.

-- Nu mă grăbesc deloc, dar aşa merg eu.

-- Nu ţi-e frică să te plimbi cu mine? Ţi se vor fi spus câte în lună şi în stele.

-- De multă vreme fac ce-mi place, fără să-mi pese de ce spun unii şi alţii.

-- Cîţi ai tu, Emil.

-- În curând voi avea 16 ani.

-- Arăţi doi-trei ani mai mare. Nu vrei să bei o cafea la mine?

-- Nu pot.

-- Cum aşa, nu poţi? Ai vreo întîlnire?

-- Nu dar n-am nicio leţcaie în buzunare.

-- Nu fii bleg. Dacă te invit, n-ai nevoie de marafeţi. Nu te chem pentru a te pune la plată. Hai la mine. Mi-a plăcut de tine cum te-am văzut.

În aceeaşi seară, Emil fu iniţiat de cocheta Magui, care ocupa o prea simpatică garsonieră pentru o modestă muncitoare. Era

sâmbătă. Magui vru să-l păstreze pe Emil până luni, iar acesta acceptă fără să ezite. Găsi foarte agreabilă compania acestei tinere mai în vârstă decât el şi care adoptase un aer aproape matern, fără să ştie cât de mult seamănă astfel lui Ilse Hartman, deşi era mult mai subţirică. Duminică după-amiază merseră la cinema, ceea ce i se întâmpla foarte rar lui Emil. Văzură câteva scene dintr-un western programat pentru săptămâna următoare, apoi un film despre Coasta de Azur, după care rămase cu nostalgia luminii, a soarelui, a marilor spaţii şi infinitului mediteranean. Asta îi aminti că trebuie neapărat să treacă bacalaureatul, ce i-ar putea deschide porţile marilor depărtări şi realizări. Vorbi despre asta lui Magui care îl privi plină de admiraţie, deşi nu prea îi venea la socoteală. După un moment de gândire, ea adăugă: am simţit că nu eşti un fitecine, că eşti din altă ştofă. Deci asta era?

-- Da, dar să nu crezi că toate merg de la sine. Întâlnirea noastră mi-a făcut foarte bine şi sper să mă descurc de minune.

Efectiv, lui Emil îi mergea din ce în ce mai bine. Începu să se ducă mai des la Hartmann, căci formele voluptoase ale stăpânei casei nu îl mai tulburau ca înainte. De altfel, Magui nu-l refuza niciodată când vrea să meargă la ea, ambii fiind foarte tandri, unul cu celălalt, în deplină libertate.

Îi povesti întreaga aventură lui Gaetano, inclusiv dorinţa lui de a trăi într-o ţară cu mai mult soare, cât mai departe de acest oraş negru de funingine. Exilatul Italian nu îl descurajă, dar îi spuse:

-- Eu vin dintr-o ţară însorită. Răul cel mai mare din Italia este în partea ei foarte însorită. Urmează-ţi calea, nu te lăsa descurajat. În colonii vei găsi destul soare… Rămâne de văzut dacă vei putea suporta restul. După cum te cunosc, trebuie să-ţi pui de pe acum întrebarea asta.

-- Ce vrei să spui astfel?

-- Că vei găsi în colonii un sclavaj greu de suportat, iar dacă vei deschide gura te vor expedia imediat în Franţa, dacă nu şi mai rău. Anul trecut, şti cum s-a sărbătorit ziua de 14 Iulie la Dakar, capitala Senegalului? Prin explozia unui calup de trotil, plasat în curul unui Negru, căruia mai întîi i-au dat un şirag de

mărgele, pentru Negresa cu care avea patru copii. Două ziare au scris despre asta, dar ancheta a fost blocată înainte de a începe. Cât despre Negrul respectiv, viaţa lui nu are nicio importanţă. În Africa sunt atîtea milioane de Negri.

-- Cei ce au făcut asta erau băuţi?

-- Nu-i sigur. Pur şi simplu l-au luat pe primul ce le-a ieşit în cale, şi care s-a arătat mândru că este băgat în seamă de Albi, ce l-au invitat la sărbătoarea naţională franceză, printre foştii combatanţi negri din războiul mondial.

Lui Emil nu-i venea să creadă că aşa ceva a fost posibil. Trebuie să existe un mijloc de a trăi omeneşte pe acest pământ, spuse el.

Primăvara lui 1935 îi aduse o decepţie şi mai mare. Declaraţia lui Stalin şi Pierre Laval căzu ca un trăznet pe cerul fără de nori: « Aprob din plin politica de înarmare a Franţei, pentru a-şi menţine potenţialul la nivelul securităţii absolute ». Comuniştii care până în ajun se declaraseră contra înarmării şi a prelungirii stagiului militar obligatoriu, băgaseră coada între picioare. Cinismul lor îl revoltase pe Emil, căci asta dădea apă la moara partidelor de dreapta, ce urlau din răsputeri contra « Valeţilor Moscovei ». Mulţi comunişti sinceri eru dezorientaţi, milioane de oameni de stânga gândeau ca Emil.

Gaetano explică totul, cu ocazia unei reuniuni la care participă socialişti, pupişti[10] sindicalişti CGT, CGTU şi alţii.

-- Ce se petrec nu trebuie să ne mire. După erorile de analiză, comise în 1929, la începutul crizei, conducătorii sovietici ai Internaţionalei a III-a nu mai cred în revoluţia mondială. Ei nu au înţeles că problemele noastre se pun altfel decât în Rusia ţaristă. În loc să-şi recunoască eroarea, împrăştie vorba că suntem ageamii abrutizaţi, incapabili să ne facem revoluţia. De aceea, seamănă războiul în lagărul capitalist, iar imbecilii, Hitler şi Pierre Laval, le netezesc calea. Rămâne de văzut dacă popoarele se vor dovedi suficient de idioate pentru a fi mânate la război şi de data asta.

---

10. PUP -- iniţialele Partidului Unităţii Proletare, de unde termenul de pupişti, care în franceză nu are nicio legătură cu pupatul, sugerat de limba română.

Furioşi, doi comunişti se ridicară şi părăsiră sala. Unul dintre ei declară: « Italianul ăsta mă face să zâmbesc îmbrăcat. Ce înghite el, la micul dejun, pentru a-şi permite să dea lecţii conducătorilor Internaţionalei? Dacă-i aşa de isteţ, să vină în organizaţia de bază, să vadă ce înseamnă partidul proletar, care nu ascultă năzbâtiile celor ce vor să-l divizeze ».

-- Cunoaştem foarte bine punctul comun al comuniştilor cu iudeo-creştinii din diversele bisericuţe, reluă Gaetano: « În afara partidului comunist nu există revoluţie, cum nu există mântuire în afara Bisericii! ». Comuniştii sunt apostolici fără Dumnezeu, poate chiar Dracu în frunte. Dragii tovarăşi comunişti sunteţi popârlăii Tălpii Iadului, tună Gaetano. Dacă eram în partidul vostru, de mult m-aţi fi dat afară, ori mi-aţi fi aranjat un proces, ca la Moscova. După voi, ceilalţi n-au dreptul să caute ei înşişi adevărul, n-au dreptul la opinia lor proprie.

Cei doi comunişti o şterseră iar unul adaugă că n-au ce discuta cu « rândunelele » lui Mussolini, miopia şi imbecilismul neexistând decât la fascişti şi printre cei de « dreapta ».

Tensiunea urca fără încetare, în lumea întreagă. Pericolul agresiunii fasciste contra Etiopiei se agrava din zi în zi, noi şi noi contingente italiene soseau în Eritrea şi Somalia. Între Italia fascistă şi Etiopia sclavagisto-feudală, unde era locul unui liber gânditor francez? Nicăieri!

La jumătatea lui aprilie fu semnat acordul anglo-franco-italian de la Stresa, iar la începutul lui mai pactul sovieto-francez de asistenţă mutuală căzu ca un trăznet, desăvârşind încercuirea Germaniei încă dezarmată. O parte din presa engleză acuza Franţa că doreşte neapărat izbucnirea războiului european.

Afacerea etiopiană nu era lipsită de riscuri, mai ales că Japonia şi Germania se declarară gata să ajute Etiopia, ceea ce putea declanşa aplicarea imediată a acordului de la Stresa. La celălalt capăt al Euro-Asiei, războiul chino-japonez era în toi, Marele zid Chinezesc fiind traversat de armata Soarelui Răsare pe 16 iunie. Câteva zile mai târziu, pe 20 iunie, Anglia semna acordul ei naval cu Germania, care se armoniza foarte prost cu semnătura ei de la Stresa. Pe 14 iulie apărea Frontul Popular francez, care se substitui imediat frontului socialisto-comunist de după

tulburările fasciste din februarie 1934. Cele două aripi ale Frontului Popular erau în dezacord pe tema politicii externe.

La începutul lui octombrie, după luni de negocieri inutile, Italienii începură războiul pe faţă contra Etiopiei. Imperialiştii înstăriţi, mai ales cei din Anglia şi Franţa, ţineau neapărat să pedepsească Italia, cu faimoasele lor sancţiuni economice, ceea ce amuza teribil stânga europeană. În cadrul unei reuniuni a socialiştilor independenţi, Gaetano rezumă totul într-o singură frază: « Ştiţi bine că sunt contra lui Mussolini. Totuşi, aş alege mai curând să trăiesc în Italia, decât să mă ocup cu traficul de sclavi negri la Addis-Abeba. Cât despre sancţiuni, lumea râde cu gura până la urechi: imperialiştii sătui dau o lecţie de morală ipocrită celor flămânzi. Cauza libertăţii este inseparabilă de aceea a păcii ». Întreaga stângă anti-sovietică gândea astfel.

Niciun regim din Europa nu se simţea cu adevărat stăpân în ţara lui, toate guvernele sufereau de mania spionitei, a sabotajelor.

Peste cunoscutele procese monstruoase, Stalin executase mii de « trădători » la Vladivostok, în Ucraina, Leningrad, peste tot. La 20 februarie, justiţia naţional-socialistă reteza cu toporul, pentru trădare, capetele a doi Germani din înalta nobilime prusacă. Procesele de spionaj continuau în Franţa. Întărâtaţi de Italieni, studenţii egipteni manifestau contra Angliei. După asasinarea şefului naţional-socialist elveţian, de către un Jidan austriac, sute de prăvălii jidoveşti fură atacate pretutindeni în Germania. Cu ocazia plebiscitului din Sarre, sub control internaţional, majoritatea populaţiei votă pentru rămânerea în cadrul Germaniei, după 15 ani de ocupaţie franceză. Încurajat de acest succes, Hitler începu să ridice chestiunea reîntoarcerii Dantzigului la Germania, după cum prevedea de altfel tratatul de la Versailles, cu condiţia ca 66% din deputaţii Volkstagului să se pronunţe în acest sens. Fără îndoială, 1935 a fost cel mai fierbinte dintre ceilalţi 17, de după armistiţiul ce pusese capăt războiului mondial. Se vedea clar că orice război pe continental european va fi continuarea celui încheiat în 1918, adică un război civil.

Pentru Emil, care intrase în al 17-lea an de viaţă, începutul lui 1936 fu destul de exaltant. După scurta sa boală, începuse să practice toate sporturile posibile, de la natație şi gimnastică până la box şi lupte greco-romane. Toţi îl sfătuiau să se limiteze la un singur sport, pe care să îl ducă cât mai departe posibil, dar el avea ideile lui de la care nimeni nu-l putea deturna. Ceea ce îl interesa era lupta corp la corp, atacul rapid şi degajarea fulgerătoare în cazul frecventelor dispute şi lupte de stradă, cu ocazia diverselor manifestaţii. În mod special, insistă să-i însoţească pe anarho-socialişti în campaniile lor de lipire nocturnă a afişelor. Din chiar prima seară cunoscu botezul focului. Erau trei: el, Gaetano şi un alt Italian. Pe când lipeau afişe pe zidurile şcolii de Arte Frumoase, doi poliţişti pe bicicletă apărură din spatele halelor. Neînsemnată în sine, afacerea putea să-i coste, pe Italieni, expulzarea din Franţa. Gaetano îi şopti lui Emil: « Ia-o de unul singur, ca şi cum nu eşti cu noi. Le vom trage şamponul ». Fără să înţeleagă nimic, Emil făcea pe curiosul, citind afişele altora. Foarte bine făcuţi, oameni de aproape doi metri şi către 90 de kilograme, poliţiştii rezemară biciletele de zid şi-i luară la întrebări pe cei doi Italieni :

-- Ce lipiţi acolo ?

-- Ce se vede. Afişe anti-militariste şi anarhiste.

-- Nu ştiţi că acest lucru este interzis?

-- Nu. N-am auzit niciodată asta.

-- Sunteţi Francezi?

-- Bineînţeles.

-- Actele la control

-- Nu le avem cu noi.

-- Atunci trebuie să ne urmaţi până la comisariat.

Gaetano făcu pe supusul, puse bidineua în căldarea cu clei, fără să îi dea drumul şi dintr-o dată, cu o mişcare neaşteptată, înfundă găleata cu clei peste cascheta poliţistului ce se ocupa de el. Într-o perfectă coordonare, celălat făcu exact la fel, poliţiştii fiind de acum fiecare cu capul în căldare. Scena se petrecuse într-o secundă. Cleiul de făină nu prezenta niciun pericol deosebit, dar Emil înţelese că cele două « rândunele » nocturne, vor scoate ochii la lumină cum vor putea, se vor şterge cum or şti,

apoi se vor lansa furioşi în urmărirea fugarilor. În astfel de cazuri, ştia cum se petrec lucrurile: primul glonţ al fiecăruia ar fi fost pentru cei în cauză, iar apoi alte câteva vor fi trase în aer, chipurile pentru somare. Inspirat subit, Emil scoase briceagul din buzunar şi tăie cauciucurile din faţă ale ambelor biciclete. Ceilalţi îl felicitară călduros, iar de atunci Emil fu considerat demn pentru orice muncă şi sarcină de partid.

Nu totdeuna lucrurile se petreceau la fel de bine, mai ales că, pe lângă anrho-socialişti, lipeau afişe şi cei din Acţiunea franceză, Cagula, Crucile de Fier şi alţii. Aceştia operau în grupe de câte cinci, toţi înarmaţi cu bâte, ţevi metalice, boxuri americane şi alte scule contondente. În plus, militanţii « dreptei » se bucurau de complicitatea tacită a autorităţilor, gealaţii respectivi nu se jenau să spargă capul cuiva, să-i rupă ciolanele sau coloana vertebrală şi chiar să-i perforeze abdomenul. Contra militanţilor « dreptei », cărora le zicea « bot de rechin », legionari sau fascişti, Emil nutrea un adevărat început de ură şi de dragul lor se antrena neobosit în lupta corp la corp. Pe planul ideilor se simţea îndreptăţit, căci şomajul şi sărăcia generală le-ar fi putut deschide ochii, dacă ar fi fost ceva de capul lor. Aşadar, Emil luă iniţiativa contra-atacului şi ţinu tovarăşilor săi un discurs violent: « Deviza noastră nu este dinte pentru dinte, ci întreg botul, toată dantura pentru un singur dinte. Vom aplica asta imediat. E o ruşine să fim bătuţi, fără să batem la rândul nostru. Trebuie să învăţăm să ne protejăm corpul şi mai ales capul. Vom lucra tot în echipe de cinci. Doi lipesc, trei ţin şase. Ne vom masca faţa cu un fular, la nevoie cu o cagulă. Vom avea aceleaşi arme ca adversarii noştri ». Săptămâna următoare, când fură atacaţi, făcură un adevărat masacru. Cel mai uşor rănit dintre atacanţi avea un pumn zdobit, niciunul dintre cei cinci nu fu în stare să demareze Citroenul cu care veniseră. Pentru a-i intimida cum se cuvine, Emil notă foarte meticulous numărul maşinii atacanţilor. Tovarăşii lui făcură din el şeful de temut al lipitorilor nocturni de afişe anrho-socialiste din Saint-Etienne. Vreme de peste un an, nimeni nu mai îndrăzni să-i atace.

Gaetano însă nu era foarte mulţumit.

-- Nu-i rău ce facem, dar nu-i destul !

-- Cum aşa?

-- Cine vrea pace, trebuie să se pregătească de război.

-- Noi facem revoluţie, nu război, spuse unul.

-- Când revoluţia nu mai este pură, ea devine război şi ucide orbeşte. Nicio revoluţie nu a rămas pură. Printre exilaţii ruşi din Paris găsim aproape numai aristocraţi. Cei doi sau trei tovarăşi, precum Volin, nici nu îndrăznesc să deschidă gura.

Nimeni nu ştiu să răspundă lui Gaetano. Emil simţea că singurul răspuns este acţiunea, dar nu ştiu să traducă în cuvinte focul din inima lui. De aceea, curând începu să se îndoiască de el însuşi. Îl interesa adevărul, acesta fiind suportul acţiunii revoluţionare. Adevărul există oare, se întrebă el? Nu cumva totul se reduce la scurgerea timpului, fiecare secol măturând iluziile precedente şi înlocuindu-le cu altele, ce vor fi măturate şi ele, la timpul lor.

Tocmai atunci, Frontul Popular veni la putere, după care urmă grevele cele mai mari, soldate, pentru prima oară, cu ocuparea uzinelor. În faţa acestui munte pe cale de a făta un şoricel, Emil fierbea de nerăbdare, nu alta.

În iunie, luase bacalaureatul cu menţiunea « BINE ». Succesul său personal nu compensa nici pe departe decepţia sa politică. Continua să fiarbă de mânie, dorea să se răzbune pentru că de-a lungul întregii adolescenţe fusese tratat ca un nimica de către patronii vulgari, beţivi şi stupizi, de maiştri ce l-au ofensat în atâtea rânduri dar care n-ar fi fost în stare să treacă bacalaureatul chiar dacă ar fi studiat în confortul familial cel mai deplin.

Simţea că elanul revoluţionar se va răci, că muncitorii se vor mulţumii cu săptămâna de lucru de 40 de ore, concediu plătit şi majorare de salariu ce va fi înghiţită de inflaţie. Nu-i veni să creadă că s-a semnat acordul de la Matignon, al cărui arbitraj obligatoriu putea foarte bine să însemne suprimarea pur şi simplu a dreptului de grevă. Din când în când auzea câte-o nulitate apostrofându-l: « Cum poţi crede inepţia că Léon Blum vrea să suprime dreptul nostru de a face grevă? ». Ceea ce îl exaspera era maniera mediocrilor pretenţioşi de a-l trata ca pe un puşti fără experienţă, fiind conştient că vederile sale erau mai puţin naïve decât ale lor. Doar anarhiştii îl respectau cu adevărat,

numai între ei se simţea bine, la largul său, în ciuda nedumeririlor pe care încă le avea cu privire la ei. Prietenia cu aceştia era una adevărată, chiar dacă între ei existau şi diferenţe de vederi. Deşi mulţi îi considerau pe anarhişti nebuni şi exaltaţi buni de legat, la ei exista o toleranţă totală, oricine putând pune orice întrebare şi discuta orice problemă, fără teamă că va fi luat peste picior sau tratat cine ştie cum.

Pentru anarhişti, Războiul din Spania era mult mai important decât chestiunea Frontului Popular francez, de la care nu sperau şi nu aşteptau nimic. În vreme de proletarii francezi începeau să se îmburghezească, plecând, cu propriile lor automobile, în concediul plătit de patroni, mediul anarhisto-libertar şi egalitar se îngusta tot mai mult, din cauza acestei tendinţe de îmburghezire. Dimpotrivă, proletariatul din Spania mânuia puşca, mitraliera sau tunul, luptând cu adevărat pentru scimbarea lumii prin revoluţie, pentru construirea adevăratei societăţi comuniste. De altfel, mulţi anarhişti luară drumul Spaniei înainte de constituirea Brigăzilor Internaţionale. Emil ştia că ziarele « de dreapta », care condamnau acest lucru, spuneau adevărul, ceea ce nu era totdeuna cazul ziarelor « de stânga ».

Foarte curând, Gaetano decise să plece în Spania, explicând lui Emil decizia aceasta, care lui nu îi convenea, pentru că îi răpea cel mai bun prieten.

-- Ceea ce se petrece în Spania este mai mult decât o revoluţie politică şi socială. S-ar putea să fie sfârşitul creştinismului. O spun nu pentru a justifica violenţele contra popilor şi călugărilor, care de fapt sunt nişte regretabile erori. Acolo are loc ceva mai important, foarte important: la Madrid, Barcelona, poate şi în alte oraşe, femeile au defilat cu ţâţele scoase. E vorba de adevărata revoltă a sexului contra religiei, revolta femeilor, mai ales, pentru că ele au fost aservite şi batjocorite într-o măsură mult mai gravă decât bărbaţii. Dacă această revoluţie triumfă, vom vedea eliberarea Europei de sub jugul creştin, eliberarea sentimentelor, a instinctelor trădate de Renaştere şi ucise de Nemţi cu iudaismul lor sintetic, care este protestantismul. Îţi spun ceva care te miră, continuă Gaetano. Ştii că anarhiştii nu au şefi, nici preşedinţi, secretari sau trezorieri. Anarhiştii luptă

contra oricărui Stat. Ar fi idiot să începem prin a planta puieţii statali în chiar rândurile noastre. Suntem pentru morală şi contra legilor, pentru morala noastră, ce nu este burgheză, nici creştină. Tot aşa, suntem pentru afinităţile noastre şi contra oricărei structuri statale. Asta o ştii deja, dar ceea ce poate nu ai înţeles este că niciun grup nu funcţionează fără un bun animator. Animatorul nu este un şef care comandă. El este exemplul bun care îi antrenează pe ceilalţi. Aici, între noi, în grupul nostru, am fost animator. Acum însă trebuie să plec. În Spania, am ceva mai bun de făcut. Pentru a mă înlocui, nu văd pe nimeni, decât pe tine. Celorlalţi le lipseşte ardoarea necesară. Sarcina ta este să nu laşi să moară grupul nostru, care a mers destul de bine până acum.

La început, Emil nu putu spune nimic. Simţea în suflet ceva vecin cu moartea. Abia acum înţelegea rolul şi importanţa acestui mare prieten în anii dificili petrecuţi alături de el. Ar fi vrut să spună ceva, dar pur şi simplu nu-şi găsea vocea. Cu mâinile la spate, strânse pumnii cât putu de tare, crispă braţele şi-şi contractă muşchii, înghiţi în sec şi îşi stăpâni emoţia. Apoi spuse cu o voce slabă dar sigură: « Voi face tot ce voi putea. Totuşi, dacă cei mai buni pleacă, şi eu aş vrea să merg în Spania. Franţa-i terminată ».

-- Căţi ani ai ?

-- Săptămâna viitoare împlinesc şaptesprezece.

-- Eşti prea tânăr. Trebuie să mai aştepţi. Toate la timpul lor. Vei avea destul timp. Războiul va fi lung. Când Franco a început, imbecilii spuneau că lovitura de Stat ce nu reuşeşte în 48 de ore este ratată. Trei luni mai târziu, Frano stăpânea jumătate din Spania. Acum însă bate pasul pe loc şi sper că poporul se va mobiliza pentru a-i trimite în ţara lor pe ucigaşii musulmani, cu care a început. Totul este însă posibil. La ora asta nimeni nu ştie cum vor evolua lucrurile.

Aşa se face că, la 17 ani, Emil devenbi responsabilul grupului anrhisto-libertar din Saint–Etienne. Se instală în mansarda lui Gaetano şi decise să îşi vadă mama, care locuia la numai câteva sute de metri. La începutul lui iulie o văzuse ultima oară, cu care ocazie îi anunţase succesul lui la bacalaureat. Foarte mândră de

succesul fiului ei, mama lui povestise întregului cartier isprava acestuia. Totuşi, ei nu mai aveau nimic de spus unul altuia, iar bucuria bacalaureatului trecu la fel de repede precum venise. După ceaşca de cafea şi prăjitura de rigoare, nici el nici ea nu ştia cu ce ar putea umple liniştea ce se aşternuse.

Simţind nevoia unui cu totul alt gen de contact, Emil se grăbi să bată la uşa lui Magui, care îl primi cu o emoţie nedisimulată. Bine bronzată, povesti că petrecuse luna august la mare, cu un liber profesionist din Firmini, tip cu bani dar zgârcit şi vulgar, deşi făcea pe îndrăgostitul. Dimpotrivă, printre stâncile şi plaja de la Toulon, marea a fost extraordinară. Un marsilian, ce venea la ei aproape în fiecare seară, reuşi să o înveţe înotul. Apoi adăugă pe un cu totul alt ton: marsilianul ar fi venit mai des, dar cel cu bani, gelos ca un motan bătrân, n-avea chef să îl întreţină şi pe el. Nu ştiu de ce îţi spun toate astea.

Apoi Magui lăsă capul în jos, iar Emil simţi că nu-i tocmai în apele ei. Făcu cum făcu, mai mult din instinct, dar făcu exact ce trebuia: o luă de gât, o acoperi de sărutări, apoi alunecă până la rădăcina sânilor, unde pielea nebronzată rămăsese satinată, intimitatea deplină instalându-se imediat. După un lung exerciţiu de iubire, fu primul care vorbi: Înţeleg de ce mi-ai povestit vacanţa toulonezã. Te-ai supărat pe tine însuţi, eşti nemulţumită de tine, dar nu ai dreptate. Ai vrut să mergi la mare, dar ţi-ar fi plăcut s-o faci altfel. Ai fi vrut să fii liberă, cu soţul şi cu copii tăi, fără să ai a suporta unul pe care nu-l iubeau. Nu de tine trebuie să-ţi fie ruşine. Ruşinea este a celor ce ne exploatează şi ne fură, obligându-ne să ne vindem braţele, creierul, munca, sexul, totul.

-- Gândeşte-te un pic, dragă Magui, continuă el. Cine încarnează prostituţia? Tu care eşti obligată să te vinzi pe bucăţi, sau burghezoaicele ce se vînd pe de-a-ntregul şi cad pe capul unui mascul bogat, pe care nu-l iubesc, dar îl toacă de bani toată viaţa şi îl înşeală de câte ori se poate?

Magui îl fixă foarte mirată, apoi strângându-l din toate puterile zise cu un aer foarte serios:

-- Păcat că am zece ani mai mult decât tine. Deocamdată e perfect, dar mai târziu n-o să mai meargă.

O mare iubire creştea între ei, una fără de speranţă. Emil se simţi fericit, iar dimineaţă îi spuse în chip de adio: Putem fi mulţumiţi, pentru că avem ceea ce este mai bun. Niciunul nu are nevoie să îl mintă pe celălalt. Nu putem face tot ce vrem, dar suntem siguri că ne iubim cu adevărat. Apoi, fără să citeze sursa, turnă o frază din arsenalul lui Gaetano: « Până şi burghezii au nevoie de noi, pentru a-i elibera. Dar habar n-au de acest lucru ».

Cu grupul libertaro-anarhist, lucrurile nu mergeau ca pe roate. O săptămână după plecarea lui Gaetano, doi poliţai vizitară localul murdar şi sărăcăcios de pe strada Pointe-Cadet, închiriată de un Francez de-al lor pentru întregul grup. Borţos şi suflând din greu, comisarul intră direct în subiect:

-- Căutăm pe Nicholetti.

-- Nu l-am văzut.

-- De când?

-- De vreo zece zile.

-- Unde este?

-- Mi-a spus că merge să îşi vadă mama, în Italia.

--În Italia, bineînţeles. Mussolini abia aşteaptă să îi facă o pensie de ilegalist. Îţi baţi jos de poliţie?

-- Vă spus ceea ce mi-a spus el însuşi. Nu ştiu mai mult.

-- Tu ce faci aici? Mai întâi, cine eşti tu? Câţi ani ai?

-- Am şaptesprezece ani.

-- Tatăl tău ştie că eşti aici?

-- Dacă morţii ne văd, fără îndoilă că ştie.

-- Tatăl tău a murit?

-- De şapte ani, din cauza războiului.

Poliţiştii o lăsară mai moale, dar comisarul reîncepu:

-- Habar n-ai cine este prietenul tău Nicholetti. Un hoţ şi un asasin. Dacă am fi mai puţin idioţi, ar trebui să-l dăm pe mâna Italienilor.

-- Asta nu-i treaba mea.

-- Ba chiar este afacerea ta. Te-ai înhăitat cu el de atâta vreme, aţi făcut atâtea împreună. Nu te cunoaştem de ieri, tinere. Vei vedea unde vei ajunge, de vei continua aşa.

-- De când sunt cu Nicholetti, mi-am luat bacalaureatul. El m-a ajutat foarte mult.

În acest moment intră în cameră « Tata » Gauthier, cum i se spunea, tot un chiriaş, care îi luă imediat la întrebări pe poliţişti:

-- Cu ce ocazie pe aici, domnilor?

-- Îl căutăm pe Nicholetti.

-- N-avem pe nimeni cu numele ăsta.

-- Tu ne crezi idioţi?

-- Domnilor poliţai, nu-mi amintesc să fi păscut gâştele împreună, aşa că vă rog să nu mă tutuiţi. Cine sunteţi? Pe fruntea voastră nu scrie că sunteţi poliţai.

Comisarul îşi scoase legitimaţia: « Fără îndoială, nu mă cunoaşteţi ».

-- Aici sunteţi la mine. Sunt Gauthier, instalator de apă, gaze, lumină şi altele. Ce vreţi?

-- Vrem să ştim unde este Nicholetti. Bineînţeles, nu ştiţi nimic şi ne veţi spune că nici nu îl cunoaşteţi. Instalator, spuneţi? Ăsta este material de instalator, spuse comisarul arătând o rotativă cu manivelă?

-- Am cumpărat-o la fiare vechi. Apoi, asta e treaba mea. Ajunge cu întrebările. Dacă vreţi să ştiţi mai multe, mergeţi după un mandat de percheziţie sau de arestare. Până atunci, respectaţi condiţia chibiţului: ţigări la discreţie, pentru oamenii munci, dar mai întâi spălatul ţurloaielor. Ţigări n-aveţi, picioarele vă put de la o poştă aşa că luaţi-o către uşă şi să veniţi când vă vom chema noi,

Tata Gauthier arătă poliţiştilor uşa, îi aşteptă să iasă, apoi o închise în urma lor.

Lui Emil nu-i venea să creadă. Îşi zicea că el n-ar îndrăzni niciodată să vorbească aşa cu nişte poliţai în exerciţiul mizerabilei lor funcţiuni de călăi ai poporului. Gaetano m-a supraestimat, gândea Emil. Cum o să pot anima grupul nostru, în locul lui. Cu gândul acesta, îşi deschise sufletul către « Tata » Gauthier. Nu-ţi fă griji, piciule, spuse tata Gauthier. Gaetano nu s-a înşelat, te asigur şi eu. Eşti foarte tânăr, dar plin de imaginaţie şi de elan. Aparţin altor generaţii, nu pot decât să vă asigur acest cuib colectiv. Ai nevoie de mai multă prudenţă. Nu ar fi

trebuit să îi laşi să intre, de vreme ce nu aveau mandat de percheziţie. Bandiţii şi trântorii ăştia n-au dreptul să ne frece ridichea cum le vine pe chelie, iar noi nu trebuie să le facem niciun fel de cadou. Sper că n-ai spus nimic despre Gaetano.

-- Am spus exact ce mi-a spus el să spun: că s-a dus în Italia, să-şi vadă mama. De fapt, de ce vor să ştie unde este el?

-- Poliţiile din toate ţările îşi comunică informaţiile despre diverşii militanţi. Acum, îi interesează mai ales cei care pleacă în Spania. Poliţiile europene ne-au clasat în felul lor, care este comun: unii suntem consideraţi blegi sau de umplutură, alţii suntem priviţi ca periculoşi sau foarte periculoşi.

Rămas singur în mansardă, Emil nu reuşea să doarmă. Vizita poliţailor îl excitase. Asta era o dovadă în plus că venirea la putere a Frontului Populat nu schimbase nimic din năravurile administraţiei capitaliste, în frunte cu poliţia şi jandarmeria. Făcu bilanţul ultimelor luni şi înţelese că grevele şi revoluţia proletară fuseseră înecate de sporul de salariu şi concediul anual plătit. Jumătate din Spania era în mâna fasciştilor lui Franco. Ţăranii francezi uitaseră denaturarea grâului şi a altor alimente, pe care până de curând o consideraseră un adevărat sacrilegiu. Nu reuşea să înţeleagă de ce Franţa cumpără grâu din Canada, pe care apoi îl denaturează pentru a otrăvii lumea cu el. De altfel, de ce nu vindem cinstit şi cumsecade surplusul nostru de grâu. În primul rând Germaniei, care are nevoie. Asta ar contribui la îmbunătăţirea relaţiilor dintre cele două ţări, făcând mai mică ameninţarea unui război. Altă nebunie era că Statul încuraja viticultorii, ba chiar îi plătea, pentru a smulge butucii de viţă de vie. Cu un an în urmă, stânga franceză denunţase risipa de grâu şi de cafea, mai ales în America, iar acum, ajunsă la putere, practica aceeaşi nebunie, risipând şi stricând tot ce se putea prăda şi deteriora. Cum de guvernul permite poliţiei să-i fişeze pe cei plecaţi în Spania? Cum de s-a ajuns la arbitrajul obligatoriu, înaintea oricărei greve, ceea ce înseamnă aproape suprimarea dreptului de grevă. Asta e prostie, trădarea proletariatului chiar de către partidul ce se pretinde proletar. E clar. Nu poate fi vorba decât de trădare.

Cu gândul la acestea, Emil fierbea de mânie contra naivităţii poporului francez. Degeaba râdem de Germani. Hitler face exact ceea ce spune. El este om de cuvânt, iar politicienii noştri sunt fabrici de minciuni. Hitler nu face cadouri patronilor, nu minte, nu manipulează, nu îşi bate joc de poporul său. Aceste gânduri sfârşiră aproape prin a-l înfricoşa. Auzise de şi înţelegea perfect punctele comune dintre anarhism şi fascism: Noi suntem corporatişti, spunea tata Gauthier, ca şi ei, suntem cam aventurieri, ne sprijinim pe viaţă, pe bilogie. Anarhiştii înţeleg şi respectă legea celui mai puternic, mai plin de viaţă, ca fasciştii. Noi nu vrem şefi ci oameni capabili să ne antreneze în luptă. Asta este definiţia pe care Hitler o dă noţiunii de şef. Hotărît lucru, a sosit timpul să nu ne mai îmbătăm cu cuvine, îşi spuse Emil.

Simţind că are nevoie de ajutor, merse la Hartmann unde căzu peste o dezbatere foarte animată. Comitetul Antifascist de Apărare părea întrunit în atelierul de croitorie al lui « Tata » Karl Hartmann, iar Ilse , soţia lui, nu mai prididea cu adusul cafelelor şi golirea scrumierelor. Da, am spus şi repet, zise Hartmann. În problema Dantzigului, Hitler are dreptate, după cum a avut şi în chestiunea referendumului sub control internaţional din Sarre. Tratatul de la Versailles spune clar: dacă 60 % dintre deputaţii parlamentului din Dantzig votează revenirea la Patria-mamă, atunci oraşul redevine german. Cu tot comitetul lor antifascist, Francezii prezenţi rămaseră fără replică. După plecarea Comitetului, Emil formulă întrebarea ce îi stătea pe limbă: Dacă cedăm în punctele în care Hitler are dreptate, nu cumva el se va întări prea mult şi va recurge la agresiuni nejustificate? Doctrina lui este o teorie a violeţei. Da şi nu. Franţa, Anglia, Rusia ţaristă ca şi cea sovietică, Statele Unite practică şi îşi duc războaiele lor coloniale şi de asuprire în numele « luptei pentru pace », iar pacea lor nu lasă în urmă piatră pe piatră. Nu-i putem da dreptate lui Hitler fără un anumit risc. Oricât ar fi de mare acest risc, adevărul rămâne însă adevăr. Puterile ce au dictat *Diktatul* de la Versailles, s-au angajat să recunoască acest drept. Aşa stând lucrurile, riscul este şi mai mare dacă nu recunoaştem justeţea intereselor germane în ce priveşte Dantzigul. Problema

aceasta nu poate fi rezolvată decât într-o Europă dezarmată şi unită.

Emil începea să înţeleagă adevărata natură a chestiunii. Criza reciprocă de încredere putea foarte bine să conducă la un nou război. Iar criza de încredere, bineînţeles, avea să fie înveninată de interesele capitaliştilor. În asta constă toată dificultatea chestiunii Dantzigului. De vreme ce are dreptate în această privinţă, nu mai putem spune că doar Hitler ameninţă cu forţa. A nu înapoia Germaniei Dantzigul, aşa cum ne-am angajat, când am dictat pacea de la Versailles, înseamnă a permanentiza o stare de lucruri instaurată şi menţinută prin forţă. În plus, asta mai înseamnă că nimeni nu poate avea încredere în cuvântul Franţei şi Angliei, în tratatele internaţionale semnate de aceste puteri. Refuzul de a ne onora semnătura de pe tratatul pe care noi înşine l-am impus Germaniei învinse, arată lumii întregi că noi suntem cei ce practică violenţa, deşi, în mod ipocrit, vorbim numai de pace… Nu este de mirare că Hitler obţine aproape sută la sută cu ocazia diverselor plebiscite sau a alegerilor germane. Pe de altă parte însă, Emil începea să fie tulburat de unanimitatea ce se profila contra Germaniei. Dreapta ca şi stânga franceză, Stalin, Mussolini, Pierre Laval şi Roosevelt, toţi guvernanţii erau contra lui Hitler. Nu putea înţelege cum se face că fascişti şi diverşii conservatori preferă să se alieze cu Stalin contra lui Hitler, nu invers. Decise că trebuie să discute asta cu Michel Jacquet.

A doua zi, merse la Frăţiile Proletare ale Tineretului şi avu norocul să găsească nu numai pe Michel ci şi pe consilierul municipal comunist, Fargeot, singurul care accepta să discute cu anarhiştii fără să arboreze un dogmatism şi o superioritate absolută, care i-ar fi scos din pepeni pe aceştia. Chiar Fargeot a răspuns la întrebările lui Emil.

-- Cei mai periculoşi inamici ai revoluţiei nu sunt imbecilii limitaţi, precum muşchetarii şi cameloţii regelui. Primul venit îi va pune cu botul pe labe. Cu Hitler însă e altă poveste. El dezvoltă o filosofie, o filosofie a istoriei contrară lui Karl Marx. El este cel mai periculos duşman al revoluţiei noastre tocmai pentru că are de făcut revoluţia lui, o altă revoluţie. În plus, a

reuşit să relanseze economia germană. Mulţi social-democraţi şi chiar comunişti şi-au părăsit partidele, alăturându-se naţional-socialiştilor. Ernst Thaëlmann, comunistul ce i-ar fi putut ţine piept, este la mititica.

-- Asta explică alianţa lui Stalin cu guvernele burgheze, dar nu pe aceea inversă, a fasciştilor şi a burgheziei cu URSS.

-- Economia capitalistă se bazează pe concurenţă. De aceea, războiul este inevitabil câtă vreme puterea nu este în mâna muncitorilor. Nu este de mirare că un grup de ţări capitaliste caută o alianţă de altă natură, în afara sferei lor obişnuite. Asta-i o chestiune de strategie.

-- Aliaţii însă ar avea tot interesul să se alieze mai întâi cu Germania, pentru a distruge Uniunea Sovietică. Apoi ar veni ei de hac şi Germaniei, care din cauza poziţiei geografice nu va putea evita să ducă pe umerii ei toată greutatea războiului.

-- Astea nu mi se par foarte clare, spuse Emil.

Cei doi comunişti nu ştiau ce să mai spună. Michel Jacquet se mulţumi să adauge: « Evident, nu cunoaştem toate secretele capitaliştilor, care pot avea şi alte motive…».

Emil nu era convins nici cât negru sub unghie. Îi lipsea ceva, nu ştia ce, poate mai multe elemente. Îşi aminti avertismentele clerului german contra neo-păgânismului naţional-socialist, care lui i se părea interesant şi binevenit. Nu cumva diplomaţia Vaticanului trage toate sforile dreptelor franceză şi italiană?

Plecă de la Frăţiile Proletare ale Tineretului şi urcă gânditor strada Ferdinand. Aerul de seară nu răcorise încă zăpuşeala de peste zi, soarele ce cobora încerca să coloreze faţadele negricioase. Emil simţea că nu poate clarifica nimic, riscul său personal fiind pierderea vieţii în politică. Totuşi, din demintate, nu putea accepta ca muncitorii să fie manipulaţi precum vitele, aruncaţi în mizerie şi şomaj când asta aranja pe patroni, să fie trimişi la abatorul războaielor din motive ipocrite, contra intereselor lor. Cunoştea miopia intelectulilor burghezi, nu putea lua în serios nicio autoritate de Stat. Era însă hotărît să-şi facă drumul său, să trăiască, să părăsească iadul negru din Saint-Etienne, să-şi ducă viaţa în cu totul alte peisaje, într-o ţară cu mult soare şi fete frumoase. În sera asta va merge la Magui…

Mai bine nu, îşi spuse aproape imediat. Ar fi prea simplu. Nu-i normal să am de-a face numai cu fete mai mari decât mine. Trebuie să remediez acest aspect. Să-mi caut oare altă muncă? Nicio activitate nu mi-ar lăsa atâta libertate ca lucrul în echipa de Italieni zugravi şi reparatori de apartamente, singurii oameni între care se simţea cu adevărat bine. De altfel, câştiga destul de bine. În curând va merge la facultate, unde va trebui să fie prezent două zile pe săptămână. Cu un abonament pe tren, treaba s-ar putea aranja.

În mijlocul mulţimii de dute-vino din piaţa Fourneyron remarcă o fată elegantă şi pe gustul lui, cu moleţii puternici şi alură energică. Apropiindu-se îşi zise că deşi nu este chiar o frumuseţe monumentală, farmecul ei aparte merită toată atenţia, nasul îi stă bine în mijlocul figurii şi nu pare a fi prostuţă. Ajuns la înălţimea ei se întrebă ce ar putea să-i spună, iar privirea ei furtivă îi arătă că se ştia urmărită şi asta o amuză. De altfel, nu numai că nu acceleră pasul ci mai degrabă îl încetini, ceea ce era mai curând un semn promiţător. Aranjându-şi vocea se trezi spunându-i fără ca măcar să se fi gândit: « Pardon, domnişoară, aş vrea să merg la cinematograf şi n-am niciun chef să mă duc singur. Pot să vă invit? ».

-- La cinema. Iată o idee. Ce film aveţi în vedere?

-- Întrebarea îl prinse descoperit, pentru că nu mergea niciodată la film. Pe când îşi spunea, în sinea lui, că făcut-o de oaie, zise că vor vedea ei, poate un western, ce-o fi.

-- Western în niciun caz, toate sunt la fel.

-- E adevărat, dar îmi plac peisajele, spaţiile immense. Mă sufoc în acest oraş.

-- Atunci de ce vă mulţumiţi cu cinematograful. Mergeţi unde vă place, în alt oraş, chiar în altă ţară.

-- Mă cam gândesc la asta. Într-o zi o voi face cu adevărat. Deocamdată însă, sunt aici.

-- Dacă vă plac spaţiile vaste, putem vedea ceva mai frumos decât un western. La Alhambra rulează « Croaziera neagră ». Am văzut-o, dar nu mi-ar displace s-o văd încă oată.

-- De acord. Sunteţi foarte şic. Abia e ora şapte. Ce v-aş putea oferi între timp?

-- O înghețată în piața Marengo. Nu mi-e foame, iar pe căldura asta înghețata pică foarte bine.

La cofetărie o privi mai atent. Bine decupată, părea destul de coaptă, ceva mai în vârstă decât el. Ar putea avea 21 de ani. Se consolă zicându-şi că e un progres de aproape şapte ani, că totul a mers strună iar zilele nu au intrat în sac.

Pe întuneric, se crezu obligat să o mângâie şi să o sărute. Ea îl respinse făr să se supere, spunându-i la urechea de care îşi lipi buzele: « Ai răbdare. După… Lasă-mă să privesc filmul ».

Acest « după » era promițător. N-ar putea fi decât într-o cameră. Fata îl tutuise la modul cel mai natural. O luă uşor peste umăr şi îi spuse la ureche : « Spune-mi măcar cum te cheamă ». « Simona », suflă ea, « iar pe tine ?» -- Emil.

Amândoi erau fascinați de peisajele africane, orizontul imens şi soarele care parcă le pătrundea în suflet. Îi strînse mâna şi-i spuse tot la ureche : « Chiar aşa. Trebuie să o ştergem din iadul ăsta de Negru de fum ».

După film, Simona îl duse direct la ea acasă.

-- Stau foarte aproape de aici, strada Isly. Urcară trei etaje, într-o casă destul de veche, dar bine întreținută, foarte curată pentru epoca respectivă. Simona deschise aproape hoțeşte, fără niciun zgomot, făcându-i şi lui semn să nu scoată o vorbă. Intră prima, ținându-l cu o mână, în vreme ce cu cealaltă trăgea o perdea. Apoi aprinse lumina şi îi spuse, pe şoptite, să închidă uşa după el. Trase zăvorul şi întoarse cheia în broască fără să se audă declicul. Apoi, deschizând un fermoar lateral, Simona ieşi din rochea elegantă pe care Emil o remarcase de la început. Îl luă de după gât cu ambele brațe, iar el o strânse la piept, zicându-şi că nu-i deloc slabă, cum crezuse la un moment dat.

-- Dezbracă-mă de tot, îi spus ea. Îmi place asta la nebunie.

Simona era foarte diferită de Magui, mai violentă, plină de freamăt. Îl muşcă de mai multe ori, scuzându-se imediat şi iar muşcându-l alături sau în altă parte. Nu mă pot abține, îi spuse ea. Noaptea asta te voi mânca, nu alta. Până la şase dimineața, când s-au sculat să mănânce, s-au iubit de patru ori, iar Emil, cam adormit, nu era entuziasmat decât pe jumătate. Sorbindu-şi cafeaua, remarcă pometii obrajilor şi îşi spuse că Simona ar

putea avea o ascendenţă bască, dacă nu estoniană sau poate maghiară orifinlandeză. Simţindu-se studiată, fata îi zâmbi şi îi spuse că o poate vedea oricând, pentru că este florăreasă pe strada Eternităţii. – Tu cu ce te ocupi, îl întrebă ea?

-- Nu mare lucru, răspunse Emil. Dau cu ipsos pe pereţi, împreună cu nişte prieteni din Italia. Pe lângă asta, săptămâna viitoare încep facultatea, la Lyon.

Ea păru impresionată, îl sărută cu foc şi reuşi să-i aprindă încă odată dorinţa. O întoarse spre pat, se lăsă instalat dedesubt, gesturile ei sigure nepermiţându-i vreo replică sau iniţiativă. De data asta, Simona nu putu reţine un strigăt voluptos, ca de leoaică în junglă, ce s-a auzit sigur în tot imobilul, nu foarte bine izolat fonic.

Emil plecă discret ca pisica, iar ajuns la el făcu bilanţul: putea să aibă încredere în el însuşi, de vreme ce o fată ca Simona îl acceptase imediat. Totuşi, această noapte i se păruse cam furtunoasă. Magui e mult mai dulce, îşi spuse el.

Dormii până la amiază, se rase fără săpun, căci barba lui nu era decât un pufuleţ. I se făcu foame, nu avu chef să mănânce singur, nici să meargă la vreun prieten. Se mulţumi să ronţăie o bucată de pâine cu brânză şi nu se putu împiedica să înţeleagă că fetele ar putea fi mai importante decât toate revoluţiile posibile şi imposibile. Gândindu-se la asta văzu că imediat îi scade încrederea în el însuşi, căzând într-un fel de beţie uscată. Îşi aminti un proverb chinezesc pe care Gaetano îl cita destul de des: « Doar peştii morţi sunt duşi de curent. Cei vii înoată contra curentului ». Dintr-o dată fu din nou el însuşi. Superficialitatea, indiferenţa, conformismul, servilismul erau pentru imbecili, nu pentru el. Nefiind imbecil, nu putea să devină, oricât ar încerca unii să îl pocească cu ale lor. Va trebui să îşi organizeze viaţa pe propria sa personalitate. Nu ne putem reface, n-avem cum să ne retopim, orice om întreg este el însuşi.

Către mijlocul după-amiezii merse la sediul grupului, unde spera să-l întâlnească pe Angelo. În vârstă de 25 de ani şi vorbind nu prea bine franceza, Angelo era filosoful grupului. Mai puţin precis decât juristul Gaetano, Angelo era la fel de profund, iar idolul său era Khrisnamurti. Când Emil pătrunse în

sala grupului, Angelo o traversa în lung şi în larg, cu o broşură deschisă în mâmă. Fără să-i lase timpul necesar spre a spune bună ziua, Angelo îl şi luă în primire: « Ţine broşura asta. Citeşte-o ». Era vorba de câteva pagini prin care Khrisnamurti demonstra că ideile conduc lumea. Angelo, plusând, era şi mai sigur de asta. « Vom câştiga ! Fasciştii vor câştiga războaiele, dar noi vom câştiga viitorul ». Înţelegi, Emil? « Trebuie să gîndim foarte intens propriile noastre idei, care astfel vor pătrunde în creierele altora, pe care îi vom domina. Vom fi dominatorii lor. Imbecilii cred că ne comandă; de fapt noi îi comandăm pe ei ». Emil aprobă, dar nu foarte convins.

Ideile conduc lumea, se întrebă el? Nu-mi vine să cred. Până acum mi-am câştigat pâinea lucrând pentru nişte patroni abrutizaţi, aflaţi la nivelul de înţelegere al gângăniilor. La fel îi considera pe burghezii, ale căror case le reparase împreună cu Italienii. Ăştia n-au creier nici cât un limax, dar au bani de-i aruncă pe fereastră, modificându-şi casele sau apartamentele în mod inutil, chiar grotesc. Nu ideile conduc lumea, ci prostia. Prostia oamenilor. Prostia şi laşitatea oamenilor sunt cele două motoare care conduc lumea. Capitaliştii ştiu foarte bine asta, de aceea au făcut din democraţie cea mai subtilă, mai teribilă şi mai sălbatică dictatură. Suprema lor abilitate constă în a lăsa poporul să creadă că el este cel ce îşi alege în mod liber conducătorii, în vreme ce domnia presei şi a radioului le permite să paralizeze elita revoluţionară, manipulând cum doresc votul maselor abrutizate.

Neavând însă niciun chef să se lanseze într-o controversă, Emil se mulţumii să spună:

-- Am venit doar pentru a anuţa că săptămâna viitoare încep cursurile la facultate. De aceea, voi trece mai rar pe aici. Totuşi rămân în grupul nostru.

Angelo nu părea să fii înţeles pre bine, iar Emil îşi continuă gândul. « Aşa sunt oamenii. Acum cinci minute îmi demonstra că ideile conduc lumea, iar acum se nelinişteşte că voi da mai rar pe aici ». Cu această ocazie, îşi aminti o altă vorbă de-a lui Gaetano: « Emil, să nu rămâi prea mult în mişcarea noastră. *Ça te supère*, amestecase el franceza cu italiana, *tu depăşeşti* ». Ăsta-i

singurul gen de greşeală în franceză, de care Gaetano nu s-a putut vindeca niciodată. Voise să spună că Emil depăşeşte mişcarea, sau în orice caz că depăşeşte grupul.

*
* *

Una după alta, lunile treceau, iar Emil mergea la Lyon în fiecare luni şi vineri, asimilând fără dificultate programa de *Propedeutică*, cum se numeau atunci diversele cursuri din anul întâi, pentru care astăzi se primeşte prima diplomă universitară, numită DEUG[11]. Cursurile acestea de Propedeutică îl interesau foarte mult, unele chiar îl pasionau. Doar profesorul de limba germană îl scotea din sărite. Vorbea numai de poveşti cu pitici şi zâne, trecea la îngeraşii creştini, de parcă n-ar fi existat nimic mai important în toată literatura şi cultura germană. Emil se decise să studieze singur pe Hölderlin, Novalis, Schiller Goethe şi alţii, care îl confruntau cu problemele religioase, viziunea despre viaţă şi societate la care educaţia lui ateistă îl împiedicase să ajungă şi care, acum, îl interesa în mod deosebit. Puţinul pe care îl cunoştea despre arta religioasă romană şi gotică fusese un catalizator insuficient pentru aceste probleme. O studentă germană, tot din Saint-Etienne, cu care călătorea frecvent, îl sfătuise să discute cu o cofetăreasă, fugită din Germania de frica lui Hitler, foarte versată în hermeneutică, ocultism şi cabală. Emil găsi însă că primele cărţi ce i-au fost împrumutate de aceasta erau pentru copii şi îşi avertiză colega că a fost confundat cu cei din primul an de grădiniţă, nu de facultate,

Neavând încotro, studia vitrinele librăriilor şi se lăsa ghidat de titlurile cărţilor. În primăvara lui 1937 înţelese că hermetismul este tot o escrocherie, ca şi creştinismul. Conţinutul lui i se părea infantilizant, iar cele câteva fraze bine alese evocau evidenţa indiscutabilă, chipurile, că Anglia este singura putere din lume care contează cu adevărat. « Anglia este o stâncă de granit în mijlocul universului. Chiar dacă duşmanii ei ar reuşii să cuce-

11. Diplôme générale d'études universitaires.

rească insulele britanice, Anglia va rămâne ea însăşi, nici Dumnezeu nu o poate scufunda în Atlantic ». În fond, era vorba de o pretenţie la fel de absurdă ca aceea a Bisericii, care vreme de aproape două milenii a împiedicat omenirea să îşi împlinească destinul. Angelo nu avea dreptate decât într-un singur punct: « Probleme există, slavă Domnului, dar nu putem avea încredere în cei ce vin cu soluţii gata făcute, un fel de haine de mâna a doua, sau chiar a treia. Toţi sunt nişte escroci », îşi zise Emil amintindu-şi o conversaţie mai întinsă, între Gaetano şi un anarchist francmason, din Marele Orient. Francmasonul pusese punctual pe « I » : « Englezii au pretenţii insuportabile, refuză să ne recunoască pentru că Marele Orient nu le acceptă dominaţia. Francmasonii englezi se comportă precum popii catolici, încercând să-şi subordoneze curentele spirituale non-creştine, pentru a face din ele cadrul necesar imperialismului lor. Nu-i de mirare că Germania hitleristă a interzis toate obedienţele masonice şi societăţile ezoterice, încurajând sufismul islamic », concluzie împărtăşită şi de cofetăreasa recomandată lui Emil, de colega sa nemţoaică.

Pe plan politic, asta se traducea prin susţinerea de către Italia a studenţilor egipteni ce demonstrau contra Angliei, după cum la vremea afacerii Agadir, Germania reuşise să întârzie cu 15 ani colonizarea Marocului de către Franţa. Totul e complicat, perfid şi putred, îşi zicea Emil. Ar fi nevoie de o bună revoluţie mondială, pentru a mătura totul şi a face o lume în care da ă fie Da, şi nu să fie Nu ! Cu ce trebuie început? Cum am putea proceda?

Actualitatea politică nu o mai urmărea decât episodic: procesele monstruoase de la Moscova, zdrobirea etiopienilor de către Italieni, a Chinezilor de către Japonezi, înfrângerea inevitabilă a republicanilor spanioli – deşi războiul civil spaniol se prelungea, era clar că totul merge în sensul consolidării dictaturii şi al militarismului. În Franţa, Frontul Popular eşuase complet pe plan economic, nimeni nu mai credea în guvernul lui Léon Blum. Săptămâna de 40 de ore de muncă nu era aplicată decât ici şi acolo, mărirea salariilor fusese complet înghiţită de inflaţie, concediile plătite rămăseseră singura cucerire proletară.

Pe Simona o vedea destul de des, nu pentru că o iubea cu adevărat ci pentru că îi lega o atracţie sexuală reciprocă. Din fericire, era o fată liberă şi inteligentă, care subliniase că « pasiunea fără iubire este exact ce trebuie pentru o căsătorie nefericită ». Amândoi erau de acord cu asta, legătura lor continuând fără niciun impediment.

Din când în când o vedea şi pe Magui, dar mai rar, pentru că aceasta era prea mămoasă, insipidă şi dulceagă, cu toată profunda ei tandreţe la care nu putea renunţa. Toate astea îi sporeau încrederea de sine şi îşi spunea tot mai des că viaţa este pe deplin suportabilă.

Exact acum însă, viaţa îi jucă o figură la care nu s-ar fi aşteptat: cu toată siguranţa lui. Emil pierdu examenul de propedeutică, la care se prezentase în iunie 1937. Nu îi venea să creadă şi se întreba cum de a fost posibil acest lucru. Lucrarea de germană co discutase cu Hartmann, care o găsise excelentă, fără nicio greşeală. Expozeul de literatură franceză fusese absolut corect, fiind prevenit că domnii profesori consideră scandalos tot ce nu vine de la ei îşşişi. Lucrarea de istorie a celui de al doilea imperiu nu-i pusese nicio problemă. Deşi îl detesta pe Napoleon al III-lea, reproşându-i trădarea Carbonarilor italieni şi încârdăşirea cu iudeo-fanarioţii şi popârlăii ortodocşi din Principatele Unite, se străduise să rămână în limitele celei mai stricte obiectivităţi.

Decise să se reprezinte în sesiunea din octombrie, dar încrederea lui nelimitată în propriile-i forţe fusese binişor zguduită. Spre deosebire de învăţători, profesorii din învăţământul secundar şi superior erau mai toţi de « dreapta » iar el nu îşi putea imagina că fusese victim unei cabale politice la care nu se gândise niciodată. Graţie indiscreţiei unei secretare reuşi să afle că avusese o notă eliminatorie la franceză, lucrarea lui fiind considerată « pretenţioasă, lipsită de modestie, ba chiar de respect » pentru dăscălime. Scrisese despre romantici că volumele lor cât toate zilele spuneau mai puţin decât Grecii sau Nemţii într-un proverb, că discursurile lor soporifice falsificau viaţa precum apa ce murdăreşte vinul. Nu spusese nimic grav, dar

căzuse pe un politruc dintre cei mai intoleranţi, vreo bocitoare ştirbă din *Vechiul Testament.*

Partea bună erau cele două luni de vacanţă care urmau. O săptămână îi era suficient pentru revizuirea materiei, în vederea reexaminării din octombrie. Neavând niciun chef de muncă, se puse să îşi numere economiile: cei 1200 de franci erau ceva mai mult decât strictul necesar pentru două luni.

Tocmai acum îl persecutea ideea pe care vreme îndelungată să o ţinuse în surdină. El era un gînditor revoluţionar, ca şi Lenin, dar ce conta asta în faţa morţii. Idealul nu putea fi să ajungă şi el împăiat într-un mausoleu, ca cel din Piaţa Roşie, pe care anarhiştii nu pierdeau nicio ocazie să îl ridiculizeze. Deviza acestora era clară: libertate totală sau moarte! Anarhiştii însă erau în Spania, iar el vegeta în Franţa şi îşi pregătea începutul de îmburghezire reprezentat de examenul de Propedeutică, ce îl făcea proprietar peste prima lui diplomă universitară. Ce-ar fi să plece şi el în Spania. Acum sau niciodată. Mâine ar putea fi prea tîrziu. Le spuse celor din grup, care nu scoseseră o vorbă. Se înţelege, cei mai mulţi erau familişti.

O vreme, nu spuse nimic Simonei, nici lui Magui. Atâta doar că va pleca în vacanţă, pe bicicletă. Simona înghiţi găluşca, dar Magui, mai perspicace, începu să plângă şi articulă printre suspine: « Şti bine că nu te am decât pe tine. Ceilalţi mă plătesc, dar mă disprețuiesc. Nu pleca. Am nevoie de tine ».

-- Mă voi întoarce, spuse el.

-- Nu se ştie niciodată. Cei ce se duc la război nu se întorc totdeauna. Ar fi o nebunie. Încă nu ai 18 ani.

-- Îţi promit că voi fi prudent.

-- Prudenţa nu opreşte gloanţele, nici obuzele.

Petrecură noaptea împreună. A doua zi, pe 14 iulie, plecă la 9 dimineaţa. Rulă pătura într-o pânză impermeabilă, adăugă lenjerie de schimb, ăsta-i fu tot bagajul Seara era în zona Brioude, la bunicii săi. Aceştia muriseră, iar casa lor era ocupată de un unchi cu nevasta lui, care îl primiră foarte bine, fiind mândri de el şi de facultatea pe care o începuse. La plecare, îi dădură o bună provizie de pâine, brânză şi jambon, pe care nu ştia unde să le pună. În sera lui 15 iulie dormi la Milau, după ce traversase

cheile din Tarn. Pe 16 se scăldă în Mediterana, la Agde. Un băieţel de vreo zece ani remarcă pielea sa albă ca făina şi îl ironiză pentru că nu ştia să înoate. « Nene, îi spuse el, în cinci minute pot să te învăţ înotul, fără să te ating ». Emil îl privi cu neîncredere, îl mângâie şi îl întrebă:

-- Cum vei face?

-- Simplu. Aici plaja este perfectă, fără pietre periculoase, fără gropi nici moviliţe. Avansaţi în mare până ce apa vă ajunge la bărbie, apoi vă întoarceţi cu faţa către plajă. Nu trebuie să vă fie frică pentru că apa va fi din ce în ce mai puţin adâncă. Daţi din mâini cum vă vine la socoteală, degetele lipite, reîncepeţi de două trei ori, asta e tot. Veţi vedea că de fapt ştiţi să înaotaţi, numai că nu ştiţi că ştiţi.

Emil încercă metoda propusă şi în cinci minute dădu dreptate piciului. Puştanul ăsta mi-a spus într-un minut mai mult decât un profesor în zece lecţii plătite scump. Trăim într-o lume coruptă de bani. Ar fi vrut să ofere o înghețată băieţelului, dar plaja era complet goală, iar printre proviziile mătuşii nu era nimic dulce. Încălecă bicicleta şi după o bucată de drum îşi oferi un grătar şi o bărdăcuţă de vin. Fu servit de o crâşmăriţă cu păr lucios care cum îl văzu îl întrebă:

-- Veniţi de departe, în ţinuta asta?

-- Din Saint-Etienne.

-- Nu vă sperie kilometrii. Aţi fi bun pentru Turul Franţei, ce a trecut pe aici zilele trecute.

Ceru apă iar cârcimăriţa îl ajută să-şi umple plosca din lemn de măslin. « V-a prins bine soarele, spuse ea; n-ar strica să spălaţi sarea înainte de a vă culca. Mergeţi printre flori şi luaţi furtunul de stropit. Voi da drumul la apă ».

Făcu ce-i spusese femeia. Pe când se clătea, văzu că femeia îl observă de după o perdea din genul de trestie ce a dat numele staţiunii Cannes[12]. Cum închise apa, femeia veni cu un prosop cât el de mare, cu care îl înveli din cap până în picioare: « Bine v-aţi mai înroşit umerii şi gâtul. Aşteptaţi, nu vă frecaţi cu pro-

12. Prin partea locului, păpurişul se numeşte *canne* şi se vorbeşte de plantaţii de *cannes*, de unde numele cunoscutei staţiuni Cannes.

sopul. Vă usuc eu, prin apăsare, fără frecare… ». Într-adevăr, îl usca fără frecare, prin delicate presiuni cu prosopul, pipăindu-l binişor cu ocazia asta. Mâinile ei erau însă uşoare şi pricepute, iar el se simţea foarte bine între ele. Reveniră pe terasă, iar ea se aşeză lângă el. Bău câteva pahare cu apă, după cum recomandă naturşti în astfel de cazuri. Naturismul în general şi mai ales naturopatia, de care se vorbea tot mai mult, erau unul din subiectele de predilecţie ale anarhiştilor. Deşi adversarii lor îi etichetau de utopişti, cunoştinţele şi seriozitatea anarhiştilor erau evidente, mai ales într-o epocă în care medicina, ştiinţa, dăscălimea, întreaga intelectualitate cădeau pradă dogmatismului din care a ieşit bigotismul postbelic şi sinucidere generală a popoarelor Europei.

Abia acum observă Emil că frumoasa cârciumăreasă merita toată atenţia, că ar fi vrut să spună ceva dar nu ştia cum să înceapă. Deşi cam rotunjoară, probabil sub 35 de ani, neştiind cum să înceapă deodată o prinse inspiraţia: « Totuşi, concediile plătite înseamnă ceva. Înainte nimeni nu trecea pe aici. Agde nu este Nisa. De bine de rău, două luni pe an vedem şi noi oameni pe aici. Din fericire, altfel aş fi absolut singură. Soţul meu a murit pe mare, acum doi ani. Era pescar ».

După un moment de tăcere, piciorul ei intră între ale lui, pe sub masă. Simţise că asta va veni şi acceptă jocul nevinovat cu dragă inimă, amintindu-şi de Magui. Deşi se prostituează din când în când, are un suflet mare şi nu este de dispreţuit. De ce nu i-aş face plăcerea acestei cuconiţe ce are nevoie şi care este atât de drăguţă, ba chiar apetisantă, după sutele de kilometri pe bicicletă. De altfel, dacă îmi va face un mic pacheţel pentru drum, asta ar putea aranja finanaţele republicanilor spanioli, care nu vor fi siliţi să strice pe mine, încă din prima zi, alimentele de care încep să ducă lipsă. La rândul ei, cuconiţa avansă cu piciorul, apoi articulă: « După călătoria pe bicicletă sunteţi oboist, trebuie să vă fie somn ».

-- Găsesc undeva o mână de paie şi un loc sub un măslin.

-- Ar fi păcat. Vă dau un pat adevărat. Vă veţi odihni cum se cuvine. Nu veţi plăti camera, pentru că aici nu este un hotel, ci doar o cârciumioară la şosea.

Se ridică şi îl precedă într-un colţ promiţător, unde era un pat dublu. Îl cuprinse imediat de gât iar el simţi că sexul îi devine ca de lemn. Învăţase să înoate, îl prinsese soarele alergase toată ziua, patul curat şi femeia drăguţă reprezentau cel mai potrivit sfârşit de ziuă de vară. Dimineaţă se trezi satisfăcut şi odihnit după o noapte de bun augur.

Ea se sculă înaintea lui, după exemplul celor din zonă, căci în orele de zăpuşeală siesta este obligatorie. Îl servi cu ouă fierte, brânză, unt, cafea, dulceaţă de kumquate şi nici nu vru să audă de bani. Eşti drăguţ foc, dar n-ai ajuns bogătaş. Voi recupera de la clienţii veniţi cu maşina, nu cu bicicleta.

Poporul este un ansamblu destul de complicat, în felul lui. Stupid până la exasperare şi adesea indolent, el este însă mai pur şi mai generous decât burghezii, intelectualii neterminaţi şi ceilalţi parveniţi. Dacă lumea coruptă poate fi saalvată, asta nu-i posibil decât prin poporul de jos, a cărui stupizenie vine de la biserică, presă, cinematograf, radio… Emil pedala cu plăcere şi aştepta nerăbdător să-şi perfecţioneze înotul abia învăţat. Se opri de mai multe ori şi îi trebui ziua întreagă pentru cei 100 de kilometri, până la Perpignan, unde ajunse către şase seara. Căută imediat cafeneaua indicată de prietenii din Saint-Etienne, unde se adunau voluntarii de toate neamurile şi limbile, din Brigăzile Internaţionale. O găsi fără probleme şi intră într-o sală vastă şi cam întunecoasă, din cauza fumului zecilor de amatori de tutun. Nici nu intră bine şi văzu că cineva se îndreaptă către masa lui, se aşează nepoftit şi începe să vorbească de parcă s-ar cunoaşte de când lumea: « Dacă nu vine Mahomed la munte, atunci vine muntele la Mahomed ». Numai după voce înţelese că bărbosul din faţa lui este chiar Gaetano.

-- Unde ai plecat, amice, întrebă acesta.

-- Ai putea ghici, răspunse Emil.

-- Trebuie să renunţi, Emil. S-a ales praful. Şandramaua republicană se prăbuşeşte.

-- De ce ? Franco bate şi el pasul pe loc.

-- Îşi temporizează ofensiva pentru a evita mii şi mii de morţi inutili. După trei ani de război civil, Franco nu mai este un general oarecare, ci un om de Stat. În schimb, noi suntem

trădaţi de toţi cei de la care aşteptam ajutor. Franţei puţin îi pasă, Uniunea Sovietică bagă zâzania între noi iar fasciştii sunt sprijiniţi mai ales de Germania şi Italia.

-- De ce se comportă Ruşii astfel ? E incredibil!

-- Preferă să câştige Franco, decât republicanii ce nu vor să audă de republica sovietică unională spaniolă. POUM, CNT şi FAI[13] sunt mult mai puternici decât partizanii Moscovei. Nu mai vorbesc de erorile şi de certurile dintre noi. Republica Spaniolă a ajuns un bordel sovieto-internaţionalist. Un caporal de-al lui Franco are mai multă autoritate decât un colonel republican. Franco ar putea să avanseze mai repede. Îşi menajează forţele, lăsându-i pe republicani să moară de moartea lor.

Lui Emil nu-i venea să creadă.

-- Cei din taverna asta sunt din Brigăzile Internaţionale?

-- Da, aproape toţi. S-au săturat însă de communism. Alţii niciodată n-au fost convinşi cu adevărat de justeţea cauzei proletare.

-- Atunci ce au căutat în Spania?

-- Întreabă-i ! Aventura, jaful, propria dezorientare şi neisprăveală explică multe. Ascaso şi Durutti, cei doi mari conducători CNT şi FAI au fost mai severi decât fasciştii, în încercarea lor de a pune capăt dezordinilor şi dezertărilor în plină zonă de luptă. S-a ajuns la împuşcarea unor republicani ce au luat câţiva struguri din via unui moşier. În chestiunea jafurilor s-a exagerat enorm. Astăzi nimeni nu are încredere în nimeni şi nimic.

Emil privi în jurul său. Erau câteva figuri de neîmblânziţi furioşi. Majoritatea însă nu ştiau decât să bea, să injure şi să trişeze la poker.

-- Noroc că eşti aici, reluă Gaetano. Poţi să mă însoţeşti în Spania, noaptea asta? Trebuie să mă duc după tovarăşa mea şi una dintre prietenele ei. Ele nu au actele necesare şi pe lumină nu pot trece. Am venit să reţin o cameră la hotel, apoi voi pleca după ele.

---

13. POUM =Partid Muncitoresc Unificat Marxist; CNT = Confederaţia Naţională a muncii; FAI =Federaţia Anarhistă Iberică, din care făceau parte Spanioli şi Portughezi. (NT).

-- Desigur, te însoţesc, ba chiar sunt încântat. Dacă ne agaţă cineva vom fi mai puţin suspecţi, două cupluri ce şi-au luat lumea în cap.

Merseră undeva la sud de Perpignan şi mâncară în casa unui bătrân anarchist ce avea livadă, vie şi alte culturi. Nu mai cred decât în asta, spuse el arătând măslinii plini de roade şi o întindere nesfârşită de levănţică. De ajutat însă vă ajut. Asta nu se discută. Îi urcă în cuva montată pe o camionetă, încărcă tot felul de bidoane pline şi goale, porni motorul şi merse până la Cerbère, unde nu-şi coborî pasagerii decât după ce inspectă bine împrejurimile.

-- Totu-i pustiu în jur. Puteţi să vă daţi jos.

Pe lună plină, se vedea destul de bine. Înainte de plecare, Gaetano precizã: « Sper să fiu înapoi către orele două de dimineaţă. Dacă până la patru nu am ajuns, atunci poţi pleca ». Urcară din greu o potecuţă abia vizibilă, ce părea să îi ducă spre nordul Franţei. Puţin înainte de a ajunge pe culme, Gaetano recomandă lui Emil să ia exemplul său şi să traverseze frontiera târîş, pentru a nu se afişa pe ecranul cerului. Apoi o luară la dreapta, în lungul culmii, mergând direct spre vest. Curând, muntele coti către sud şi peste câtva timp zăriră luminile din Port Bou, localitatea spaniolă cea mai apropiată de frontieră. O oră mai târziu intrară într-o cafenea bine luminată şi foarte populată, având în vedere că era aproape miezul nopţii. Două splendide spanioloaice îi întâmpinară. Cea mai vârstnică se aruncă tremurând în braţele lui Gaetano, care făcu prezentările: « Iată-l pe Emil, prietenul fidel de care v-am vorbit. Doamna se numeşte Pillar de la Birrocchia şi îmi este umbră apropiată, adică permanentă companie. Pretena ei, Concita Hernandez vine şi ea în Franţa. Dacă Spania ar avea cîteva mii de războinice ca aceste două tinere, în scurtă vreme Franco ar părăsi Spania, dacă nu chiar lumea asta ». Deşi abia înţelegeau franceza, cele două războinice se împurpurară.

Mâncară o omletă cu scoici, băură o sticlă de vin roşu local şi luară drumul de întoarcere. Pe creasta către Franţa văzură mai multe siluete. « Sunt vameşi sau grăniceri, altfel s-ar ascunde, şopti Gaetano ». Rămaseră nemişcaţi câteva minute bune, dând

timp siluetelor necunoscute să dispară către nord. Apoi, la rândul lor traversară frontiera şi coborîră panta abruptă către Cerbère, unde călăuza îi aştepta fără să îndrăznească a aprinde o ţigară. Având acte în regulă, Emil luă loc alături de şofer, în cabina camionetei, iar Gaetano şi cele două spanioloaice se ascunseră în cuva metalică. La trei erau în Perpignan, în afara oricărui pericol. Merseră la hotelul unde Gaetano reţinuse o cameră cu două paturi, înainte de a se întâlni cu Emil. Concita lămuri situaţia spunându-i ceva lui Gaetano, care traduse imediat. « Îmi spune că s-a culcat săptămâni întregi printre soldaţi. Poţi să te culci lângă ea, dar fără să o atingi ».

Morţi de oboseală, dormiră până către amiază. Pilar şi Concita îşi făcură tualeta până la brâu, făr să se jeneze dar şi fără provocare. Ambele erau splendide, nu alta. Pilar avea cam un metru şaptezeci, păr roşu ca de leoaică şi doi ochi ca alunele. Concita era ceva mai măruntă, păr castaniu şi ochi gri-albaştri. Pe cînd cei doi bărbaţi se bărbiereau, ele fumară câte o ţigaretă de mahorcă rusească, rulată în foaie de ziar, după moda sovietică. Emil fu frapat de feţele lor grave dar nu triste, de expresia de nobleţe pe care nicio adversitate n-ar fi putut-o şterge. Ce vor gândi războinicele astea, când vor vedea stângiştii revoluţionari din Franţa, bătrâni şi ramoliţi din naştere? Ele nu aveau nevoie să strige « Libertate sau moarte », ca la mitingurile teatrale ale progresisto-comuniştilor, deviza asta fiind săpată în chiar trăsăturile lor fine dar dure.

Emil se întreba ce putuse impinge fete atât de frumoase la revolta totală şi adesea mortală a războiului civil spaniol. Deşi ar fi fost îndreptăţite să-şi facă viaţa pe partea festivă a acesteia, ele aleseseră mizeria tranşeelor şi pericolul permanent al morţii, luptând vreme de aproape trei ani contra armatei lui Franco. Din replicile lor tăioase şi scurte înţelese că nu putea fi vorba decât de spiritul Inchiziţiei, care se întorcea cu Franco, de escorta clericală a acestuia. Amestec de catolicism şi de mahomedanism, societatea spaniolă sugruma femeile, mai ales. Preoţii şi călugării despicaţi ca la măcelărie, călugăriţele tăiate mărunt, femeile tinere manifestând cu sânii descoperiţi sau în slip arătau caracterul exploziv al unei revolte sociale în care sexualitatea

demonizată ocupa un loc de frunte. Pilar şi Concita nu erau decât două exemple printre altele mii şi mii, faţă de care ele afişau curajul şi noblețea ce nu se pot dobândi decât într-o luptă îndelungată, pe viaţă şi pe moarte, ca războiul civil spaniol.

Păcat, îşi zise Emil, într-un elan irezistibil de simpatie pentru ele. Aceste fete formidabile şi perle inestimabile vor fi silite să înfrunte vulgaritatea Franţei descompuse, egoismul nostru galopant, impolitețea şi grosolănia tot mai frecvente în orice societate bolnavă. Auzise şi citise munţi de proză cu privire la politețea, chiar gingăşia socială franţuzească, dar acum se întreba cum de se putuse generaliza şi impune o astfel de minciună gogonată. Ceea ce îi distingea pe Francezi faţă de compatrioţii lor exilaţi era exact grosolănia, plăcerea ba chiar viciul de a imita şi întrece orice sălbăticie sau cruzime de pe alte meleaguri. Sub protecția lui Gaetano, acest pericol era mai mic pentru Pilar. Cine o va putea însă apăra pe Concita? Printre toţi cunoscuţii lui nu vedea pe nimeni capabil de asta. Desigur, mulţi burghezi s-ar putea îndrăgosti de ea dar nimeni dintre ei n-ar putea înţelege revolta ei contra lumii în care suntem condamnaţi să trăim, o revoltă pe care ar confunda-o cu aşa-numitele păcate ale tinereţelor. Burghezii ăştia ar murdări corpul superb al Conchitei, ar ucide sufletul şi elanul acestei fete extraordinare.

Povestea va fi lungă. Deocamdată, legătura este în sens unic. El o ghiceşte. Ea însă nu-l poate ghici pe el, plus obstacolul limbii. Fără îndoială, Gaetano va simţii cum stau lucrurile şi îl va ajuta cu discreţia cuvenită.

De altfel poate oare să spună că o iubeşte? De n-ar fi Gaetano s-ar simţii la fel de responsabil faţă de Pilar. Ce fel de sentiment îi ardea oare inima? Fără îndoială, Concita era o frumuseţe, dar Emil nu simţea nicio grabă să o strângă în braţe. Simona l-a excitat imediat, fără ca vreunul dintre ei să vorbească de dragoste. La fel şi cucoana cârciumăriţă, cu duşul ei la iarbă verde.

Coborîră pentru micul dejun. Fetele nu voiră decât o cafea. Emil insistă să guste croasanţii calzi, iar ele confirmară că sunt foarte buni. Gaetano îi traduse ceva mai mult. Ele nu vorbiseră numai despre croasanţi ci despre Franţa în general, care li se

părea o ţară derutantă. « Nu toate sunt frumoase aici », spuse Gaetano, « dar cu puţină prudenţă puteţi fi libere. Apoi, veţi avea doi prieteni de nădejde », încheie el strângând în mână pumnul Concitei. Ea nu-şi trase mâna, dar ochi-i lansară două priviri ca lamele de oţel albastru. Apoi, de parcă un răspuns mut îi satisfăcuse exigenţa neexprimată, un voal de o cu totul altă natură se aşternu pe faţa ei, când spuse numai « foarte bine, amigo ».

Problema întoarcerii era însă urgentă. Nu erau milionari, deci nu puteau lungii prea mult trecerea prin Perpignan. Emil nu vrea să se separe de cei trei, dar nici să-şi abandoneze bicicleta. Hotărîră să o expedieze cu trenul. Riscul de deteriorare era minim, iar eventuala întârziere n-ar fi avut nicio consecinţă.

Călătoria fu lungă şi obositoare. Pilar dormi pe umărul lui Gaetano, iar Emil îi făcu semn Conchitei să-şi pună capul pe umărul lui. Ea nu aşteptă al doilea îndemn şi adormi aproape imediat. Emil nu se putu abţine să-i sărute părul pe furate. Ea nu a simţit nimic, ori poate nu a vrut să reacţioneze. La Lyon schimbară trenul a doua oară, iar după rafinăriile şi rezervoarele de petrol de la Givors, peisajul deveni tot mai negru, până la Saint-Etienne. La auzul denumirilor Asturia şi Santander, Emil înţelese că Gaetano anunţă fetelor o zonă minieră asemănătoare celei din Spania. În sfârşit, tramvaiul îi duse până la 300 de metri de piaţa Tardy. În mansarda lui Emil nu era loc pentru patru persoane, ba nici măcar pentru trei. Cu sentimentul că ar comite o infidelitate faţă de Concita, de care nu îl lega nicio promisiune, Emil nu vru să meargă la Simona sau Magui. Se duse la mama lui, care nu se culcase şi făcu patul fără să-l întrebe nimic, insistând să schimbe întreaga lenjerie, ceea ce îl contrarie pe Emil. La Milau dormise sub un măr, pur şi simplu înfăşurat în pătură, iar dimineaţa se trezise perfect odihnit. Dacă oamenii ar şti să renunţe la cele de prisos, ar pune capăt mai repede lumii mercantile, ce îi exploatează.

Dimineaţă, către zece, se întoarse la mansardă, unde cei trei îl aşteptau la cafea. Urmau să se sfătuiască pentru rezolvarea problemelor de muncă, locuinţă şi permisul de sejur al celor nou veniţi. Autorizaţia de şedere nu se elibera fără dovada

locuinţei. Pentru Pilar, care era croitoreasă, găsirea unei slujbe era floare la ureche. Concita era studentă la începutul războiului, deci nu avea încă o meserie precisă. Emil insistase să plătească toate cele patru bilete de tren, iar acum mai avea 700 din cei 1200 de franci, cu care please. Până la găsirea unui câştig sigur, Emil îşi puse economiile la dispoziţia celor trei veniţi din Spania. Gaetano avea şi el 400 de franci, iar cu totalul de 1100 se putea trăi cam trei săptămâni. Cea mai mare urgenţă era însă găsirea unei locuinţe convenabile pentru toţi patru.

Emil găsi o muncă de birou la un notar, dar numai pentru două săptămâni. Gaetano fu solicitat pentru restaurarea unor statuete de ipsos, apoi a unui tablou foarte vechi. Deşi nu era chiar în domeniul lui, Gaetano nu vru să refuze, bănuind că afacerea abia începe, ceea ce se confirmă curând.

Deşi serviciul Concitei părea o problemă de nerezolvat, graţie unui anarchist francmason ea fu angajată ca recepţionistă, de către un dentist, după care învăţă franceza neaşteptat de repede.

În octombrie, Emil îşi luă examenul de Propedeutică, aşa că anul 1938 se încheie cu bine. Predicţia lui Gaetano începea să se realizeze: tânărul său discipol se distanţa tot mai mult de mişcarea anarho-socialistă. Două motive pledau în acest sens. Mai întâi, experienţa lui Gaetano şi a celor două spanioloaice, care umplură cu alte elemente timpul de care dispunea Emil, tăindu-i parcă întreg elanul combativ. Vulgaritatea şi apatia feţelor din taverna de la Perpignan îl ajutară să înţeleagă multe din necunoscutele mişcării social-comuniste din acea vreme. Al doilea motiv, poate chiar primul în ordinea importanţei, era că Emil îl descoperise pe Nietzsche. *Genealogia moralei*, *Ştiinţa veselă*, *Aşa grăit-a Zarathustra, Anticristul* şi celelalte capodopere nietzscheene îi stârniră întreg entuziasmul de care era capabil. Contactul cu Nietzsche îl decise să facă din Germană adevărata sa limbă de cultură. Aprecia franceza pentru precizia şi farmecul ei, totuşi declinul general al culturii, civilizaţiei, natalităţii, al omeniei franţuzeşti cântărise enorm în decizia sa de a citi pe cât posibil şi în primul rând autori germani.

Spiritul francez, îşi zise Emil, este pocit de creştinism încă de pe vremea lui Clovis, Pepin cel Scurt şi mai ales Carol cel Mare, adică de peste 1000 de ani. Creştinismul a prtacticat contra-selecţia, un fel de tăiere cerebrală împrejur, făcând din condiţia şi demnitatea omului o caricatură pe care nicio revoluţie de sursă populară nu o mai putea îndrepta. Discută cu Concita pe tema *Anticristului*, pe care aceasta îl citise în germană, limbă pe care o urmase la liceul din Toledo şi la facultate. Tânăra spaniolă aproba scepticismul lui Emil, fiind însă mai puţin sigură că s-ar putea ajunge la o societate secretă de războinici revoluţionari, cum fuseseră probabil Cavalerii Templieri, la vremea lor. De altfel, nici el nu era sigur că o astfel de societate este posibilă. Ţinea însă la această idee întrucât nu putea întrezării nimic altceva.

Din altă perspectivă, Concita continua să fie marea sa problemă afectivă. Deşi absolut involuntar, ea îl făcea să sufere enorm. După ce îşi riscase viaţa pentru libertatea femeilor şi demnitatea sexului, era drăguţă cu el dar refuza orice contact sexual. Nu îi putea explica asta, pentru că nu şi-o putea explica nici ei însăşi. Cu fiecare ocazie îi repeta aceleaşi cuvinte: « Te iubesc mult şi nu aş putea trăi fără tine. Nu ştiu însă ce mă reţine. Ai răbdare. Cred că am văzut prea multe grozăvii. Dacă nu aş fi părăsit Spania, aş fi înnebunit acolo ».

Deznodământul veni într-o seară de februarie, după o cină ca între îndrăgostiţii întorşi de la cinematograf. Ea îl rugă să rămână şi îl duse la pat. Îşi zise că este efectul vinului alb, de după stridii. Fu mirat când ea îi şopti « mai domol, nu am cunoscut bărbat la viaţa mea ». Asta l-a panicat, l-a făcut mai stângaci, temându-se că îi va face rău, că ar putea rămâne gravidă. Rezultatul fu multiplicarea preliminariilor, câştigul în timp de gândire, în final ea însăşi îndemnându-l la pasul decisiv.

A doua zi, Concita părea mai destinsă şi mai calmă ca niciodată. Era duminică, aveau tot timpul la dispoziţie şi reluară totul cu cea mai ardentă senzualitate. Ceva mai încolo, după ceşi spuseră unul altuia câte ceva din viaţa lor, Concita se aplecă peste faţa lui, îl privi fix în ochi şi îi spuse cu o voce care parcă nu era a ei: « Tu nu şti Emil, şi nu poţi înţelege; nici Gaetano nu

ştie; doar Pilar ştie. Tatăl meu este ofiţer. Apoi continuă, luându-şi încă odată avânt: ofiţer în armata lui Franco. Nu pot să îi reproşez asta. Se crede pe calea cea bună. Îi semeni. Aveţi aceiaşi ochi verzi, acelaşi păr, aceeaşi gropiţă în bărbie. În sinea mea, tot timpul m-am temut că într-o zi vom deveni inamici. De acum, nu voi mai fi însă inamica nimănui. Războiul este o nebunie fără seamăn. Toate războaiele. N-ar trebui să acceptăm niciun fel de război ».

-- Fără război, fără revoluţie, cum am putea ieşi din sclavia creştină, din cea capitalistă? Cei ce ne domină prin minciuni şi prin forţă sunt exact cei ce provoacă războaiele. Cum îi putem împiedica să declare război revoluţiei?

-- Nu ştiu, Emil. De când te iubesc nu vreau nimic altceva decât să rămân ceea ce sunt: o femeie. Aşa ceva nu-i însă uşor, pe lumea asta. Poate de partea exploatatorilor. Mă tem însă că nici acolo nu suntem la adăpost de cele ce pot interveni. Nu te lăsa tulburat de mine. Te voi urma oriunde, şi ceea ce vei face, va fi binele.

Emil luă decizia să-şi accelereze studiile, să lucreze, să câştige cât mai mult, pentru a elimina toate obstacolele materiale din calea căsătoriei cu Concita.

Merse la Inspectoratul Şcolar, unde i s-a spus că, graţie examenului de Propedeutică ar putea obţine un post de profesor suplinitor în Africa de Nord. Aş depune cererea în iulie. Sper să iau între timp şi licenţă.

-- Cererea trebuie depusă înainte de 30 iunie. Dacă obţineţi şi alte diplome sau certificate, acestea vor fi fi adăugate la dosarul deja întocmit, care între timp va cîştiga în vechime. Contează şi asta.

Viitorul se prezenta sub cele mai fericite auspicii. Va putea oare să părăsească oraşul cel negru, să scape de grija banului, a zilei de mine, să trăiască cu Concita într-o ţară însorită? Odată ajuns acolo, va pregăti terenul pentru Pilar şi Gaetano, fără de care viaţa i se părea de neconceput. Unii spuneau că planurile acestea sunt copilării, iar el răspundea că toate au un început iar copilăria este începutul tuturora.

Primăvara trecu repede, politica era pe al doilea plan, iar *Anschluss*-ul germano-austriac (11 martie) îl lăsă aproape indiferent. La începutul lui iulie îşi trecu licenţa în literatură franceză şi limba germană, ceea ce întărea dosarul deja depus pentru un post de profesor în Algeria, Tunisia sau Maroc. Dintr-un fel de superstiţie, nu spuse nimic nimănui, ca şi cum apropierea împlinirii speranţelor sale risca să compromită totul. În plus, nu luă niciun fel de vacanţă, pentru a avea cât mai mulţi bani la dispoziţie, atunci când va veni ziua plecării.

Către sfârşitul lui august, totul părea să se năruie. Tensiunea europeană era la maxim, din cauza regiunii germane a Sudeţilor, pe care Tratatul de la Versailles o făcuse cadou Cehoslovaciei. Franţa mobiliză o parte din rezervişti, războiul părea inevitabil. Emil se lansă în luptă cu o vigoare sălbatică. De data asta, nu mai era vorba de ideologie, de simpla credinţă revoluţionară. Fierbea în el mânia contra celor ce îi ameninţau proiectele de fericire personală şi familială. Nici prin gând nu-i trecea să se lase ucis în contul fabricanţilor de arme şi muniţii, pentru burghezii miopi şi sclerozaţi, incapabili să resolve crizele stârnite de ei înşişi. Nu accepta nici să se lase ucis nici pentru strategia unei revoluţii confiscate de un dictator ce exilase, deportase sau împuşcase aproape toţi clienţii lui Lenin, din Germania.

Cu ocazia demonstraţiilor paşnice, la care comuniştii nu participau, căci ei erau pentru război, Emil cânta de zor, exact la urechea observatorilor comunişti prezenţi, faimosul cuplet interzis, al Internaţionalei comuniste:

Statele ne îmbată cu minciuni,
Pace între noi, război tiranilor,
Drept de grevă pentru militari,
Rupem rândurile, mergem la ale noastre,
Moarte canibalilor, ce vor să ne facă eroi,
Gloanţele noastre sunt pentru ei.

Rotativa cu manivelă din Pointe-Cadet multiplicase un afiş ce invita militarii la nesupunere, iar negativele de plumb fură imediat distruse.

În seara de 31 august, Emile luă o sută bună din aceste afişe, înconjură cazarma pe latura dinspre piaţa Bizillon, urcă pe zid,

constată că nu-i nimeni în jur, sări şi împrăştie afişele în toate birourile şi încăperile, inclusiv în dormitoarele soldaţilor. Nu întîlni pe nimeni. Lucrase cu mânuşi, pentru a nu lăsa amprente, aşa că nu îşi făcea griji privind urmările posibile. A doua zi, la începutul după-amiezii, intră fără să se asigure suficient în localul grupului deşi abia luase de la un camarad un pachet de manifeste, format redus, pentru cutiile poştale obişnuite sau ştergătoarele de parbriz ale maşinilor. Voia să-şi ia un tovarăş care să îl ajute, supraveghind intrările şi ieşirile din marile blocuri de locuinţe, pe când urma să strecoare foile respective în cutiile poştale. Când să iasă, din cauza geamurilor murdare ale uşii nu văzură că sunt aşteptaţi de doi poliţişti, care imediat îi duseră la comisariat, el şi un tovarăş de 22 de ani. Picioarele îi cam tremurau, îl prinsese frica. Îl păştea Curtea marţială, cinci ani de pârnaie, serviciul militar în batalioanele diribau, pe lângă că punea tot grupul în pericol.

Din fericire, cum ajunseră la comisariat poliţaii separară cei doi arestaţi, pentru a-i interoga separat. Câteva secunde, Emil se găsi singur într-o cameră cam obscură, în care ardea un godin tip « salamandră », pe care se încălzeau sigiliile speciale, cu care se închideau scrisorile oficiale. Scoase în grabă pachetul cu hârtii compromiţătoare şi îl aruncă în godinul încins, închizându-l cu grijă, aşa cum îl găsise. Imediat simţi că sângle îi revine în obraji, piciorele încetară să tremure, inima i se calmă.

Poliţistul intră exact cu un astfel de manifest miniatură, pe care i-l puse lui Emil sub nas:

-- « Desigur, nici tu nu ai văzut vreodată aşa ceva! ».

-- Aşteptaţi. Lăsaţi-mă măcar să-l citesc.

Luă fiţuica, se făcu că o citeşte atent, de la un cap la altul, ridică ochi şi spuse : « Într-adevăr, nu am văzut niciodată aşa ceva ».

-- Eram sigur, răspunse poliţaiul. Ce părere ai despre asta?

-- Habar n-am. Or fi având şi comuniştii dreptate, de data asta. Poate că Hitler ar trebui arestat imediat. Războiul din Spania l-a apropiat de Italia. În câteva luni Franco va câştiga, iar Franţa va avea numai duşmani în jur.

Poliţaiul rămase cu gura căscată. Nu gândeşti rău deloc, *mon cher*, spuse el. Ce căutai însă la anarhişti. Nu acolo este locul unui băiat inteligent.

Pericolul mare trecuse, dar trebuia jucat cu finețe. Cită o frază de-a lui Gaetano, pe care şi-o aminti la fix: « Anarho-socialiştii sunt scrântiţi, dar după ce facem turul întregii societăţi constatăm că ei sunt cel mai puţin scrântiţi, poate numai suciţi, săriţi un pic de pe fix ». N-am timp de anarhisme şi nici nu mă interesează. Cunosc însă câteva fete pe acolo, şi n-am niciun motiv să le întorc spatele.

-- Ba ai un motiv, pe care ţi-l spun chiar eu: dacă te mai găsim acolo, te vom fişa, iar de fişa asta nu vei scăpa câte zile vei avea.

Emile părăsi comisariatul după ce se lăsă legitimat, declară că lucrează împreună cu Italienii, fără să spună că este şi student.

Cum ieşi pe stradă, merse în cafeneaua din faţa primăriei şi ceru un Pernod pe care îl înghiţi sec. Siguranţa îi revenise. Viitorul redevenea şi el posibil. La ce bun să militeze? Pentru a se regăsi într-o zi printre învinşi de teapa celor de la Perpignan?

Din fericire, acordurile de la Munchen amânară o socoteală pe care o simțea fatală.

În a doua jumătate din septembrie fu numit profesor la liceul Bugeaud din Alger. S-a terminat cu fumul din Saint-Etienne, îşi spuse Emil. S-a terminat cu tavanele extenuante ce-ţi aranjează şira spinării pe mai multe zile, s-a terminat cu împinsul şaretei pe străzile în pantă. La Alger era o universitate unde putea să-şi continue studiile fără probleme.

Întors acasă, Concita îi spuse imediat că arată foarte nu ştiu cum. O sărută cu toată puterea şi îi arătă triumfător numirea la liceul din Alger. Concitei nu-i venea să-şi creadă ochilor:

-- Emil, dar nu mi-ai spus niciodată nimic:

-- Nu am fost sigur. Nu-ş fi vrut să-ţi provoc o decepţie.

În sinea ei, Concita gândea că Emil este dintre cei ce fac mai mult decât promit – specie foarte rară. Apoi adăugă mai mult în glumă: Nici măcar nu mă întrebi dacă vreau să merg în Africa. Speriată însă de propria ei glumă, adăugă imediat. Bineînțeles,

dragul meu. Ți-am spus că merg oriunde cu tine. În plus, Alger nu este departe de Spania.

Capacitatea sa de a se descurca se văzu imediat. Nu era timp de pierdut. Mai întâi, trebuiau reţinute locuri pe vapor. Apoi trebuia să-şi ia la revedere de la prieteni şi să convingă pe Gaetano şi Pilar să se mute la Alger cât mai repede posibil.

Când totul fu aranjat, le mai rămâneau 2500 de franci până la primul salariu din Algeria. Cu aceşti bani, sperau să poată găsi un apartament convenabil. Pe de altă parte, Pilar îl convinse pe Gaetano să se mute şi ei la Alger, ceea ce era foarte important.

În ajunul plecării, Emil simţi că Saint-Etienne ocupă totuşi un loc aparte în sufletul său. Făcând haz de necaz, îşi zise sie însuşi: asta-i bună, nu ştiam că iubesc oraşul ăsta negru ca smoala. Te pomeneşti că Lamartine avea dreptate. Se gândi că nu trebuie să plece înainte a de a-şi lua la revedere de la Simona, pe care o căută la florărie. Cum o văzu îi spuse: « Sunt dintre cei ce nu uită, şi nu te voi uita niciodată. Chiar de aş vrea, nu aş putea să te uit. Eşti o fată delicioasă şi îţi datorez mult. Mărită-te repede şi fii fericită ». Bineînţeles, asta nu însemna o infidelitate faţă de Concita. Morala ce pretinde a ne interzice să fim noi înşine este o adevărată ipocrizie. Apoi se duse şi o îmbrăţişă pe Magui care plânse, îi ură fericire printre lacrimi şi îi spuse: « Ştii bine că nu vreau să te răpesc din braţele celei pe care ai ales-o. Îţi urez fericire. O meriţi din plin ».

Se duse să-şi ia la revedere şi de la mama lui, cu soţul cel de al doilea. « Te-am văzut foarte rar, în ultimii ani. Ce va fi de acum încolo? Ţi-ai croit un drum în viaţă. Eşti la fel ca tatăl tău. Nimic nu te poate opri ».

Emil se simţea fericit şi împăcat cu toată lumea. Catastrofa războiului se anunţa însă cu şi mai multă putere. Vom trăi şi vom vedea. Te pomeneşti că oroarea crescândă a războiului şi imposibilitatea de a-l opri vor împlini ceea ce pacifismul şi revoluţia nu pot face.

*

* *

Toată lumea vorbea de mitingurile superbe ale naţional-socialiştilor germani, dar admiraţia şi entuziasmul pentru acestea se amestecau uneori cu o bună doză de teamă. Totuşi, ostilitatea sistematică a naţionaliştilot pierduse mult din virulenţa de altădată. Vechii combatanţi « de dreapta » repetau aceleaşi reproşuri amare născute din catastrofa de la 1870-1871, pe care înfrângerea Germaniei de către o coaliţie mondială nu reuşise să o şteargă din inconştientul francez. Tinerii însă înclinau către entuziasm, imitând pe cei de o vârstă cu ei, din Germania.

Cei de pe Wilhelmstrasse[14] urmăreau cu atenţie această subtilă evoluţie. Pe când « spionita » făcea ravagii în Franţa, Nemţii depăşiseră faza spionajului. Ei nu aveau ce face cu secretele militare franceze. Spionii fuseseră înlocuiţi de bancheri, persoane inatacabile pentru că nu se pretau la nicio activitate ilegală. Agenţii de influenţă citeau ziarele, se plimbau, vorbeau cu oamenii, încercau să suscite simpatia. Ei erau ziarişti, turişti sau reprezentanţi comerciali, todeauna amabili şi modeşti.

În decembrie 1936, legiunea germană Condor sosise în Spania, ţară ce devenea astfel nu numai terenul de încercare a armelor sovieto-comuniste ci şi al celor naţional-socialiste. În 1937, un ziarist american scrisese, nu fără dreptate, că la Franco găsise « Italieni mereu tineri, mereu entuziaşti, mereu naivi, iar Spanioli adesea tineri, niciodată entuziaşti şi totdeauna naivi, Germanii fiind tineri, mereu entuziaşti, niciodată naivi ».

La Wilhelmstrasse şi la SS-Hauptamt sosea o enormă masă informativă clasată, coroborată, interpretată. Când, la 11 martie 1938, Germania trecu la realizarea oficială a Anschlussului, guvernul ştia că beneficiază de o largă majoritate în Austria, că Franţa şi Anglia nu vor intreprinde nimic. Doar Mussolini trimise o divizie pe Brenner. Singur în faţa Germaniei, Mussolini nu putu decât să îşi întoarcă divizia în cazarmă. Aşa stînd lucrurile, nu-i rămânea de făcut decât ceea ce a făcut, adică Axa Roma-Berlin, la care peste câtva timp se va adăuga şi Tokyo. Aceasta era alianţa popoarelor ce duceau lipsă de spaţiu vital, îndreptată contra celor dispunând de enorme colonii sau de

14. Sediul ministerului german de Externe, la Berlin. (NT).

suficient spaţiu, cazul Statelor Unite şi al Uniunii Sovietice. Cu alte cuvinte, în ciuda lui Khrisnamurti şi a altor iluminaţi, nu ideile conduc lumea actuală ci economia, îşi zise Emil.

Erwin Vogel, Konrad von Birkenbach şi Klaus Altmeyer, ca toţi ceilalţi participanţi la stagiul SS de la Sonthofen, urmau cursuri accelerate de limbi străine, se familiarizau cu argoul şi cu expresiile populare din diferite ţări. În toate cele ale vieţii, cu orice ocazie, participanţi la acest stagiu erau deprinşi să treacă neobservaţi fără a se ascunde, să se obişnuiască cu neglijenţele vestimentare curente într-o ţară sau alta, cu alura de neglijenţă, apatie sau iresponsabilitate incompatibilă cu politeţea şi normele germane, de exemplu, să umble cu mâinile în buzunare, să vorbească cu ţigara în colţul gurii, etc.

În primăvara lui 1938, toţi aceşti cursanţi SS erau gata de plecare, fiecare în misiunea lui. Klaus Altmeyer se dovedise superior colegilor lui. Singurul său punct slab era caracterul tipic german, din care nu putea ieşi. De altfel, cu talia sa de peste un metru optzeci, părul blond, ochii albaştri şi pasul sigur, nu putea să nu atragă atenţia. Timbrul său cald, zâmbetul permanent de pe buze, privirea cordială ştergeau rapid orice neîncredere.

Waltraut aştepta al doilea copil în aprilie, din care cauză Erwin rămase în Germania. Konrad fu trimis la Moscova, după cum se aştepta. El urma să încerce a aranja călătorii sau deplasări, prin *Inturist* sau altfel, oficial în zonele cu colonişti germani, ceea ce i-ar fi permis să cunoască starea de spirit a cetăţenilor sovietici, mai ales a celor de origine germană, evaluaţi cam la patru milioane de oameni. Klaus fu trimis în Algeria, fiind însărcinat cu o dublă misiune: să sondeze capacitatea de revoltă a musulmanilor contra Franţei şi să repereze legionarii germani la pensie în această ţară, amintindu-le că sunt încă germani, să utilizeze cunoştinţele lor despre Algeria şi Algerieni, pe cât posibil să înţeleagă dacă, în ce măsură şi cum ar putea face anumite servicii, direct sau indirect.

De la un fost căpitan ce luptase în Orientul apropiat, alături de Turci, primi ultimele sfaturi de război nevăzut într-o ţară străină, singur printre străini: niciodată ne trebuie să bea alcool, mai puţin în cazurile în care chiar natura misiunii cere acest

lucru. În caz că este obligat să bea, va trebui mai întâi să înghită două linguri de ulei de dovleac, înaintea recepţiei la care va trebui să bea. La nevoie poate să simuleze că este puţintel afumat, dar de fapt să nu fie absolut deloc. Să nu bea niciodată apă de la localnici, înainte de a adăuga câteva picături de « apă de clor », aşa-numita apă javelizată franţuzească. Să nu se încurce cu femeile musulmane, care oricât ar părea de sănătoase pot fi atinse de sifilis. Adesea, această boală se manifestă într-un fel foarte discret şi special, din cauză că, alături de sifilis, cei sau cele în cauză suferă şi de paludism sau malarie, cele două boli combătându-se reciproc, ceea ce nu împiedică transmiterea sifilisului pe cale sexuală. Totdeauna trebuie să aibă asupra lui o bună doză de chinină, pe care să o înghită de la primele frisoane – cu tot riscul de diaree, ce trebuie acceptat ca răul cel mai mic.

După aceste preparative, Klaus primi paşaportul pe numele său, cu viza ambasadei franceze din Berlin.

Scopul oficial al călătoriei era un reportaj despre arta musulmană din Africa de Nord şi studiul posibilităţii unui circuit turistic în cadrul organizaţiei recreative *Kraft durch Freude,* Forţă prin bucurie.

Deşi călătoria era oficială şi nu punea niciun fel de probleme, Klaus decise să treacă cât mai neobservat posibil, în primul rând pentru a se antrena. Mai întâi îşi cumpără bilet de tren până la Strasburg, ceea ce îi evită orice control la frontieră. Asta se petrecea pe 11 aprilie, iar vaporul pentru Algeria pleca din Marsilia în seara lui 14 aprilie. Avea trei zile la dispoziţie. Vizită Strasburgul pe îndelete, admiră catedrala şi vechile cartiere, constată că nimic din aspectul străzilor şi edificiilor nu distingea Alzacia de Germania. Apoi bău o bere într-un mic local de pe Gerbergasse, sporovăi cu câţiva grăsani alzacieni, îşi exprimă admiraţia pentru frumuseţea oraşului, speranţa abolirii frontierelor şi a Statelor Unite ale Europei. Apoi se duse la gară, cu intenţia de a-şi cumpăra biletul de tren pentru Marsilia. Chiar în faţa gării fu abordat, în franceză, de un tânăr şi două fete, care îl întrebară unde sunt Halele centrale ale oraşului, de unde aveau de gând să meargă la Lyon cu auto-stopul. De când cu concediile plătite, auto-stopul luase avânt şi nimeni nu se mira de asta.

Pentru Klaus însă, asta era ceva nou, despre care nu i se spusese nimic în stagiul intensiv pe care îl terminase. Pentru a îndrepta această lacună din formaţia sa, decise imediat să facă echipă cu cei trei. În acest fel va realiza o mică economie de bani, familiarizându-se cu Franţa şi Francezii. Un şofer ce se întorcea la Lyon cu camionul gol, îi luă pe toţi patru pentru o sumă foarte convenabilă. Ajunseră la Lyon către orele şapte dimineaţa, pe o ploaie măruntă dar fără speranţă, mocănească. Oraşul părea demodat, fosilizat şi trist. Însoţitorii îl sfătuiră să continue cu auto-stopul, asigurându-l că acesta funcţionează de minune pe direcţia Marsilia. Camioanele cu trufandale din Provenţa ajungeau la Lyon în zori de zi, descărcau şi plecau înapoi către orele zece sau unsprezece. Urma să ţină malul drept ai Rhônului, nu prea departe de gara feroviară Perrache.

Zece minute mai târziu, Klaus urcă în confortabila cabină a unui camion de 15 tone, care oferea o excelentă vizibilitate. Şoferul era mulţumit că va avea cu cine să sporovăiască. Klaus aprobă tot ce spunea acesta despre războaiele din Abisinia, China, Spania, dar îl corectă când vorbi de *Anschlus*: « Pardon, nu am cucerit Austria; majoritatea Germanilor din Austria l-au dorit, ca şi Germanii din Germania; întâi am încheiat un acord, apoi trupele austriece au intrat în Germania, fiind primite sărbătoreşte; apoi trupele germane au intrat în Austria şi au fost primate la fel. Există un singur popor german. Altădată, împăraţii ne-au divizat. Am fost, am rămas şi nu putem fii decât un singur popor. Vă este frică de noi pentru că vă închipuiţi că vrem să vă atacăm. Asta e fals. Nu vrem decât să unim toţi Germanii, conform dreptului popoarelor de a dispune de ele însele. Voi, câştigătorii războiului, aţi afirmat acest drept ».

-- Când vă veţi opri însă? După Austria va veni Cehoslovacia, Dantzigul, Alzacia-Lorena, pe care vreţi să le reluaţi, cum aţi reluat Saarlandul.

-- Saarlandul a votat sub control internaţional, toată lumea o ştie. Dantzigul şi ţinutul Sudeţilor sunt populate de Germani, care doresc să se unească cu Reichul. În Alzacia şi Lorena, vor decide locuitorii înşişi. Nu cerem decât plebiscit sub control

internaţional. Problema Sudeţilor ca şi chestiunea Dantzigului pot fi rezolvate altfel. Suntem siguri de rezultat.

Bietul şofer nu mai ştia ce să creadă. Presa franceză dăduse o cu totul altă versiune despre *Anschluss*.

La amiază, ajunşi la Orange, Klauss invită şoferul la o gustare, iar acesta îl conduse într-o tavernă şoferească, unde începură cu un aperitiv pe bază de anason, hamsi şi măsline. Biftecul, brânza de Roquefort şi vinul roşu i se părură excelente, iar preţul o nimica toată. Franţa părea o ţară de vis.

Şoferul mergea la Châteaurenard şi îl sfătui pe Klauss să coboare la Avignon.

La două şi jumătate, Klauss coborî la zidul Avignonului, pe care îşi propuse să-l viziteze, înainte de a lua trenul de Marsilia. Începu cu gara Avignon, de unde luă bilet pentru primul tren, depuse calabalâcul la bagaje de mână şi îşi făcu socoteala că îi rămân aproape trei ore pentru a vizita Avignonul medieval. Era foarte cald, greierii cântau în frunzişul platanilor. Puterea sumbră a zidurilor contrasta cu atmosfera vaporoasă. Pe fondul Rhônului, ce închidea zarea, transparenţa frunzelor pinilor din parcul Palatului papal amintea graţia spirituală a desenelor chinezeşti. Klauss era fascinat. Germania nu ducea lipsă de oraşe mediavale fortificate, precum Rothenburgul, de exemplu, pe care îl cunoştea foarte bine. Aici însă, Klais se simţea pătruns de vibraţia binefăcătoare a vieţi în plin concert al greierilor de Provence, arşiţa soarelui torid fiind potolită de briza ce anunţa Mediterana. Textele romantice studiate la şcoală nu-i dăduseră decât o slabă idee despre aşa-numita nostalgie a Sudului, din sufletul tuturor locuitorilor Nordului.

Ajunse la Marsilia exact când se înnopta. Dormi la un hotel nu departe de gară şi fu de-a dreptul şocat de lipsa de curăţenie şi atmosfera de delăsare, pe care o simţea pentru prima dată. Va trebui să mă obişnuiesc. Dacă Francezii nu catadixesc să dea cu mătura, ce voi găsi în Algeria? A doua zi vizită portul Marsiliei şi îşi cumpără biletul de vapor. Cele câteva cuvinte, schimbate în stânga sau dreapta, îi arătară că nu înţelege aproape nimic din graiul meridionalilor, şi că turistul din el este pe cale să se substituie agentului în misiune. Gândindu-se mai bine îşi zise că în

tot răul este şi un bine: faţa lui de turist ce înţelege mai puţin de jumătate îi va da aerul cel mai natural cu putinţă, ceea ce nu era de neglijat.

Traversarea s-a făcut în linişte şi calm, coasta europeană dispăru într-o brumă palidă iar vaporul spinteca întinderea mării lăsând în urmă o spumă diferită de aceea a avioanelor din zilele noastre. Klauss aprecie briza marină până ce zgomotul motoarelor şi oboseala îl trimiseră la culcare fără să mănânce. Pasagerii sunt curioşi, îşi spuse el. Cu cât va vorbi mai puţin, cu atât va fi mai bine. Dormii ca la mama acasă şi se trezi la timp pentru a admira cornul de clădiri albe cu care Algerul împodobeşte golful ce i-a dat numele. Soarele matinal cădea pe înălţimile de la Vest, ce se decupau perfect pe cerul limpede. Îşi făcu tualeta în grabă şi merse la bar unde servi o cafea şi câteva din faimoasele cornuri franţuzeşti, rupte parcă din luna de pe cer.

Formalităţile vamale fură scurte. Îndată ce puse piciorul pe pământ, fu asaltat de un nor de lustragii şi hamali, al căror exces de zel îi făcu o impresie dezagreabilă. Repetă fără încetare « Nu înţelege, nu înţelege! » şi în cele din urmă reuşi să se debaraseze de această armată de nevoiaşi ce-şi oferă serviciile celor ce vin din Europa. Intră în primul restaurant de la ieşirea din port. Ghinion: nu se servea nimic înainte de amiază. Traversă piaţa şi se angajă pe ceea ce părea să fie artera centrală a oraşului. Găsi o cafenea deschisă şi reuşi să îşi consulte notele. Trebuia să îşi semnaleze sosirea la Consulatul german, a cărui adresă i se dăduse la plecare. Deşi s-a forţat, n-a reuşit să bea jumătate din ceaşca minusculă ce conţinea o drojdie de cafea măcinată parcă cu pisălogul. Plăti consumaţia şi se plasă în faţa intrării, sperând să oprească un taxi. Imediat îşi dădu seama că maşinile sunt foarte rare. În Franţa nu remarcase vreo diferenţă faţă de Germania. Circulau trăsuri şi tot felul de vehicole trase de animale, cu roţi de lemn îmbrăcate în fier, transportând fel şi fel de lucruri. Unele vehicole mai mici, pe două roţi de bicicletă, erau trase de o singură persoană, în general un bărbat în plină forţă. Deodată o trăsură se opri în faţa lui. Din dosul mustăţii de zile meri, birjarul îl invită pe un ton familiar, aproape frăţesc:

-- Te urci? Mai ieftin nu găseşti. Te duc unde vrei.

Klaus urcă şi spuse cât putu de clar, « Balcon Sfântu Rafael », ceea ce avu darul să trezească respectul şi consideraţia birjarului, a cărui faţă mai gravă ca a lui Mahomed contrasta cu turbanul lui jegos.

Trăsura parcurse strada Isly, trecu prin faţa Poştei Centrale, coti la dreapta în faţa Universităţii şi atacă artera în pantă ce ducea la Oraşul de Sus. Era foarte cald. Mirosul de baligă, urină şi transpiraţia calului erau ceva nou pentru Klaus. Cam după un sfert de oră, birjarul îl întrebă:

-- Unde mergi Musiu? Suntem la Balconul Sfântul Rafael.

-- Cobor aici, răspunse Klaus. Cât vă datorez, domnule ?

Birjarul se uită la el cu nişte ochi cât cepele. Nimeni, niciodată, nu îi vorbise cu domnule… Privindu-l pe tânărul German, birjarul adăugă:

-- Ti pas Français?

-- Nu, Englez. Cât vă datorez?

-- Habar n-am. Cât vrei tu.

-- Trebuie să îmi spui preţul tău.

-- Atunci, tu dai cinci franci.

-- Cinci franci? Nu ţi-a trebuit decât un sfert de oră, până aici. Îţi dau doi?

-- Măcar trei, replică birjarul.

-- Iată cei trei franci.

-- Cum vrei tu, Musiu.

Nu-i uşor să lucrezi cu oameni pe cât de servili pe atât de vicleni, îşi spuse Klaus.

Se plimbă destul de mult, până dădu de Consulat pe o străduţă de lângă parcul cu o magnifică vedere a oraşului şi a golfului Alger. Pătrunse în clădirea arătoasă, una dintre multele vile turceşti ale vechiului cartier al Beiului şi al suitei sale. Fu plăcut surprins de curăţenia şi prospeţimea ce domneau în interior. Salută după modelul hitlerist şi fu surprins că secretara urâţică, la cei patruzeci de ani ai ei, răspunde cu un simplu « Guten Morgen ! » dominat de un amestec de acreală şi de plictis. Klaus se prezentă, mulţumindu-se să adauge că domnul Consul a fost prevenit de sosirea sa. Consulul nu va fi aici decât după-amiază, spuse secretara coborînd privirea pe un dosar obscur, lăsând să

se înţeleagă că are foarte mult de lucru. Klaus insistă: pot cel puţin să las valiza aici? Secretara scoase un « lăsaţi-o colo! », însoţit de o vagă mişcare din bărbie. Klaus puse valiza « colo » şi ieşi furios pe această compatrioată dezagreabilă. În timp ce ieşea, murmură ca pentru sine, totuşi destul de tare, cu speranţa că va fi auzit: « Încă una ce trebuie adusă cu picioarele pe pământ ».

Se învârti prin cartierul turcesc, descoperi străduţe în pantă, intrări, ieşiri, scări de lemn ce îl conduseră către o stradă ce şerpuia pe orizontală, traversând parcă întreg oraşul, de la Vest la Est. La un moment dat citi pe o placă numele străzii: « Boulevard de Télemly ». Tot coborând, ajunse pe malul mării, plaja fiind plină de negustori ambulanţi ce vindeau tot felul de fripturi, patiserii dulci şi covrigi. Pe balustrada din lungul plajei se sprijinea o mulţime de bărbaţi, ce nu păreau să aibă altă treabă decât să ardă gazul de pomană. Pentru prima oară, îl frapă un detaliu foarte curios: oriunde întorcea privirea, nu era chip să vadă o femeie indigenă. Singurele pe care, într-un târziu, reuşi să le vadă, erau câteva cerşetoare, însoţite de un puştan negru ca un drăcuşor, rău de gură şi bătăuş. Căutând cu tot dinadinsul să vadă locuitoarele Algerului, nu reuşi să întâlnească decât ceva foarte depărtat de ceea ce şi-ar fi putut imagina. Se aştepta să vadă ochi negri, strălucitori, provocanţi, sub voaluri străvezii.

Nu văzu decât două găuri negre şi inexpressive, în formă de triunghi, decupate în stofă. Se aşteptase la balabuste cărnoase, aurite, vopsite în fel şi chip, nu umbre cadaverice, de culoarea cenuşii, cu triunghiuri în locul ochilor. Ca naţional-socialist întreg la cap, îşi zise că nu poate fi decât un amestec rasial catastrofic. Apoi se gândi la sub-alimentaţie, la sechestrare în spatele zidurilor. Nu pot fi toate sub-alimentate! Unele sunt grase. Nu pot fi sechestrate, în orice caz nu acelea care s-ar aventura în cartierul european. Recapitulă în minte popoarele topite în creuzetul rasial nord-african: Berberii, Cartaginezii, Romanii, Jidovii, Vandalii, Arabii, Turcii şi în final Francezii, plus masele de sclavi negri: bizar amestec de popoare ariene, semite, galbene şi negre. Rasa fraternităţii creştine, îşi zise el aroape cu scârbă.

Căldura devenea sufocantă, cel puţin pentru el. Europenii pe care îi întâlnea, gospodinele ce cărau târguielile lor respectabile

aveau aerul foarte în formă. Se întoarse pe plajă, în Piaţa Republicii, vizită mica moschee, constată cu indignare că cea mare fusese transformată în biserică, se decise să prânzească în unul din multele restaurante din pescărie. Alese un local a cărui intrare curăţică îl făcu să spere o mâncare bună şi un preţ corect, ceea ce fu confirmat de prospeţimea locului şi discreţia personalului. Deşi trecut de amiază, restaurantul era aproape gol, ca şi cele din jur. Comandă un anason, pe care patronul i-l aduse în persoană, pe un platou ceva mai mare decât enormele sale mâini păroase. Pe lângă lichiorul comandat, pe platou se mai găsea o farfurioară cu măsline vineţii şi o alta cu melci de mare. Suflând ca o focă, grăsunul patron îl întrebă:

-- Serviţi masa, Domnule?

-- Da, dar nu sunt foarte grăbit.

Bău anasonul cât mai încet posibil, gustă câteva măsline şi melcii, pe care îi găsi cam amari. De unul singur într-o aripă a restaurantului, nu se simţea la largul lui, de parcă sosirea în acest oraş fusese nu pregătită şi studiată din vreme ci de-a dreptul inoportună, deplasată. Câţiva clienţi sfârşiră prin a-şi face apariţia. Deşi foarte volubili, Klaus îi găsi mai curând crispaţi, chiar trişti. Toţi băură cam de zece ori cât el şi nu mâncară decât o farfurie de scoici, în vreme ce el dădu gata o ciorbă de peşte, o porţie de macaroane italiene, o friptură de sardine proaspete şi o prăjitură de orez caramelizat. Odată burta pusă la cale, optimismul reveni şi el, dar nu pentru multă vreme. Pe când se gândea să se întoarcă la consulat, constată că hainele se lipesc pe el. Suntem abia în 15 aprilie. E mai cald decât în iulie sau august în Bavaria.

Consulul îl primi cu o aparentă amabilitate ce ascundea o rea credinţă vizibilă, pe care Klaus nu reuşea să o înţeleagă. Bineînţeles, primise avizul *SS-Hauptamt*, dar întreg corpul diplomatic german avea ordin să nu accepte decât directivele emanând direct de la Willhelmstrasse. Biroul *SS-Hauptamt* ar fi trebuit să ştie asta şi să aranjeze contrasemnarea instrucţiuniulor de către serviciile competente ale ministerului de Externe. Cât priveşte nevoia de a găsi o locuinţă, asta nu pune nicio problemă, îl asigură consulul. Locuinţe găsim uşor şi la un preţ acceptabil.

Asta face parte din genul de servicii pe care consulatul îl poate oferi oricărui cetăţean al Reichului. În ce priveşte însă nevoia de a-l pune în legătură cu vechi legionari germani, pentru asta trebuie să aştepte instrucţiuni pe care le va cere imediat.

În acest moment, un uriaş cu părul alb, ce părea să apropie 60 de ani, intră în birou şi-şi ceru paşaportul, pe care îl lăsase la consulat, pentru o viză. Acesta ieşi din consulat odată cu Klaus şi se prezentă imediat: Lothar von Reipertsloh, ofiţer imperial. Fără să vreau, am auzit că doriţi să intraţi în contact cu foşti legionari germani. Aici, sunt legionarul Georges Brand.

Klaus se prezentă şi el, dar nu vorbi decât de misiunea lui oficială: reportaj despre arta musulmană şi punerea la punct a unui circuit turistic pentru « *Kraft durch Freude* ». Legionarul pensionar îl invită la el. « Acasă, vom fi mai la largul nostru ». Urcară într-un Citroen Bej, un C_4 în bună stare. Cinci minute mai târziu, ajunseră la o vilă splendidă, pe o înălţime ce domina de o parte tot vestul oraşului, iar de cealaltă platoul El Biar, la orizont cu linia violetă a munţilor dintra Blidah şi Medea.

Bătrânul veteran făcu prezentările în franceză: « Eliza, soţia mea, Klaus Altmeyer, tânăr german abia debarcat ». Apoi adăugă: « Nu v-am întrebat, dar sunt sigur că vorbiţi franţuzeşte ».

Soţia legionarului era mai tânără decât acesta, aproximativ 45 de ani. Distinsă, talie înaltă, ochi albaştri foarte dulci, păr castaniu discret aranjat cu apă oxigenată. Foarte natural, cu o bucurie pe care nu încercă s-o ascundă, ea spuse imediat: « Asta da, surpriză plăcută. Rar se întâmplă să fim vizitaţi de compatrioţi ».

-- Locuiţi însă o ţară atât de frumoasă. Nimeni nu se poate plictisi aici.

Cei doi soţi schimbară o privire. Eliza continuă:

-- Nu ne plictisim niciodată. Ăsta este riscul. Cădem în indiferenţă, un fel de torpoare intelectuală, ce duce la vulgaritate, la banal. Dacă nu ne impunem anumite lecturi, cercetare, gândire, conversaţii serioase, ajungem umbra noastră înşine. Pe deasupra, bine înţeles, mai trebuie un minimum de exerciţiu fizic, de sport, altfel îmbătrânim prematur.

Ce vă aduce la Alger? Aţi venit ca turist?

-- Aproape. Pregătesc un circuit turistic pentru organizaţia noastră, ce propune concedii plăcute pentru muncitori.

-- Nu va fi uşor să alegeţi din mulţimea minunăţiilor de aici. Cunosc bine această ţară, deşi am venit aici abia în 1922, ca funcţionară la compania de navigaţie Paquet. Eram văduvă, cu un băiat de opt ani ce s-a îmbolnăvit de friguri anul următor, şi pe care a trebuit să-l las la socri, în Bretania. Grijile nu lipseau, dar ţara asta m-a cucerit. Apoi, în 1928, am avut norocul să îl cunosc pe Georges, îndrăgostit de aceleaşi plaiuri, care nu-şi putea imagina că s-ar putea întoarce în Europa. Singurul lucru care mă miră este genul de Europeni născuţi aici, care ignoră cu desăvârşire minunăţiile ce îi înconjoară, al căror orizont nu depăşeşte contul în bancă şi cabana pe malul Mediteranei.

Klaus se forţa să nu piardă nimic din acest discurs presărat cu cuvinte pe care mai curând le ghicea, nu înţelegea. Vocabularul său era mai redus decât crezuse. Avea încă de învăţat, în materie de franceză. Înţelegându-i tulburarea, Eliza adăugă: « vă obosesc, îmi dau seama, totdeauna am vorbit mult ».

-- Dimpotrivă, spuneţi lucruri foarte interesante, iar eu sunt mulţumit că am ocazia să învăţ cuvinte noi. Ceea ce îmi spuneţi mă face să văd totul în roz, în această ţară de vis.

Legionarul făcu o exclamaţie ce confirmă gândul lui Klaus.

-- Africa e un drog, tinere compatriot. Unul ce nu poate fi gustat fără riscuri. Cine l-a gustat, nu se mai poate lipsi de el. Când m-am însurat, aveam zece ani de legiune, eram adjutant, *Feldwebel* sau majur bătrân, aveam o pensie suficientă, pentru a trăi în Franţa. Mama este bătrână, nu îşi cunoaşte încă nora, pe Eliza. Încă de atunci, amândoi gândeam la fel. Nu mai puteam trăi în Europa. Săptămâna viitoare plecăm în Germania, dar numai pentru cincisprezece zile. Voi revedea cu plăcere micul nostru castel baroc de pe dealurile Erzgebirge. Saxonia nu e de lepădat, iar neamul Reipertsloh e bine implantat acolo. Nu mai sunt însă cel de dinaintea legiunii… Am devenit Georges Brand, mi se spune Musiu, Arabii îmi fac temenele până la pământ, se înghesuie să-mi lustruiască pantofii… Nu mai pot trăi decât aici, aici unde sper să şi mor, când va veni vremea. Vă paşte acelaşi destin. Altfel nu se poate.

Klaus era impresionat. Un al şaselea simţ, o voce pe cât de mută pe atât de imperativă îi spunea chiar asta: « Iată-ţi destinul. Asta-i viaţa ! Nimeni nu scapă de destinul său ».

Fără să spună nimic, Klaus o luă mai în glumă: « Au trecut zece ore de când am pus piciorul în Algeria. Nimeni nu ajunge Musulman într-o zi ». Vocea mută nu se lăsă însă impresionată de această ironie cu iz de silogism. Îşi luă inima-n dinţi şi zise cu voce tare: De ce nu? Ţara îmi place la nebunie!

Eliza îşi făcu de lucru la bucătărie iar soţul ei se grăbi să-i şuşotească ceva. Klaus îi auzea vorbind în şoaptă. Reveniră însă imediat amândoi, iar Eliza îi spuse dintr-o bucată. Întrucât abia aţi sosit, bănuim că nu aveţi perfectat niciun aranjament. De ce să nu dormiţi la noi, în noaptea asta. Avem loc cel puţin pentru zece persoane. În plus, Georges are o idee excelentă. După cum v-am spus, plecăm în vacanţă pe două săptămâni. Pe timpul absenţei ne temem de hoţi. În Germania nu se ştie ce însemnă telefonul arab. Francezii cunosc bine această expresie. În lumea arabă, anumite ştiri circulă cu viteza luminii. S-ar zice că Musulmanii au un simţ special care le spune când cineva pleacă de acasă. Câteva ore după plecarea noastră, toţi hoţii din vecinătate ştiu unde am plecat şi pentru cât timp. Ziua, riscurile sunt mici, dar noaptea ei sunt foarte abili şi rapizi. Nicio încuietoare nu rezistă în faţa celor ce sunt capabili să şterpelească frigider, mobilier, orice şi să le vândă la celălalt capăt al Ageriei, la Oran sau la Bône. Dacă acceptaţi să locuiţi aici până la întoarcerea noastră, ne faceţi un mare serviciu.

-- În acest fel, mie îmi faceţi un foarte mare serviciu. Asta mă scuteşte de anumite demersuri, mă ajută să economisesc nişte bani şi îmi facilitează misiunea pentru care sunt aici.

Legionarul completă:

-- Urmaţi-mă două minute în garaj.

Coborîră în partea subterană a vilei, unde Georges îşi continuă gândul:

-- Nu vă pot oferi maşina, pentru că v-ar trebui un permis franţuzesc de conducere auto. Iată însă pe *Zambilica*, motocicleta mea de 125 centimetri cubi. Pentru genul acesta de vehicul, nu este nevoie de nici un fel de permis. În felul ei, este

cel mai reuşit model al uzinelor Peugeot. Nu are adversar în toată Europa. În câmpie alergaţi uşor cu 70 sau 80 la oră, iar străzile înguste din Alger le veţi urca şi coborî ca pe aripile îngerilor. Sunteţi mult mai uşor decât mine. Probabil că aţi putea atinge chiar suta la oră. Iată şi două biciclete. O puteţi lua pe a mea, care vi se potriveşte la milimetru. În cazul acesta însă, atenţie la hoţi. Motocicletele nu se fură, pentru că Algerienii sunt incapabili să le conducă. Bicicletele însă, cum întorci capul, cum se evaporă.

După cină, Georges ceru Elizei permisiunea de a schimba câteva cuvinte în germană, cu Klaus. Fără nicio introducere, intră direct în miezul subiectului:

-- Dragă prietene, vulpoiul bătrân care zace în mine a simţit imediat că trebuie să aveţi o misiune specială pe aici. Dacă nu, cu ce v-ar putea ajuta veteranii legionari de origine germană. Atenţie însă. Cei mai mulţi sunt nişte beţivi periculoşi. Ceea ce v-am spus este absolut adevărat. Nu mai mă pot adapta vieţii din Europa. Totuşi, am rămas ceea ce am fost de când mă ştiu, un Reipertsloh.

Haosul rasial şi deşeurile omeneşti de aici mă îngrozesc. Nu numai Negri şi Musulmanii au degenerat, ci şi Europenii. Maltezii, Sicilienii şi ceilalţi sunt Europeni doar cu numele. Când văd aceste pocitanii şi caricaturi rasiale, mă buucur că m-a făcut Dumnezeu German, mă bucur mai ales că unul dintre compatrioţii mei s-a ridicat pentru a denunţa dezastrul metizării, pronunţându-se pentru păstrarea purităţii rasiale a poporului nostru. Dacă aş trăi în Germania, aş fi hitlerist.

-- Vă înţeleg foarte bine. De mai mulţi ani sunt în organizaţia *Schutzstaffeln*. Nu am o misiune foarte precisă. Trebuie să intru în contact cu legionarii de origine germană, să îi detectez pe cei care ne-ar putea ajuta, la nevoie. De asemenea, pe cât posibil, ne interesează starea de spirit a Musulmanilor, faţă de Francezi.

-- Aţi făcut două mii de kilometri pentru atâta lucru. Să mă fi întrebat pe mine. Răspunsul este cât se poate de simplu. Toţi legionarii vă vor vorbi astfel. Niciunul nu se va lăsa antrenat în vreo acţiune ce i-ar compromite liniştea şi confortul.

Musulmanii? De douăzeci de ani sunt în Africa şi nu pot răspunde la această întrebare. Generalul Lyautey, care a făcut războiul în Maroc, a scris pe bună dreptate: « La o săptămână după ce am ajuns aici, eram gata să scriu o carte; după o lună nu mă mai gândeam decât la un articol; după un an însă, nu mai aveam nimic de spus ».

Din tot ce există, realitatea musulmană este cea mai versatilă, mai greu de sesizat. În ochii algerienilor, puterea franceză este invincibilă. Pentru ei, Franţa înseamnă distins, cultivat, puternic, savant. Ofiţerii francezi specializaţi în afaceri indigene sunt buni psihologi şi de o incoruptibilitate exemplară.

-- În caz de război însă, dacă Francezii o vor lua pe cocoaşă, de la noi, vor continua să gândească astfel?

-- Tot ce se poate. Vor continua să creadă că Francezii vor sfârşi prin a ieşi învingători, ca şi în războiul precedent.

-- Chiar dacă noi îi vom ajuta să nu piardă ocazia şi să-şi recâştige independenţa?

-- Nu sunt sigur că doresc această independenţă. Ambiţia lor este să devină Francezi. În 1871, Francezii au făcut o enormă greşeală, acordând naţionalitatea lor numai Jidovilor, refuzând-o Algerienilor. Asta i-a revoltat pe Kabili, cei mai mândri, mai muncitori şi mai de onoare, dintre popoarele Algeriei.

Băură un lichior de afine şi merseră la culcare.

Klaus nu reuşi să adoarmă. Într-o seară de taclale aflase cât crezuse că va şti într-o lună. Se decise să meargă în Kabilia. Fără îndoială, legionarul avea dreptate. Misiunea însă este misiune şi trebuie împlinită de la alfa la omega.

A doua zi îl treziră păsărelele care ciripeau la fereastră. Îşi dădu seama că gazdele stropesc florile, se pregătesc să tundă gazonul şi nu vorbesc prea tare pentru a-i prelungii somnul cât de cât. Li se alătură milităreşte, adică repede, cu precizie, fără vorbe de prisos, apreciind încă odată frumuseţea peisajului şi cerul magnific. După cafeaua şi gustarea de dimineaţă, ceru permisiunea să viziteze oraşul, să ia pe direct temperatura locurilor şi a oamenilor.

-- Luaţi motocicleta, îi spuse Georges.

Se descurcă foarte bine cu bijuteria fabricată de uzinele Peugeot, iar la nouă dimineaţa era în mijlocul şaretelor, birjelor, trăsurilor şi căruţelor trase de cai. Maşinile erau foarte rare, aproape la fel de rare ca femeile. Pietonii traversau străzile fără nicio grijă iar caii păreau special dresaţi să îi ocolească.

Îşi făcu planul să cumpere mai multe hărţi turistice, nu însă dintr-un singur loc, pentru a nu atrage atenţia. Intră în prima librărie, pe strada Isly, şi vorbi cu un frumos accent englezesc, presărând câteva cuvinte din limba lui Shakespeare. Găsi o hartă generală destul de bună, nu suficient de amănunţită însă. O puse în sacoşa motocicletei şi căută altă librărie, unde ceru coasta Mediteranei: Bougie, Djidjelli, Philippeville, Bône, nume reperate pe harta generală. Vânzătoare părea contrariată: « Doriţi probabil harta Statului-Major? ».

-- Nu, ar fi prea amănunţită. Pur şi simplu harta localităţilor şi a şoselelor dintre ele.

Obţinu ceea ce dorea. Mai avea de completat partea de vest a Algeriei. În a treia librărie, pe care o descoperi la intrarea în Bab-el-Oued, lângă liceul Bougeaud, găsi ceea ce îi lipsea.

Examinând coasta şi munţi se gândi să-şi verifice capacitatea de orientare în teren, pe care se insistase foarte mult la antrenamentele *Schutzstaffeln*. Ocoli centrul, pe care îl cunoştea deja şi o luă către Băile Romane. O mulţime de străduţe urcau muntele, şerpuind printre vilele înstăriţilor din partea locului. Socoti că vila gazdelor sale trebuie să fie de cealaltă parte a muntelui, ceea ce se dovedi exact. Atâta doar că avansase mai mult de un kilometru către sud. In mai puţin de un minut recunoscu arcada de viţă sălbatică ce părea o ghirlandă peste poarta principală.

Întrucât deja avea o adresă, datoria lui era de a o transmite superiorului ierarhic, care era Erwin Vogel, rămas în Germania, pentru că era familist. Redactă o scrisoare prudentă, explicând că locuia la nişte Francezi foarte drăguţi, care i-au împrumutat motocicleta lor. Numele lor avea să spună totul lui Erwin, mai ales că, lăsase să se înţeleagă că totul nu era foarte clar la consulat. Încheie spunând că se pregăteşte să cutreiere Algeria, pentru a stabili nu numai unul ci chiar mai mai multe circuite turistice, şi că va da de veste îndată ce va progresa în acest sens.

A doua zi, gazdele îi spuseră la revedere în faţa taxiului ce oprise sub bolta de viţă sălbatică. Strângându-i mâna, legionarul îi spuse lui Klaus: « Îţi doresc noroc. Nu uita însă, dacă vom fi atât de scrântiţi pentru a face un nou război, nu va fi decât o singură categorie de învingători: pocitaniile ieşite din haosul rasial. Pentru toate popoarele Europei, pentru mândrele ei naţiuni, regate şi republici va fi marea sinucidere ».

Klaus trecea în fiecare zi pe la consulat, încercând să-i facă să înţeleagă, pe meticuloşii funcţionari, că nu-i va scuti de vizitele sale până nu va şti dacă poate conta pe corespondenţa diplomatică. Afacerea dură douăsprezece zile, până ce totul sosi cu ştampilele şi semnăturile în bună regulă, ale oficialilor de pe Wilhelmstrasse.

Gazdele sale se întoarseră pe 1 mai, foarte entuziasmate de ce văzuseră în Germania. Eliza nu înceta să repete: « Aveţi două mari atuuri: sunteţi tânăr şi German, pe deasupra ». Georges era mai rezervat şi se explică : « Spectacolul unui popor prins în febra bucuriei este ceva impresionant. Mă tem însă că Hitler aleargă mai repede ca viteza. Ar trebui să ia exemplu de la bolşevici, care mizează pe dezagregarea internă a democraţiilor capitaliste, ce vor vinde până şi funia cu care Stalin le va spânzura. Vai de noi, dacă trezim putregaiul democrat înainte de dezintegrarea lui ireversibilă. Cât despre mine, mi-a trecut vremea. Sunt prea bătrân pentru a mă înhăma la vreo treabă. Bătrân, poate că nu-i cel mai potrivit cuvânt. Africa m-a schimbat. Nu mai pot decât să assist. Voi fi spectator, nu actor. Destinul Europei nu mă interesează cu adevărat, pentru că nu îi pot suporta graba, înverşunarea, agitaţia. Mult zgomot pentru ce? ».

Socotind că e mai bine să schimbe vorba, Klaus se interesă de stabilitatea timpului peste vară şi fu foarte mulţumit să i se repete că urmează şase luni de soare neîntrerupt. Decise să cumpere o motocicletă ca a legionarului, pentru a străbate întinsul Algeriei, mai ales satele Musulmanilor, departe de marile şosele. A doua zi, găsi chiar un model perfecţionat, cu suspensie pe spate, două sacoşe de piele şi un mic port-bagaj, cum nu văzuse încă în Germania. În plus, mecanica era foarte simplă. La nevoie, se putea descurca singur.

Gazdele îi regretară plecarea, recomandându-i prudenţă şi ocolirea campingurilor. Toată vara, Arabii dorm peste ziuă iar noaptea se ocupă de « afaceri ». Unii dintre ei nu ezită să planteze cuţitul în spatele unui necunoscut, fără să aibă certitudinea că vor găsi asupra acestuia ceva de furat. Mulţi oameni au murit pentru cinci franci. Atenţie la valiză, la sacoşe. Nu vă credeţi niciodată singur. Nu îi vedeţi niciodată, dar ei văd şi supraveghează totul. Nimic nu le scapă. Au ochi de răpitoare şi îşi transmit noutăţile mai repede ca noi, cu telefonul. Nu vă plimbaţi niciodată de trei ori pe acelaşi drum. A treia plimbare este probabilă, după a doua, iar riscul de căderii într-o cursă aproape sigur. Nu cereţi niciodată informaţii femeilor, pe cât posibil nu trebuie să le priviţi. Pentru nimic în lume nu vă lăsaţi antrenat într-o casă, de către o femeie. În astfel de cazuri, soţul apare ca din întâmplare, însoţit de rubedenii şi cumetri, toţi cu cuţitul în mână. Naivul e obligat să despăgubească soţul, deşi nici măcar nu i-a atins nevasta.

Iată ceva mai precis decât sfaturile de ultimă oră, de la cei păţiţi, pe care le primise la sfârşitul stagiului său. Înţelese perfect ce înseamnă o lungă experienţă şi îşi propuse să fie cu ochii în patru.

Pe 5 mai plecă până-n ziuă, regretând acest cuplu ospitalier, care îl adoptase spontan. Promise să-i ţină la curent cu peregrinările sale, se îmbrăţişară şi se despărţiră. Bucuria şi entuziasmul primăverii măturară din inima lui orice umbră din tristeţea despărţirii.

Studiase harta pe îndelete şi socotise să se ţină cât mai mult posibil de coasta mediteraneană. Nu forţă nici motocicleta care era în rodaj, depăşind arareori 50 sau 60 de kilometri la oră. Către orele zece ajunse la Roca Neagră, unde se gândi că n-ar strica o baie de câteva minute. Se strecură cum putu printre grădinile luxuriante şi perfect ordonate, de zarzavaturi. Ce ţară bogată şi splendidă, îşi zise el pe când ajunse la plaja străjuită de stânci de câţiva metri şi limitată de muntele nu prea depărtat, în care ghicea că grotele sunt aproape fără de număr. Apa avea probabil în jur de 20 de grade, temperatură ideală pentru el. Se scăldă fără să piardă din vedere motocicleta şi hainele, fără să

depăşească zece sau cincisprezece metri de mal. Se întoarse după câteva minute şi, spre marea lui mirare, văzu trei oameni după o stâncă, la mai puţin de trei metri de hainele sale şi de tot ce avea. Îşi dădu seama că a fost imprudent şi decise să nu se mai oprească până la Tizi-Ouzou, unde ajunse către către mijlocul după-amiezii. Intră într-un restaurant, cu intenţia de a-şi oferi o masă pe cinste. I se oferi o omletă cu ierburi aromate, o foarte răcoritoare salată de roşii plus o bărdacă de vin roşu, cam de un litru. Terminând de mâncat, întoarse capul pentru a cere plata şi abia atunci văzu la masa din spatele lui o tânără abia trecută de douăzeci de ani, pe cale de a-şi bea cafeaua arăbească. Cum de nu o remarcase când a venit ? – asta a fost întrebarea pe care şi-a pus-o imediat, neputând să-şi ierte greşeala de a întoarce spatele unei fete atât de distinse. Ziarul de pe masă îl ajută să înţeleagă că la sosirea lui, ea tocmai avea ziarul în faţa ochilor. Într-adevăt, fata era foarte frumoasă iar greşeala, reparabilă, putea deveni pretext de intrare în vorbă.

-- Scuzaţi-mă, domnişoară, se grăbi el să repare greşeala. Am fost nepoliticos aşezându-mă cu spatele către dumneavoastră. Ochelarii mei de motociclist erau plini de praf…

-- Nu aveţi de ce să vă scuzaţi, totul poate fi reparat fără nicio problemă.

Se întoarse cu faţa către ea, dar rămase la masa lui, gândindu-se cum să facă pentru a se invita masa ei. Fata însă îl devansă, întrebându-l pe neaşteptate:

-- Călătoriţi cu motocicleta. Asata-i ceva foarte rar în Algeria.

-- Adevărat? Mă întreb de ce. Graţie motocicletei nu pierdem nimic din peisaj, iar avantajul de a putea circula oriunde, inclusiv pe plajă sau pe potecile din jur nu este de lepădat.

-- Mă faceţi să regret că mi-am cumpărat o maşină. Sunt indiscretă dacă vă întreb de unde veniţi?

-- Asta-i altă poveste. Cam de departe. Încercaţi să ghiciţi.

-- Englez? Nu aveţi aerul unui Englez, iar accentul vă este diferit. Alzacian, German?

-- Exact. German. Vin de la Munchen.

-- Cu motocicleta? Nu vă sperie kilometrii…

-- Motocicleta am cumpărat-o la Alger, unde am prieteni.

-- Iar acum vizitaţi Kabilia. Curios. Kabilia este o ţară fascinantă, plină de locuri magnifice, sălbatice, grandioase, de neuitat. Din păcate, turiştii habar n-au de ea. Ei merg mai curând la Kasbah, lângă Alger, la podul din Constantine sau în oaza Tougourt, din Sahara de nord. Amatorii de scaldă se înghesuie în jurul Algerului, deşi dispun de 600 de kilometri de plajă superbă.

-- Cunoaşteţi bine această ţară, ba chiar o apreciaţi. Probabil că sunteţi născută aici?

-- De loc. Sunt lyoneză. M-am născut la Lyon, în miezul Franţei. Am venit aici acum patru ani, ca învăţătoare, spre disperarea familiei, contra tuturor sfaturilor înţelepte. Am cerut Africa profundă, Africa adevărată. Nu putem schimba Lyon pe Alger. Toţi mi-au spus că sufăr de vreo scrânteală, ceea ce nu era probabil fals pe de-a-ntregul. Suntem însă aşa cum suntem. Nu ne putem schimba după sfaturile înţelepte ale altora.

-- Nu vă simţiţi niciodată singură, aici?

-- Deloc. În învăţământ ne bucurăm de vacanţe destul de lungi, aşa că pot călători, pot să îmi văd prietenii. Iarna însă nu este uşor. Uneori suntem blocaţi de zăpadă două şi chiar trei luni.

-- Trei luni de zăpadă?

-- Da. Sunt învăţătoare la Bordj Arreghi, la Nord-Est de Djurdjura. Veţi rămâne mai mult pe aici?

-- Ascultându-vă, nu-mi vine să mai plec. Din păcate, nu cred că voi putea lungi sejurul meu mai mult de două sau de trei luni. Trebuie să schiţez o hartă turistică pentru organizaţia muncitorească ce mă plăteşte, « Forţa prin bucurie », poate aţi auzit de acest sindicat foarte cunoscut în Germania. Va trebui să să scriu câteva articole pe tema Algeriei, a artei musulmane în special.

-- Asta înseamnă muncă de ani şi ani. Ce durată aţi prevăzut pentru circuitul turistic al muncitorilor ce vor vizita Algeria ?

-- Nu mai mult de 15 zile, poate 20. Dusul, întorsul, autobuzul, cei peste 2000 de kilometri, asta înseamnă cam zece-douăsprezece zile pe pământ Algerian.

-- Puţin. Foarte puţin pentru a vedea cât de cât această ţară. Locurile celebre, despre care aţi auzit, fără îndoială, nu sunt neapărat cele mai interesante. Cunosc Cherchell, Tipasa, Timgad. Ruine romane puteţi vedea în Italia, Provenţa, Spania şi chiar în Germania. Deşertul nu devine interesant decât cu condiţia de a-l aborda pe îndelete, de a se pune pe aceeaşi lungime de undă cu pacea lui, de a cutreiera, la ore potrivite, zonele proaspete din jurul oazelor. Nu mai vorbesc de coasta Kabilă şi munţii mei, cum îi numesc eu, pentru că ţin la ei ca la ochii din cap. V-aş putea face un circuit începând cu Alger, apoi Tizi-Ouzou, unde suntem acum, traversarea munţilor prin Fort-Naţional, Michelet, cheile Tirouda, Maillot, Sétif, Constantine; apoi întoarcerea prin Bône, Philippeville, Djidjelli, cornişa Kabilia, Bougie şi vizitarea împrejurimilor – unul dintre cele mai frumoase golfuri din lume, întoarcerea la Alger prin Yakouren, Azazga şi Tizi-Ouzou. Bineînţeles, veţi trece pe lângă tot atâtea locuri minunate, fără a le putea vizita, din lipsă de timp, de exemplu marea pădure de la Edough, lângă Bône. Imposibil de văzut mai mult în zece sau douăsprezece zile.

-- Despre arta musulmană, mi-aţi putea da câteva indicaţii?

-- Foarte aproape de aici, în satul Beni Yeni trăiesc ultimii bijutieri tradiţionali, la fel de cunoscuţi ca cei de la Taurirt Mimun, ceva mai departe. Există sate de ţesători, de ceramişti… Nu mai vorbesc de marabuţi, de turnurile lor albe, în mijlocul vegetaţiei veşnic verzi. Moscheile vă vor dezamăgi. De altfel, din păcate, cele mai frumoase dintre ele sunt transformate în biserici, ceea ce mi se pare revoltant.

-- Încep să cred, domnişoară, că zeii binefăcători v-au scos în calea mea. Voi rămâne câteva zile în Kabilia. Ne-am putea oare revedea? Duminică, de exemplu, sau sâmbătă seara?

-- Unde vă gândiţi să dormiţi noaptea asta?

-- Încă nu m-am gândit. Voi face aşa cum îmi veţi spune.

Fata se gândi o clipă, privi ceasul, apoi spuse:

-- E deja patru şi jumătate. Nu pot să mai zăbovesc. Trebuie să parcurg toată creasta înainte de căderea nopţii. Dacă inima vă îndeamnă, urmaţi-mă. De fapt, mai curând mă veţi preceda, altfel, praful stârnit de maşină vă va orbi. Nu vă spun ce spec-

tacol vă aşteaptă, dar vă asigur că merită oboseala. Apoi ne vom despărţi. Veţi trece prin cheile Chellata, coborîţi la Akbou, unde sunt două hoteluri bune, nu prea scumpe.

-- Înţeles şi mulţumesc. Pot să vă ofer o cafea înainte de a pleca?

-- Repede însă, una scurtă.

Klaus plăti prânzul lui şi cele trei cafele, o urmă pe fată şi se miră când o văzu în picioare, cu cei peste un metru şaptezeci, articulaţii fine, talie superbă, aceleaşi pulpe largi ale strămoşilor din Savoia, acelaşi păr blond în cascadă, peste umeri. Fruntea înaltă şi pură domina ovalul perfect al feţei, nasul drept, fin şi perfect trasat, buze senzuale şi bărbie voluntară, ochi albaştri umbriţi de gene aurite şi întoarse. Tânăra se opri lângă un Hotchkiss plin de praf şi spuse aproape ca o scuză: « Maşina asta-i o antichitate, dar merge de minune şi rezistă la toate drumurile şi hopurile Africii. Întâi, urmaţi-mă. După ce ieşim din oraş, veţi trece în faţă ».

Klaus se execută şi după câtva timp trecu în faţă. Şoseaua rău pietruită era plină de găuri şi tot felul de hopuri, pe care le evita cum putea.

La intrarea în Fort-Naţional un discret claxon îl avertiză că trebuie să se oprească. Şoferiţa se opri lângă el.

-- Mergeţi ceva mai încet şi opriţi când credeţi că merită îndeajuns. Avem încă puţin timp la dispoziţie.

Se înţeleseră fără comentarii şi continuară ceva mai domol. Din când în când, Klaus oprea pentru câteva minute. Orizontul era imens. Când şoseaua trecea în sudul crestei, înălţimile înzăpezite ale Djurdjurei se vedeau perfect, incredibil de aproape; când şoseaua trecea la nord de creastă, se vedea Mediterana albastră la picioarele munţilor, unii împăduriţi, alţi plini de păşuni alpine. Dincolo de Michelet, zăpezile Djurdjurei deveniră roz, apoi brun spre roşu. La un moment dat se opriră amândoi, fără să se fii vorbit. Fata coborî şi arătă cerul gri-verzui: frumos, nu-i aşa? Alpii noştri sunt la fel de frumoşi, iar părinţii mei sunt din Savoia. Văile noastre însă sunt desfigurate de hidrocentrale, otrăvite de petro-chimie şi metalurgie. Ceea ce vedeţi a devenit adevărata mea patrie. Ştiu foarte bine că nu mă

puteţi înţelege, dar ăsta este adevărul. Aici este adevărata mea patrie!

În acest « nu mă puteţi înţelege » Klaus simţii ceva foarte aproape de disperare şi simţii cum îl năvăleşte un val de tandreţe pentru această fată, pe care ar fi vrut să o strângă în braţe, să o consoleze, să îi spună că el o înţelege. Abia acum îşi dădu seama că nici măcar nu ştie care îi este numele.

-- Vă înţeleg, vă asigur că vă înţeleg. Vă înţeleg atât de bine încât simt că aş putea face la fel ca dumneavoastră. Cum vă numiţi, domnişoară?

-- Gizela, Gizela Bontemps. Şi dumneavoastră?

-- Klaus Altmeyer, Spuneţi simplu, Klaus.

Se priviră unul pe celălalt, priviră zăpada parcă aprinsă, cerul ca de jad, stâncile din jur tăiate parcă din el. Îi luă mâinile, le strânse cu tandreţe la pieptul lui, le sărută şi murmură « Gizela ». Ea nu îşi trase mâinile, îşi puse capul la pieptul lui, apoi îl luă de gât şi spuse: « Întâmplare nu există, Klaus. Nu întâmplător neam întîlnit. Musulmanii m-au învăţat că întâmplarea nu este posibilă. Mergând astăzi la Tizi-Ouzou, nu gândeam că voi face această întâlnire. De zeci de ori am fost la Tizi-Ouzou. Astăzi nu am avut nimic precis de făcut, iar la Tizi-Ouzou sunt cam treizeci de restaurante şi cafenele. Am intrat exact în aceea în care urma să intraţi. Prietenii mei Musulmani numesc asta mâna lui Dumnezeu ».

De altfel, continuă ea, când am plecat din Franţa eram atee. Astăzi, Dumnezeu ştie… În ce mă priveşte, nu mai sunt sigură de nimic. Oraşul trezeşte ateismul în inimile noastre.

Ridică privirea spre el.

-- « Nu m-ar mira să mă credeţi nebună, pentru că vă spun astea, deşi ne cunoaştem abia de trei ore. De ani şi ani nu am avut un interlocutor, de ani întregi vorbesc fără să spun nimic. Am prieteni musulmani, dar schimbrurile dintre noi rămân la jumătatea drumului. Nu voi putea trăi niciodată viaţa lor. Din partea mea, aşa ceva nu ar putea fi decât o minciună, o disimulare, o grimasă. Ei înţeleg asta la fel de bine ca mine. Sunteţi prima fiinţă din poporul meu, cu care pot vorbi cu adevărat. O cred. Simt că putem vorbi, că putem face asta. Dacă vi se pare

însă că aţi dat peste o nebună, atunci nu vă ocupaţi de mine. Vedeţi-vă de drum ».

Spusese « din poporul meu », deşi ştia că el este german, iar asta i-a mers lui Klaus la inimă ». În aceeaşi clipă simţi în el ceva, ca un fior tragic. Venise aici pentru a pregăti un război contra Franţei, contra Gizelei, pe care o strângea în braţe. Nu. Aşa ceva nu este posibil. Ar fi prea absurd, de-a dreptul monstruos. O strânse şi mai tare la piept, nu numai din tandreţe ci ca unul care, pe cale să se înece, dă peste colacul de salvare. Îi acoperi obrajii, gâtul şi fruntea de sărutări, apoi îi sărută părul, în vreme ce mâinile îi mângâiau trupul ferm. Ea ridică spre el ochii parcă în lacrimi şi îl sărută cu tot atâta dăruire. Nicio dorinţă sexuală, nimic nelalocul lui nu interveni, nu se amestecă în tandreţea lor nemărginită. Amândoi duseseră o viaţă foarte liberă, amândoi se eliberaseră din comedia pe care mulţi o numesc dragoste, murdărind însă şi vulgarizând adevărata iubire, trecând pe lângă ea. Unul pe celălalt, amândoi se simţeau autentici, absolut naturali, croiţi unul pe măsura celuilalt.

Ea fu prima ce regăsi cuvântul: Klaus, ăsta nu este decât începutul. Ne revedem duminică, dacă eşti de acord. Vreau să spun, dacă simţi că trebuie să ne vedem. Dacă simţi asta din adâncul fiinţei tale.

-- Bineînţeles, Gizela, trebuie să ne vedem. O vreau la fel de mult pentru mine, ca şi pentru tine. De un bun sfert de oră încep să cred şi eu în mâna lui Dumnezeu.

-- Trebuie să ajung acasă. Seara asta parcă sunt beată. Cum va fi mâine?

Se sărutară încă odată, de data asta pe gură. Gizela îi repetă drumul de urmat până la Akbou, îi dădu întâlnire la Bougie, pentru sâmbătă seara şi dispăru în noapte, lăsând în urmă un nor de praf. Klaus demară motocicleta dar când aprinse farurile se opri motorul. Repetă de mai multe ori operaţia, dar cu acelaşi rezultat. Înţelese că este vorba de un scurt circuit, pe care nu-l putea repara în obscuritatea ce se instalase. Din fericire, noaptea era destul de luminoasă, cerul înstelat şi primul sfert de lună lumina destul pentru a vedea marginile drumului. Fără prea multe probleme ajunse la cheile Chellata, coborî serpentinele

către valea Soumam şi fu oprit de doi jandarmi la intrarea în Akbou, ceea ce nu îi plăcu deloc. Le explică şi le demonstră că motorul se opreşte îndată ce aprinde farul şi că pe întuneric ar fi la fel de greu să găsească scurtcircuitul precum un ac în carul cu fân. Jandarmii fură de acord şi se dovediră oameni de înţeles. Judecând după accentual său, jandarmul mai şef în întrebă: « Ca străin, ce sunteţi, unde mergeţi pe întuneric? ». Klaus reuşi să întoarcă întrebarea: « Sunt prietenul domnişoarei Bontemps, învăţătoarea din Bordj Arreghi. În seara asta dorm aici, la Akbou ».

-- Prietenul domnişoarei Bontempos? Foarte bine. Dacă nu mergeţi mai departe, este perfect. Veţi repara mâine pana. Pe drumul spre Bougie găsiţi un garagist priceput. Noapte bună.

Klaus răsuflă uşurat, zicându-şi că jandarmii francezi sunt mai de treabă decât cei germani. Deşi l-au mirosit că e străin, nici măcar nu i-au cerut paşaportul. Desigur, actele lui erau în regulă şi le va arăta imediat la hotel. Prefera să evite însă de a răspunde curiozităţii poliţiştilor de la marginea drumului – o curiozitate despre care avea o idee cam exagerată. Spionita făcea ravagii în Franţa, nu însă şi în coloniile acesteia. Dacă totuşi exista ceva spionită şi în coloniile franţuzeşti, ea era îndreptată mai curând contra Angliei.

Primul hotel, pe stânga, la intrarea în sat, era o clădire nouă, cu scări de lemn bine ceruite şi acoperite cu un coovor. Se opri, lăsă motocicleta în parching, mâncă pe săturate şi bău o sticlă din vinul regiunii, pentru a-şi pune la cale nu numai burta ci şi somnul.

Totuşi, ajuns în pat, după cei aproximativ 300 de kilometrii şi vinul de Cap Aokas, o luciditate bizară îi menţinea spiritul treaz, deşi corpul era greu, aproape paralizat. Vocea mută a spiritului îi apăsa inima şoptindu-i cu o iretistibilă certitudine: « ajuns aici, ai găsit şi iubirea şi moartea… Da, moartea mea, moartea mea adevărată, nu orice moarte, continua el să îşi spună singur, moartea ce este scrisă în destinul meu. Mai înainte însă va fi marea fericire, fericirea lângă Gizela, care are nevoie de mine ». Deodată se văzu în picioare, pe buza unei prăpăstii; era aproape noapte. Privi jur împrejur. În faţă văzu un loanţ de munţi

abrupţi şi arizi, iar în fundul prăpăstiei auzii curgând o apă în vreme ce palmierii se balansau pe terasa în pantă. Când se întoarse, o rază a lunii lumină şi mai bine buza de pământ ce se prăbuşi la picioarele lui. Corpul îi căzu îl gol, nu însă şi el, care privea totul de deasupra. Simţea cum corpul lui continuă să cadă, în vreme ce el plana la înălţimea crestei munţilor, de unde admiră relieful frământat şi plin de fel şi chip de obstacole, totul fiind un început de lume, nu un sfârşit… Pe nesimţite, se topi însă în umbra albastră de la orizont. Apoi nu mai fu nimic…

Nu trecu mult şi se retrezi pe jumătate adormit, mişcă degetele, apoi mâinile, picioarele, reuşi să-şi îndoaie genunchii, să ridice picioarele ca la gimnastică, să se întoarcă pe o parte, pe alta… În cele din urmă, în plină stupefacţie, se întrebă pe sine însuşi: ce se întâmplă? Ori am înnebunit, ori Algerienii ăştia mi-au dat să beau cine ştie ce! Se ridică, făcu câţiva paşi, descoperi o sticlă de apă minerală pe noptieră, o goli pe jumătate şi îşi propuse să nu bea nicio picătură de alcool o zi sau două. Dimineaţa însă se trezi în plină formă, păsărelele făcându-şi din plin datoria în livada de portocali spre care dădea una din cele două ferestre. Pe când îşi făcea tualeta, decise să rămână aici o zi sau două în plus, dacă va fi cazul chiar mai mult, urmând să decidă asta în plimbarea de care simţea că are nevoie.

Bău cafeaua, aprecie tartinele cu miere de portocale dar privirea i se opri pe frumoasa ospătăriţă care îl servea şi care nu avea nimic arab în ea, fiind fără îndoială o frumoasă kabilă. Abia ieşită din adolescenţă, fata ce îl servea era o adevărată frumuseţe, talie medie, trăsături fine, viguroasă, păr uşor roşcat, ţinută mândră, ochi verzi sub sprâncene în echer, nasul mic şi parcă jucăuş, gură micuţă, buze coapte, cărnoase ca cireşele pietroase. Impresia generală era foarte agreabilă, tânăra kabilă era un exemplar de vârf dintr-o rasă ce reuşise să se conserve pură, munţii, zăpada şi alte elemente, pe care îşi propuse să le descopere, făcând din poporul Kabil un adevărat mister al nordului Africii.

Puţini Europeni se bucură de o astfel de vitalitate, de această sănătate, pe cât de naturală, pe atât de liberă, de sălbatică. Se vedea de la o poştă că această făptură nu este făcută să poarte

lanţurile sclaviei, impresie pe care i-o întări mama fetei, proprietăreasa micului hotel, pe care îl ţinea cu soţul şi cu familia ei de Kabili. Gizela are dreptate, îşi spuse Klaus. Oraşul va sfârşi prin a ne ucide pe toţi. Ce putem face? Ce este de făcut? Suntem foarte mulţi, prea numeroşi. Ne lipseşte spaţiul. *Lebensraumul* german nu este o vorbă în vânt. Dacă nu deschidem ochii, dacă nu găsim soluţia ce se impune, vom muri din lipsă de spaţiu, dacă nu din exces demografic.

Îşi anunţă intenţia de a mai rămâne încă o zi şi ieşi la plimbare. Amintindu-şi pana motocicletei, Nemţul conştiincios din el decise că înainte de orice trebuie rezolvată aceasta. Cum aruncă ochii pe ghidon, descoperi câţiva milimetri de fir descoperit, a căror izolaţie dispăruse prin frecare, din cauza calităţii drumului. Trusa motocicletei era prevăzută cu banda izolatoare necesară acestui gen de neajunst. Izolă cu grijă firul încă sănătos şi îl fixă astfel încât să nu mai vină în atingere cu ghidonul ce l-ar putea distruge de tot. Apoi demară motocicleta, aprinse farul şi constată că totul merge de minune. Ieşind din parchingul hotelului dădu nas în nas cu cei doi jandarmi care îl opriseră în plină noapte.

-- Bună ziua Domnule, deja plecaţi, îl întâmpinară aceştia.

-- Nu, abia am reparat pana de lumină.

-- Rămâneţi aici câteva zile?

-- Cel puţin două sau trei. Valea asta este magnifică. Aş vrea să ajung însă şi la Constantine, să văd măcar o oază.

-- Aţi venit ca turist?

-- Da, dar şi pentru alţi turişti, ce vor veni după mine. Studiez un circuit sau două, pentru concediile plătite, organizate de « Forţa prin bucurie », sindicatul cel mai apreciat de tinerii muncitori din Germania.

-- Forţa prin bucurie… Da, da, se înţelege, cunoscuta Forţă prin bucurie, sunteţi german?

-- Bineînţeles, spuse Klaus zicându-şi în sinea lui: ca şi cum nu ar fi văzut deja paşaportul meu la recepţia hotelului.

-- Vorbiţi foarte bine franţuzeşte. Vă place Algeria?

-- Sunt aici de trei săptămâni şi n-aş vrea să mai plec. Soarele, peisajul, oamenii, spaţiul imens îşi fac efectul.

-- Sejur plăcut şi drum bun. Atenţie noaptea, cu motocicleta. Nu-l ispitiţi pe Dracu a doua oară. Nu se ştie cum se termină.

Klaus era perplex. Bonomia asta îl deruta şi îl făcea să bănuiască cine ştie ce. Totuşi se înşela. Jandarmii nu fuseseră mai curioşi decât bable de la ţară. Întrebările lor erau din inimă şi de pură rutină. Naţionalitatea nu conta aici. Important era să fi European, nu însă Englez, contra cărora Francezii au un dinte de rezervă încă de pe vremea Ioanei d'Arc. Aici, în mediu musulman, toţi Europenii se consideră compatrioţi. De aceea Gizela spusese cu aerul cel mai natural din lume: « Sunteţi prima fiinţă din poporul meu, cu care pot vorbi ». Înţelese însă că mai are multe de aflat, că Algeria este o lume ca oricare alta, cu o viaţă socială mai complicată decât multe societăţi europene. Părăsi parchingul, o luă pe stradă, aprecie răcoarea odihnitoare a platanilor. Atmosfera era parfumată de toate aromele pământului: smochini, caprifoi, portocali, lămâi, măslini, iasomie şi altele se amestecau pe un fond de musc în care Klaus recunoscu mirosul corpului tinerei kabile ce îi servise micul dejun. În ţara asta, totul părea să incite la iubire. Cum au putut oare, aceşti oameni, să se lase pociţi de o religie demonizantă? Îşi aminti lecţiile de geopolitică ale profesorilor *Schutzstaffeln*. Copiii unui pământ în mare parte steril, Berberii au de ce să se teamă în caz de spor demografic exploziv, care deja pune probleme Vestului European, Japoniei, fără să mai vorbim de China sau India. Pentru Kabili şi Berberi un astfel de spor demografic ar fi mortal. Interdicţiile sexuale atât de drastice sunt probabil un subtil mecanism defensiv, o clarvăzătoare şi perspicace intervenţie a « mâinii lui Dumnezeu ».

Mâna lui Dumnezeu îl readuse imediat la Gizela. Îşi zise că nu este cazul să-şi piardă minţile. El este un *Schutzstaffeln* în misiune, în serviciul poporului său sugrumat de lipsa spaţiului vital, exclus de capitalismul orb de la împărţirea coloniilor, care au decis că Germania n-are decât să crape, dacă nu poate trăii fără coloniile ei. Ei bine, vom trăi şi vom vedea. Sunt German, nu pot fi altceva. Gizela este generoasă şi dreaptă. Va înţelege. S-ar putea să mă ajute, să îmi faciliteze contactul cu Kabilii, să beneficiez de lunga ei experienţă algeriană. Îşi aminti profunda ei

indignare faţă de abuzul catolicilor ce transformaseră moscheile în biserici. Fără să ştie, Gizela ataca şi ea ordinea actuală a lumii. Surâse la această idee ce era marele argument al tuturor ziariştilor corupţi, contra naţional-socialismului. Vai de ea, vai de ordinea crimei, minciunii şi ignoranţei. Ordinea actuală nu este decât exploatarea cinică a indigenelor, a tuturor popoarelor, inclusiv a celor din vestul Europei, de către o bandă de descreieraţi ce ambiţionează să facă din pământ planeta maimuţelor. În numele lăcomiei abuzive, descreieraţii vor să desfiinţeze industria germană, italiană şi japoneză, să scoată din istorie 250 de milioane de oameni, pentru ca ei să continue tăierea cerebrală împrejur a popoarelor, cu guma lor de mestecat, cu cocacola şi alte nimicuri.

Germania nu vrea războiul, dar dacă aceşti descreieraţi nesătui ţin neapărat, îl vor avea. Va fi războiul lor. Ei nu pot trăi fără război, în vreme ce vrednicia şi ingeniozitatea germană s-a impus totdeauna pe cale paşnică. Nu-i exclus ca Germania să fie învinsă încă odată. Ce vom putea face dacă aceşti descreieraţi ne vor pune din nou toată lumea pe cap? Dacă iar va fi război şi dacă Germania îl va pierde şi pe acesta, căderea ei va antrena prăbuşirea tuturor popoarelor europene, dispariţia previzibilă a rasei albe, de pe pământ. Lothar von Reipertsloh are dreptate. Un nou război nu poate însemna decât sinuciderea Europei. Mai curând însă sinuciderea, decât perpetuarea capitulării dezonorante actuale. O sfântă indignare şi irascibilitate îl cuprinse pe tânărul German care, fără să-şi dea seama, mergea cu paşi lungi şi elastici, ţinându-şi barba ca pe o armă, de parcă mergea la asaltul unei redute. Nicio ezitare, îşi spuse el. După două sau trei mii de ani de cultură şi de civilizaţie, Rasa albă nu poate să dispară ca o turmă de canibali din nu ştiu care insulă. Desigur, moartea ne paşte pe toţi. Ea face parte din viaţa eternă, fără să mai socotim că nu-i tot una cum mori. Presimţirea mea nu este neapărat negativă, dar se ştie că, pe lumea asta, cel puţin, totul se sfârşeşte prin ceea ce numim moarte.

Se simţii liber şi bucuros, respiră profund, cu gândul la întâlnirea de mâine. O va regăsi pe Gizela, va reîntâlni viaţa care abia

începe. Asta este o certitudine absolută, îşi spuse el. Nu ştiu cum, nici când se va termina, dar de început va începe mâine.

*
* *

Gizela nu avu nici un chef să meargă la şcoală. Nu putea însă lipsi, nu putea dezamăgi zecile de copii ce îndrăgiseră şcoala de dragul ei. « Prima grupă face aritmetică», spuse ea, dar luă în mână cartea de citire, ceea ce drăcuşorii de copii remarcară imediat. În sfârşit, către amiază sună clopoţelul liberator. Copii plecară unul după altul, afară de Zineb, fetiţa de 11 ani, pe care o îndrăgise de cum o văzuse. De data asta, ochii îi străluceau mai mult ca altădată, iar Gizela citi în ei că această fetiţă cu obraji de păpuşă, păr caramelizat şi privire jucăuşă este deja o iniţiată. Zineb îşi adora învăţătoarea, fără să pună în asta niciun fel de servilism. La rândul ei, Gizela simţea o tandreţe profundă pentru copilă, pe care putuse totdeauna să o ascundă. De data asta o întrebă:

-- Ce aştepţi tu? De ce nu pleci acasă?

-- Vreau să rămân cu tine.

-- De ce?

-- Pentru că eşti fericită, iar fericirea ta mă bucură şi pe mine.

-- Asta-i bună! Cum ai aflat tu că sunt fericită?

-- Pentru că o să te măriţi.

-- Asta-i o noutate. Cine ţi-a spus aşa ceva?

-- Nimeni, dar ştiu. Am ghicit-o singură.

Gizela simţii că se înroşeşte. Cum a putut ghici această copilă ceea ce a intervenit aseară? Puse în voce o severitate contrazisă de mângâierea părului fetiţei şi îi spuse cu un aer cât putu de serios. Destul cu prostioarele. Trebuie să mergi acasă, unde eşti aşteptată. Altfel vei fi în întârziere, mama ta îşi va face griji iar eu va trebui să te pedepsesc.

-- Nu mă supăr dacă mă pedepseşti. Te iubesc oricum pentru că eşti drăguţă. Toţi te iubim, toată clasa, spuse Zineb luând mâna Gizelei pe care şi-o lipi de obraz. « Te iubesc la fel de mult ca mama şi ca tata, ca fratele meu mai mic şi surioara mea

de pe urmă », spuse ea ieşind, în sfârşit, şi sărind de pe un picior pe altul.

Gizela era profund mişcată. Cuvintele copilei o făcură să înţeleagă câtă puritate, ce capacitate de bucurie a ucis în noi aşa numita civilizaţie. Îşi aminti că, cu trei ani în urmă, la douăzeci de ani, ar fi trebuit să se mărite cu un tânăr industriaş lyonez, ce se îndrăgostise teribil de ea. Spre surprinderea şi panica inexplicabilă a tuturor, cu trei săptămâni înainte de nuntă a rupt logodna. Nimeni nu a înţeles nimic. Pentru ea însă, totul a fost clar. Se dăduse lui Filip pentru ca acesta să sufere mai puţin. De altfel, i-a spus-o verde şi pe direct: « Să nu îţi imaginezi că te voi păsăsi pentru un altul. Îmi placi, şi oricând ne va cădea bine vom face dragoste împreună. Ţi-ai dat seama însă că eu sunt o sălbatică ce nu poate fi domesticită, iar ceea ce îmi oferi nu este decât o colivie aurită. Oricât o fi de aurită, cuşca rămâne cuşcă. Nu pot suporta aşa ceva ». După câteva săptămâni ajunse în munţii Kabiliei. Abia acum înţelegea câtă dreptate a avut să nu continue legătura cu Filip. Orice compromis conduce la sclavie. Marile metropole se vor scurge peste satele din jur precum metastaza canceroasă, mizeria din văile industrializate va urca până la zăpezile veşnice, oamenii se vor îneca într-un ocean de urâţenie şi de neputinţă. Dacă un viitor mai este posibil, el nu poate fi decât diferit de civilizaţia industrială, dincolo de vulgaritatea, servilismul şi fierbinţeala ideologiilor, de superficialitatea şi otrava religiilor ce şi-au trăit traiul, nu pricep nimic din lumea actuală, nu pot explica nimic şi nu fac decât să-l ascundă pe Dumnezeu, făcând imposibilă ideea de sacru, de sfinţenie. Decizia ei a fost fără de apel: ea care se simţea femeie din tălpi până în vârful urechilor şi care adora copiii, nu îi va creşte în niciun caz pe ai ei într-un apartament la nu ştiu care etaj. Copiii ei nu trebuie să-şi murdărească inocenţa în agitaţia neputincioasă a străzii, în minciuna campaniilor electorale, otrava tobelor de eşapament, a alimentelor otrăvite cu substanţe chimice, a medicinei ucigaşe. Copiii ei nu vor cunoaşte minciuna şcolii oficiale, nu se vor număra printre sclavii inconştienţi şi ignoranţi, fabricaţi de aceasta în lungul şcolarităţii aberante, începută prea devreme şi terminată prea târziu. Viaţa e cu totul altceva,

ea nu se confundă cu ceea ce oferă societatea actuală. În ciuda oricăror bariere, e preferabil să se mărite cu un Kabil sănătos şi la locul lui, decât cu contul bancar al unui industriaş lyonez sau parizian. Nu se gândise însă niciodată că ar putea întâlni un bărbat precum Klaus, de care o lega ceva ce depăşea orice raţiune şi orice explicaţie. Mâine îl va revedea, i se va dărui fără niciun fel de calcul sau precauţiuni pentru că asta este şi asta a fost totdeauna viaţa.

Urcă în apartamentul ei de deasupra sălilor de clasă. Se gândi să gătească ceva dar nu reuşi să se descurce printre ustensilele de bucătărie. Se mulţumi cu câteva smochine, o feliuţă de pateu de curmale şi un pahar de iaurt.

Klaus… da, de necrezut. El încarnează libertatea pentru că este liber, absolut liber în spiritul şi în sufletul lui. De aceea a înţeles-o, i-a ghicit confuzia, tulburarea peste care nu putuse trece şi de care a eliberat-o într-un elan de iubire. Omul vieţii mele, îşi spuse ea, nu poate fi altfel. Orice s-ar întâmpla mâine, orice ne rezervă viitorul, el este marea întâlnire a vieţii mele. Nu are importanţă că este german. Nu există obstacol, nici încercare peste care să nu putem trece împreună. Asta e clar, mi-o spun a zecea, poate a suta oară, de ieri seară încoace.

Bău un pahar cu apă, se spălă pe faţă şi se calmă cum putu mai bine, pentru orele de după-amiază, iar la culcare bău o bună doză de apă de flori de portocal, pentru a fi sigură că va dormi bine. La sculare închise bine toate uşile şcoli. Nimeni nu se va mira că lipseşte de la şcoală şi părăseşte satul pentru că asta face aproape totdeauna, la orice sfârşit de săptămână.

Îl găsi pe Klaus într-un colţ al cafenelei indicate şi îi întinse mâna pentru a preveni un sărut în public. Cu telefonul arab nu este de glumit… Îi propuse să readucă motocicleta la Akbou, de unde vor continua împreună, cu maşina ei, până la Djidjelli, unde vor putea înnopta la hotel, fără niciun risc în ce priveşte telefonul arab. La rândul lui, el propuse să lase maşina într-un garaj, la care ea obiectă că în acest caz nu se vor putea servi de ea a a doua zi, pentru că toate garajele sunt închise duminica. Totuşi, n-are rost să ne întoarcem la Akbou, vom găsi o soluţie mai bună.

Fiecare cu vehicolul lui, o luară către cornişa kabilă. Pe trei sferturi în spatele lor, soarele difuza o lumină roşiatică peste faleza ale cărei limite mai mult le intuiau.

Lăsară motocicleta într-o staţie de benzină, la Kap Aokas, cam la douăzeci de kilometri de Bougie. Numele localităţii îi aminti vinul de alaltăieri seară, viziunea morţii şi bizara torpoare paralizantă de după ea, pe care nu reuşise să şi-o explice.

Pentru a nu atrage atenţia şi a provoca şuşotelile arăbeşti, Gizela îi oferi volanul, iar Klaus admiră supleţea şi maniabilitatea bătrânei Hotchkiss. Fără îndoială, Francezi nu au nimic de învăţat în materie de mecanică.

Pe măsură ce avansau, peisajul devenea mai frumos şi mai sălbatic, falezele de argilă roşie părând să se prelungească direct în apa mării, ca în lungul cornişei Estérel. Pământul roşiatic colora totul în jur, mai ales apa râului ce vira de la oranj către galben, verde şi albastru, pe măsură ce privirea avansa către largul Mediteranei. Gizela îi spuse că îi place Coasta de Azur, pe care o cunoaşte foarte bine, dar că acolo nu întâlneşti ceva compatabil cu peisajele de aici. Vizitară Peştera Minunilor, ale cărei stalactite şi stalagmite răsună precum tuburile de orgă şi nu ajunseră la Djidjelli decât către şase şi jumătate, după ceva mai mult de o sută de kilometri şi câteva escale. Închiriară o cameră la hotelul de lângă biserică, făcură un duş, se schimbară şi ieşiră pentru hoinăreala de seară pe digul portului, ce avansa destul de mult în largul mării. Apa era de o limpezime ispititoare. Între blocurile immense de beton, ce delimitau portul artificial, erau destule cabine unde s-au dezbrăcat în voie. Uitaseră prosoapele de baie, dar nu era frig, deşi vântul dinspre nord umfla de minune pânzele vaporaşelor de pe care nu ţi-ai mai fi luat ochii. Gizela îl preveni: atenţie la aricii de mare, nu pune piciorul pe vreo stâncă sau pe alge, înainte a de a privi şi chiar de a încerca cu mâna. Sunt nişte scoici, mai mici decât aricii de uscat, dar a căror înţepătură este dureroasă şi uneori se infectează.

Plonjară direct de pe chei, apa era foarte agreabilă, mult mai răcoritoare decât ar fi fost dispus să accepte Klaus. Gizela înota cu o foarte abilă încetineală, pe care Klaus nu reuşea să o egaleze, devansându-l, la cea mai mică mişcare, cu aproape un

metru. În apă, ea părea la fel de familiară şi acasă, ca orice peşte. Cu toată încetineala ei, ea îl antrenă câteva sute de metri în larg şi abia acolo îi înconjură gâtul cu ambele mâini, dându-i un sărut cât se poate de promiţător. Facem întrecere la întoarcere? – îl întrebă ea.

-- De acord, răspunse el, fiind sigur că această sirenă îl va întrece. Chiar aşa a fost. A pierdut şi încă la distanţă, cel puţin treizeci de metri, ceea ce era o adevărată ruşine pentru un craulist SS. Deşi făcuse un serios efort, nu se putuse măsura cu Gizela care avansa în apă ca săgeata în văzduh. Solid instalată pe dig, Gizela îi întinse mâna repetându-i să se sprijine cât mai puţin pe beton, cu mare atenţie la teribilii arici de mare, ce se încrustează la fel de bine pe suprafeţele verticale ca şi pe cele orizontale.

S-au lăsat uscaţi de vânt şi de soarele ce sta să apună, strângându-se unul contra celuilalt, pentru a se încălzi. Făcură un duş la hotel, spălară utimul fir de sare de mare şi mâncară cu poftă. Mirat de porţiile enorme, Klaus spuse Gizelei că nu toţi Germanii îşi pot oferi zece mese atât de bogate, într-o viaţă de om. Preţul foarte convenabil l-a mirat şi mai mult, importanţa consumului şi calitatea vinului ar fi costat de două sau chiar de trei ori mai mult, în Germania. Între timp, se înnoptase bine. Ieşiră la plimbare, pe sub palmieri, în lungul plajei. Se încrucişară cu multe alte cupluri, unii se ţineau de după mijloc, alţii chiar de gât, după umăr. Ei însă, foarte rezervaţi, se ţineau de mână, ca doi şcolari, niciunuia nu-i plăceau efuziunile amoroase în public. Nu îşi vorbeau, dar se simţeau foarte bine, fiind siguri că vorbele vor veni la timpul lor. Pentru moment, nu aveau nevoie de cuvinte, frumuseţea peisajelor completând de minune sentimentele fiecăruia. Erau fericiţi, fiecare simţea că începe o imensă aventură, alături de celălalt.

Întorşi în cameră, Gizela se dezbrăcă fără jenă nici fasoane, intră în pat lăsând cămaşa de noapte în susul pernei, iar Klaus făcu absolut la fel. Ea se strânse la pieptul lui, îi spuse că este frumos ca un luptător grec, iar el îi întoarse complimentul asemuind-o cu o cariatidă.

Se mângâiară îndelung, fiecare întârzie pe rotunjimile celuilalt, de parcă nu mai aşteptau nimic de la actul suprem. Când acesta veni, fiecare avu surpriza unui spasm necunoscut, depăşind zona sexuală şi prelungindu-se voluptos în întregul corp. După o clipă, Gizela îi murmură la ureche: « Klaus, dragă, nu ştiu ce e cu mine, dar sper că nu ne vom despărţi niciodată, nu-i aşa? ».

-- Niciodată, Gizela. Am crezut că traversez Mediterana pentru serviciul meu. Acum înţeleg că am traversat-o pentru a te întâlni.

Dormiră cu senzaţia că formează un singur corp. Pe jumătate treziţi de ciripitul păsărelelor, în palmierii dinspre fereastră, se împreunară din nou, cu acelaşi efect. Dormiră încă o repriză, iar când Klaus se trezi de-a binelea, Gizela încă dormea alături de el. Totuşi, ea se trezise între timp, îmbrăcase cămaşa de noapte pe care răcoarea dimineţii chiar o solicita. Privind-o, nu se putu abţine de a-şi spune că a dormit în braţele unei adevărate zâne. Se gândi la însurătoare, la familie. Ea era franţuzoaică şi îi trebuia permisiunea superiorilor săi. Naţionalitatea nu avea însă nicio importanţă în *Schutzstaffeln*, tot ce conta era rasa. Gizela însă era un exemplar desăvârşit de rasă ariană.

Trezindu-se, Gizela observă tandreţea gravă cu care o privea Klaus.

-- La ce te gândeşti, iubitule?

-- Ghiceşte.

-- N-aş putea spune. Poate la fata pe care vei fi lăsat-o în Germania…

Îi mângâie părul, sprâncenele, apoi îi luă mâna şi îi spuse:

-- Mă gândeam la căsătoria noastră. S-o facem cât mai curând posibil. Vreau să trăim împreună fără să ne ascundem. Totul trebuie să fie clar între noi. La asta mă gândeam, despre asta vreau să vorbim.

-- Niciodată n-am fost atât de fericită ca noaptea asta, la pieptul tău. Cununia nu va adăuga nimic la uniunea noastră perfectă. Totuşi, ai dreptate. Va fi mai practic, în firea lucrurilor. Apoi, nu în ultimul rând, trebuie să ne gândim la copiii ce vor

veni. Abia aştept să-ţi fac un copil, carne din carnea ta, suflet din sufletul tău, spirit din spiritual tău.

-- Gizela…, tu şti că eu sunt German?

-- Bineînţeles! Are vreo importanţă?

-- Vreau să şti că sunt German cu adevărat, că voi fi totdeauna German, că nu pot fi altceva.

-- Ce vrei să spui cu asta?

-- Dacă se declară războiul, de exemplu, va trebui să mă întorc în ţară.

-- Poţi cere azil politic. În Franţa sunt o mulţime de refugiaţi germani.

-- Exact asta vreau să şti Gizela. Nu vreau să fiu refugiat politic. Sunt şi voi rămâne german, orice s-ar întâmpla. Nu pot să-mi trădez poporul pentru fericirea mea personală.

-- Atunci, după tine, refugiaţii politici sunt trădători?

-- Nu neapărat, dacă într-adevăr cred în ideile lor. Ideile lor nu sunt însă ideile mele. Eu sunt German adevărat, iar în zilele noastre Germanii adevăraţi nu pot fi decât naţional-socialişti.

-- Nu mă miră deloc, m-am gândit la asta. Astăzi aproape toţi Nemţii sunt naţional-socialişti, ceea ce nu poate fi o simplă întâmplare. Trebuie să existe un motiv, dar asta nu este o problemă.

-- Ai auzit probabil de *Schutzstaffeln*, cuvânt pe care mulţi îl prescurtează în *SS*.

-- Da, cred că am auzit. Se pare că este securitatea voastră, poliţia voastră politică, gardienii lagărelor de concentrare…

-- Nu. *Schutzstaffeln* nu este o poliţie. Nu cred că 2 % dintre *Schutzstaffelnii*, de care vorbim, au văzut măcar odată un lagăr de concentrare. După 30 iunie 1934, supravegherea lagărelor de concentrare a fost retrasă batalioanelor *Sturmabeitlung* sau *SA*, care închideau prea uşor oamenii, fără să se gândească că libertatea este bunul suprem al fiecăruia, ceva ce nu poate fi preţuit. S-a considerat, cu oarecare întârziere, că supravegherea lagărelor de concentrare trebuie încredinţată unor oameni absolut siguri, disciplinaţi, incoruptibili. S-a făcut apel la *Schutzstaffeln*, la aceşti *SS* ce nu au fost deloc încântaţi, pentru că nu în acest scop luase

fiinţă organizaţia lor. Gizela, vreau să ştii totul despre mine. Sunt un *Schutzstaffeln*, sunt căpitan *SS*.

-- Căpitan, la vârsta ta?

-- Da, bineînţeles. Nu sunt singurul, nici cel mai tânăr.

-- Astea sunt afacerile tale, care nu mă jenează deloc. Nu am făcut politică niciodată, nu aş putea spune dacă eşti pe linia adevărului sau a minciunii, dar sunt sigură că eşti sincer, iar asta îmi este suficient.

-- Este adevărat, Francezii se cam dezinteresează de politică. La noi, asta a devenit un fel de hobby naţional sau aproape. Nu fără motiv însă. La noi sunt milioane de burţi care nu au fost niciodată pline. Ţi-am spus asta ieri. Nu mulţi sunt Germanii ce îşi pot oferi de zece ori în viaţă o masă precum cina noastră de aseară.

-- De când cu Hitler, situaţia noastră s-a ameliorat, dar a rămas fragilă şi vom recădea în mizerie, dacă nu reuşim să croim o piaţă de desfacere pentru industria noastră. Situaţia însă o ştii, pentru că este vizibilă şi pentru orbi: naţiunile coloniale, Anglia, mai ales, dar şi Franţa, sau chiar Belgia, Portugalia, Olanda şi altele, au confiscat întreaga planetă. Germania nu vrea războiul, dar dacă naţiunile coloniale şi imperiile bogate o silesc să aleagă între război şi supa de urzici, atunci se va ajunge la război, în care situaţie nu mă voi retrage melcul sub cochilie. Cu tot egoismul meu, cu toată dragostea pe care ţi-o port şi ţi-o voi purta totdeauna, mă voi bate pentru poporul meu şi voi câştiga sau voi muri cu el.

Gizela îl privi cu un aer grav, ce vibra de tandreţe: « Te înţeleg Klaus. Te înţeleg foarte bine. Te-aş dispreţui dacă ai face altfel. Foarte bine însă că mi-o spui de la început. Sunt sigură că iubirea noastră va fi mai puternică decât orice. Vom birui umăr la umăr. Te asigur că poţi conta pe mine ».

-- Ţi-aş putea răspunde cu aceleaşi cuvinte. Fără îndoială, vom traversa şi perioade grele… Viaţa este o permanentă luptă. Mă gândesc la prima noastră întâlnire. Cum se face că mi-ai spus « sunteţi primul om din poporul meu, căruia îi pot vorbi din toată inima ». Ştiai deja că sunt Neamţ.

-- Da. Tu însuţi mi-ai spus-o. Aici însă, într-o ţară musulmană, toţi Europenii se simt compatrioţi…

Apoi se ridică într-un cot şi adăugă, parcă iluminată de o idee: Asta-i bună. Mă obligi, sau mă ajuţi să-mi amintesc ceea ce uitasem. Eu însumi sunt Nemţoaică. Asta-i o poveste lungă, începută în urmă cu unsprezece secole.

-- Ţi-ai putut găsi strămoşii de acum peste o mie de ani?

-- Nici măcar nu mi-am dat silinţa. Ştiu însă că valea savoiardă, din care provin ambii mei părinţi, a fost cândva populată de zece mii de familii saxone, deportate de Carol cel Mare. Am citit asta într-o monografie de istorie locală, în diverse almanahuri ţărăneşti de acum un secol sau două, pe care le putem găsi prin podurile castelelor din zonă sau în cele ale fermierilor mai înstăţiţi. Aproape toţi locuitorii din Savoia sunt de origine germană, tipul Germanic se vede de la o poştă iar unii sunt foarte mândri de acest lucru şi nu permit copiilor lor să se căsătorească conform programelor pluri-culturale şi multi-rasiale, de după război. De altfel, nu departe de lacul Leman este un munte căruia toată lumea îi spune *Saxonul*, mai exact *La Omul saxon*. În Europa există o mulţime de munţi în al căror nume intră cuvântul *Mann*, adică om sau bărbat, în germană. Uneori, cuvântul *Mann* este tradus într-o limbă sau alta, devenind *Omul, La Om* sau *Caraiman*.

Îşi oferiră încă un răgaz de tandreţe şi de iubire, apoi Gizela reluă discuţia. Ne putem căsători foarte bine. Îţi vei păstra naţionalitatea germană şi vei găsi foarte uşor de lucru.

-- Nici nu vreau mai mult, spuse Klaus. Mai înainte însă, va trebui să mergi cu mine în Germania, să îmi cunoşti părinţii care şi ei vor fi bucuroşi să îşi cunoască nora.

Spunând acestea, Klaus nu exagera întru nimic, dar înaintea părinţilor se gândea la şefii săi din *Schutzstaffeln*, fără autorizaţia cărora un adevărat *SS* nu se poate căsători. Era prea complicat să explice asta Gizelei şi îşi acordă dreptul de a trece sub tăcere acest lucru, ce nu putea afecta întru nimic viaţa lor comună, care abia începea.

Pentru că se apropia ora zece, deciseră să renunţe la micul dejun şi să înceapă ziua prin a se scălda.

De pe digul portului, Klaus privea cu nesaţ deliciosul târg Djidjelli, portul de export al lemnului de plută, din care se fac tot felul de lucruri, nu numai banalele dopuri etanşe pentru sticlele de vin. În zare, coastele munţilor erau acoperite de stejari-plută sau arbori de Liège, cum spun cei de prin partea locului. Tot admirând şi explicând munţii din jur, Gizela se lansă pe alte şi alte proiecte turistice, gândindu-se că astfel îşi ajută omul care de acum era soţul ei. La şaizeci de kilometri către Tunisia, peninsula Collo merită şi ea să intre în circuitul vostru turistic. Aproape în întregime, ea este acoperită de o veritabilă pădure virgină în care, după spusele Musulmanilor, trăiesc o mulţime de pantere. Mai departe, regiunea dintre Philippeville, Bône şi Constantine este cunoscută pentru băile termale de pe vremea Turcilor, cărora şi acum li se spune turceşti. Este vorba de băi de aburi amenajate în jurul unor izvoare fierbinţi, cel mai cunoscut fiind celebrul Hammam-Meskoutine, unde apa ţâşneşte din pământ la temperatura de 98^0C. Deşi fierbândă, apa aceasta este utilizată pentru irigaţii până la cincizeci de kilometri distanţă, uneori chiar mai mult. Iarna, de pe înălţimile din jur, vedem o nesfârşită reţea de canale aburinde, care fertilizează întreaga regiune. Apoi vin marile platouri de la Batna, Aurès, cheile de la Roufi, trecătoarea roşie de la El Kantara, poartă a deşertului către Biskra, umbra magică a oazelor, liniştea de mormânt a dunelor de nisip, unde nu se aude niciodată musca sau ţânţarul în zbor.

Klaus nu o întrerupse. Fără să piardă unul dintre cuvintele ei, socotea că Lothar von Reipertsloh are perfectă dreptate: Africa este un adevărat drog, de care nimeni nu se vindecă. Nu cumva şi el va fi atins de acest drog. Cât o fi el de căpitan *SS*, rămâne de văzut dacă *SS*-ul este mai tare decât drogul african. Ce se va alege însă de misiunea lui politică şi militară? Ce neajunsuri, ce conflicte ar putea să apară de aici? Va avea oare puterea să le biruie. Era sigur că da, totuşi se îndoia că va putea plăti, fără să clipească, preţul acestui « da ».

La gândul acesta tresări, ba chiar se cutremură. Dintr-o dată descoperi o primă victorie africană asupra lui. Pericolul cel mare nu venea de la Gizela. Dimpotrivă, ea nu putea decât să-l ajute,

să îi uşureze atâtea şi atâtea descoperiri, să îi evite încercările de prisos, erorile şi eşecurile inevitabile într-o astfel de situaţie. Pericolul consta în aceea că nu mai era sigur de justeţea cauzei sale. Faţă de colonialismul colonialiştilor, faţă de proprietarii de dolari, de posesorii şi posedaţii acestei monede blestemate, poziţia şi misiunea sa nu puteau fi decât juste. Civilizaţia albă însă în întregul ei, această creatoare de sclavi şi de mizerii, născătoarea cruciadelor, a proletariatului, a luptei de clasă şi a războaielor nesfârşite, a ambiţiilor nemărturisite şi a deturnării omului de la omenie, această societate pe cale să se sinucidă merită oare sacrificiul lui personal? Pagină cu pagină, geopolitica *Schutzstaffeln* defila prin capul lui. Savanţii *Ahnenerbe* au recunoscut de mult că civilizaţia actuală este o decadenţă, o ruină, un cadavru pe umerii civilizaţiei europene ce şi-a atins punctul culminant la sfârşitul epocii bronzului, epoca lui Homer. Omul adevărat nu trebuie să se lase orbit de înşelătoarele performanţe ştiinţifice şi tehnice contemporane, care nu au nicio valoare câtă vreme sunt mânuite de şi servesc exclusiv proprietarii de dolari ce îşi închipuie că menirea şi misiunea întregului univers este să le umple lor buzunarele şi conturile bancare. Întrucât Nietzsche a avut dreptate în cele prezise despre forţele auto-distrugătoare ale civilizaţiei, ale omului-cantitate, omul-cifră, omul-materie, de ce să îţi rişti viaţa pentru a răsturna o ordine economică şi politică? Aceasta merită într-adevăr să fie răsturnată, dar nu pentru a sfâşia blocusul economic ce sugrumă şi înfometează Germania, nici pentru a edifica o industrie care cu cât va fi mai performantă cu atât va distruge mai repede sufletul german, sufletul omenesc în general. Nu cumva ar fi de dorit emigrarea a douăzeci sau treizeci de milioane de Germani în toate ţările susceptibile de a-i primii? Cu oarecare pricepere şi răbdare, aceştia şi-ar putea găsi locul nu numai în America latină, ci şi în Asia centrală, în Australia, în mai toate coloniile englezeşti, franţuzeşti, portugheze, belgiene sau olandeze? Ori, poate, această perspectivă nu este decât un vis provocat de drogul pe care deja l-am gustat şi de care m-am molipsit? Führerul este înconjurat de oameni pricepuţi, de savanţi şi miniştri competenţi, care au analizat toate posibilităţile.

În ciuda înaltului său nivel de formaţie geopolitică, Klaus nu aflase sau nu reţinuse că, în politică şi nu numai, rareori se întâmplă ca cei mai buni să fie şi cei mai sus, să aibă adică puterea de decizie, să dispună de mijloacele necesare pentru punerea în parctică a celor decise. Fascismul nu poate evita nici el degradarea şi degenerarea demagocică a democraţiei, politicienii nu pot continua să urmeze un scop înlţător în sensul veritabil al cuvântului, decât cu condiţia de a ascunde maselor adevăratul ţel urmărit. Altfel ar fi consideraţi de acestea nişte nebuni periculoşi, buni pentru balamuc. Popoarele suportă mai uşor un Caligula ce şi-a înălţat calul la rangul de consul şi de senator. Popoarele suportă mai uşor un călău cu spoială universitară, ca Lenin, sau unul şi mai setos de sânge precum David-Nijeradze-Iosif-Djugaşvili, cunoscut sub numele de Stalin. Orice popor suportă mai uşor astfel de brute decât un incoruptibil trăznit, fără îndoială, dar incoruptibil, precum Robespierre, fără să mai vorbim de un înţelept ca Marc Aureliu, de un rege filosof ca cel la care se gândea Platon în faimoasa lui *Scrisoare a VII-a*. Klaus ignora însă meschinăria şi loviturile sub centură care traversează întreaga rivalitate politică actuală. El nu ştia că cel mai periculos duşman al unui ambiţios politic nu este adversarul său ideologic ci cei din propriul său partid, care îl depăşesc. În acest joc, aproape totdeauna inferiorul triumfă peste superior, pentru că el este mai viclean, mai trădător, mai demagog, mai hahaleră, mai calculator, mai cifră, mai materie brută, inteligenţă tangentă cu zero. Politica de astăzi îşi bagă nasul în orice domeniu, făcând din acesta ceea ce este ea în esenţa ei, adică o contra-selecţie. Oamenii de valoare mai mică sau mai mare îi găsim la bază, în orice domeniu. Dimpotrivă, în fruntea bucatelor, adică a guvernelor, ministerelor, bisericilor, băncilor, în politică şi în orice alt domeniu găsim negreşit canaliile cele mai desăvârşite şi idioţii în faţa cărora până şi Dumnezeu îşi scoate pălăria.

Ca cei mai mulţi dintre tinerii săi camarazi, Klaus intrase în *Schutzstaffeln* ca într-o religie, ca un templier în cavaleria de odinioară, se dăruise fără nicio umbră de calcul. Această sublimă organizaţie îi procurase răspunsuri noi, corecte, inedite la o mulţime dintre întrebările fundamentale ce frământau tinerimea

de pretutindeni, nu numai cea germană. Aceste răspunsuri însă nu veneau neapărat de la la şefii supremi, incapabili să le furnizeze. Răspunsurile şi în general ideile formidabile care s-au copt în *Schutzstaffeln* veneau de la savanţii capabili, de la gânditorii profunzi, cam naivi în politică, domeniu în care puţini dintre ei se întâmpla să fie consultaţi. În acelaşi fel, ceva mai târziu, savanţii ce ar fi fost capabili să arunce în aer întreaga planetă ori să ajungă pe lună au devenit slugile domestice ale yankeilor de peste ocean sau ale aşa numiţilor comunişti, cărora unii le spun bolşevici.

Cum ar fi putut înţelege astfel de lucruri un tânăr de 23 de ani? Gândurile acestea îl tulburaseră profund pe Klaus, care nu ştia ce să mai creadă. O fi ea Africa un drog, cum i s-a spus, dar în ce constă eroarea din gândurile sale. Îşi aminti de Forster, cumnatul lui Nietzsche, cu interesanta lui tentativă de realizare a acestor gânduri pe pământul Braziliei.

Dintr-o dată însă, gândurile îi fură întrerupte de sărutul Gizelei care, cu toată drăgălăşenia, sublinia drepturile ei de femeie asupra bărbatului cucerit sau de care se lăsase cucerită.

-- Te văd îngrijorat , dragule. Nu uita că grijile tale sunt şi ale mele, după cum ale mele au devenit şi ale tale.

Se aşeză pe chei, lângă Klaus, ambii cu gambele deasupra apei de o limpezime incredibilă.

-- Nici urmă de murdărie în apă, exclamă Gizela. Vântul mătură perfect urmele petrolului ce se consumă în zonă, fără ca ceva să ajungă în Mediterană. Aşa ceva nu se vede la Marsilia, nici măcar la Nisa ori la Monte-Carlo.

O briză abia perceptibilă umplu parcă dintr-o dată atmosfera de curiosul miros de musc amestecat, s-ar zice, cu ulei de măsline râncezit. Mirosul acesta pare atotputernic în toată Algeria, poate în toată Africa de Nord, spuse Klaus mai mult pentru sine, continuând să se gândească la ale sale, cu care nu ar fi vrut să complice viaţa Gizelei. Foarte curios acest miros, sublinie el, cu toată puterea, de data asta. Până şi indigenii miros astfel, inclusiv atunci când sunt curaţi, poate abia ieşiţi de sub duş.

-- Exact. Eşti un bun observator, îl complimentă Gizela. Nici eu nu ştiu de unde vine, dar acest miros suveran este pretutin-

deni. Şti ce spun Musulmanii despre noi? Aceşti *Rumis*, cum ne spun ei nouă, sunt precum cadavrele. Nu au niciun miros. Ceea ce simţim noi, acest miros, pe care îl numim bizar, este pentru ei mirosul vieţii. Nici mai mult, nici mai puţin.

Încercară temperatura apei cu degetele de la picioare. Peştişorii trasau fulgere de argint, algele şi florile sub-marine îşi întindeau antenele şi capilarele în voia curenţilor abia perceptibili.

-- Ne aruncăm?, întrebă Gizela.

-- Ar fi păcat să n-o facem, aprobă Klaus, lăsându-se să cadă în apă. Plonjară într-o undă atât de transparentă încât se temeau să nu atingă fundul, tulburând frumuseţea şi măreţia apei din locul respectiv. Înotau cu ochii larg deschişi, la doi sau trei metri sub nivelul apei, fără să deranjeze nimic, fără să fie deranjaţi de peştişorii ce îşi vedeau de ale lor. Klaus era fascinat de corpul de ondină al Gizelei, ce părea să avanseze şi să evolueze în apă ca prin magie, ca şi cum voinţa îi era suficientă pentru a urca sau coborî, a avansa ori a da înapoi. Figura-i era numai zâmbet, muşchii întregului corp nu trădau nicio mişcare, Gizela părea una cu apa în care evolua cu desăvârşită naturaleţe.

Reveniţi la suprafaţă, priviră soarele în acelaşi timp. Trecuse de amiază.

-- Trebuie să ne întoarcem la hotel. Iată însă câteva colonii de arici de mare, atât pe fundul apei, cât şi pe peretele vertical. Atenţie mare. Vârfurile acelor se rup şi rămân în rana provocată, care se infectează.

Totul se petrecu în linişte, ordine şi înţelegere deplină. Serviră prânzul la hotel, Klaus aprecie friptura de miel cu cimbru şi usturoi, brocoli, piper şi smântână, platoul de brânzeturi, îngheţata. Ajunşi la cafea, Klaus începu iniţierea Gizelei în subtilităţile domestice din familiile nemţeşti.

-- Şti cum se spune în Germania despre cei ce duc o viaţa ca a noastră? Se spune că trăiesc precum Dumnezeu în Franţa, când a luat-o un pic la măsea, cu Sfântul Petrea, cu gând să vadă mai de aproape cum se face că prea-supuşii credincioşi cad atât de uşor la păcat. Încep să înţeleg de unde venea curiozitatea lui Dumnezeu, mai ales, dar şi dorinţa fidelului şi credinciosului Petrea, care-l ducea pe Dumnezeu tot printre femei bătrâne,

suferinde, cam nărăvaşe la copite, nu cumva să se amorezeze Creatorul de propriile lui creaturi. La urma urmei, ce păcat ar fi dacă într-adevăr Dumnezeu n-ar mai putea de dragul nostru, cei de aici, de pe pământ?

-- Care este reacţia Nemţilor de rând faţă de luxul, risipa, indiferenţa şi ignoranţa Francezilor.

-- Depinde. Cu foarte puţina noastră agricultură, aproape că nu avem ţărani. Muncitorii ieşiţi din ucenicie sunt deja specialişti, oameni la locul lor, viitori soţi fideli şi părinţi model. Pentru bogaţi, luxul, risipa şi celelalte se înţeleg de la sine. Cât despre săraci, ei au văzut destule pe vremea Războiului de Treizeci de Ani, a Turcilor, a ultimului război, a foametei din 1931-1932. Ei sunt foarte severi între ei, mult mai severi decât ne place să admitem. Admiră pe magistraţii, ofiţerii şi funcţionarii ce nu acceptă nici un fel de bacşiş sau, dacă o fac, procedează atât de discret încât nici Dumnezeu nu prinde de veste. Cei mai mulţi refuză bacşişul în mod sincer, considerând că acceptarea lui este egală cu dezonoarea. Nemţii detestă bacşişul precum Francezii detestă servilismul. Cu străinii însă, totul e diferit. Sicilienii, Maltezii, Grecii, tăiaţii împrejur şi ceilalţi Orientali dau şi primesc bacşiş, pe care îl consideră printre cele mai interesante aspecte ale vieţii sociale. Voi însă, în Franţa, nu mai vorbesc în colonii, de ce vă lasţi invadaţi de incurabilii amatori de bacşiş?

-- N-aş putea spune. Franţa a devenit un fel de pubelă a Africii, dacă nu a întregii lumi. Francezii onorabili reunosc şi regretă asta, iar aici, în Algeria, este de două ori mai rău.

Pentru a nu plăti a doua noapte la hotel, deciseră să renunţe la siestă şi să se întoarcă încet către Bougie, oprindu-se cînd vor găsi de cuviinţă. În timpul acestor opriri, Klaus remarcă drapelul francez pe toate edificiile publice şi chiar pe multe clădiri private. Ceru explicaţia lui Gizela, iar aceasta nu îi putu răspunde înainte de a se gândi bine… Exact, mi-am amintit, spuse după câtva timp. Astăzi este sărbătoarea Ioanei d'Arc, la care Klaus se arătă surprins:

-- Cum de nu te-ai gândit la asta?

-- Pentru că sărbătoarea naţională franceză este la 14 Iulie.

-- 14 Iulie este sărbătoarea ghilotinei, a inventatorilor terorii şi a tăietorilor de căpăţâni omeneşti. Ioana d'Arc este cu totul altceva. Ea a fost un mare personaj şi continuă să fie o enigmă. Mulţi savanţi germani au făcut pasiune pentru această eroină, al cărei caz nu a fost explicat pe deplin.

-- Va trebui să te obişnuieşti cu asta. Patriotismul Francezilor este un fel de lasă-mă să te las.

-- Nu este vorba numai de patriotism. Prea vă neglijaţi marile personaje, oamenii de seamă. În Germania, Gobineau, Lapouge, René Guénon sau Rodin îşi au marii lor admiratori. Pentru noi, Guy de Maupassant este este unul dintre cele mai mari genii ale vremii sale, mare scriitor, psiholog şi iraţionalist, un om care a spus multe lucruri în toate aceste domenii. Voi admiraţi nu pe cei ce au ceva de spus, ci pe şarlatanii care au multe de ascuns şi nimic de spus. Nu reuşesc să vă înţeleg.

Ajunşi la El Kseur, îşi spuseră la revedere. Gizela îi recomandă lui Klaus cele mai frumoase drumeaguri din zonă, adăugând că i-ar place să îi arate personal tot ce merita să fie văzut. Aveau de petrecut trei zile fără să se vadă, iar asta îi neliniştea pe amândoi. Şi unul, şi celălalt se gândea că că n-o să-i stea mintea la ce va trebui să facă.

Gizela, în ce o priveşte, nu îşi putea ascunde fericirea de care fusese cuprinsă. În prima recreaţie, copiii făcură horă în jurul ei cântând ceva în bună măsură de neînţeles pentru ea, care nu ştia din kabilă decât cuvintele cele mai uzuale. Copiii însă cântau de zor, învârteau hora în stânga şi în dreapta, iar ea nu înţelegea mare lucru afară de Mamzel Bontemos. Nu era nimic rău în cântecul copiilor ce îşi iubeau învăţătoarea, bucuroşi că aceasta iubeşte şi ea. Cum aflaseră, ce aflaseră aceşti copii ? La această întrebare nu exista decât un singur răspuns : telefonul arab !

Klaus sună la consulat şi află că îl aşteaptă corespondenţă din Germania. Pentru a nu risca vreo întârziere sau indiscreţia cuiva, anunţă că va veni personal. A doua zi, până-n zori, o luă către Alger, prin El Kseur, Yakouren, Azazga şi Titi-Ouzou. Deşi grăbit, nu s-a putut împiedica să facă o escală în mijlocul pădurii, constatând mulţimea diverselor esenţe de copaci europeni : stejar, mesteacăn, fag şi alţi copaci, unul mai mare şi mai

frumos ca altul. Răcorindu-se la un izvor foarte pur, la marginea drumului, când să plece avu surpriza să vadă calea blocată de o impunătoare turmă de mistreți, mici şi mari, ce veneau liniştiți în calea sa. Sări pe motocicletă şi abandonă şoseaua pe seama animalelor, masculul din fruntea lor, cu labele din faţă foarte înalte, cântărind mult peste suta de kilograme. Zece minute mai târziu reveni la şosea, încrucişă o camionetă şi deduse că turma s-a refugiat printre copaci. Fără îndoială, în Algeria se putea găsi orice şi din abundenţă. Îşi zise că, înainte de a-şi oferi un purceluş mistreţ, trebuie să se intereseze de formalităţile vânătoreşti.

Ajunse la consulat către patru după-amiază, îşi luă corespondenţa şi se duse în parcul Sfântul Rafael, să o citească în linişte. Înţelese repede, printre noutăţile banale, ceea ce era de înţeles : războiul ar putea izbucni chiar toamna asta. În consecinţă, trebuia acţionat rapid, cu oameni siguri. Corespondenţa următoare avea să-i aducă acte franţuzeşti, pe care nu va trebui să le aibă asupra lui decât în ziua când va fi obligat, pentru a putea părăsi Algeria, în caz de război cu Franţa. Noutăţile astea îl tulburară profund. Nu cumva « marea sinucidere » îi va face praf fericirea personal? Nnu cumva ambiţiile politicienilor vor ucide alte şi alte milioane de oameni, ca în războiul trecut? Simţea în el o voce, pe care ar fi vrut să o reducă la tăcere, dar care era mai puternică decât voinţa sa. Vocea din el blestema toţi politicienii lumii, capitalişti şi socialişti, democraţi, dictatori, de stânga, de dreapta, creştini-sociali, democrat-creştini, toţi o apă şi-un pământ. Pentru prima dată înţelegea că în fruntea popoarelor nu stă elita acestora ci ciurucurile lor, o bandă de impostori, o mafie, ba chiar mai multe! Chiar dacă este inevitabil, războiul nu trebuie grăbit. Timpul, oare, nu lucrează pentru Germania? Nu cumva e mai bine să lăsăm putregaiul să avanseze, să lăsăm degenraţilor răgazul necesar pentru a crăpa de propriile lor vicii, de neantul cuibărit până în ultima dintre celulele lor. Degenerarea culturală, crizele economice, bovinizarea omenirii vor sfârşi prin a-şi face efectele previzibile, indiferent că acestea se vor dovedi reversibile sau ireversibile.

Îi telefonă lui Lothar, invitându-l, cu soţia, să cineze unde vor găsi de cuviinţă. Îi răspunse Eliza, care nu refuză ideea cinei

în comun ci spuse că asta s-ar petrece de minune chiar la ei acasă. Câteva minute mai târziu era deja în cartierul « Climat francez » şi opri motocicleta în poarta prietenilor săi. Cu cei doi metri ai săi, Lothar von Reipertsloh avea o bună jumătate de craniu peste Klaus. Iată-te bronzat ca un vechi legionar. Curând vei semăna mai repede cu Berberii, decât cu Germanii.

Ceru permisiunea de a face un duş, căci o bună parte din bronzajul său era praf şi nisip. Apărătoarea de cauciuc a ochelarilor de motociclist desenase două cercuri bizare în jurul ochilor. Semăn cu o bufniţă, îşi zise el. Nu trebuie să mă prezint aşa în faţa Gizelei.

Din una în alta, ajunseră sau mai degrabă reveniră la subiectul ce îi interesa pe toţi: ce mai e prin Germania, ce se petrece în Europa, cum e cu războiul. Eliza era fermecată de ce văzuse în Germania, dar Lothar nu ieşea din rezerva obişnuită. Nu critic pe nimeni şi nimic, dar nu-mi place excitaţia excesivă, vizibilă peste tot. Avem de-a face cu adversari desăvârşiţi în arta de a aştepta, de a lăsa totul să se coacă, de a exploata astfel cele mai mici erori care nu pot să nu intervină. *Wait and see*, spun Englezii, iar Ruşii sunt cei mai buni jucători de şah din lume. Pe lângă ei, noi suntem copilandri pierduţi în politica adulţilor.

--Aveţi cumva impresia că tensiunea creşte în Europa? – întrebă Klaus ce încerca să-şi confirme ori să rectifice ştirile deduse din corespondenţa despre care nu voia să vorbească.

-- Nu ştiu ce să spun, îmi lipsesc elementele de comparaţie. Pentru cine vine din Africa, Europa a fost totreauna surexcitată.

Asta nu-l avansa prea mult pe Klaus. După cină făcu o lungă scrisoare, care i-a luat peste două ore, căci trebuia înserat în text un anumit cod, digresiuni suspecte, paranteze sau vorbe în vânt.

Ceru permisiunea de a veni cu Gizela, adăugând că ea ar putea face anumite servicii. Totuşi, îşi reproşa că o amestecă în chestiunile lui de serviciu, fără să avanseze o iotă în sensul ce constituia adevăratul motiv: obţinerea permisiunii de a se căsători cu ea. Cum ar fi putut face altfel? Desigur, ar fi putut convinge pe Gizela, i-ar fi putut explica de-a fir a păr ce-i cu *Schutzstaffeln*, dar asta cerea timp, care îi lipsea. Cum să-i explic că aceşti oameni, despre care nu ştie nimic, sunt cei mai buni şi

mai minunaţi Europeni care au trăit vreodată pe continentul nostru, în actualul ciclu istoric.

Către miezul nopţii se despărţii de prietenii săi, căci ar fi vrut să se pună pe roţi în chiar zorii zilei următoare. Nu voia să întârzie la Alger, cu nimicurile ce se ivesc negreşit într-un mare oraş. Dimineaţă făcu un ocol pentru a depune scrisoarea în cutia poştală a consulatului. Înainte de a o introduce, avu o ezitare. În ochii şefilor, cererea lui nu va face oare o impresie bizară? Nu cumva vor crede că este un imprudent cam trăznit? Îndată însă totul se clarifică şi orice urmă de îndoială îi dispăru din spirit. Este adevărat, Gizela era foarte frumoasă, dar ea nu era prima frumuseţe ce îi ieşise în cale şi nu va rămâne nici ultima. Cunoscuse destule fete frumoase în Germania. Fără îndoială, elanul ce-l aruncase în braţele Gizelei îşi avea rădăcinile dincolo de ceea ce muritorii de rând numesc iubire sau dragoste. Fiu al unui muncitor metalurgist din Munchen, nu-i plăcuse niciodată oraşul şi nu se simţise la largul lui decât la bunici, ţărani din munţii Oberstdorf, cu căsuţa plină de tot ce trebuie, oameni la locul lor, ce mergeau duminica la biserică, după care sorbeau pe îndelete o bere în cafeneaua de peste drum. Apoi reîncepeau o nouă săptămână şi tot aşa, generaţie după generaţie.

Pasiunea lui de copil fusese westernul, filmele americane cu orizonturi imense, adulţi infantili ce-şi fură vacile între ei, Pieile Roşii, mulţimea triburilor getbegetnice, invadate şi exterminate, în câteva generaţii de creştino-democraţii şi ceilalalţi dătători de lecţii de sfinţenie biblică, succesori, imitatori, continuatori şi moştenitori ai apostolilor. Apoi a venit tinereţea hitleristă, în cadrul căreia a devenit rapid şeful districtului său. Germania nu era însă Far-Westul american, aşa că a acceptat cu entuziasm misiunea actuală, în Africa. Gizela e întâlnirea ce ar putea face din evaziunea lui provizorie una definitivă. Îşi aminti scena de pe şoseaua din vârful munţilor, lângă Michelet, când Gizela îi explicase că părăsise Lyonul şi văile Savoiei, unde industria desfigurase şi otrăvise până şi ultimul fir de iarbă, ultimul centimetru cub de atmosferă. Turist non-conformist, departe de circuitul făcător de dolari, atrăsese simpatia Gizelei, apoi şi-au

căzut de gât, unul altuia. Elanul ce l-a aruncat în braţele ei nu era doar simpatie, ori iubire ci impulsul profund şi entuziast către propria-i împlinire omenească, chiar supra-omenească.

Abia acum înţelegea ce s-a petrecut, creşterea sufletească prin care au trecut amândoi, fiecare ajutându-l pe celălalt să se ridice deasupra zgurei, a freamătului acestei epoci. Iubea această fată splendidă, o iubea nu numai pentru rara ei frumuseţe ci mai ales pentru sufletul ei virgin, pentru intransigenţa şi sensibilitatea ce făceau din ea o fiinţă de excepţie. Totuşi, pentru nimic în lume nu va trăda cauza poporului său. Copilăria lui se confundă cu suferinţele de după război, cu obrăznicia învingătorilor, lacrimele, regretul şi nostalgia generaţiei părinţilor şi bunicilor lui, într-o vreme când foametea era mult mai mare la Berlin sau în Ruhr, decât în Bavaria, care totdeauna a fost mai aproape de inima şi graţia zeilor. Nu-şi poate trăda poporul, nu se poate comporta ca un laş, viaţa unui om întreg nu se poate confunda cu niciun fel de egoism, cu mântuirea mincinoasă vânturată de toate bisericile, cu preţuri pentru toate buzunarele. El nu poate decât să câştige sau să piară odată cu poporul lui. Pentru un om deplin şi responsabil, viaţa nu poate alt sens. A pierii în mijlocul poporului tău înseamnă a te împlinii, a da sens vieţii, a arunca sămânţa încarnării viitoare. A te salva de unul singur sau cu grupul restrîns al familiei, înseamnă a te rata, a arunca sămânţa vieţii în piatră seacă.

Deplin conştient de realitatea situaţiei, sfârşi prin a lăsa scrisoarea să cadă în cutia poştală a consulatului. Apoi reluă drumul spre Bougie prin Bouira şi valea Soummam, fără să se oprească la Akbou, ceea ce ar fi putut atrage atenţia. Nu se putu împiedica să constate absurditatea şi nebunia lumii: sunt perfect în regulă, nu am niciun motiv să mă tem de poliţia franceză, totuşi trebuie să fiu prudent, să îmi iau anumite precauţiuni. Trase la hotelul indicat de Gizela. Avea aproape toată ziua la dispoziţie dar îşi zise că e mai bine să lase pe mâine explorarea falezelor capului Carbon. Se plimbă prin oraş, observă oamenii şi locurile, notă câteva diferenţe faţă de Alger. Străzile erau mai puţin animate, oamenii vorbeau şi gesticulau mai puţin. Femeile erau şi mai diferite. Îmbrăcate cu pantaloni de diverse modele,

cu corsaje şi rochii viu colorate, fără voal, ele păreau vesele şi priveau ceeace le interesa fără să fie deloc provocante. Pielea, părul, ochii, mai ales, erau mult mai deschişi decât ai Algerienilor, Klaus fiind convins că tipul lor este arian, poate polonez, în niciun caz african. Nu poate fi vorba decât de sânge vandal, îşi spuse el. Ceea ce l-a surprins şi mai mult a fost calmul, delicateţea, fineţea şi amabilitatea din vocea bărbaţilor ce nu aminteau întru nimic vocile aspre şi ţipătoare de pe străzile Algerului. Kabilii erau bărbaţi stăpâni pe ei înşişi, cu o suavitate caracteristică, ce nu amintea întru nimic faima de războinici împliniţi, de care totuşi se bucurau. Klaus se simţea foarte bine, atât de bine că ar fi fost gata să-şi petreacă mai toată viaţa aici, în această ţară, cu certitudinea fermă că va fi pe deplin fericit. Asta îmi trebuie. De ce n-aş face din misiunea mea de acoperire una adevărată? Studiul fictiv al unui circuit turistic pentru sindicatul « Forţa prin bucurie » poate foarte bine să fie unul real. Ar putea aranja ca proprii lui părinţi să facă o astfel de excursie, iar ei ar fi fericiţi să vadă paradisul în care le trăieşte copilul. Totuşi, zâmbetul ce-i lumină faţa arătă că nu e dispus să salte utopiile până la nori, nici să ridice castele în Spania…

Gizela sosi la cinci şi jumătate. Hotelul era perfect întreţinut, întreg personalul fiind francez. Deciseră să dea şi Europenilor o şansă în afaceri, rămânând pe loc peste noapte. Fost legionar, patronul le prepară un ceai de mentă ca la carte, cu întreaga lui savoare, ceea ce fu absolut nou pentru Klaus.

Ziua trecu în plimbări pe falezele roşii de la capul Carbon, ascensiunea la Vârful Maimuţelor, obiectiv turistic la fel de frumos ca golfurile Rio, Along sau Rufisque. Tinerii logodnici, cum îşi ziceau ei înşişi, dejunară într-un restaurant cuibărit în colţul cel mai ascuns al unei faleze, între smochini parfumaţi şi cascade de buganvileea. Între timp, decizia lor devenise definitivă. Înainte de 14 iulie vor merge împreună în Germania, se vor căsători acolo şi se vor întoarce să trăiască la Bordj Arreghi.

Lucrurile se petrecură exact aşa cum planificaseră. Klaus o prezentă pe Gizela şefilor lui, care îi admirară puritatea rasială şi nu văzură decât avantaje în proiectele tinerilor logodnici. Chestiunea celor zece mii de familii saxone, deportate în Savoia, de

Carol cel Mare, interesă în mod deosebit anturajul *Schutzstaffeln* al lui Klaus. Părinţii lui Klaus o adoptară pe Gizela de cum o văzură, regretând că aceasta nu vorbeşte germana. Va trebui să se descurce deja în germană, înainte de a vă întoarce în Algeria, spuse mama lui Klaus. Gizela nu spuse nimic despre reacţia puţin entuziastă a părinţilor ei, ce nu vedeau cu ochi buni căsătoria ei cu un German, tocmai acum, când se vorbea aproape numai de război. Toată viaţa ai făcut numai nebunii, îi spusese mama ei. Una în plus sau în minus nu schimbă totalul. Îţi dorim casă de piatră, adăugă tatăl ei, dar dacă acest Neamţ necunoscut te lasă baltă, nu veni aici să îţi verşi lacrimile.

Luna de miere fu umbrită de războiul ce sta să izbucnească şi care a fost evitat, în ultimul moment, prin acordul de Munchen. Tinerii se întorseseră, în Kabilia, imediat după celebrarea căsătoriei, Klaus fiind adoptat de întregul sat cu o sinceritate dezarmantă.

*

* *

Emil şi Concita ajunseră la Alger către sfârşitul lui septembrie, cu o săptămână înainte de deschiderea anului şcolar. Închiriară un apartament spaţios într-o vilă mai veche, nu departe de o minusculă moschee şi de închisoarea Barberousse, la răscrucea urcuşului către Kasbah şi strada ce venea dinspre Bab-el-Oued.

Sâmbătă seara, pe 28 octombrie, tânărul cuplu cină la restaurantul din pescărie. Ziua întreagă fusese sufocantă din cauza lui *Sirocco*, vântul cald şi sec din Sahara de sud-est, generator de ciclonuri tropicale minuscule, capabile să ridice nori de praf la înălţimea celor mai înalte clădiri şi să electrizeze atmosfera, ceea ce deranja nu numai oamenii ci şi animalele – ovine, bovine, măgari ce-şi exprimă groaza şi disperarea pe limba lor. După o seară plăcută şi îndelungă, pe terasa restaurantului, tânăra familie o luă spre casă pe urcuşul din lungul marii moschei, bucu-

rându-se că nu au de traversat curtea kasbahului (cetatea medievală în josul căreia locuiau de o lună bună) lucru inevitabil venind din direcţia opusă. Concita urca panta cu o mână pe umărul lui Emil, având pe cap o eşarfă în roşu şi negru, după moda spaniolă. Nu mai aveau până la ei decât în jur de o sută de metri, când o mână traversă gratiile unei ferestre şi smulse rapid eşearfa Concitei. Apoi, o voce feminină strigă: « Dacă-mi dai cinci franci, ţi-o dau înapoi ». Furios, Emil răspunse strângând din dinţi: Dă îmediat eşarfa, altfel chem poliţia. Vocea unui bărbat îl trezi la realitatea unui cartier Algerian. « Cum? Îţi arde de puliţie. Suntem în ţara noastră ». Alţi doi Arabi apărură ca din pământ, fiecare cu briciul în mână, Arabi dintr-un trib despre care auzise, scandalagii şi bătăuşi vestiţi, specializaţi în a spăla putina înainte de sosirea « puliţiei », cum spun ei. La Saint-Etienne, chiar în cartierul lui, cunoscuse câţiva Arabi din acest trib, ba chiar se bătuse de zeci de ori cu ei. Îi ştia nervoşi, mai rapizi ca fulgerul. Măsură imediat gravitatea pericolului. Era singur, fără arme, contra celor trei cuţitari Arabi. Avea avantajul că se găsea în susul străzii foarte în pantă, fiind, de altfel, mai înalt cu cel puţin 15 centimetri decât cei trei agresori. Pe când pivota pe jumătate la dreapta, cu mâna stângă, rapidă ca limba de şarpe, administră primului adversar o directă între ochi, apoi, în demi-turul de schimb, pe piciorul drept, trase un şut, cu stângul, în al doilea, exact în punctul bărbătesc cel mai sensibil. În cădere, la pământ, ambii reuşiră să se taie cu propriile lor brice. Totul se petrecuse într-o secundă. Atunci o prinse de păr pe hoţoaica ce-şi lipise capul de grilajul ferestrei şi îi strigă cu o voce de tunet: dă înapoi eşarfa, altfel îţi zmulg părul din rădăcini. Arăboaica se execută, urlând ca o sălbăticiune rănită de moarte. Toate ferestrele, porţile şi uşile se deschiseră, Emil şi Concita nu mai puteau pleca, strada fiind blocată de ambele părţi. Cei doi se simţeau pierduţi, poliţia fiind incapabilă să recupereze cadavrele celor ucişi în kasbah şi împrejurimi. Chiar atunci izbucni o altă încăierare, zece sau doisprezece metri în susul Concitei şi ai lui Emil. Înainte să priceapă despre ce este vorba, răsunară două lovituri ca de gong şi trei siluete zburară pe deasupra celorlalţi, înainte de a se zdrobi pe caldarâmul

inegal al străzii. Asta declanşă o avalanşă de « nadinn babek » (fiu de curvă) şi un veritabil la pământ cu toţii, printre Arabii ce o luară la fugă, foarte eroic. Unul dintre ei alunecă în balta rezultată din uşurarea forţată a celui ce fusese lovit de Emil, exact unde trebuia. În cădere, acesta lovi cu capul bordura ce ar fi fracturat craniul unui European. El însă se sculă şi o şterse, urlând ca din gură de şarpe. Strada se goli la fel de repede precum se umpluse. Rămăseseră două siluete: aceea aunui uriaş cu părul alb şi a unui solid zdrahon blond, ce părea totuşi mic, deşi era mai înalt ca Emil. Dincolo de ei, Emil şi Concita văzură două femei. Uriaşul de prezentă: « Georges Brand. Nu cumva sunteţi rănit? »

-- Nu, dar vă datorăm mai mult decât viaţa.

-- Asta-i nimic. E normal. Data viitoare voi rămâne eu dator.

Klaus şi Emil se prezentară şi ei, apoi fu rândul doamnelor, Concita, Eliza şi Gizela, care se apropiaseră de grup.

Emil preciză: locuim foarte aproape de aici. Faceţi-ne onoarea de a servi un pahar la noi.

A doua zi era dumunică, nimeni nu avea ceva special de făcut. Toată lumea acceptă cu plăcere, apoi, în jurul unui pahar de *Tarragone*, comentară evenimentul. Foarte curios, spuse Emil, subliniind că trăise printre Arabi, în cartierul mineresc din Saint-Etienne. Pe câte ştiu, ei nu-şi atacă niciodată vecinii.

-- Da, dar femeile nu ies decât foarte rar, apoi era noapte, explică Eliza, ca mai veche printre Arabi.

O simpatie spontană se manifestă imediat între Klaus şi Emil, care era cu cinci ani mai tânăr, o diferenţă bine atenuată de sângele rece şi decizia acestuia, care îi permisese să facă faţă primului grup de trei cuţitari. Klaus văzuse totul, în vreme ce Concita îşi pusese mâinile la ochi. Ai fost foarte abil, spuse Klaus. Priveam de departe. Nu puteam interveni fără să riscăm ca aceştia să arunce un cuţit în piept sau în gât…

-- Dar voi cum aţi făcut de i-aţi aruncat pe cei trei iezişori, ca de la ţâţa căpriţei?

-- Foarte simplu… Câteva figuri de luptă corp la corp. Klaus îşi muşcă buzele, temându-se să spună mai mult. La vremea

respectivă, lupta corp la corp sau *close-combat* era rezervată numai spionilor de oarecare anvergură.

Sporovăiră până către ziuă. Fără să se gândească prea mult, Emil credea că are de-a face cu exilaţi politici, ca Hartmannii, din Saint-Etienne, şi îşi prezentă cam imprudent ideile: « Nu sunt colonialist, departe de mine, dar Nord-Africanii sunt cea mai mizerabilă rasă de pe pământ. Prefer negri, de o sută de ori. Ştiţi cum îi numim noi, în cartierul minier şi muncitoresc din Saint-Etienne. Într-un fel cam vulgar, dar care spune ce trebuie: îi numim cavalerii briciului şi ai şuturilor în coa…». Apoi îşi dădu seama că s-a lăsat antrenat într-o comportare la care nu ar fi recurs într-o ciocnire cu Europeni. Directa în ochi fusese de fapt « furculiţă în ochi », iar şutul fulgerător în părţile sensibile este o lovitură pe care gentlemenii nu şi-o dau niciodată între ei.

Tânărul *Schutzstaffeln* temperă punctul de vedere anarho-socialistului: « Africa de Nord este un mosaic de popoare, între care găsim şi foarte rele şi foarte bune. Cei ce au rămas corecţi, în acest mediu, sunt foarte merituoşi. Există şi din aceştia. Locuim într-un sat din Kabilia, unde soţia mea este învăţătoare. Oamenii de acolo sunt de o corectitudine, onestitate şi dreptate pe care mi-ar place s-o găsesc şi în Germania. Va trebui să treceţi pe la noi, în vacanţă. Acolo nu ne vedem cu niciun European. Uneori, chiar ne lipseşte asta ».

Se despărţiră după unu noaptea, nu înainte de a-şi fi promis să se revadă. Emil şi Concita urmau să meargă la Bordj Arreghi, pe timpul vacanţei de Crăciun. O profundă simpatie unea cele două familii. Gizela şi Concita se mirosiseră reciproc, fiecare fiind sigură că cealaltă este la fel de greu de dat pe brazdă ca ea însăşi. Înainte de a se despărţi, schimbară adresele şi se sărutară ca două surori.

Către jumătatea lui noiembrie, soţii Laporte primiră o lungă scrisoare şi câteva vederi din golful Bougie şi Djurdjura înzăpezită. Bineînţeles, erau rugaţi să nu ezite a face vizita promisă. Dacă va fi nevoie, Gizela propunea să vină special după ei, cu bătrâna ei Hotchkiss.

În ziua hotărîtă, cei doi Laporte luară trenul până la Tizi-Ouzou, unde Klaus i-a aşteptat cu maşina. Deşi la 23 decembrie

ziua este foarte scurtă, beneficiară de un strălucit apus de soare şi de un cer verde foarte net, ceea ce se întîmplă în fiecare din zilele de iarnă fără ploaie sau ninsoare. Creasta Djurdjura era complet înzăpezită. Vizita era programată să dureze opt zile, perioadă de plăcere pentru toţi patru. Klaus îi anunţă pe cei doi Laporte că a doua zi, pe 24 decembrie, este o mare sărbătoare în sat, un Moş-Ajun într-un sat de Kabili musulmani. Gizela cu ajutoarele ei pregătea *méchoui* pentru toată lumea, adică miel la rotisor, pe foc de lemn de măslin, totul în onoarea lui Sidi Issa, cum îl numesc Musulmanii algerieni pe Isus. Klaus le explică bucuria de a avea prieteni printre Kabilii musulmani, care sunt oameni formidabili şi dintr-o bucată, niciunul nefiind mai musulman decât Mahomed, după cum nici ei nu erau mai creştini decât papa de la Roma. Kabilii, încheie Klaus, înţeleg perfect limbajul şi sentimentele unui om de onoare, pe care înţelepţii lor îl acceptă imediat, cu toată corectitudinea, simplitatea şi prietenia celor mai vrednici dintre europeni.

Ajuns în sat, Hotchkissul intră domol, pentru că viteza este resimţită ca agresivă. Noii sosiţi fură salutaţi cu o gravitate zâmbitoare. Emil şi Concita remarcară predilecţia femeilor şi a fetelor pentru culorile luminoase, tonurile clade, aurite pe fond brun, portocaliu sau verde-gălbui. Tipul bărbătesc contrasta foarte curios cu cel femeiesc: bărbaţii erau solizi, uscaţi, osoşi, femeile relativ mignone, grăsuţe, cu obraji ce aminteau păpuşile ţăranilor ruşi. Bărbaţii purtau un soi de iţari sau chiar pantaloni europeni şi veste cam trecute, peste care unii adăugau un fel de şorţ, uzat şi el. Cât priveşte coafura şi căciula, toate tipurile din Africa de Nord îşi dădeau mâna într-un singur sat: fes, turban, bască, bentiţă în jurul capului, bărbaţii tunşi scurt iar femeile cu păr lung şi bogat, împletit în codiţe sau strâns în coc, deasupra capului. Bărbaţi sau femei, ţinuta tuturor era fermă dar lentă, gândită parcă, verticală, mândră.

Invitaţii pătrunseră în apartamentul de funcţiune al Gizelei, trei camere cu băcătărie, sufragerie, cămară şi alte dependinţe, unde stăpâna casei şi câteva localnice erau în plină acţiune culinară. Gizela sărută cu drag pe Concita şi Emil, spunându-le că se vor tutui de la bun început, ca nişte prieteni vechi, ce s-au

cunoscut cu ocazia unei lupte scurte, pe viaţă şe pe moarte, care s-a terminat cu bine. Ar fi păcat să nu ne spunem pe nume decât după ce vom îmbătrâni, ca şi cum, pentru asta, întâi trebuie să ajungem mai mult sau mai puţin neputincioşi.

Serviră cuscus bine stropit cu fiertură de miel, apoi făcură o plimbare prin sat. Aici nu avem de ce să ne temem, spuse Klaus. Satele kabile nu pot fi confundate cu un Kasbah sau altul. În ciuda înserării ce se apropia şi a celor câteva grade sub zero, numeroase grupuri de Kabili erau în plină stradă, cum se întâmplă duminica, la anumite ore, în satele europene. Un tânăr ţăran, foarte chipeş sub turban, scotea o sfâşietoare melancolie din flautul său. Petrecerile de acest fel se prelungesc în Spania până târziu în noapte, remarcă Concita, dar melodiile noastre sunt ceva mai vesele. Klaus îi răspunse, cu oarecare întârziere, de parcă mai întîi cântărise ce avea de spus: « oamenii ăştia sunt mai veseli decât noi, fără să fugă însă de tristeţe, când aceasta se prezintă, liberându-se apoi, de ea exprimând-o, sublimând-o prin cântec. Şi noi ne cântăm tristeţea dar credem că refulând-o am terminat cu ea, înecând-o în superficialitate şi excitaţie. De fapt greşim, tristeţea se încrustează astfel în noi, degenerând în proastă dispoziţie, dezgust de viaţă şi chiar ură. Doar cei ce ştiu plânge fără un motiv imediat ştiu să fie şi veseli, tot fără motiv aparent, în orice moment al vieţii. Pentru ei, viaţa însăşi este un motiv de veselie, inclusiv când moare unul dintre ei, mai ales dacă moartea intervine după o viaţă împlinită, pe toate planurile şi din perspectiva tuturor datoriilor unui om responsabil ». Ceilalţi ascultară cu admiraţie profunzimea gândirii Neamţului Gizelei, care tot timpul îşi alinta soţul cu Neamţul meu în sus, Neamţul meu în jos şi aşa mai departe. De data asta, mâna Gizelei apăsă ceva mai tare braţul soţului, făcându-l să simtă tandreţea trezită în ea de cuvintele lui.

Emil nu se putu împiedica să-şi zică, în sinea lui, că a căzut pe un alt gen de Gaetano. Efectiv, exilaţii par să fie oameni foarte remarcabili, de parcă omenia s-a născut în exil. Cu de la el putere, Emil văzuse în Klaus un exilat, ca şi Gaetano, eroare pe care avea să o corecteze curând.

A doua zi, cei doi bărbaţi ieşiră împreună, pe când femeile îşi făceau de lucru prin casă. Emil îi spuse lui Klaus că studiază germana la Universitatea din Alger şi că doreşte să ajungă profesor de germană. Vorbiră un pic în germană, cu care ocazie Emil constată cât de puţin se învaţă la orice universitate europeană. Termenul de « european » nu era exagerat pentru Alger, din moment ce, la vremea respectivă întreaga Algerie era considerată un department francez, un fel de judeţ, cum s-ar spune în română. Mi-ar place să vorbesc germana, cum vorbeşti tu franceza. Eşti de mult în Franţa, Klaus – adică în Algeria, căci pentru noi Algeria de după război a devenit o a doua Franţă.

-- Nu chiar, am ajuns aici abia la jumătatea lui aprilie.

-- Înseamnă că ştiai franţuzeşte înainte de a părăsi Germania.

-- Da, ştiam ceva, dar aici am făcut mari progrese.

-- La Saint-Etienne am cunoscut câţiva exilaţi din Germania. Când au ajuns la noi, abia rupeau câteva cuvinte pe franţuzeşte, dar într-un an au ajuns capabili să se descurce în orice discuţie şi chiar să ţină conferinţe, pe o problemă sau alta.

-- Am impresia că tu mă consideri un exilat, Emil. Eu nu sunt exilat, ci în călătorie de studii. Pregătesc o teză despre arta musulmană din Africa de Nord.

-- Totuşi, te-ai putut căsătorii cu Gizela?

-- Bineînţeles. Ne-am căsătorit chiar în Germania.

Lui Emil nu-i venea să creadă. Aşadar în Germania hitleristă, pe care presa o descria ca foarte xenofobă, orice German se putea căsători cu o Franţuzoaică. Există aici un « ceva » pe care nu-l înţeleg, îşi spuse Emil, un « ceva » care trebuie lămurit. Până atunci, nu strică să fiu prudent. Te pomeneşti că am de-a face chiar cu un hitlerist. Aşa ceva nu-i posibil, îşi zise el. Nimeni dintre noi n-a vorbit mai frumos despre Kabili, popor nord-african confundat de Francezi cu Arabii şi chiar cu Negrii. Hitleriştii însă sunt rasişti, toată lumea ştie asta.

Merseră o bucată de drum în tăcere, Klaus ferindu-se să o tulbure, ghicind ce se petrece în sufletul tânărului Francez. De altfel, acesta avu dintr-o dată o bănuială ce-l puse pe gânduri: Klaus era un foarte periculos bătăuş, posesor al unei tehnici de luptă şi cunoscător al unor figuri din cele mai eficace. Să fie oare

hitlerist?… Imposibil, îşi zise tot el. Nu-i nimic de spionat la Djudjura, care nu are nici măcar un muzeu militar.

Sucind şi răsucind totul pe toate părţile, reînnodă discuţia:

-- Vă veţi întoarce în Germania?

-- Gizela nu ar putea trăi într-un oraş. Pentru ea, viaţa nu se confundă cu a aştepta să-ţi vină apa la robinet, a cumpăra din marile suprafeţe comerciale şi a locui în puşcăriile supra-etajate numite blocuri de locuinţe. Din punctul ăsta de vedere, ea este precum Concita. Nici eu nu aş vrea să plec de aici. Visul meu ar fi să îmi găsesc un serviciu potrivit şi să îmi petrec toată viaţa cu Gizela, într-o casă plină de copii crescuţi la fel de liberi ca cei ai Kabililor. Nu-i exclus însă ca una dintre cele mai teribile curse ale vieţii să se opună împlinirii acestui vis.

-- Ce anume v-ar putea împiedica să vă realizaţi dorinţa de a vă trăi viaţa aşa cum credeţi că este bine, aşa cum v-ar place.

-- Războiul care este posibil, războiul ce bate la uşile atâtor oameni din Europa, şi nu numai.

-- Fiind căsătorit cu o Franţuzoaică, vă puteţi naturaliza imediat.

-- La ce bun? Pentru a mă bate contra poporului meu? Nu sunt sigur că poţi înţelege aşa ceva, dar în niciun caz nu aş face asta. Sunt fiu de muncitor. Tatăl meu a fost metalurgist în Munchen. Nu ai idee din ce coşmar ne-a scos Hitler pe toţi, pe toţi Germanii. Şase milioane de şomeri, inflaţie, supă de urzici fără unt, de trei ori pe săptămână. Voi, Francezii, aveţi o ţară capabilă să vă hrănească, aveţi atâtea altele, fără să mai vorbim de coloniile ce depăşesc de zeci de ori suprafaţa şi bogăţiile ţării voastre. De aceea, pentru voi, patria nu înseamnă aproape nimic. Cine a cunoscut însă mizeria în mijlocul poporului său, rămâne cu acesta chiar dacă trebuie să moară.

-- Îţi faci iluzii în ce priveşte bogăţiile Franţei, ce nu poate fi confundată cu Algeria. Şi eu sunt fiu de muncitor, ba chiar orfan de tată la zece ani. La 15 ani îmi câştigam viaţa singur şi mi-am trecut examenele şcolare întreţinându-mă cu munca mea.

-- Asta dovedeşte că sunteţi o ţară bogată. În Germania nu ai fi putut face asta, pentru că acolo nu ai fi găsit de lucru. Şti de ce suntem în această situaţie? Pentru că ţările colonialiste au

acaparat întreaga planetă, din care cauză noi nu putem vinde produsele industriei noastre, deci nu ne putem cumpăra hrana de care avem nevoie. Asta înseamnă lipsa spaţiului vital. Nu este vorba de o teorie filosofică sau economică.

-- Ştiu toate astea. Exilaţii pe care îi cunosc spun aceleaşi lucruri. Uneori mă întreb ce au contra lui Hitler.

-- Situaţia este evidentă. Nimeni nu poate spune că nu înţelege despre ce este vorba, deşi guvernele francez şi englez au avut cinismul să voteze sancţiuni contra Italiei, când aceasta a îndrăznit să cucerească Etiopia. În 1918, aceleaşi două guverne ne-au răpit coloniile noastre, Togo, Camerun şi Sud-Vestul African, care reprezintau mai puţin de 5% din imperiile francez şi englez. Franţa şi Anglia nu aveau nicio nevoie de coloniile noastre. Totuşi, mulţi dintre compatrioţii mei sunt naivi, îşi închipuie că vom ajunge la anumite aranjamente cu puterile coloniale ce stăpânesc întreaga planetă. Ei nu pot înţelege că Germania nu se poate salva decât cu preţul unui efort eroic.

-- Şi dacă acest efort este zadarnic?

-- Noi nu am fost răsfăţaţi de istorie. Pe timpul Războiului de Treizeci de Ani, aproape 60 % dintre Germani au pierit de foame, arşi de vii, împuşcaţi, până când disperarea a devenit mai mare ca frica şi oamenii au început să-şi zică unii altora: « Mai bine o teroare fără limite, decât una fără de sfârşit ». S-a ajuns la războiul de partizani contra Suedezilor, a Francezilor, a Spaniolilor, şi în cele din urmă pacea a revenit. La sfârşitul acelui război, încheiat cu pacea de la Vestfalia, am pierdut Alzacia şi Lorena (1648), de atunci există contenciosul franco-german în jurul oraşelor Strasburg şi Metz.

Suntem mult mai puţin naţionalişti decât voi. Cu un pic de tact, Napoleon I-ul ar fi putut avea întreg poporul german de partea lui şi ar fi câştigat războiul său cu Anglia. În 1871, Germania lui Bismarck ar fi putut anexa tot nordul Franţei. Asta nu i-a împiedicat pe Francezi, în 1918, să pretindă despăgubiri de război de o sută de ori mai mari decât cele cerute de Bismarck.

Nu vrem să eternizăm conflictul nostru cu Franţa. Trecutul ar putea fi uitat, Statele Unite ale Europei ar deveni realitate şi

ne-ar pune pe toţi la adăpost de război, probabil pentru totdeauna. Nu trebuie să cereţi poporului german să crape de foame în vreme ce voi sugeţi şi vă îmbuibaţi cu sucul cel mai dulce al pământului.

-- M-am gândit la astea, le-am sucit şi răsucit pe toate părţile, cu antifasciştii din Saint-Etienne. Trebuie să-ţi spun: să nu vorbim prea multe de astea în faţa Concitei. Ea a făcut războiul contra lui Franco, a fost nu ştiu câte luni în prima linie…

-- Nu mă miră deloc. Zi mersi! Ai mare noroc. Ochii ei arată că are un curaj excepţional. E o fată magnifică.

La rândul meu, te-aş ruga să eviţi subiectele tragice şi sângeroase, în faţa Gizelei, deşi sper să putem vorbi liber toate astea, într-o zi, măcar între noi, care ne considerăm revoluţionari. Nu există revoluţie fără înţelegere, fără cunoaştere, fără spirit. Altfel ar face revoluţie şi boii, cu coarnele lor. Graţie acestei înţelegeri a lucrurilor, graţie bunei credinţe pe care ne-o datorăm unii altora, vom ajunge într-o zi să ne înţelegem, distrugând puterea capitalismului anonim şi vagabond, care falsifică astăzi orice manifestaţie omenească, mai ales relaţiile internaţionale.

După ce au cutreierat aproape întreg satul, s-au întors exact pe când se punea masa. Regândind cele discutate, Emil era entuziasmat de noul său prieten care nu semăna deloc cu fasciştii francezi. Klaus nu avea nimic din aroganţa, lăudăroşenia, infatuarea, superficialitatea şi fanatismul extremiştilor de stânga sau de dreapta, nu utiliza cuvintele seci din gura politrucilor iudeo-creştini sau a celor iudeo-bolşevici.

Plină de bucate din cele mai alese, masa străluci mai ales prin buna dispoziţie a tuturora. Când fu rândul cafelei, privind pe fereastră, Concita oftă cu ochii la înălţimile înzăpezite: « Munţii ăştia îmi amintec Sierra Nevada », spuse ea.

-- Eşti de acolo? întrebă Gizela,

-- Nu, sunt Castiliană, dar începutul războiului m-a prins acolo. M-am bătut contra lui Franco.

-- Ai putea să-mi spui ce te-a determinat să alegi pe cei de partea cărora te-ai luptat?

-- Oh! Simplu! Sexul meu. Atât. Înţeleg foarte bine că bărbaţii se bat de partea lui Franco, dar dacă spanioloaicele nu ar fi fost atât de îndobitocite, toate ar fi luptat contra lui.

-- Mi-ai putea explica asta?

-- Bineînţeles. Franco este întoarcerea în forţă a iudeo-creştinismului victorios, care în Spania înseamnă spiritul inchizitorial, aservirea femeii, transformarea acesteia în instrumentul plăcerii bărbaţilor. Creştinismul spaniol este aproape musulman.

-- Asta explică oare atrocităţile comise contra preoţilor, a călugărilor şi călugăriţelor?

-- Bineînţeles. Nu aprob aceste atrocităţi, dar le înţeleg, ştiu de unde vin, care le este originea. Amintirea rugurilor ce ne-au îndoliat vreme de secole este vie în Spania. Orice spanioloaică ce a petrecut câţiva ani într-o şcoală religioasă, dar în al cărei piept nu bate o inimă de sclav, ajunge ori dementă, ori anti-creştină convinsă. Climatul social este însă de aşa natură, încât ea nu poate deschide gura să spună ce are pe suflet. Nu numai din cauza acestui climat Spaniolii se distrează noaptea, ci pentru că obscuritatea a devenit refugiul libertăţii unui întreg popor. Noaptea putem săruta pe cel ce ne place, ba chiar putem face dragoste, într-un colţ mai aparte. Când un popor a ajuns într-o astfel de sclavie, nimic de mirare că, la prima ocazie, taie în bucăţi orice faţă bisericească îi iese în cale.

-- În ce ne priveşte, am impresia că ne-am înşelat amarnic în acest război, ajutându-l pe Franco.

-- Cum adică? Ce vrei să spui?

-- Noi hitleriştii, ne-am înşelat luptând de partea lui Franco.

-- Tu eşti hitlerist?

-- Da, sunt căpitan *Schutzstaffeln*.

Vreme de câteva secunde nu s-a auzit decât respiraţia celor patru. Ochii de oţel albastru ai Concitei îl fixară pe Neamţ cu privirea vulturului ce descoperă un iepuraş după două zile de post negru. Apoi continuă cu un calm suprarealist. « Eşti un tip şic, Klaus. Poate că nu te înşeli. Nu cunosc suficient Germania, nici istoria ei. Dar dacă sunteţi creştini, e ca şi cum a-ţi păşi alături de bocancii din propriile picioare. Spune asta prietenilor tăi ». Apoi, după o scurtă pauză, faţa ei viră către o paloare

diafană iar privirea îi deveni ardentă: « De ce faceţi asta? Franco vă va trăda! Veţi vedea. Majoritatea Creştinilor sunt trădători, ca Iudeii pe care îi maimuţăresc. Ca toţi Creştini de rang mare, Franco a trădat toată lumea. El a permis asasinarea lui Jose-Antonio Primo de Rivera, deşi ar fi putut-o împiedica. Acest aliat al lui era însă de mare clasă şi ar fi fost un rival periculos pentru el. La noi, ca pretutindeni, toate se petrec creştineşte, prin vânzare-cumpărare, adică trădare. Trădările creştineşti au început pe Golgota şi se vor termina, probabil, odată cu ultimul creştin. Iată de ce mi-am părăsit ţara. Nu cred în niciun fel de război. Toate cauzele sunt murdare. Toate războaiele sunt o demenţă colectivă. Ambiţiile deşarte, ignoranţa, dogmatismul religios sau ideologic otrăvesc totul ». După o nouă pauză, Concita încheie: « Foarte bine că ştim adevărul, că ştim totul, unii despre ceilalţi. Prietenia noastră va fi şi mai solidă. Pe minciună nu se poate construi nimic durabil ».

Cei doi bărbaţi ieşiră în grădina de zarzavat din curtea şcolii, în care Gizela cultiva deopotrivă legume şi flori. În acest sfârşit de decembrie, din tot zarzavatul Gizelei nu mai supravieţuiu decât vreo câteva zeci de căpăţâni de varză, destul de bine conservate sub câteva frunze degerate pe jumătate.

Aşezaţi pe banca lipită de zidul şcolii, cei doi tăcură o bună bucată de vreme, apoi Klaus rupse liniştea:

-- Atenţie, Emil! Concita este bolnavă. Bolnavă din punct de vedere moral.

-- De ce îmi spus asta?

-- Pentru că suferă, de vreme nu mai crede în nimic. Sufletul ei de elită, spiritul ei ce a depăşit minciuna şi nimicnicia creştină are nevoie de o credinţă compatibilă cu nivelul de omenie la care a ajuns. Credinţa ideologică şi-a pierdut-o într-un război murdar, în mijlocul unor oameni ce s-au insultat şi trădat permanent, unii pe ceilalţi.

-- Am impresia că nu mai aspiră decât la o viaţă de femeie. Cel puţin aşa afirmă.

-- Ai fost colacul ei de salvare, iar ea crede, fără îndoială, ceea ce îţi spune. Totuşi, este bolnavă pentru că şi-a pierdut credinţa revoluţionară. Priveşte-o cu atenţie, când abordează acest

subiect. Vei simţi că toate fibrele ei sunt gata să plesnească. Calmul suprauman, pe care îl afişează, o costă enorm.

-- Cred că ai dreptate. Mă mir cum de nu mi-am dat seama. Ce pot face ?

-- Trebuie să regăsească o credinţă, o viziune despre viaţă, un sens al veşniciei.

-- Nici eu nu am ajuns la asta. Cum i-aş putea da ceea ce nu am nici eu?

-- O ştiu foarte bine, Emile. Tu poţi să găseşti o astfel de credinţă, apoi i-o vei da şi ei.

-- Cum asta? M-am plimbat prin toate filosofiile. Am intrat în ermetism, în ocultism, ezoterism. Am impresia că gânditorii îşi fabrică propriul limbaj apoi se învârt în loc. Mai devreme sau mai târziu, pentru a ieşi din cercul vicios, scot de pe mânecă un artificiu, înşelându-se singuri şi păcălind pe ceilalţi. Nietzsche pare singurul perfect, pe de-a-ntregul cinstit şi întreg la cap. Şti însă unde l-a dus asta.

-- În fond. Şi tu eşti un nihilist. Nu e de mirare. Astăzi toată lumea este nihilistă. Burghezul ce nu este capabil să spună decât că « este aşa pentru că este aşa », e la fel de nihilist ca cei ce aşteaptă de două mii de ani întoarcerea lui Cristos sau ca anarhiştii ce neagă toate valorile.

-- Mai uşor, mai uşor! Anarhiştii nu neagă toate valorile. Astăzi, de exemplu, ei sunt singurii ce cred cu adevărat în morală. Am spus asta unui poliţai: « Credinţa anarhiştilor este nebunie, dar pe lângă diversele religii, credinţe şi ideologii de astăzi, ei sunt cei mai puţin nebuni ».

-- Atunci, între noi există o mare neînţelegere, vreau să spun între anarhişti şi *Schutzstaffeln*. Concita m-a făcut să întrevăd acest lucru, pe care tu îl subliniezi. Fără îndoială, Germania face războiul din Spania de partea cea rea.

-- Ce căutaţi voi în Spania? Nu-i treaba voastră ce se petrece acolo?

-- Crezi că este treaba Brigăzilor Internaţionale? Asta face parte din pregătirea viitorului război. Bolşevicii încearcă să ne încercuiască, iar noi vrem să îi împiedicăm. Concita însă are dreptate: Franco ne va înşela exact din motivele pentru care

guvernul de dreapta, chipurile, al lui Pierre Laval, s-a aliat cu Moscova, contra noastră.

-- Foarte bine. Nu am înţeles această alianţă care m-a tulburat adânc. Mi-am pus două întrebări: de ce dreapta internaţională nu face front comun contra URSS-ului şi de ce comuniştii francezi devin dintr-o dată militarişti, alături de dreapta franceză. Încă nu am răspuns la aceste întrebări.

-- Nu ai găsit încă răspunsul pentru că îţi lipseşte elementul principal al problemei, care este buna cunoaştere a realităţii naţional-socialiste. Această expresie este înşelătoare şi nu are valoare decât pe planul politicii interne.

Nu-i uşor de explicat. Cum să spun în câteva fraze cele pentru care mi-au trebuit câţiva ani pentru a le afla şi a le înţelege? Voi încerca.

Mai întâi, trebuie ştiut că naţional-socialismul este o mişcare extrem de complexă, ale cărei scopuri reale nu au decât foarte puţin de-a face cu programul politic oficial. Ai auzit, desigur, ce se spune: că am fi noii păgâni, că suntem revoluţia nihilistă şi altele. Cei ce ne califică astfel nu explică însă nimic din ce şi cum, pentru că asta ne-ar câştiga simpatia oamenilor de valoare din lumea întreagă. Suntem acuzaţi că atacăm ordinea lumii, dar denigratorii noştri nu spun în ce constă această ordine şi prin ce anume vrem noi să o înlocuim. Câţiva Brahmani, din India, au înţeles acest lucru şi s-au declarat de partea noastră, atât contra democraţilor indieni cât şi a exploatatorilor imperialişti englezi.

-- Atunci de ce nu spuneţi voi înşivă ceea ce inamicii voştri ascund? În acest fel aţi câştiga războiul ideologic.

-- Ar fi prea devreme. Nu dispunem de organizarea necesară pentru a face ca simpatiile externe să devină cât de cât eficace. Chiar şi în Germania, trebuie să fim discreţi în anumite chestiuni, altfel jumătate din partizanii noştri ne-ar lăsa baltă. Aproape toate femeile germane s-ar ridica contra noastră. E absurd, dar Nemţoaicele sunt ca Spanioloaicele: abrutizate de creştinism, îşi ling jidăneala precum câinele lanţul, suportă sclavia ca boul căruia nu-i vine ideea să abandoneze jugul, să ia ieslea în coarne şi să redevină sălbatic, ca zimbrul ce îi este strămoş.

-- Mi-ai putea spune în ce constă proiectul vostru de nouă ordine mondială?

-- Bineînţeles. Nu cred însă că ai putea înţelege, ai fi scandalizat pentru că nu îţi dai seama pe deplin de fundamentul religios şi social al justiţiei.

-- Spune-mi totuşi, ceea ce crezi că e de spus. Apoi vom discuta.

-- Vrem să instituim o ordine a castelor ce prezintă anumite analogii cu aceea a Indiei tradiţionale: Brahmanii, Kchatryas, Tchandalas, adică preoţii, războinicii şi muncitorii. Noi punem însă războinicii în frunte, pentru că ei sunt singurii cu adevărat incoruptibili, cel puţin câtă vreme sunt războinici autentici.

-- De ce asta?

-- Pentru că demnitatea războinicului provine din propriul său curaj. El nu are nevoie de bogăţie, pentru a simţii că există şi se simte pe sine însuşi încarnarea justiţiei, instrumental divin ce acţionează. Preoţii, dimpotrivă, cad uşor la nivelul bolnavilor, dacă pot numi astfel aşa-numiţii mediumuri, ce sunt un amestec de inspiraţie, imaginaţie, uneori de şarlatanerie. Marile civilizaţii au pierit din cauza preoţilor deveniţi exploatatori ai credulităţii, deci o sursă de nihilism şi revoltă. Civilizaţia noastră nu va face excepţie. Creştinismul o va distruge. Rolul nostru este să grăbim prăbuşirea, în cadrul unui proces de înlocuire a creştinismului cu altceva.

-- Cu ce altceva?

-- Cu renaşterea religiilor naturale, zise păgâne, luminate însă de adevărata ştiinţă, de tot ceea ce ştiinţa actuală ascunde. În 1932, înainte de a lua puterea, eram deja în relaţii cu anumite triburi animiste din Africa, cu Sufiştii musulmani, Brahmanii, maeştri hintoişti japonezi şi alţii. În ciuda discreţiei noastre extreme, Vaticanul a ghicit o parte din activităţile noastre religioase. El este cel ce animă campania de ură contra noastră. Vaticanul şi rabinii, bineînţeles, căci este vorba de aceeaşi alianţă drăcească, veche de aproape două mii de ani, îndreptată contra noastră, ce reprezentăm anti-Biblia.

-- Nu ştiu ce să zic. Ceea ce îmi spui este stupefiant, o acrobaţie politică, ce nu mi se pare foarte verosimilă. Naţional-

socialismul nu are decât 18 ani. Creştinismului i-au trebuit secole întregi pentru a ajunge ceva.

-- Ai dreptate. Dar naţional-socialismul nu este decât o mişcare politică episodică, grefată pe un milenar curent germanic. Acest curent, despre care nu ştii aproape nimic, este sursa profundă a forţei noastre.

-- În ce constă acest curent? Mi-ai putea da câteva repere istorice?

-- Da, singura rezistenţă armată, care s-a opus expansiunii iudeo-creştine, a fost germană. Evident, este vorba mai ales de războiul Saxonilor. La Verden an der Aller, unde 4500 de nobili saxoni au fost decapitaţi, pentru că refuzau botezul creştin, organizaţia *Schutzstaffeln* a construit o dublă alee de 4500 obeliscuri. Bineînţeles, popârlăii au fost furioşi.

Din Germania a pornit mrea Reformă ce a dat peste cap edificiul politic papal. În perioada romantică, gânditorii germane au întors privirile spre India, Grecia antică şi sufletul păgânismului, pe care renaşterea italiană abia îl intuise.

Nietzsche a reînviat viziunea dionisiacă a Grecilor, pentru că prezervativul creştin, spiritual şi cerebral, nu ne lăsa să vedem decât apolinismul.

Bineînţeles, astea nu privesc poporul, în al cărui suflet Dumnezeu se odihneşte spre a-şi lua avântul mai târziu, precum sămânţa din pământ ce îşi aşteaptă vremea ei. Poporul nu realizează acestea decât prin elita sa spirituală, care nu este o simplă parte a intelectualităţii, cum cred unii. Faţă de popor, elita este ca ghinda pentru stejar, iar intelectualii, de cele mai multe ori, sunt gâzele, insectele, omizile, invadatorii alogeni, falsa preoţime ce profită de credinţa prostimii, paraziţii ce mistuie până şi ultima frunză din pădure. Sufletul şi măreţia păgânismului, apoliniacul, dionisiacul nu ating decât ghinda stejarului, elita spirituală a poporului, infima parte a societăţii ce exprimă esenţa fără ca aceasta să ştie cine este, de unde vine, cum nici stejarul nu ştie mai mult despre sine.

Vom provoca trezirea conştiinţei poporului. În asta constă revoluţia naţional-socialistă. Inamicii noştri o ştiu ca şi noi, altfel ne-ar lăsa să pălăvrăgim ca pe ceilalţi « socialişti », care numai

socialişti nu sunt. Suntem contra Bibliei. Aş putea explica asta prin câteva exemple simple. După Biblie, pământul este « valea plângerii ». Strămoşii noştri îl numeau altfel. Pentru ei, pământul, întreg universul erau marea operă a lui Dumnezeu, în care ne aveam locul nostru, ca toate celelalte fiinţe, faţă de care avem datoria de a le proteja. Biblia decretează « îţi vei câştiga pâinea cu sudoarea frunţii », dar poporul ştie că numai prin muncă se împlineşte omul, că munca nu este un blestem ci însăşi esenţa vieţii. Atenţie însă, nu este vorba de fructul muncii, pe care unii îl fură şi îl capitalizează. Este vorba de munca în sine, care înseamnă creaţie, bucurie, împlinire. Fără acestea omul decade la nivel animal. Acesta « munceşte » şi el, dar fără bucurie, fără împlinire, fără creaţie. Biblia face din femeie ispita bărbatului. Noi onorăm femeia, îi onorăm corpul în care vedem însuşi templul vieţii. Creştinismul se bazează pe răscumpărarea omenirii, răscumpărarea păcatelor acesteia de către Cristos. Pentru noi, această răscumpărare este o periculoasă şi demoralizantă iluzie, ba chiar o insultă la adresa demnităţii omului, căci ea refuză şi contestă acestuia dreptul la responsabilitate. Savanţii noştri au făcut studii serioase cu privire la consecinţele imediate ale creştinării Germaniei. În felul lor, aceste consecinţe sunt pretutindeni aceleaşi, vizibile peste tot şi constau într-o catastrofală decădere a moravurilor, a moralei.

-- Acestea sunt perfect adevărate. Niciunui anarchist nu-i trece prin gând să conteste ceea ce este evident. Sistemul de caste însă, pe care l-ai amintit, nu prea îmi vine la socoteală, mă nelinişteşte. Mă tem că asta înseamnă un recul milenar, o regresie, o involuţie istorică ce pare imposibilă, din care cauză va eşua.

-- Termenul de « castă » nu trebuie asociat cu cel de « exploatare ». Vom pune capăt exploatării, pentru că socialismul nostru este singurul socialism adevărat. Numai noi putem pune capăt exploatării omului de către om, pentru că noi suntem singurii socialişti, reprezentăm singurul socialism posibil. De aceea, falsul socialism occidental, falsul socialism sovietic şi marea finanţă şi-au dat mâna contra noastră. Numai noi, numai socialiştii războinici pot pune capăt exploatării omului de către

om. Numai războinicii pot înţelege inutilitatea şi absurditatea exploatării, care face imposibilă împlinirea omenească nu numai pentru cei exploataţi ci şi pentru exploatatori.

-- Totuşi, războinicii de care vorbeşti, pentru a se bate cu alţi războinici vor fi obligaţi să zdrobească poporul, să îl exploateze, pentru a utiliza acelaşi cuvânt, altfel cine v-ar putea construi zidurile şi cetăţile, cine ar putea produce armele. Aşa a fost totdeauna. Nu văd cum ar putea fi altfel.

-- Chiar crezi că aşa a fost totdeauna? Aşa este numai în actuala vârstă a războiului fără lege, o vârstă ieşită din iudeo-creştino-mahomedanism.

-- De data asta, nu sunt de acord. Biserica a încercat să îndulcească practica războiului. Ea a decretat Pacea Domnului, legile cavaleriei şi cavalerismului, ea a încercat să interzică armele cele mai ucigaşe, începând cu arbaleta. Ştii foarte bine că nu sunt creştin. Slavă Domnului, niciun popă nu a pus mâna pe mine, nimeni nu m-a murdărit cu apa botezului, deşi acesta nu lasă urme în carnea omului, precum botezul iudeo-jidovesc, tăierea împrejur a penisului, cu tot ce înseamnă ea. Nu sunt botezat, pentru că tatăl meu a fost comunist şi anarchist, într-o epocă în care comuniştii de rând nu erau în aceeaşi bandă cu creştinii inconştienţi şi cu finanţa internaţională jidovească.

-- În ceea ce spui există mult adevăr, dar mai există şi altceva. Este adevărat că Biserica a încercat să limiteze răul, un rău însă pe care, mai întîi, ea însăşi l-a dezlănţuit.

-- Nici pe asta nu pot să o cred. Războaie au existat şi înainte de apariţia Bisericii în lume. Vechii Gali îşi ardeau prizonierii de război în cuşti de nuiele, Romanii nu au fost totdeauna cavaleri cu învinşii lor. Vercingetorix, regele Galilor, Decebal, regele Dacilor şi atâţia alţii au cunoscut pe pielea lor cavalerismul Romanilor.

-- Tu nu vezi în creştinism decât ideologia religioasă. Creştinismul este şi rezultatul decadenţei romane, aceasta fiind consecinţa dispariţiei castelor, a puterii patricienilor, a bastardizării şi metizării masive a unor oameni cu sânge diferit, de rase diferite. Aşa au apărut metişii orientali, africani, cei din America centrală şi de Sud, metişii tuturor raselor ce încep să umple Europa.

-- Atunci Celţiii, Galii, Dacii, Sciţii, Tracii au fost şi ei decadenţi?

-- În ce priveşte Celto-Galii şi Dacii sau Geţii, lucrul este absolut sigur. Despre Sciţi şi Traci ştim prea puţin lucruri sigure, aşa că nu putem vorbi. Celto-Galii şi Geto-Dacii i-ar fi învins uşor pe Romani dacă nu ar fi fost ei înşişi în plină decadenţă. Nu cred însă că decadenţa explică cruzimea Galilor, de exemplu, în ce priveşte prizonierii lor de război. Trebuie să căutăm mai bine, mai departe.

În războiul lor contra lui Carol cel Mare, Saxonii au respectat legile de onoare germanică ale războiului, care cereau, de exemplu, prevenirea inamicului cu privire la locul şi momentul atacului. Pentru Saxoni, războiul era un duel de onoare, cel puţin la început. Mai târziu, pe măsura agravării decadenţei iudeo-creştine, au început să facă şi ei precum Francii, tribul germanic creştinat şi corupt începând cu Clovis.

-- Totuşi, Hermann al vostru nu l-a aşteptat pe Carol cel Mare, pentru a ataca prin surprindere, ba chiar prin trădare!

-- Hermann fusese general roman, trăise la Roma, ca Roman. El a fost corupt de Roma.

Emil nu era convins de această lungă demonstraţie. Dintr-o dată îşi aminti de « furculiţa » în ochi şi de şutul în boaşe, pe care le administrase Arabilor ce îl atacaseră în Kasbah. Da, adversarul incorect şi de rea credinţă impune reaua credinţă, care treptat devine regulă. Gândindu-se bine, sfârşi prin a spune că începe să creadă despre *Schutzstaffeln* ceea ce crede despre anarhişti: ei sunt scrântiţi, dar scrânteala lor este cea mai mică dintre scrântelile lumii de astăzi.

-- Da, suntem nebuni cu toţii, unii mai mult, alţii mai puţin, fiecare în felul lui. Burghezo-materialiştii, în frunte cu marii escroci financiari, cu cercetătorii ştiinţifici dintr-o serie întreagă de domenii, precum armamentul, ca cercetarea farmaceutico-medicală, denaturarea alimentelor prin diverse procedee şi altele. Nebunie este ideea că totu-i de vânzare, problema reducându-se la chestiunea preţului. Noi credem însă, ca şi Nietzsche, că ceea ce are preţ nu are valoare! Suntem în faţa

unei noi culturi. În secolele ce vin, omenirea va cunoaşte probabil o revoluţie morală, altfel o să dispară.

-- Ce pot face, practic, cei ce înţeleg acest lucru?

-- Asta este o cu totul altă problemă. Noi nu pretindem a fi dascălii sau învăţătorii universului. Ascultăm cu interes pe Sufiţi, pe Brahmani, pe vrăjitorii, şamanii şi marabuţii negrilor, suntem gata să discutăm cu Creştinii, inclusiv cu Marxiştii, Bolşevicii şi oricare alţii. Pe acest front însă ne ciocnim de vanitatea, megalomania, aroganţa, orgoliul, neîncrederea, perfidia, ura şi calomnia celor ce nu ne pot fi decât inamici ireductibili, pe viaţă şi pe moarte.

-- Avem aceiaşi inamici, aprobă Klaus. Pe de altă parte, avem şi scopuri de aceeaşi natură, dar nu identice.

Sosirea femeilor opri discuţia în acest punct, căci aerul şi preocupările lor erau cu totul diferite. Ambele erau vesele şi la largul lor, aşa că plecară toţi patru în lungul străzii principale a satului, la capătul căreia, pe terenul plat destinat anumitor manifestări colective, întâlniră doi Kabili dezbrăcaţi până la brâu, ocupaţi cu pregătirea faimosului *Mechui*, un bairam cu berbec, pentru seara respectivă. Klaus făcu prezentările. Unul dintre bucătari se numea Sliman, şi era chiar cântăreţul din flaut din seara trecută. Celălalt se numea Makhluf. Cei doi bărbaţi ofereau un spectacol în contrast. Sliman era înalt şi finuţ, cu degete ca de pianist. Makhluf era în cămaşă, din cauza căldurii la care se frigeau trei berbeci. Pe fruntea lui Makhluf strălucea sudoarea, ca şi pe monumentala lui mustaţă şi pe buclele la fel de roşii. După talia enormă şi braţele lui musculoase ai fi zis că te afli în faţa unui luptător de circ. În ciuda proporţiilor lui herculeene, Makhluf adăuga la rapiditatea şi precizia în gesturi o distincţie expresivă ce arăta excepţionala lui energie nervoasă. Surâse cu curtoazie şi amabilitate noilor veniţi şi spuse într-o franceză impecabilă: « sunt plin de grăsime, nu vă pot da mâna, dar inima mea este alături de voi ».

Alţi doi Kabili sosiră aproape imediat, oferindu-se să îi schimbe pe cei ce trebăluiau în jurul focului impresionant, învârtind de zor şi stropind cu diverse licori cei trei berbeci.

Pentru cei aproximativ două sute de localnici se frigeau peste 150 de kilograme de carne.

Gizela îi prezentă pe ultimii doi sosiţi, care erau nişte adolescenţi, de 16 sau 17 ani. Unul de numea Ben Said, iar celălalt Mokran, ambii păreau jenaţi şi nu îndrăzneau să deschidă gura. Amândoi făceau parte din prima generaţie de elevi ai Gizelei şi contribuiseră decisiv la calmarea colegilor zgomotoşi, în prima zi de şcoală cu noua învăţătoare, în faţa căreia credeau că îşi pot permite ceea ce bătrânul învăţător, de acum pensioner, care le-a prezentat-o, nu le-ar fi permis pentru nimic în lume. Ben Said sfârşi prin a-şi lua inima-n dinţi şi ai spune ceea ce avea pe suflet: « Mamzel, vreu să vă spun că bătrânul Mimun a sosit în sat ».

-- Bătrânul Mimun? Foarte bine.

-- Da, marabutul nostru. Nu puteam să nu-l invităm la sărbătoarea satului.

-- Perfect. La două sute de persoane, un om în plus nu se cunoaşte.

-- Nu o să putem bea chrob, vinul nostru de zile mari. Ar face un scandal enorm.

-- N-are importanţă. Vom bea chrob altădată.

Femeile se îndepărtară din cauza căldurii iar Makluf se adresă lui Klaus cu oarecare discreţie:

-- Ceva nu este în regulă? Te văd îngândurat.

-- Nu, totul merge ca pe roate. Sunt însă cam somnoros. Nu poate fi decât digestia…

Cei doi făcuseră cunoştinţă puţin după sosirea lui Klaus în sat. Neamţul îl ajutase să reinstaleze roata ce scăpase din osia căruţei încărcare cu furaje. Apoi Makhluf îl invitase la o cafea, sporovăiseră un moment şi se împrieteniseră. Foarte repede, Klaus ajunse la o adevărată reputaţie în materie de istorie a Kabililor, arătând că aceştia erau descendenţii unui popor energic, ce preferase totdeauna să se retragă în munţi, decât să suporte jugul diverşilor invadatori. Astfel, Berberii au fugit din faţa Cartaginezilor, apoi Berberii şi Cartaginezii au fugit din faţa Romanilor, Romanii au fugit şi ei din faţa Vandalilor iar aceştia din faţa contra-atacului Bizantinilor generalului Belizarie, sub

împăratul Justinian. La acestea se adaugă fuga din faţa Arabilor, fuga Kharidjiţilor[15] din faţa oştirilor Califatului.

Noi am rămas Kharidjiţi, spuse un bătrân Kabil.

-- Ştiu, răspunse Klaus, ca şi Mozabiţii[16] şi triburile berbere din Maroc, urmaţi cu toţii vechea tradiţie a Profetului.

Sătenii erau uimiţi de ştiinţa lui Klaus. Ei ştiau destule pentru a înţelege că Neamţul nu inventează nimic. În schimb, Klaus spera să obţină confirmarea unor supoziţii avansate de unul dintre instructorii *SS* în materie de credinţe şi idei religioase.

-- Vă scrieţi cu « y » numele de popor, cum îl scriu şi Francezii. În greacă însă, « y » se pronunţă « u », ceea ce dă « Kabul » în loc de « Kabyl », din care s-a ajuns la « Kabil ». Kabulii încă există în Afganistan, ei sunt cei ce au dat numele capitalei acestei ţări. Mi-aţi putea spune cum îşi pronunţau numele strămoşii voştri? Spuneau « Kabil » sau « Kabyl », ca voi, sau « Kabul », ca în Afganistan?

Bătrânii săteni sporovăiră câteva minute în limba lor, apoi unul dintre ei spuse:

-- Nu putem spune nimic sigur. Lucrul acesta nu este lipsit de importanţă şi îl vom discuta asta cu înţelepţii noştri.

-- Capitala Afganistanului se numeşte Kabul, nume pe care îl poartă şi un oraş din Maroc. Dacă numele vostru s-a pronunţat cândva Kabul, înseamnă că sunteţi o parte dintr-un mare popor ce s-a întins cândva din centrul Asiei până în Maroc.

Sătenii săltară din umeri. Ignorau cu adevărat acest lucru sau nu voiau să-l discute cu un străin pe care îl cunoşteau prea de puţină vreme? Klaus nu-şi putu confirma intuiţia moştenită de la unul dintre istructorii săi *Schutzstaffeln*, dar nu asta era misiunea lui. Un membru *SS* este însă ca un iezuit, sau ca un comunist, adică permanent în misiune, 24 din 24 de ore, şi 365 din 365 de zile! Se înţelege, Klaus câştigase respectul, încrederea şi admiraţia întregului sat. Mamzel Bontemps găsise un bărbat demn de ea, un om cu mare ştiinţă de carte, priceput şi gata oricând să de o mână de ajutor, bun şi înţelegător, chiar iubitor

15. De la kharidjism, sectă musulmană timpurie, separată de grosul Musulmanilor în 657. (NT).

16. Mozabiţii = Kharidjiţi din Mzab, regiune din nordul Saharei algeriene. (NT).

cu cei din jur. Cu inimile lor de oameni simpli, Kabilii se gândeau deja la copiii acestui bărbat, care într-o zi se vor juca cu copiii lor, spre mai marea glorie a lui Dumnezeu, care a lăsat ca oamenii să se respecte, să se ajute şi să se iubească între ei, iubirea adevărată neavând nimic comun cu împerecherea sexuală.

În casă la el, Klaus dădea lui Makluf numele foarte potrivit de « gladiator », întrucât cel în cauză prezenta toate caracteristicile luptătorilor din circurile romane, ceea ce nu-l împiedica să fie foarte sensibil şi fidel în prietenie.

Emil îi confirmă şi el lui Klaus: « efectiv, ai un aer foarte îngândurat, aş zice chiar neliniştit, îngrijorat ».

-- Mă tot gândesc la formula ta: « suntem nebuni cu toţii, dar ceea ce gândim noi nu poate fi decât ceea ce este mai puţin nebun din tot ce se gândeşte astăzi ». Nebunia noastră constă în faptul că ne-am lansat în proiecte şi chiar intreprinderi ce ne depăşesc posibilităţile. Ceilalţi par mai puţin nebuni pentru că scopurile sunt concrete şi immediate, adesea aproape animalice. Dacă facem însă efortul de a deschide ochii, pentru a-i vedea pe ce îi conduc şi scopurile lor, vom fi obligaţi să conchidem că ei sunt cei mai mari nebuni pentru că, în scurt timp vor ajunge la o veritabilă sinucidere mondială, aşa cum a prevăzut-o Nietzsche.

-- Ai dreptate, contemporanii noştri se amuză şi zâmbesc îngăduitor când văd băbuţele la biserică cu acatistul şi coliva morţilor, dar ei înşişi sunt pociţi de o credinţă mai absurdă decât a victimelor sinagogilor şi a bisericilor. Ei cred că omenirea sare, ca lăcustele, din întâmplare în întâmplare, din lac în puţ sau invers, şi că asta va dura la infinit. Bineînţeles, orbiţi cum sunt şi dornici să rămână orbi, ei nu îşi dau seama de nimic, confundă realitatea cu umbrele din peştera lui Platon, credinţa lor rezumându-se la bafta veşnică a unei omeniri pe cât de mioape, pe atât de abjecte şi dezgustătoare.

-- Gizela m-a făcut să cred într-o forţă căreia Musulmanii şi Creştinii ortodocşi îi spun « mâna lui Dumnezeu ». Fără îndoială, această « mână » ne-a condus în situaţia de faţă, pentru a traversa viitorul apocalips.

Nu avem chiar aceleaşi idei, dar eşti un războinic, ca şi mine. Nu te dezvinovăţii pentru că nu e vorba de o acuzaţie ci de o

constatare. Ţi-am văzut rapiditatea deciziei şi felul în care ai împlinit-o, când le-ai administrat lecţia cuvenită agresorilor arabi din Kasbah. Dacă ţi-ar fi fost frică, dacă ai fi strigat după ajutor, i-aş fi lăsat să te omoare, fără să intru eu însumi în joc. Lumea este plină de fricoşi, sute de milioane de neputincioşi strigă peste tot după ajutor şi pomană. Peste tot vezi colivari ce preferă să întindă mâna şi să cerşească, în vreme ce pământul din jur lor rămâne necultivat. Pomanagii demni de dispreţ sunt cei mai mari duşmani ai noştri, pentru că au de partea lor forţa numărului, adică otrava mortală a decadenţei, care paralizează şi face imposibilă orice revoluţie. De aceea, înainte de a face revoluţia, trebuie să creem revoluţionarii, adică luptătorii îndrăzneţi, incoruptibili. Nu se ştie însă ce va ieşi, s-ar putea să ajungem numai la sacrificiul suprem al eroilor rasei noastre. Poate că tocmai de aceea ne aflăm aici.

-- Vorbeşti ca un ales. Nu mă simt deloc un ales.

-- Eu nici atât. E vorba de un act de gândire, de reflexie intelectuală. Încerc să găsesc un sens destinului colectiv ce ne scapă şi ne domină. Mai mult sau mai puţin, toţi suferim de boala Concitei. Acum înţeleg că asta m-a ajutat să o ghicesc.

-- Viaţa rămâne prima şi ultima certitudine. Trebuie să trăim. Priveşte! Totul este perfect, totul este atât de frumos. Avem două neveste magnifice, drepte, generoase. Kabilii ne sunt prieteni adevăraţi. Imediat vom devora berbecii fripţi cu atâta artă. Ce vrei mai mult?

-- Ai dreptate. Clipa trebuie trăită. Spune-mi însă, de vreme ce avem prieteni adevăraţi şi neveste excepţionale, nu cumva asta se datorează faptului că trebuie să vedem şi să simţim profunzimea vieţii, a realităţii?

-- Fără îndoială. Nietzsche o spune în *Ştiinţa veselă* : « Fericirea şi nefericirea sunt surori gemene ce cresc sau se pipernicesc împreună. Să nu uităm însă că trebuie să trăim ».

Cei doi tăcură îndelung. Nu mai aveau nevoie de cuvinte. O foarte importantă etapă fusese străbătută, tema inconştientă fusese măturată din calea lor, ambii simţeau că nicio împrejurare şi nicio ideologie nu le va putea distruge prietenia.

Sărbătoarea Kabililor fu îmbelşugată, plină de veselie şi nu lipsită de interes. Bătrânul Mimun recită o lungă litanie, cu accente preluate de săteni. În ciuda ochilor lor strălucitori şi veseli, copiii rămâneau gravi şi înţelepţi. Tot satul luase loc pe pământ, în jurul focului, la oarecare distanţă de muntele de jăratec şi de mese încărcate cu mâncăruri, pe care Sliman şi Makhluf decupaseră cei trei berbeci enormi. Femei în rochii deschise aduceau zeci de farfurii încărcate cu cuscus, pe care le depuneau în primul rang al convivilor. Altele aduceau platourile cu murături şi sosuri picante. Toată lumea mâncă în linişte.

Apoi, un murmur străbătu întreaga comunitate: « Kheira ! Kheira ! ». Sliman se ridică, îşi luă flautul, trecu în spatele cercului de femei şi îngenunche lângă o fată, cărei îi şopti câteva cuvinte. Merseră amândoi în interiorul cercului, nu prea departe de focul ce slăbise mult în intensitate. Mai mulţi tineri ridicară spontan câteva mese. Sliman şi Kheira se puseră pe vine în centru iar bărbatul atacă o melodie cu note lungi şi grave, apoi din ce în ce mai înalte. Dintr-o dată, sunetele deveniră palpitante, emoţia colectivă urca din tremolo în tremolo, tânăra Kheira începu să se balanseze faţă-spate, cu mâinile pe genunchi; apoi balansarea deveni laterală iar privirea i se urcă spre cerul înstelat. După un moment de linişte, Sliman atacă un ritm sincopat, pe trei note, nu foarte departe de jazz. Kheira se ridică într-un salt, se balansă pe vârful picioarelor, pe ale cărei pulpe îşi plimba mâinile. Apoi, braţele începură să deseneze curioase amfore în jurul capului, buzele i se rotunjiră şi se deschiseră în vreme ce burta şi fesele erau prinse de un fel de transă. « Mimează iubirea sexuală », şopti Gizela. Apoi braţele i se ondulară pe orizontală, picioarele începură să caute fixitatea, dansul deveni balans tot mai lent iar pieptul i se umflă. « Acum mimează naşterea », suflă Gizela, în timp ce flautul ataca o armonie ritmică, braţele Kheirei căzdeau moarte, în lungul corpului, umerii căzdeau şi ei, dansatoarea însăşi căzând în genunchi, pentru o clipă, zvâcnind apoi într-o învârtită drăcească, răsucind pulpele şi bustul, balansând capul. « Iubirea, naşterea, alăptarea şi moartea », preciză Gizela. Dansul Kheirei simbolizează întregul destin al femeii, iar Kabila ştie că acest destin aparent banal conţine întreaga

veşnicie, şopti Gizela pentru Concita şi Emil, apoi adăugă scurt: În niciun caz nu aplaudaţi. La Kabili, admiraţia se exprimă prin gravitate. Întreaga asistenţă era dezinvoltă şi fericită. Apoi câteva femei se îndepărtară fără zgomot, revenind cu platouri de patiserie cu ulei şi miere, altele cu cafea sau ceai.

Sprijinit în baston, bătrânul Mimun ţinu un discurs în care cuvintele « rumi » şi « rumia » reveneau adesea. Makluf traducea: « Spune că voi sunteţi bărbaţi şi femei de-ai lui Dumnezeu, că doriţi numai binele pentru satul nostru şi pentru toţi Kabili. Voi o ştiţi deja, dar v-o mai spun încă odată ». Dar acum ce zice? întrebă Gizela. « Cu totul altceva, că la timpul ei, moartea vine pentru toţi, că suntem cu toţii în mâna lui Dumnezeu, că nimic rău cu adevărat nu ni se poate întâmpla. Moartea nu este un rău, dar nu e cazul să ne grăbim ». Mimun îşi termină cuvântul cu surâsul pe buze, binecuvântând întreaga adunare.

Câteva femei se ridicară discret şi îşi aduseră copii adormiţi, pe care-i înveliră în poalele lungi ale rochiilor. Pipele minuscule şi ţigările începură să circule, amestecând mirosul de tutun cu cel de haşiş. Un şacal rupse liniştea nopţii cu urletul său, declanşând furia câinilor, dintre care niciunul nu-şi asumă riscul să îl urmărească. În depărtare, pe creste, luminile altor sate se stinseră una după alta, lăsând în urmă doar o pace imensă, o pace inalterabilă, capabilă să şteargă erorile şi nimicurile omeneşti.

Concita fu prinsă de somn şi întrebă, pe jumătate adormită, dacă se pot retrage. « Abia mai ţin ochii deschişi », spuse ea. Cei patru Europeni mulţumiră cu căldură devotaţilor organizatori, lansând un foarte distinct « Noapte bună la toţi ». Luară cu toţii drumul spre şcoala satului. Foarte curios, spuse Concita, care între timp îşi revenise: « Se spune că Islamul reduce femeia la sclavie; totuşi, văd că femeile au dansuri foarte îndrăzneţe, de neimaginat în Europa ».

-- Da, răspunse Klaus, Islamul nu prea vorbeşte de femei, dar emblema lui este luna ce creşte, iar ca zi sfântă şi-a ales Vinerea, ziua lui Venus, zeiţa dragostei şi a frumuseţii. Islamul nu are mai puţine contradicţii decât creştinismul.

În ciuda oboselii, adormiră destul de greu, din cauza impresiilor profunde ce reveneau în ochii şi în memoria fiecăruia.

Neliniştea iniţială a lui Klaus se schimbase în siguranţă şi în exces de optimism. « Dacă Europa se sinucide în nebunia ei, de ce copiii noştri şi copiii copiilor noştri nu ar putea trăi fericiţi aici, printre Kabili, printre cei mai adevăraţi Kabili », spuse el adresându-se Gizelei, care intră în pat, lângă el.

-- După o seară atât de mişcătoare, ar fi păcat să ne pierdem în discuţii nocturne.

-- Ai dreptate, Gizela. Ar fi cazul să punem la cale primul nostru copil. N-aş putea spune ce simte femeia ce se pregăteşte şi doreşte să conceapă un copil. De data asta, după o aşa sărbătoare, nu avem nimic mai bun şi mai urgent de făcut.

Gizela începu dansul abdomenului.

*
* *

Emil şi Concita se întoarseră la Alger cu capul plin de peisajele cornişei kabile şi al grupului de oaze Gourara, între care cea mai mare poartă numele de Ti-Mimun. De asemenea, vizitară vasta şi monumentala pădure Yakouren, bijutierii din Taourirt Mimun şi Beni Yeni, la care Klaus remarcă surprinzătoare analogii cu arta bijutierilor germani din Antichitate.

Ajunşi acasă, Concita şi Emil găsiră o lungă scrisoare de la Pilar şi Gaetano, care lucrau amândoi, dar erau neliniştiţi de avântul brusc al metalurgiei şi al producţiei de armament. Ei se declarau gata să vină la Alger, unde trăiau foarte mulţi Italieni, ceea ce făcea mai puţin probabilă o încarcerare generală, în caz de conflict cu puterile axei Berlin-Roma.

Emil şi Concita făcură mari eforturi pentru a găsi cât mai repede o slujbă de femeie, căci la Alger, ca în oricare din marile oraşe ale metropolei, cu un singur salariu se trăia destul de greu. Concita îl antrenă pe Emil chiar şi la Oran, oraş locuit pe trei sferturi de spanioli, sperând că va fi ajutată de compatrioţii ei. Aceştia însă fură mai curând rezervaţi, ba chiar reci, fără să facă un mister din simpatia lor pentru regimul generalului Franco. Crezând că nu va avea de-a face decât cu anti-fascişti, Concita

descoperi abia la Oran că lucrurile stau altfel decât o informase o compatrioată întâlnită la Alger.

Soluţia veni din partea Elisei şi a lui Georges Brand, pe care Concita şi Emil nu-i cunoşteau decât după numele de legionar al lui von Reipertsloh. Prin relaţiile ei, Elisa găsi o slujbă de recepţionistă spaniolă la Aletti, cel mai mare hotel din Alger, iar Concita şi Emil se grăbiră să anunţe pe Pilar şi Gaetano, asigurându-i că muncă bărbătească se găseşte foarte uşor la Alger, mai ales în materie de mulaje din ipsos şi refacere de locuinţe. Unul dintre prietenii lui Emil avea deja o comandă destul de mare de mulaje pentru Muzeul de Arheologie, ceea ce însemna o slujbă sigură cel puţin pentru două luni.

Pilar şi Gaetano sosiră la începutul lui februarie şi traseră la prietenii lor. Parterul vilei ocupate de Emil şi Concita nu era ocupat, întrucât nu era locuibil. Nu le rămânea decât să se pună de acord cu proprietarul, un văduv în vârstă şi cam beţiv, care se dovedi fericit că a găsit chiriaşi gata să repare şi să pună ei înşişi la punct întreaga vilă, contra chirie gratuită pe şase luni.

Viaţa luă o turnură idilică. Gizela şi Klaus urmau să vină de Paşti, prietenii prietenilor fiind prietenii noştri, toată lumea trebuind să se cunoască.

Pilar era însărcinată, dar Emil şi Concita se gândiseră să mai aştepte doi ani, pentru că tatăl viitorului copil, Emil în persoană, încă nu avea 20 de ani, din care cauză se temeau că noul venit pe lume ar putea să nu fie în cea mai bună formă. De altfel, nici Concita nu avea încă 20 de ani

Prima jumătate a anului 1939 trecu în euforie. Hitler intrase în Cehoslovacia fără să provoace un război. Aşadar, nu e sigur că războiul atât de temut va izbucni cu adevărat. Gaetan câştiga destul de bine iar Emil reuşi două certificate de licenţă.

La jumătatea lui iunie, Pilar născu o frumuseţe de băiat, ce primi numele de Fernando, în amintirea bunicului său, ucis în primele zile ale războiului spaniol, în rândurile armatei antifranchiste.

La 15 iulie, cei cinci chiriaşi din Alger plecară la Bordj Arreghi, în căutarea răcorii de altitudine. În ziua de 20 a aceleiaşi luni, poştaşul aduse lui Klaus un aviz din partea consulatului

german. Merse imediat la Akbou, telefonă la consulat, şi i se spuse să se prezinte de urgenţă, pentru un curier special. A doua zil la orele 11, primi un paşaport diplomatic, a cărui semnificaţie o ştia foarte bine: Germania se aştepta la un război imminent.

Luni, 24 iulie, jandarmii se prezentară la poarta liceului lui Emil, cu ordinal de mobilizare al acestuia, care trebuia să se prezinte la cazarma Sfântul Charles, din Marsilia, cel târziu pe 31 iulie. Sătenii din Bordj Arreghi aflaseră toate astea cu două zile înainte. Venind de la Bougie, un tânăr din sat adusese vestea că Franţa mobilizează contingentul 1939 şi numeroşi rezervişti. Jandarmii traversară satul de la un cap la celălalt, distribuind zece ordine de mobilizare. Îl căutau de zor pe Sliman, care venise cu o treabă la şcoală, şi îi întâmpină în curte, unde copiii îşi făceau lecţiile la umbra platanilor. Jandarmii întinseră lui Sliman ordinal de mobilizare, pe care acesta îl introduse în buzunar fără să-l citească. Văzând aceasta, plutonierul sări imediat în ajutorul celei de a treia Republici Franceze, care, fără ca cineva să o ştie, intrase în ultimul ei an de viaţă:

-- Ai putea face efortul de a citi ceea ce ţi se scrie!

-- Inutil, ştiu dinainte.

-- S-ar zice că nu prea eşti de acord. Te-am putea recomanda pentru un batalion disciplinar.

Sliman nu răspunse jandarmilor, nici nu plecă privirea, dimpotrivă îi privi drept în ochi şi chiar cu dispreţ, pe cei doi care abia încăpeau în propria lor burtă. Gaetano şi Emil îl împinseră uşor pe Klaus şi avansară către jandarmi. În ochii lor era atâta ură încât, simţind că au băgat-o pe mânecă, reprezentanţii Republicii făcură câţiva paşi înapoi. Pentru a salva faţa, ziseră totuşi lui Sliman: « Părinţii tăi au plecat cântând nu cu mutra asta de înmormântare. N-aveţi de ce vă teme. Tragi pe cosor câteva Nemţoaice. Ca la război… ».

-- Da, ca să mă întorc cu un picior de lemn şi o pensie, răspunse Sliman. Viaţa este una pentru toţi, dar pensile noastre nu sunt nici măcar pe sfert, faţă de cele ale Francezilor.

La aceste ultime cuvinte, cei doi jandarmi îşi luaseră deja tălpăşiţa, Emil şi Gaetano reveniseră la locurile lor, iar Gizela strângea pumnul lui Klaus care era alb ca varul şi tremura de

mânie. Trecându-şi mâinile peste faţă şi respirând profund, Klaus sfârşi prin a spune:

-- Aceşti doi porci au ratat de aproape şansa de a fi primii morţi ai războiului.

Concita încercă să dreagă atmosfera. O rugă pe Gizela să ia loc, amintindu-i că este însărcinată în a şasea lună şi că nu e cazul să plângă întrucât, deocamdată, nici nu se ştie despre ce este vorba. Într-adevăr, fără să jelească, Gizela avea ochii în lacrimi.

-- Să ne păstrăm calmul, continuă Concita. Nu suntem în faţa primei alarme războinice. Deocamdată nu ştim nimic din ce se petrece.

-- Dantzig, răspunse Klaus. Va fi război pentru Dantzig, pentru a împiedica să revină la ţara mumă un oraş care este german de peste 700 de ani, care a fost leagănul cavalerilor teutoni, a cărei populaţie actuală este germană în proporţie de 80 %, iar 70% din parlament este naţional-socialist. În limbajul tratatului de la Versailles, asta se numeşte « dreptul popoarelor de a dispune de ele însele ».

Cele trei femei rugară bărbaţii să scoată afară câteva mese, pentru a mânca la umbră. Klaus aduse un anason, pentru a dezmorţii gâturile mai încordate. După ciocnitul paharelor, punând mâna pe braţul Gizelei, spuse cu voce tare:

-- Asta-i introducerea de care aveam nevoie pentru a vă spune că şi eu sunt mobilizat. Am primit ordin să mă întorc în Germania. De data asta, mă tem că este serios, dacă putem vorbi de aşa ceva în genul ăsta de lucruri. Cunoaşteţi schimbul de telegrame ce a avut loc între cancelariile germană şi austriacă în 1914, exact înaintea izbucnirii războiului?

Mai multe voci răspunseră nu.

-- Germania a telegrafiat: « Situaţia este serioasă, dar nu disperată ». În schimb, Austria a răspuns: « Situaţia este disperată, dar nu serioasă ».

Sliman deja acceptase un anason, iar acum îl primise pe al doilea, împreună cu cei trei bărbaţi. Privii creasta Djurdjurei cu un fel de disperare mută şi sfârşi prin a spune:

-- « Klaus este German, Gaetano este Italian, Concita şi Pilar sunt Spaniloaice, Gizela şi Emil sunt Francezi, eu sunt Kabil şi suntem cu toţii de parcă am fi fraţi şi surori. Cum de nu poate fi împiedicat războiul? Cine ar putea răspunde? ».

Klaus plecă miercuri, iar Emil ţinu să îl însoţească până la Marsilia. În felul ăsta vor mai putea schimba câteva cuvinte.

Gizela s-a dovedit foarte puternică. Ea îi spusese lui Klaus că înţelesese totul din chiar ziua când s-a întors de la consulat.

-- Mă voi întoarce. Absolut sigur. Simt că mă voi întoarce. Dacă totuşi, din întâmplare, mă înşel, te rog, draga mea, să îl creşti pe copilul nostru aici, în Kabilia, unde încă există adevărata viaţă.

Klaus şi Emil nu ştiau ce să îşi spună, se simţeau abătuţi şi zdrobiţi. Klaus dădu prietenului său adresa lui din Germania, recomandându-i să se semnaleze imediat, în caz că va cădea prizonier.

Războiul se târa ca o reptilă veninoasă şi nu va izbucni cu adevărat decât într-o lună. Marea sinucidere era însă deja decisă.

RĂZBOIUL

Klaus şi Emil s-au despărţit la Marsilia, în faţa gării. Apoi, Emil s-a dus la cazarmă, unde recruţii soseau unul după celălalt, însoţiţi de părinţi cu lacrimi în ochi. Printre cei mobilizaţi, unii erau rezervişti, alţii diverşi întârziaţi cu serviciul militar, soldaţi în permisie, răcani chemaţi pentru prima oară, scutiţi temporar şi alte câteva categorii. Celor ca Emil, care se prezentau în hainele lor, civile, li se lipea o etichetă pe piept, cu numele, gradul, compania, plutonul, etc. Dezordinea era completă sau aproape. Câteva zeci de ofiţeri şi subofiţeri alergau de colo colo şi lătrau care cum le venea pe limbă, precum pechinezii. Cei mobilizaţi erau trişti, preocupaţi, nu schimbau o vorbă între ei.

Emile îşi alese un grup la întâmplare şi se puse la umbra unui zid, cu valiza între picioare, pe o căldură sufocantă, grea şi plină de praf lipicios.

Spre seară, un caporal se adresă grupului său, îi duse pe toţi într-o baracă, le dădu câte o gamelă, un bidon şi tacâmuri, totul de aluminiu, promiţându-le că vor primi şi haine, a doua zi. Efectiv, după gustarea de dimineaţă, primi bocanci militari, ţinuta de vară, ciorapi, moletiere şi chipiu. Cu aşa ţoale, până una alta, vom crăpa de căldură, îşi zise Emil, în vreme ce, cu voce tare, sublinie că Franţa este totdeauna în întârziere cu un război: « În 1914, soldaţii încă aveau pantaloni roşii, iar acum, după douăzeci şi cinci de ani, încă avem moletiere ». Majurul nu auzi decât « moletiere şi pantaloni roşii », dar ghicii restul, căci urlă imediat ca un apucat: « E vreun nemulţumit pe aici? Aici te înscri la cuvânt, înainte să deschizi pliscul. Cine nu ştie asta, o află pe pielea lui ».

Petrecură luna august în exerciţii de paradă, după moda secolului al XIX-lea. Războiul se tot amâna. Începusem să credem că poate nu va izbucni, lucrurile se vor calma de la sine iar el, Emil, în ce-l priveşte, ar putea beneficia de permisiunea studenţească, pentru continuarea studiilor. Concitei, rămasă la

Bordj Arreghi, îi scria de două ori pe săptămână. Se interesă de soarta lui Klaus, dar Gizela nu mai ştia nimic, de când acesta trecuse de Strasburg. Lui Emil, totul i se părea absurd şi plictisitor.

Evident, nimeni nu era singur niciun moment, iar tâmpiţii şi gălăgioşii, ca pretutindeni şi totdeauna, ţineau discursuri peste discursuri, fără vreo semnificaţie. Cei ce aveau cât de cât o urmă de creier, cu nervii încordaţi la maxim se întrebau către ce abator vor fi împinşi. Unii făceau pariuri: izbucneşte sau nu izbucneşte războiul! Luni 23 august, ultima noutate căzu ca un trăznet: Germania era pe cale de a încheia un tratat de neagresiune cu Uniunea Sovietică. Emil încercă să vadă mai clar, în care scop se apropie de un oarecare Colombo, ce se recomandase comunist şi ar fi fost în stare să-l mănânce pe Hitler de viu. Emil intră direct în subiect: « Ce mai zici de asta? Ce înseamnă acest Pact de neagresiune? ».

-- E clar, războiul va izbucni de azi pe mâine. Nemţii vor ataca Polonia, Ruşii vor face la fel, împingând astfel cu cinci sute de kilometri, spre vest, frontiera lor cu Germania, care totuşi îi va ataca, într-o zi. Colombo părea logic şi Emil nu avu nimic de zis.

Ultima săptămână din august fu consacrată tâmpeniilor de rigoare, la fel de utile războaielor moderne precum cursele de şoareci contra blindatelor. Joi seara, căpitanul îl chemă pe Emil, care merse la biroul său, intră, ciocnii călcâiele, trase un « Să trăiţi! », căci asta învăţase în aproape o lună de zile. Căpitanul era un om simpatic, calm, un picuţ cam blazat. Mai întâi privi pe noul venit, îşi luă ochelarii de pe nas şi vorbi nu ca un căpitan ci aproape ca un părinte: « Laporte, îmi puneţi o problemă pe care nu pot să o rezolv. Cereţi o suspendare a serviciului militar, pentru motiv de studii. Asta aş face şi eu, în locul tău. Ce vârstă aveţi, soldat? ».

-- Douăzeci de ani, domnule căpitan.

-- Sunteţi destul de inteligent pentru a înţelege că s-a terminat cu concediile şi permisiunile de studii – cel puţin până la sfârşitul războiului. Totuşi, veţi face parte din plutonul EOR

(elevi-ofiţeri de rezervă). În felul ăsta, veţi continua un fel de studii.

Apoi, căpitanul se puse pe răsfoit hârtiile dosarului.

-- Văd că sunteţi primul din pluton la gimnastică. Nu este de mirare. Indice minus 9 la consiliul de revizie, talie un metru şi 77, 72 de kilograme, 110 centimetri turul pieptului. Sunteţi un tip bine împiciorongat în materie. Veţi fi un excelent ofiţer de rezervă.

-- Am înţeles, domnule căpitan

Zise asta cu o voce aproape neutră, dar de fapt fierbea de mânie. Se gândi însă că, la război, nu strică un pic de diplomaţie. Ciocni tocurile bocancilor şi ieşi.

A doua zi, a fost separat de restul soldaţilor, mutat în alt dormitor, între tineri infatuaţi şi vanitoşi până la megalomanie. Printre aceştia găsi totuşi doi învăţători simpatici şi la locul lor, formând împreună un trio care nu a durat însă. Unul dintre cei doi era comunist bătut în cap, în genul sovietic « care capră ? », de care vorbea Radio Erevan! Lipsa de coerenţă şi spirit de dreptate l-au exasperat pe Emil, care suporta greu tăiaţii cerebral împrejur ce se mândreau, pe deasupra, cu prezervativul de peste tăietură. Comunistul propaga genul de explicaţii cu geometrie variabilă, funcţie de ultimele indicaţii de la Kremlin. Bineînţeles, comuniştii rămâneau anti-facişti, dar în limitele prescrise de Uniunea Sovietică şi partidul bolşevicilor, care nu puteau spune pentru toată lumea anumite lucruri, de exemplu noua orientare în politica externă. Furios, Emil nu s-a putut abţine să-i spună de la obraz: « acum patru ani, când cu alianţa Pierre Laval-Stalin, eraţi contra armatei, a serviciului militar de doi ani, apoi a acordului de la Munchen, cerând război imediat. Acum, după ce URSS a semnat înţelegerea cu Germania, aţi schimbat muzica. Nu vă e ruşine? ».

Emil se simţea singur, mai singur ca la moartea tatălui său. Nu avea cu cine să schimbe o vorbă şi considera că exilaţii de un fel sau altul constituie mediul său potrivit. Se simţea prizonier într-o cuşcă invizibilă. Citind ziarele constată că toate elementele de politică sunt false, altfel spus cei care scriau şi mai ales cei care comandau ceea ce se scria doreau războiul cu orice

preţ. Războiul urma să înceapă iar Emil înţelese că nici măcar nu va avea cu cine să ţină.

Pentru prima oară în viaţă se simţea singur ca un copil. I-ar fi plăcut să vorbească cu Gaetano, să o strângă pe Concita în braţele sale, ea care pentru el însemna viaţa. Regreta acum că nu au făcut un copil. Cu un copil de crescut sau chiar în burtă, Concita s-ar fi simţit mai puţin singură acum. Ar fi rămas cu un copil, viaţa familiei ar fi continuat, nu s-ar fi intrerupt, căci copilul asigură continuitatea neîntreruptă a vieţii de familie. Am fost idiot, îşi spuse el. Voi repara greşeala cu ocazia primei permisii. Poate căpăt o permisie înainte de a ajunge pe front, de exemplu după terminarea cursului de ofiţeri de rezervă. Cu gândul la viitoarea permisie se simţii mai puţin singur.

Înainte de a pleca de acasă, se gândise dacă nu cumva ar fi bine să dispară, să i se piardă urma, pur şi simplu. Unde să dispară însă? Tinerii Kabili erau şi ei mobilizaţi. Ţăranii nu ar ajuta pe dezertoti. Le-ar fi frică. Mulţi dintre ei erau pociţi la minte, tăiaţi împrejur la creier, cum se spune, credeau în ideile revoluţiei, în declaraţia drepturilor omului. America de Sud ? Evocaseră această posibilitate. Practic, nu aveau banii necesari pentru călătorie. Nu avea încotro. Trebuia să joace muzica ce se cânta, în speranţa că, între timp, ar putea interveni ceva. Dintr-o dată însă, avu o inspiraţie. « Cât pot fi de idiot », îşi spuse el. Cum de nu m-am gândit mai devreme? « Sunt licenţiat în germană, limbă pe care o vorbesc cât de cât. Klaus mi-a spus-o de atâtea ori. Aş putea să-mi găsesc un loc într-un stat-major oarecare. Desigur, n-ar fi elegant, dar nu mă simt câtuşi de puţin solidar cu trădătorii şi ipocriţii din fruntea Franţei, nici cu minciunile democraţiei. Nu am nicio obligaţie morală faţă de aceşti bandiţi. Este de datoria mea să îmi apăr pielea, pentru Concita, pentru ai mei şi nu în ultimul rând pentru mine însumi ».

Puse imediat pe hârtie decizia luată şi şansele ce s-ar putea prezenta, având grijă să termine cu o frază din care Concita să înţeleagă ceea ce nu putea fi scris pe hârtie, mai ales la vreme de război: « Nu-ţi fă griji, nu te alarma în niciun fel. Am rămas exact acela pe care îl şti ».

Duminică 29 august, pe 34^0C la umbră, fiind zi de voie, cu ieşire în oraş, şi-a călcat ţinuta uşoară, pentru a nu se sufoca pe străzile Marsiliei. La poarta cazărmii a fost însă trimis să se schimbe în bocani, moletiere şi veston de lână, de parcă s-ar fi aflat în Siberia, nu pe malul Mediteranei. De ce oare, se întrebă el, stupiditatea domneşte din josul până-n vârful piramidei sociale?

Se suci şi învârti pe cheiul Vechiului Port, cu speranţa de a găsi un pic de prospeţime, apoi intră într-un restaurant unde funcţiona un ventilator ce mătura întregul tavan. Bău un anason cu multă apă. Hainele se lipeau pe el, sudoarea îi curgea până şi în ochi, care îl ardeau. Decise să se întoarcă la cazarmă, să servească cina soldatului şi să se culce în slip. Nu mai putea continua să fiarbă în ţinuta militară de iarnă.

Cazarma era aproape pustie. În ciuda căldurii, îi era foame. Mâncă o enormă porţie de macaroane cu sos de roşii, apoi reuşi o lungă siestă. « Caut somnul ca pe un refugiu, caut uitarea » îşi spuse el, înainte de a adormi.

Fără să reuşească, încercă să nu asculte avalanşa de ştiri senzaţionale cu care ceilalţi s-au întors după o zi printre civilii oraşului. La nivelul de încredere al ofiţerilor de stat-major sau al miniştrilor, ştirile se puteau rezuma în două fraze: Germania a încurcat-o şi dă din colţ în colţ pentru a salva ce se mai poate salva. E clar: din primele săptămâni de război, regimul hitlerist se va prăbuşi, spre marea uşurare a majorităţii Nemţilor.

Încercând să-şi astupe urechile cu perna lui cilindrică, Emil nu se putu împiedica să-şi zică: Ce fel de ofiţeri pot ieşi din aceşti zevzeci naivi ca fetiţele de 14 ani?

La 2 septembrie, măcelăria aşteptată începu. Ea avea să dureze aproape şase ani şi să coste viaţa a peste 70 de milioane de oameni, ruinând iremediabil Europa occidentală şi marcând sfârşitul supremaţiei mondiale a rasei albe. Ştiind că Nemţii se vor bate până la limita extremă a posibilităţilor, Emil fu convins că trăieşte începutul unui dezastru de amploare inimaginabilă.

În seara lui 4 septembrie, căpitanul le vorbi de « acest război pe care nu noi l-am dorit, pe care însă îl vom face şi îl vom câştiga ». Cu gândul la Klaus, a cărui adresă o învăţase pe de

rost, Emil nu reuşea să-l asculte pe căpitan. Având în vedere atmosfera de spionită, ce domneşte în Franţa, n-ar fi înţelept să notez adresa lui Klaus în carnetul meu personal. Oare o fi în Polonia? - se întrebă el. Se va întoarce în Germania? Poate nu îşi va cunoaşte niciodată copilul ce se va naşte în câteva săptămâni. Biata Gizela! Trăim într-o bramburească de neînchipuit.

În ciuda presei franţuzeşti, ce preamărea eroica rezistenţă poloneză, Nemţii avansau vertiginous. Pe 17 septembrie, Ruşii atacau şi ei Polonia, dinspre răsărit. Comunistul nu s-a înşelat. Vom avea o nouă împărţire a Poloniei. Uniunea Sovietică îşi va lua porţia cuvenită, avansând cu câteva sute de kilometri, posibila linie de pornire a unei eventuale agresiuni anti-germane.

La 29 septembrie, Polonia capitulă, iar o săptămână mai târziu, pe 6 octombrie, partidul comunist a fost interzis în Franţa, deşi Ernst Thälmann, şeful comuniştilor germani, fusese eliberat din lagărul de concentrare. La 8 septembrie, Maurice Thorez, secretarul general al comuniştilot francezi, a fost declarat dezertor. Trei zile mai târziu, 38 de deputaţi comunişti fură încarceraţi în închisorile Franşei.

Zi după zi, o veritabilă maşină infernală strângea de gât întreaga planetă. Înstăpâniţi peste Ţările Baltice, la 1 decembrie Ruşii pătrunseră în Finlanda unde, contrar aşteptărilor, socotelile li s-au cam încurcat. Sub conducerea mareşalului Mannerheim, Finlandezii dădeau o lecţie de omenie nătărăilor democraţi din România şi Ţările Baltice, care acceptaseră tăvălugul sovietic fără luptă.

La 19 decembrie, aspirantul Laporte deveni şeful promoţiei de ofiţeri rezervă şi plecă la Alger, într-o permisie de 10 zile.

De vreme ce « Războiul glumeţilor » se prelungeşte, Concita va avea un copil, îşi spuse Emil. Apoi va cere o a doua permisie, pentru a-şi oficia căsătoria, nu înainte însă de a avea certificatul de graviditate al Concitei. Cât de cât, bucuria reveni întrucâtva la Bordj Arreghi. Pe o cale misterioasă, printr-o scrisoare din Paris, Gizela primise veşti de la soţul ei, a cărui scriere o recunoscuse fără confuzie posibilă. Ea avea deja un băieţel, dar uitase să vorbească cu Klaus despre numele acetuia. Klaus îi

spusese însă că pretutindeni, în Germania, poți da peste un Emil, aşa că băieţelul lor fu numit Emil-Nicolas.

La întoarcerea din permisie, tânărul sublocotenent Laporte fu repartizat la statul-major al diviziei din Lorena, unde nu avea nimic de făcut, atâta doar că trebuia să fie acolo. De altfel, teatrul principal al « Războiului glumeților » se mutase din Alzacia-Lorena către Narwik, în Norvegia.

Cu tot războiul, viaţa publică franceză urma ca înainte, scandal după scandal, toate înăbuşite, unul după altul. Tren după tren, uzinele Wendel continuau livrările de minereu de fier către Germania, după declaraţia oficială de război. Pentru că a tras cu mitraliera într-un astfel de tren, un locotenent francez a fost degradat, ca avitorul Bossoutrot, în primul Război mondial, ce bombardase uzinele din Lorena germană de atunci. Anarhiştii au dreptate când spun despre capitalism că nu are patrie.

La 10 mai 1940, *Războiul glumeților* deveni serios. Dintr-o dată, Germanii pătrunseră în Belgia şi Olanda, ajungând în cinci zile pe linia Liège-Namur-Sedan şi de acolo în Franţa, apoi, pe 19, atinseră Escaut şi Sambre, pe 20 erau la Rethel şi Saint-Quentin, pe 24 la Valenciennes, pe 26 pe Somme. La 29 mai Belgia capitulă iar pe 31 avu loc dezastrul de la Dunkerque.

Pentru Emil, totul merse rapid. Unitatea lui s-a retras în munţii Vosges, la sud de Bitche. Pe 11 iunie Italienii ne-au declarat şi ei război. Pe 15, Emil primi, nu se ştie cum, o scrisoare de la Gaetano, pusă la poştă de vreun soldat în permisie, pe pământ francez. « Nu ştiu dacă această scrisoare va ajunge la tine. Niciodată nu mi-a fost atât de ruşine că sunt Italian, acum însă n-am încotro. Ruşinea nefiind mortală, încă sunt în viaţă. Deşi vorbeşte numai de onoare, Mussolini a făcut un gest mizerabil. Până acum n-am avut decât ură pentru el. Între timp, peste ura din totdeauna, s-a adăugat un dispreţ şi mai profund.

Încearcă să-ţi salvezi pielea. Toată lumea te aşteaptă. Concita este foarte curajoasă. Cele trei femei te sărută cu duioşie. Te îmbăţişez ca pe un frate ».

Cu gândul la ai săi, ochii lui Emil se umplură de lacrimi. Evident, se va întoarce cu orice preţ în Algeria. Lumea n-are

decât să crape, dacă îi arde de război, el va face totul pentru a-şi revedea familia şi preietenii.

Pe 16 iunie, Germanii ajunseră la Paris, pe 17 guvernul ştergea putina la Bordeaux, pe 20 guvernul lui Paul Reynaud demisionă iar cel al mareşalului Pétain ceru armistiţiu.

Sublocotenentul Emil nu văzuse încă un soldat german. Abia pe 24 iunie a văzut primii nemţi. Foarte solemn, un soldat francez le-a prezentat un mare drapel alb. În urma soldatului cu drapelul a avansat întreg statul-major al diviziei. Nemţii fură drăguţi şi rapizi, cerând numai predarea armelor, ceea ce dură o oră bună.

La sfârşit, colonelul german, cam de cincizeci de ani, cu mustaţă albă, spuse câteva cuvinte ofiţerilor francezi:

-- Domnilor, sunteţi prizonieri. Nu vă lăsaţi doborîţi de amărăciune. Noi nu gândim despre Franţa precum Preşedintele Roosevelt, a cărui declaraţie ruşinoasă ne-a indignat.

Ofiţerii francezi n-au înţeles nimic. Rupţi de lume, fără ştiri de mai multe zile, nu ştiuau ce declarase Roosevelt a doua zi după armistiţiu: « O mare naţiune şi-a dat sufletul. Cadavrul ei, o sperăm cu toţii, nu va otrăvii întreaga lume ». Majoritatea ziarelor franceze publicaseră acest eşantion de politeţe şi drăgălăşenie americană.

A doua zi s-a prezentat o companie de luare în primire a diviziei dezarmate, ce o luă pe jos către un lagăr de concentrare provizoriu. Nemţii nu aveau cum să găzduiască în mod convenabil trei milioane de prizonieri francezi, care le-au căzut dintr-o dată pe cap. Lagărul nu este prea departe, îi asigurară câţiva soldaţi germani, ce vorbeau o franceză impecabilă. Marşul începu pe mici drumeaguri ce traversau păduri şi câmpii către nord. Deocamdată Nemţii au câştigat. Pentru că ne transportă însă, nu se ştie unde, de vreme ce acceptă să hrănească trei milioane de prizonieri, înseamnă că războiul nu s-a sfârşit. Dacă ar putea schimba o vorbă cu o santinelă, poate că ar înţelege ceva. Nu aveau însă permisiunea să se oprească, toată lumea, ofiţerii ca şi soldaţii, urinau din mers. Făcu ce făcu şi se aranjă în ultimul rând al imensei coloane. Pe când treceau peste un fir de apă, îl arătă santinelei şi întrebă: « *Trinkwasser* ? » (apă potabilă).

-- Naturlich, aber los, Marsch, Marsch (Natural, dar repede, înainte).

Nu obţinuse ceea ce dorea, dar era deja un început. Peste câtva timp traversară un sat alzacian. Oamenii priveau cu un aer neutru. Dincolo de sat, intrară într-o pădure deasă, de care îl despărţea cam 20 de metri de iarbă. N-avea decât să traverseze această scurtă fâşie, pentru a se pierde în frunziş şi a se evapora în spaţiu. Santinela avea arma pe umăr, dar riscul era prea mare. Avu însă inspiraţie subită. Se aplecă, şi fără să înceteze de a merge, se făcu că îşi strânge şireturile la bobanci. Santinela se apropie, întoarse capul şi se aplecă uşor, pentru a vedea mai bine. Emil se redresă însă fulgerător şi îi pocni o directă în plină figură, care trânti santinela curioasă la pământ. Imediat îşi luă picioarele la spinare, traversă fâşia de iarbă, câteva tufişuri de aluni, apoi începu să meargă târîş, în patru labe, pentru a reduce riscul de a fi atins de vreun glonţ. Răsunară câteva împuşcături, gloanţele trecură nu foarte departe de el, asta a fost tot. Coloana de prizonieri îşi continuă marşul, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut.

Emil era foarte mirat. Crezuse că vor încerca şi alţii să scape. Din cei douăzeci de mii de oameni ai diviziei, ar fi putut evada măcar câteva zeci. Nimeni altul nu şi-a încercat şansa. Ca întotdeauna, Emil era singur în tot ce făcea, în gândurile, faptele şi acţiunile sale. Foarte bine, îşi zise el. O evadare numeroasă ar fi antrenat probabil o urmărire cu motocicleta. Pentru un singur om, cu cele trei milioane de prizonieri pe cap, Germanii nu se vor deranja.

Îşi zise că nu poate avea încredere în Alzacieni. Aceştia vor redeveni Germani, iar unii ar putea face exces de zel. Aşteptă noaptea, pentru a o şterge din pădure, care se dovedi doar o pădurice de aproape zece hectare. Ocoli satul şi avansă cum putu, la umba unui taluz, străduindu-se să nu trezească cumva vreun câine sau o sălbăticiune. Băutul nu era o problemă, apă fiind cam peste tot. Îşi zise că ar putea rezista zece zile fără să mănânce şi că evadarea lui va fi un succes. Socoteala lui nu ţinuse însă cont de relieful complicat al Vosgilor. Decise deci să se deplaseze şi ziua. După două ore de somn, între cinci şi şapte

dimineaţa, privi cu atenţie întreaga zonă şi recunoscu, cam la patru kilometri distanţă, cazinoul din Niederbronn. Nu se înşelase în ce priveşte direcţia. Continuă să meargă, având grijă să bea cât mai multă apă la fiecare ocazie. Din nefericire, totul îi fusese confiscat, nu avea nimic asupra lui, nici bidon, nici cuţit, nimic. Îşi dădu jos moletierele dar nu le aruncă, gândindu-se că, la nevoie, ar putea face din ele o scurtă frânghie. Renunţă la şosete şi bocanci, mergea cu piciorele goale prin iarbă, folosind bocancii doar în pădure sau la traversarea vreunui desiş. Foamea începu să îi dea de furcă. Avu norocul unui cireş sălbatec în plin rod, dar asta nu rezolvă problema decât pe jumătate. Către seară, îşi făcu socoteala că a parcurs cel puţin 60 de kilometri. Dădu de o fermă izolată, într-o vale uitată de Dumnezeu. Îşi încercă şansa dar fără răspuns. Casa părea goală, niciun animal în jurul ei. Împinse uşa care, spre surprinderea lui, cedă destul de repede. Cotrobăi prin dulapuri, descoperi câteva resturi mucegăite de brânză şi cârnaţi plus o jumătate de pâine tare ca lemnul. Curăţă şi devoră totul, apoi se simţi doborît de toropeală. Se putea culca oriunde, în pat, chiar sub pat, fără grija frigului matinal din pădure. A doua zi, reluă drumul către Sud. Timpul era frumos, se orienta cu uşurinţă. Ştiind că versantul dinspre Lorena, al Vosgilor, era un platou în pantă dulce, decise să se îndrepte mai întâi spre Vest, evitând văile cu urcuşurile şi coborâşurile lor, ce i-ar fi luat un timp preţios, lungind drumul de parcurs şi încetinindu-i viteza. Pe când examina un drumeag, socotind dacă îi poate fi de folos ori nu, auzi dintr-o dată zgomotul unui motor. Întorcând capul, văzu un tanc, apoi încă unul şi încă unul… Renunţă să le mai numere. Curând apărură camioane, maşini amfibii. Pe moment, renunţă la folosirea drumului şi se îndreptă spre creastă, de unde îl putea observa foarte uşor. O oră mai târziu apărură infanteriştii, cu vestonul desfăcut şi chipiul la centură, avansând pe şosea nu foarte grăbiţi, ba chiar cântând un marş militar, din care Emil prinse câte ceva: « *Argonnerwald um Mitternacht* » (Pădurea Argonne la miezul nopţii). Vocile erau grave şi pure, feţele soldaţilor tinere şi bărbăteşti. Traversă creasta către versantul loren dar cântecele soldaţilor se auzeau într-una, prelungite de ecoul văilor şi

versanţilor Vosgilor. Apoi văzu o pancartă indicatoare, pe care citi Saint Dié. Era deci în Lorena franceză, ceea ce îl încurajă, considerându-se aproape salvat. Îi mai trebuiau doar haine civile. Cu cei 2000 de franci din buzunare, spera să-şi poată cumpăra haine uşoare, da vară, şi să mănânce cum se cuvine. Asta nu putea depăşi 500 de franci, iar restul iar fi ajuns până la Marsilia şi pentru plata vaporului. Evadarea se aproipia de sfârşit.

Auzind un zgomot de motor se lungi în dosul unui tufiş de aluni şi examină camioneta plină de capre, ce se îndrepta către Saint Dié. Duse mâna la faţă şi simţi barba de patru zile. Omul va înţelege, dar nu-i nimic grav în asta. Ieşi la lumină, camioneta se opri, iar el întrebă şoferul:

-- Unde mergeţi, domnule?

-- Mai întâi, la Saint Dié. Urcă dacă vrei, dar pe riscul tău. Boşii sunt la Saint Dié şi peste tot.

-- Voi coborî înainte de intrarea în oraş.

-- Ne putem întâlni cu ei şi pe drum. Treaba ta!

Şoferul rămase mut şi încruntat, privind cu coada ochiului către tânărul ofiţer, care simţii că neaşteptata întânire nu-i este foarte pe plac. Când Emil coborî, şoferul nici măcar nu răspunse cuvântului de mulţumire şi despărţire. Lorenii ăştia s-au considerat totdeauna mai mult Nemţi decât Francezi. Ce să mai zic de Alzacieni?

Reuşi să evite mai multe maşini nemţeşti ce traversau intersecţiile fără nicio prudenţă. O bătrână ce se încălzea la soare murmură nu doar pentru ea:

-- Au câştigat cam uşor şi li s-a urcat la cap. Războiul însă nu s-a terminat. Vor avea timp să se calmeze.

Emil îi expuse rapid situaţia.

-- Nu puteţi rămâne aşa. Dacă vă văd, vă înhaţă. Haideţi la mine. Vom vedea ce şi cum.

Îi aduse un lighean cu apă caldă, un pămătuf, săpun de ras şi un brici de modă veche, cu care Emil nu era obişnuit. Cu chiu cu vai, reuşi să se bărbierească fără să se taie prea tare. « Va trebui să îmi cumpăr şi scule de bărbierit », îşi spuse el. Apoi bătrâna îi aduse un platou cu de-ale gurii: o foarte consistentă

supă de legume, jumătate de pui fript, brânză şi vin. Foarte curând, Emil se simţii ca de plumb. În trei zile şi trei nopţi parcursese peste 150 de kilometri, în condiţii destul de dificile, aproape fără mâncare, dormit pe apucate. Spuse bătrânei că nu i-ar strica un somn bun, la care aceasta răspunse că va dormi ca la mama acasă. Emil o rugă să nu-l scoale până a doua zi.

Când se sculă, cocoşii cântau pentru a treia oară. Cum deschise ochii avu surpriza să găsească haine civile, lângă uniforma sa militară. Le încercă, îi veneau destul de bine, doar mânecile cămăşii erau cam scurte. Le voi sufleca, îşi zise el, în timp ce bătrâna se scuza că, de când a rămas văduvă, nu are în casă decât haine de doliu, ceea ce era cam bizar pentru un tânăr ce abia depăşise douăzeci de ani. Nu se putea plimba în uniforma militară prin oraşul ocupat. Bău o cafea şi luă o gustare copioasă de pâine cu unt şi miere, în timp ce bătrâna îi explica, la cererea lui, unde găseşte cel mai apropiat magazin de îmbrăcăminte bărbătească.

Ieşi către ora opt şi se întoarse curând cu un pantalon bej, o vestă portivă, şosete albe şi sandale maro, plus o valiză, din care scoase hainele negre, pe care le înapoie bătrânei, mulţumindu-i cu căldură pentru tot. Cu toate insistenţele lui, bătrâna nu vru să primească cei 20 de franci, oferiţi de Emil, decât după ce acesta îi arătă cei 2000 de franci aproape întregi.

Cu valiza în mână, o luă către gară. Nu se putuse decide să arunce hainele militare. Din copilăria lui de orfan sărac, păstrase reflexul de a nu arunca nimic. Cei de la gară fură sceptici în ce priveşte călătoria cu trenul până la Marsilia. Radioul nu înceta să anunţe populaţia cu privire la drumurile blocate, podurile rutiere sau feroviare aruncate în aer, indicând, pe cât posibil, diverse soluţii de continuare a drumului, într-o direcţie sau alta. Nu a putut cumpăra bilet decât pentru Dijon, urmând ca de acolo să ajungă la Lyon, dacă nu direct Marsilia. Trenurile aveau mari întârzieri, legăturile nu puteau fi garantate. Emil urma să ajungă la Dijon prin Epinal şi Langres. Se forţă să doarmă, gândindu-se numai la Concita, care, de acum, era în a şasea lună de graviditate, fiind găzduită de Gizela. Cu tot războiul, Bordj Arreghi continua să fie o oază de viaţă, în mijlocul nebuniei şi deban-

dadei universale. Oare Franţa mai exista? Va putea ea să îşi conserve coloniile? Se va găsi un guvern care să plătească învăţătorii şi profesorii din Algeria? Vom trăi şi vom vedea, îşi spuse Emil. Odată familia trebuia regrupată, va găsi pe cei cu care putea vorbi la acelaşi nivel de profunzime, problemă nu tocmai simplă pentru un tânăr ce nu împlinise 21 de ani. Simţea nevoia de a se sfătui cu Gaetano, cu Klaus, care studiaseră mai mult şi erau mai copţi decât el. Situaţia lui Klaus nu era deloc simplă. Cum s-ar fi putut întoarce el în Algeria? Desigur, Klaus ar fi venit imediat, asta îi era dorinţa cea mai scumpă, dar o armată victorioasă te leagă mai bine decât una învinsă. Pe de altă parte, Klaus nu era anarhist, deci va rămâne solidar cu poporul său până la victoria sau înfrângerea finală. Blestematul de război abia a început. Cine ştie cât va dura? Germanii aveau nevoie de mână de lucru, altfel nu ar fi luat trei milioane de Francezi în captivitate.

Sosi la Dijon înainte de ora două. Informându-se, află că, în patru ore, ar putea continua către Lyon. Germanii circulau fără încetare, ba la stânga, ba la dreapta, ba nu ştiu unde. Unii aveau o placă de metal, prinsă după gât cu un lănţişor. Un tip fricos şi stupid îi suflă: « Gestapoul, teroarea germană abia începe… »

-- Gestapo este prescurtarea de la *Geheime Staats Polizei*, poliţia secretă de Stat, spuse Emil celui fricos. Funcţionarii ei umblă în haine civile. Cel cu plăcuţa metalică la gât este jandarm militar, din aşa-numita Feldjandarmerie. Am fost interpret la statul-major al diviziei mele.

-- Înseamnă că vorbiţi nemţeşte?

Abia îndrăznind să-l mai privească, fricosul o şterse scurt.

Emil merse în restaurantul gării. Ospătăriţa ce veni să ia comada era o tânără de aproximativ 25 de ani, o Burgundă foarte frumoasă a cărei faţă trăda neliniştea şi insomnia. Când să încaseze comanda, se aşează lângă Emil şi intră în plin subiect:

-- Scuzaţi-mă domnule, spuse ea. Am întrebat toată lumea, vă întreb şi pe dumneavoastră. Fără îndoială, sunteţi militar. Veniţi din Nord?

-- Din Vosgi. Am fost făcut prizonier la nord de Vosgi şi am evadat.

-- Soţul meu era lângă Forbach, în Mozela. Îmi scria în fiecare zi. După marea ofensivă germană, n-am mai primit nicio scrisoare de la el. Totuşi, după comunicatul oficial, acolo nu au fost lupte.

-- Nu. Într-adevăr. Am fost în aceeaşi divizie cu soţul dumneavoastră. Ne-am retras către Vosgi şi am fost făcuţi prizonieri la jumătatea drumului, între Saarbrücken şi Strasburg. Soţul dumneavoastră a fost probabil în aceeaşi coloană de prizonieri cu mine.

-- Se numeşte Gagneure, caporal Jacques Gagneure. Poate că l-aţi cunoscut, întâmplător.

-- Nu, nu l-am cunoscut. O divizie înseamnă peste 20 000 de oameni. Vă asigur însă că este în viaţă, pentru că nu am avut nicio pierdere. Nu am participat la luptă.

-- Foarte curios ce s-a petrecut. Nu critic, dar nu înţeleg nimic. Nimeni nu a crezut că Franţa se poate prăbuşi în câteva zile. Am asistat, neputincioasă, la acest dezastru. Ofiţerii au abandonat trupa. Vreme de două săptămâni i-am văzut trecând cu maşinile lor. Soldaţii veneau pe jos după ore şi zile întregi. Cei mai mulţi îşi aruncaseră armele. Şoselele erau pline de civili care se refugiau, jenând astfel mişcările armatei. Ar fi făcut mai bine să nu se mişte de acasă. Un val de nebunie a cuprins întreaga Franţă. Nu cred că s-a sfârşit. Abia acum începe. Aud lucruri incredibile. Cel puţin douăzeci de clienţi mi-au spus că maşinile Nemţilor merg cu apă: o căldare de apă, o pastilă şi gata carburantul. Îţi vine să înnebuneşti, nu alta.

-- Nu vă faceţi griji. Oamenii au ochi care văd, dar le lipseşte mintea cu care să priceapă. Căldarea cu apă merge în radiator, pentru răcirea motorului, iar pastila este un detartrant.

-- Ziarele au spus că Nemţii duc lipsă de benzină. Tancurile şi maşinile lor sunt peste tot, iar soldaţii noştri merg pe jos. Se zice că Nemţii arestează adolescenţii de peste 15 ani, pentru a-i pune la muncă. Sute de mii de flăcăi au plecat cu bicicletele pe şosele, care unde a văzut cu ochii. Unde să se ducă însă? Nemţii vor ocupa toată Franţa. N-aş fi crezut că suntem atât de stupizi. Dumneavoastră unde mergeţi?

-- Mai întâi la Lyon, apoi la Saint-Etienne, Marsilia şi Alger.

-- La Alger. Mare noroc dacă staţi la Alger. Aveţi însă grijă la linia de demarcaţie.

-- Ce linie de demarcaţie?

-- Văd că nu ştiţi. Franţa a fost tăiată în două. O linie pleacă din Saint-Jean de Luz, trece pe la Nord de Vichy, traversează Saône la Chalons şi atinge Elveţia nu ştiu unde. Aud atâtea că nu mai ştiu ce să cred şi ce nu. În orice caz, atenţie! Se fac controale în trenuri, pe şosele. Mai bine o luaţi pe jos şi traversaţi demarcaţia prin pădure.

Emil se simţii dintr-o dată descurajat şi slab ca un copil. Ar fi păcat să rateze evadarea din cauza grabei. Ceru o cameră şi avu noroc. Era ultima. Va rămâne aici o noapte, se va informa şi va continua drumul mâine.

Ieşi pe stradă, cumpără un ziar şi constată că, într-adevăr, Franţa e tăiată în două, linia de demarcaţie trecând nu departe de Chalons. De ce oare aveau nevoie Nemţii să ocupe Franţa până la Saint-Jean de Luz? De ce doreau să controleze tot ţărmul atlantic? Pentru a avea o legătură cu Spania? În orice caz, asta arăta că pacea este departe. Englezii nu erau în măsură să organizeze o debarcare în Franţa. Nemţii se temeau deci de o debarcare a Americanilor. Cutreieră oraşul de la un capăt la celălalt. Peste tot refugiaţi: unii că căruţa, alţii pe jos sau cu bicicleta, cu şareta. Surâse cu gândul la şareta sa din Saint-Etienne, cu care ocazie măsură drumul parcurs în mai puţin de cinci ani. Micul distributor de piese, pe care patronul îl certa zilnic, era de acum licenţiat, în curând va deveni tată… apoi adăugă cu un surâs amar: şi ofiţer al unei armate învinse. Germanii cutreierau oraşul, în grupuri mici. Din când în când trecea câte o companie cântând. Emila îşi aminti de « Forţa prin bucurie » şi de proiectul turistic al lui Klaus. Armata germană, îşi zise el, lasă impresia că face turism, nu război. Victoria le-a fost uşoară. Deşi nu era patriot, în fundul sufletului se simţea umilit. Nu a vrut să se bată pentru că nu putea fi de acord cu murdăriile. Pentru o cauză adevărată, se simţea capabil să se bată şi chiar să-şi dea viaţa. Majoritatea compatrioţilor se pierduseră cu firea, incapabili să creadă în ceva. Înţelegea cum s-au petrecut lucrurile, dar asta nu spăla ruşinea dezastrului Franţei,

consumat în câteva săptămâni dintr-un război pe care-l declarase ea însăşi.

Se întoarse la hotel, mâncă şi ceru cheia camerei. Devenită recepţionistă, ospătăriţia luă valiza pentru a-l conduce la cameră. El îi luă însă valiza şi urcară împreună la etajul al II-lea. Ea îşi făcu de lucru cu perdeaua, aşternutul patului şi perna. Fără să se gândească, el se auzi spunându-i:

-- Madame, nu vom face rău nimănui. Avem nevoie, unul de celălalt. Nu plecaţi.

-- Glumiţi! Nu mi-am terminat serviciul.

-- Atunci veniţi după serviciu.

Ea ezită, suspină şi apoi zise:

-- De acord, dar va fi târziu, către miezul nopţii.

-- Vă voi aştepta.

Îi luă mîinile şi i le sărută, iar ea simţii o imensă tandreţe în acest contact cu un bărbat în care nu simţea nimic fals, nicio slăbiciune. Emil era irezistibil când atingea mâna unei femei. Fără calcul, într-o simplă strânsoare punea întreaga iubire de care era capabil, forţa ce-şi trăgea seva din suferinţa lui de copil şi adolescent orpsit.

Ospătăriţa sosi ceva mai devreme decât sperase Emil; cum intră, se dezbrăcă fără nicio jenă. Era de tipul preferat de Emil: talie subţire, rotunjimi perfecte, picioare puternice, mâini mlădioase, lipicioasă foc.

Lungindu-se în pat, întrebă:

-- Cum te numeşti?

-- Emil. Dar tu?

-- Lucette.

Îl mângâie cu ardoare, reacţionând ea însăşi, cu întreg corpul, la mângâierile lui.

După spasmul final, ea adormi aproape imediat în braţele lui. El însă adormi mai greu. Se gândi la stupiditatea moralei, la meschinăria pe care creştinismul o numeşte fidelitate. Iubise o femeie nefericită de absenţa soţului pe care îl iubea, aşa cum şi el o iubea pe Concita. Nu mai făcuse dragoste de când cu perfectarea căsătoriei, adică de peste patru luni. Ce era rău în asta? Discutase chestiunea cu Klaus, care avea acelaşi punct de

vedere: « Camarazii *Schutzstaffeln* împărtăşesc acelaşi sentiment. Avem însă de îndeplinit o adevărată revoluţie morală, bărbaţii fiind mai complexaţi decât femeile predispuse la indulgenţă şi largheţe, fără control din punct de vedere rasial ».

-- Cum îţi explicit tu asta?

-- Asta se datorează acţiunii nefaste a creştinismului, spusese Klaus. Creştinismul ne otrăveşte la fel de mult ca Britanicii. Hitler a scris că « Mediteraneenii se acomodează cu creştinismul, pentru că nu iau religia în serios; cu Germanii e diferit; pentru ei, creştinismul este otravă mortală ».

Curios, îşi zise Emil. Nemţii pe care-i cunosc nu par deloc complexaţi. Klaus însă îi cunoaşte mai bine.

Ascultă respiraţia regulată a Lucettei. Buzele sale atinseră umărul gol al tinerei femei, o nouă undă de tandreţe îi umplu inima iar Concita îi apăru dintr-o dată în faţa ochilor, de parcă ar fi fost reală. Nu, categoric, nu îi era infidel în niciun fel. Concita era soţia lui şi va rămâne ceea ce este. S-ar fi putut lipsi de orice femeie, numai de ea nu. S-ar putea ca lucrurile să se aranjeze astfel încât s-o aibă tot pe Concita alături de el, să nu aibă altă femeie decât pe ea. Ăsta nu ar fi însă un motiv să rămână insensibil la farmecele şi nevoile altor femei. Atitudinea lui nu avea nimic comun cu aceea a nesatisfăcuţilor şi superficialilor ce dădeau anunţuri de cupluri « uniune liberă », « menaj modern », « partide patrate » sau « vacanţe în patru ». Nu era vânător de fuste, nici colecţionar de aventuri. De altfel, nu vorbea niciodată, cu nimeni, despre iubirile sale. Într-o zi răspunsese glumind unui student din Lyon, care îi reproşa de a fi prea serios cu femeile. « Dacă o femeie îmi place, ea are cel puţin dreptul ca eu să imi ţin gura », răspunsese Klaus. Ai face bine s-o închizi şi tu pe a ta. Nu-i trecuseră prin braţe decât cinci femei: Magui, Simone, femeia cu cârciuma-hotel, din Agde, al cărui nume îl uitase, Concita şi Lucette. Pentru el, dorinţa de a face plăcere femeilor conta la fel de mult ca propria lui plăcere. Timiditatea sau complexul în faţa femeilor, ca şi vânătoarea sistematică de fuste ieşeau din limitele normalităţii. Klaus are dreptate, îşi spuse Emil. El este absolut liber, pentru că a avut şansa să fie crescut în afara robiei şi ipocriziei creştine.

Era aproape să adoarmă când Lucette, trezită de-a binelea, îl sărută pe faţă, pe gât, pe abdomen, abia atingându-l, de parcă era mai mult o părere, o impresie. Fără să insiste, tehnica ei se dovedi perfectă, tânăra femeie reuşind să obţină de la Emil o adevărată noapte de dragoste, ce s-a prelungit până aproape în zori, când adormiră unul în braţele celuilalt.

După micul dejun, privind nota ce trebuia plătită, constată că preţul camerei nu figurează. Fără să ştie că se va culca cu el, Lucette ascunsese patroanei acest client, din dorinţa de a face un gest drăguţ pentru un prizonier evadat din mâna Nemţilor. Emil îi mulţumi cu un zâmbet, zicându-şi că nu s-a înşelat. Lucette era într-adevăr fată drăguţă, cu un enorm vino încoace.

Decise să nu continue cu trenul ci cu auto-stopul, care era mai puţin riscant. Fu luat de un reprezentant commercial ce transporta cu camionul diverse mărfuri, de o parte şi de alta a liniei de demarcaţie. Acesta părea să ştie de ce Franţa a pierdut războiul, iar Emil înţelese că falsa lui siguranţă vine de la şcoala unde profesorii vorbesc limbajul lui Karl Marx, nu pe acela al Ioanei d'Arc. Emil se făcu că aprobă, nu apostrofă imbecilul ce continua să turuie: « Din fericire, l-au scos de la naftalină de mareşalul Pétain, om de Stat care pentru prima dată ne spune adevărul ».

-- Bineînţeles, spuse Emil. Bătrânul mareşal face singurul lucru ce se poate face, pe care oricine l-ar putea face în locul lui. După înfrângere, Francezii au făcut apel la mareşalul Pétain, aşa cum Nemţii, după Versailles, l-au scos în faţă pe mareşalul Hindenburg.

Era foarte cald în cabina camionetei în care se simţea din plin mirosul de ulei ars. Emil fu mulţumit când şoferul îi spuse că trebuie să coboare, pentru că sunt aproape de punctul de control rutier. Luaţi-o peste camp, îi spuse acesta, dar mai bine aşteptaţi până se întunecă. Baftă!

Privi în jurul lui, cercetă împrejurimile. E clar, nu pot rămâne pe şosea, la drum deschis. La 200 de metri zări o perdea de salcâmi, după o coastă cu viţă de vie. Escaladă un zid de piatră, se aplecă cât putu, străbătu via pe drumul cel mai scurt, atinse perdeaua de salcâmi şi se cuibări la umbră. În apropiere curgea

un izvor, care îi prinse foarte bine. Abia acum îşi dădu seama că nu cumpărase nimic de mâncat. Pe căldura asta, nu-i nicio dramă, îşi zise el. Făcu un mic efort pentru socoteala zilelor. Da, suntem în 30 iunie. Ziarul cumpărat ieri era din 29. Dacă totul merge bine, în trei sau patru zile voi fi la Alger. Se gândi că n-ar fi rău să doarmă, timpul ar trece mai repede. Se înţepă într-o creangă de salcâm, ascunsă în iarbă. Inspectă locul ales, găsi alte crengi, pe care le îndepărtă, dar constată prezenţa masivă a furnicilor care deja urcau pe gleznele lui. Luptându-se cu furnicile, constată că în sân are un păianjen, pe care nu-l putu strivi înainte de a fi muşcat în josul sternului. Mai întâi simţii o uşoară arsură, apoi mâncărime, tendinţă de vomă, slăbiciune generală şi frisoane. Se dezbrăcă complet şi se plasă la soare, care era la zenith. Senzaţia de rău trecu cam într-un ceas, apoi ronţăi câteva frunze de păpădie şi flori târzii, de salcâm. Timpul trecea greu, cerul deveni ca de plumb iar soarele dispăru în dosul unui nor negru. Pe neaşteptate însă începu să se tragă cu tunul. Ascultă cu atenţie. Într-adevăr se trage cu tunul. Ce se întâmplă oare? Războiul s-a sfârşit. Cine se joacă de-a pacea şi războiul?

Îşi dădu seama că este vorba de o artilerie uşoară, contra grindinei, cultivatorii de viţă de vie apărându-şi recolta în acest fel. Mai târziu află că un ţăran explicase majurului din zonă că vor face « buumbuum », iar acesta zisese « ja, ja » fără să înţeleagă nimic. Neştiind despre ce este vorba, Nemţii se apucară să inspecteze regiunea, desfăşurând câteva companii de infanterişti, dotate cu auto-mitraliere. Sosiră chiar câteva tancuri cu turela deschisă, soldaţi cu casca neagră şi cap de mort pe ea inspectau împrejurimile cu binoclul. Emil se simţii pierdut, era prea târziu pentru a încerca să se depărteze. Se făcu una cu pământul, se îngropă în iarbă, suportă furnicile cu un eroism de care nu avusese nevoie la război. Ordinele şi contra-ordinele se auzeau perfect, tancurile, mitralerele, infanteriştii erau atât de aproape încât se aştepta să fie descoperit dintr-un moment în altul. După o vreme, uşor, cu infinită prudenţă, îndepărtă iarba din faţa ochilor şi constată că pericolul trecuse. Pifanii germani se depărtau. Oare cât durase povestea ? Privind ceasul, constată că abia este ora cinci. Încă patru ore bune de lumină, de aştep-

tare. Între timp i se făcuse foame. Nu se punea problema să-şi părăsească refugiul. Bău apă de izvor, dar cu greu şi înghiţind impurităţi, pentru că firul de apă era gros ca un cui, iar pământul nisipos absorbea aproape totul. Totuşi, cu răbdare, făcându-şi mâinile căuş, de zeci de ori, reuşi să bea pe săturate. Apoi îl prinse toropeala şi adormi de-a binelea. Se visă sub un măslin enorm, pe care îl cunoştea bine, nu de parte de Akbou. Mare îi fu decepţia când, deschizând ochii, se trezi inavadat de furnici, care îl onorau cum ştiu ele.

Curând începu să se însereze şi se urcă mai în sus, pe deal. O luă către Sud, merse două ore bune, fără să piardă direcţia. Deşi cerul nu era foarte senin, era sigur că mersese bine întrucât steaua polară, din spatele lui, nu îl putea conduce decât către Sud. Se credea în zona liberă, dar pentru mai multă siguranţă decise să continue drumul toată noaptea. Ocoli un sat ai cărui câini l-ar fi putut trăda. Ceva mai încolo traversă o câmpie închisă în care rumegau liniştite o mulţime de vaci. Ajunse la un pârâu destul de mare. Descălţă sandalele şi şosetele, ridică pantalonii cât putu şi traversă apa ce nu părea foarte curată. Apoi îşi şterse piciorele cu iarbă, înainte de a se reîncălţa, luă valiza în mână şi poni la drum. Exact atunci însă, la numai câţiva paşi, văzu o siluetă cu casca pe cap şi arma îndreptată către el, care îi spuse foarte calm: « Komm, Kamerad! ». Apoi văzu plăcile lucinde pe pieptul a doi Feldgendarmen. Orice încercare de fugă era zadarnică. Ajunsese din nou prizonier. I se făcu semn să se aşeze, cu mîinile pe cap. După un bun sfert de oră, jandarmii îi făcură semn să se ridice şi să meară în faţă, către sat, unde îl închiseră în arestul special pregătit, alături de ceea ce părea să fie postul lor de jandarmerie mobilă. Auzi o voce zicând în germană: « Unul în plus. Vom face un convoi frumuşel ». Deşi disperat, Emil încercă să-şi găsească refugiul în somn, dar nu putu să doarmă niciun minut. A doua zi, către opt dimineaţa, fu dus într-o cameră, la parterul postului jandarmilor germani. Un subofiţer îi spuse să ia loc, apoi îl întrebă:

-- Nume, prenume, data naşterii, profesia, domiciliul, unde mergeţi dumneavoastră?

Aştia vor să afle totul dintr-o singură întrebare, îşi zise Emil, pregătindu-se să răspundă numai la ultima parte a acesteia.

-- Mergeam la mine acasă, în Algeria.

-- Algeria?

Emil preferă să continue în germană. Poate că asta îi va folosi cumva.

-- Da, la Alger, de partea cealaltă a Mediteranei, în capitala Algeriei.

-- De ce nu mergeţi pe şosea, ori cu trenul?

-- De temă că mă veţi face prizonier.

-- Sunteţi militar?

-- Normal.

-- Arătaţi livretul vostru militar.

Emil deschise valiza iar Neamţul văzu epoleţii lui de ofiţer.

-- Sunteţi ofiţer?

-- Da, sub-locotenent.

-- În ce sector al frontului aţi fost?

-- Forbach, Sarreguemines, Bitche.

-- Înseamnă că deja aţi fost prizonier.

-- Nu, nu am fost prizonier.

-- Curios.

-- Am plecat îndată ce am fost încercuiţi şi mareşalul Pétain a cerut armistiţiul.

-- Înţeleg. Nu pot face însă nimic pentru dumneavoastră. Trebuie să reîmbrăcaţi uniforma militară. Hainele civile vă vor fi înapoiate când veţi fi eliberat. Executarea. Îmi pare rău, dar nu aveţi de ce să fiţi supărat. Pentru dumneavoastră războiul s-a sfârşit, pentru noi abia începe.

Cei treizeci de prizonieri, prada jandarmilor dintr-o noapte, fură urcaţi într-un camion, apoi, la Dijon, într-un bou-vagon dintr-o garnitură feroviară de peste douăzeci de astfel de vagoane, transportând probabil două sau trei mii de prizonieri. După o scurtă escală la Starsburg, pe 5 iulie ajunseră la Munchen, unde mâncară o supă la popota militară a gării, după care porniră către un lagăr de tranzit. Prima noapte dormiră pe pământ, căci toate barăcile în picioare erau deja pline. A doua zi, lucrară până seara la ridicarea altor barăci, care se umpleau pe

măsură ce soseau noi şi noi prizonieri, care îşi construiau singuri închisoarea. Cu organizarea lor, Nemţii ăştia ar pune la treabă şi îngerii din rai, şi dracii din iad. Duminică se odihniră şi porţia de mâncare crescu simţitor. Emil înţelese că scurta lui evadare l-a scutit de o oboseală enormă. Mulţi dintre tovarăşii lui de captivitate făcuseră sute de kilometri pe jos, fără apă, nici mâncare. Cei ce nu rezistau şi cădeau erau imediat împuşcaţi.

Klaus îi dăduse adresa din Munchen, dar pe moment nu şi-o putea aminti. Pe de altă parte, era decis să nu ceară nici un fel de favoare, să nu lase să se vadă tristeţea şi suferinţa în care se afla.

Luni dimineaţa fu chemat de comandantul lagărului, care îi spuse:

-- Sunteţi semnalat ca vorbitor al limbii germane. Este adevărat?

-- Da şi nu, domnule comandant. Înţeleg nemţeşte, mă pot face înţeles dar nu vorbesc perfect.

-- Constat că vorbiţi foarte bine. Poate că deja aţi făcut un sejur în Germania, înainte de război.

-- Nu, dar în Algeria am avut un prieten german.

Comandantul înălţă sprâncenele.

-- Un exilat, fără îndoială.

-- Deloc. Un tânăr care s-a căsătorit cu o Franţuzoaică şi care s-a întors în Germania cu câteva zile înainte de declararea războiului. Am fost mobilizaţi în acelaşi timp şi am călătorit împreună, până la Marsilia.

-- Curios! Ce aţi fi făcut, dacă l-aţi fi înâlnit ca inamic pe câmpul de luptă?

-- Nu aş fi tras în el şi sunt sigur că nici el nu ar fi tras în mine.

-- Vă înţeleg foarte bine. Războiul acesta este stupid. Europa întreagă riscă să se sinucidă.

Emil îşi zice în sinea lui: « Iată unul ce ştie pe ce lume trăieşte. Se pare că în Germania sunt mai mulţi oameni cu capul pe umeri, decât în Franţa ». Comandantul continuă:

-- Veţi fi omul nostru de încredere şi veţi locui în baraca de lângă biroul meu. Trebuie să vă am tot timpul în preajmă.

-- De fapt, cum se numeşte prietenul vostru german?

-- Klaus Altmeyer.

-- Unde locuieşte el?

-- La Munchen. Am ştiut adresalui pe de rost, dar am uitat-o.

-- Cum de nu aţi scris-o pe o bucată de hârtie?

-- Am distrus hârtia, pentru că ar fi putut fi periculos.

-- Înţeleg. Teama voastră de spioni… Noi nu avem nimic de spionat în Frtanţa. Tehnica noastră este mai avansată decât a voastră în toate armele. Probabil v-aţi dat deja seama.

Seara îi scrise o lungă scrisoare Concitei, povestindu-i totul. Pe 27 primi deja răspunsul de acasă, inclusiv adresa părinţilor lui Klaus, pe care Gizela o avea. Emil trebuia să răspundă cât mai rapid, şi să aleagă două nume pentru copilul lui: unul de băiat, şi altul de fată, naşterea urmînd să aibă loc în două luni. Răspunse că îi lasă Concitei libertatea totală de a alege numele copilului şi promise că va contacta părinţii lui Klaus îndată ce va putea. Asupra acestui punct mînţea un pic, pentru că, din mândrie refuza ideea de a beneficia de o favoare oarecare.

La sfârşitul lui iulie, lagărul se golise aproape în întregime, majoritatea prizonierilor fiind încadraţi în diferite comandouri de muncă repartizate la fermele din împrejurimi. Emil intenţiona să ceară şi el trimiterea la muncă, sperând că va putea evada a doua oară. Voia să-şi cucerească singur libertatea, nu s-o primească drept favoare, din partea învingătorilor.

Aşa se face că la 9 august ajunse la castelul Birkenbach, unde fu primit de volubila şi foarte fudula mamă, ce îl privi foarte de sus, spunându-i să fie tot timpul la dispoziţia grădinarului şi a şefului peste grajduri, jocheiul sicilian Fortunato.

Grădinarul sosi, îi arătă o porţiune de teren ce trebuia curăţată de buruieni, precizând că rădăcinile trebuie scoase din pământ. O tânără femeie, foarte distinsă, precedată de un băieţel cam de doi ani, se opri lângă el şi îl întrebă:

-- Înţelegeţi germana?

-- Da, fără acest război aş fi ajuns profesor de germană.

-- Veţi ajunge şi cu el. Am auzit-o pe mama spunându-vă ce aveţi de făcut. Astea sunt manierele vechii generaţii. Nu luaţi lucrurile în tragic. Mâine nici nu va mai şti că sunteţi aici.

-- Normal, o slugă în plus sau în minus, n-are importanţă.

-- Nu veţi slugă, şi nu veţi avea de suferit aici.Voi avea grijă de asta.

-- Foarte drăguţ din partea voastră, Doamnă. Totul este în regulă.

Ea simţii duritatea tonului şi mândria nedomesticită ce însufleţea pe cel din faţa ei. Nu se lăsă însă nici ea descurajată. Sunteţi Polonez sau Francez?

-- Francez.

-- Perfect. Cumnata mea va veni curând aici. Ar fi trebuit să fie profesoară de franceză, dar a intrerupt studiile. Acum este căsătorită şi are doi copii. Va fi încântată să vorbească franţuzeşte cu dumneavoastră.

În acest moment, un cărăbuş trecu prin faţa lui Emil. Copilul se repezi, se lăsă pe vine, pentru a-l privi de aproape, iar mama interveni: « Wolfram, nu fă niciun rău micii făpturi ». Fără să spună vreo vorbă, Emil remarcă imediat: « Wolfram! Foarte frumos nume! ». Mama îşi luă copilul de mână, dar acesta rezistă. « Lasă-l pe domnul să lucreze », insistă ea.

-- Copilul nu mă deranjează de loc, vă asigur.

-- Aveţi cumva vreunul?

-- Cam în şase săptămâni, îl voi avea pe primul.

-- Păreţi foarte tânăr.

-- Dumneavoastră la fel.

-- Am 21 de ani.

-- Exact vârsta mea.

-- Războiul este o mare idioţenie. Nu suntem făcuţi pentru a ne detesta unii pe alţii, pentru a ne urî, a ne ucide şi a transforma lumea într-un pustiu.

-- Nu urăsc pe nimeni, poate doar pe scrântiţii ce conduc lumea către dezastrul final.

-- Vă înţeleg perfect. Soţul meu, fratele meu, doi cumnaţi sunt toţi la război. Acum însă trebuie să dau lui Wolfram să mănânce. Vom mai vorbi. Hai, Wolfram.

Întinse mâna copilului, care o prinse, agăţându-se de rochia mamei, ce îl luă în braţe.

-- Bună seara, Doamnă.

-- Avem aceeaşi vârstă. Spuneţi-mi Xenia. Dumneavoastră cum vă numiţi?

-- Emil.

Cu copilul în braţe, tânăra femeie dispăru pe aleea către casă.

A doua zi, Emil fu chemat de jochei, care îl privi neîncrezător, întrebându-l dacă ştie să călărească. În faţa răspunsului negativ, disprețul Sicilianului deveni şi mai evident: « Măcar ai idee cum se îngrijeşte un cal? ».

-- E mai uşor cu animalele, decât cu oamenii.

-- Atunci ia ţesala asta.

Emile văzuse adesea căruţaşii algerieni ca şi pe cei din Franţa ţesălându-şi animalele. Văzuse mai ales cu câtă grijă şi dragoste se purtau Kabilii cu caii lor, care erau puţini dar foarte frumoşi. Cei trei armăsari din grija Sicilianului păreau foarte liniştiți. Îi ţesălă cu plăcere şi îi lustrui cum se cuvine, terminând prin ai mângâia cu adevărat. Caii sforăiau prieteneşte. Apoi îi duse la băut apă şi îi făcu să se mişte puţin, ţinându-i de hamuri, înainte de a-i duce la locul lor. Sicilianul se miră dar aprobă totul. Ar fi preferat să dea o lecţie Francezului ce îl depăşea cu vreo 20 de centimetrei. Făcu însă haz de necaz. Decise să fie cordial cu prizonierul şi îi oferi o ţigară.

-- Mulţumesc, nu fumez.

Pentru a-şi marca superioritatea, jocheiul puse şaua pe unul dintre cai, chipiul pe cap şi plecă la antrenamentul zilnic.

Emil rămase singur în grajd, al cărui miros îi amintea Africa. Se aşeză pe un balot de fân şi închise ochii. Vocea Xeniei îl trezi din reverie.

-- Bună ziua, Emil. Sunteţi obosit?

-- Nu, eram cu gândul prin Africa.

-- Veniţi din Africa?

-- Da, din Algeria.

Văzu că Xenia e pe punctul de a spune ceva, dar aceasta se abţinu, reluând după o scurtă pauză:

-- Îmi închipui cum trebuie să fie acolo.

-- Da, acolo există libertatea spaţiilor immense…

-- Probabil, aici vă sufocaţi. Eu însumi mă sufoc.

-- Curios, munţii voştri sunt foarte frumoşi. Nu, n-aş putea spune că mă sufoc aici. Caii însă, mirosul grajdului îmi amintesc Africa.

-- Sunteţi călăreţ?

-- Nu, dar în Algeria sunt foarte multe căruţe, deci şi cai.

-- Trebuie să învăţaţi să călăriţi. Profitaţi de faptul că sunteţi aici. Simt că nu veţi rămâne mult.

-- Sper şi eu, dar nu sunt sigur.

-- Ori veţi fi eliberat, ori veţi evada. Până atunci însă, nu strică să învăţaţi călăritul. Înainte făceam în fiecare zi o cursă bună. Acum însă, Wolfram îmi ocupă ziua întreagă, iar eu parcă am pierdut gustul călăritului. Când poştaşul nu îmi aduce nimic, mă tem că cine ştie ce s-a întâmplat, iar când văd ştampila Feldpost tremur în timp ce deschid scrisoarea. De multe ori, nici nu îndrăznesc să ascult radioul, de frică să nu aud că se pregăteşte debarcarea în Anglia. Sper că soţia voastră ştie că sunteţi viu şi sănătos, că aveţi toate şansele să vă întoarceţi aşa cum aţi plecat.

Emil era impresionat de sufletul acestei femei, de pasiunea pe care o punea în tot ce spunea. În faţa ei nu se mai simţea un prizonier umilit ci un om solidar cu tânăra soţie şi mamă, pentru că amândoi erau victimele monstruoasei absurdităţi care este războiul. De data asta o privi fără niciun pic de duritate şi o întrebă:

-- Cum de îmi spuneţi toate acestea? Abia ne cunoaştem-

-- Pentru că suntem din aceeaşi generaţie şi pentru că nu am pe nimeni cu care să schimb câteva cuvinte. M-am născut Birkenbach. Acum mă numesc Vogel şi prefer să fiu Vogel. Pentru un Birkenbach, moartea în slujba patriei este o onoare, ce nu comportă niciun fel de regret. Nu ştiu însă unde îmi este patria. Mama mea este rusoaică, tatăl meu este german. Când cu campania din Polonia, amândoi au avut cuvinte grele pentru Polonezi. Într-o zi am explodat, şi le-am trântit-o: « Proprii voştri copii ce sunt, dacă nu Polonezi? Ce pot fi Polonezii, dacă nu un amestec de Germani şi de Ruşi? ». Amândoi au rămas ca la dentist. N-au putut spune un cuvânt, se sufocau de parcă descoperiseră cea mai teribilă evidenţă.

-- Soţul dumneavoastră gândeşte la fel?

-- Soţul meu este un om liber. Puţin îi pasă de naţionaliştii înguşti la minte şi de naţionalităţile ce dorm în oameni precum puterea seminţei din bobul de grâu la uscat. Soţul meu este locotenent *Schutzstaffeln*. Ca nobleţe de inimă şi de suflet el nu are nimic de invidiat faţă de cele mai cunoscute nume din almanahul Gotha, al aristocraţiei germane.

Emil nu răspunse nimic. Cuvintele tinerei femei confirmau ceea ce înţelesese de la Klaus.

Zilele treceau una după alta. Emil servea masa împreună cu personalul castelului, toţi aceştia erau drăguţi şi politicoşi cu el, toţi îl adoptaseră ca pe unul de-al lor. Sicilianul remarcase frecventele lui discuţii cu Xenia şi regreta de a fi rămas numai cu acel unic contact intim cu amanta lui de un sfert de oră. El nu lăsa însă nimic să se vadă şi era prea supus de felul lui, pentru a nu fii cât se poate de amabil cu Emil. După câteva săptămâni, Emil călărea fără probleme pe aleile din parcul castelului.

Sâmbătă, 21 septembrie, către mijlocul după-amiezii, Xenia veni împreună cu o doamnă foarte înaltă, aureolată de un păr roşcat ce cădea în cascade lungi, până dincolo de mijlocul ei. Cele două femei erau însoţite de un băieţel cam de şase ani şi de o fetiţă de doi ani, care îl ţineau de mână pe Wolfram, de o parte şi de alta.

Cele două femei se apropiară de Emil, care stătea pe o bancă sub un tei magnific. Văzând cucoanele ce se apropiau, Emil se ridică iar Xenia făcu prezentările: « locotenentul Emile Laporte, cumnata mea Waltraut, soţia fratelui cel mare, al soţului meu. Veţi putea vorbi franţuzeşte ». Waltraut surâse: « N-am mai deschis o carte de franceză din 1933. Nu mai ştiu nimic ».

-- Aveţi însă o foaarte bună pronunţie. Aţi făcut un sejur, poate chiar două, în Franţa.

-- Nu, era imposibil, cel puţin pentru mine, căci părinţii mei erau foarte săraci, ca toţi muncitorii germani de atunci.

Cele două femei luară loc şi îl invitară pe Emil să se aşeze între ele. « Fritz, Dorotea, veniţi şi spuneţi bună ziua domnului Emil ». Copii veniră, iar Wolfram, cucerit de un mic păianjen ce traversa aleea, îl privea cu mare interes. Ceilalţi doi copii

întinseră mâna către Emil, fără niciun fel de timiditate, apoi cerură permisiunea de a merge să viziteze caii, evident mai interesanți decât discuțiile dintre adulți.

*
* *

Emil scria Concitei cu regularitate, iar aceasta răspundea imediat. Pe 15 octombrie află că naşterea a avut loc pe 20 septembrie, că are o fetiţă ce se numeşte Elena. Mama şi copilul se simt foarte bine şi vor rămâne la Gizela până la întoarcerea lui Emil şi Klaus. În acest fel era mai bine pentru toată lumea. Gizela primea regulat veşti de la Klaus, care era undeva în Bretania. Băieţelul ei, Emil, avea deja 13 luni şi făcea progrese la vorbit, ca şi la mers. La fel de bine o duceau Pilar cu Gaetano şi micuțul lor Fernando.

Emil era liniştit, chiar fericit, constatând că prezenţa copiilor îndulceşte enorm şi face suportabilă solitudinea mamelor.

Începuse să se instaleze în condiţia sa de captiv destul de favorizat de soartă. Constatând asta îşi puse problema dacă nu cumva era pe cale de a se ramoli omeneşte şi moralmente.

Pentru moment, Concita era total absorbită de micuţa Elena, dar în câteva luni situaţia se va schimba şi va avea din nou nevoie de el. Primise o excelentă fotografie a Concitei, la trei zile după naştere, făcută sigur de Gizela. Concita era în pat şi ochii îi străluceau în timp ce dădea să sugă Elenei. Arătă fotografia Xeniei, care o găsi remarcabilă şi îi ceru permisiunea de a face un tablou. Pictura era plăcerea de toate zilele a Xeniei, care o practica nu numai cu ardoare ci şi cu precizie: ea ceru să i se precizeze culoarea ochilor Xeniei, a părului şi a obrajilor, a mâinilor şi braţelor ei. « Păr caramel, ochi gri-albaştri, piele foarte albă, o uşoară roşeaţă pe nas, umerii obrajilor, mâini şi avanbraţe, ca multe alte Spanioloaice ».

O săptămână mai târziu, Xenia veni triumfătoare cu un portret 70/50 centimetri. Emil fu impresionat de perfecta

asemănare şi nu mai ştiu ce să zică. « De necrezut. Cum aţi putut face un portet atât de fidel cu modelul viu? ».

-- Fotografia a fost perfectă, iar arta este calea sufletului, un fel de al şaselea simţ.

Îi înapoie fotografia pusă într-un plic, apoi adăugă: « Când soţul şi cumnaţii mei vor veni în permisie, unul dintre ei vă va face sigur o fotografie în culori a tabloului meu; ambii sunt aşi în ce priveşte fotografiile colorate ».

Tecură câteva săptămâni. În seara de 21 spre 22 decembrie, Emil se lungise în fânul din şura ce se găsea alături de grajd. Caii întreţineau o bună căldură iar lui îi plăcea să-i audă comentând războiul în felul lor. De altfel, îşi făcuse el socoteala nu i-ar strica să aţipească un pic, nopţile din jurul Crăciunului fiind foarte lungi. Afară nu era foarte frig, stătea să ningă, vântul pătrundea din când în când pe sub uşa masivă a şurii. Auzi vocea unui bărbat care îl striga: « Emil!, Emil! ». Era o voce foarte cunoscută… Nu se poate, îşi spuse el, răspunzând în germană: « Sunt aici! ». Vocea adăugă în franceză : « Unde o fi comutatorul electric? ». Nicio îndoială nu mai era posibilă. Era Klaus. Sări din culcuşul lui şi învârti comutatorul pe care îl căuta Klaus. Ajuns între timp la câţiva paşi de el, acesta era în mantaua lui de ofiţer şi cascheta cu cap de mort pe cap. Incapabili să spună o vorbă, cei doi se priviră un moment, apoi se îmbrăţişară. Emil fu primul ce îşi regăsi graiul:

-- Cum ai aflat că sunt aici?

-- Am recunoscut Concita pe portretul pictat de Xenia, care mi-a confirmat că te numeşti Emil Laporte.

-- Ai venit pentru câteva zile?

-- Mâine după amiază plec la Munchen. Dau o fugă pe la părinţi, înainte de a merge în tabăra noastră de vacanţă.

-- Altfel, eşti în Bretania?

-- Da. Fortificăm malul Atlanticului. Acolo este linişte, Bretonii sunt foarte prietenoşi. Îmbracă-te repede. Vei sărbătorii Crăciunul cu noi.

-- Crăciunul? Suntem în 21 decembrie, nu în 24.

-- Pentru noi, cei din *Schutzstaffeln*, Crăciunul este solstiţiul. Eşti unul de-ai noştri, n-ai fost niciodată uşă de biserică sau broscoi de cristelniţă. Îţi vom explica.

Emil se îmbrăcă în grabă, dădu cu pieptenele prin păr, îşi pipăi barba încă discretă. Părinţii Xeniei abandonaseră parterul castelului tinerilor păgâni ce fură aproape orbiţi când intrară în sala de recepţie luminată sărbătoreşte şi mult prea mare pentru o asistenţă atât de redusă. Erau numai cinci bărbaţi: Erwin, Rudolf, Franz, Klaus şi Emil, plus trei femei: Waltraut, Xenia şi Gerda Braun, o tânără infirmieră, logodnica lui Rudolf.

Emil era un pic intimidat de epoleţii de maior ai lui Erwin. Acesta remarcă şi îi spuse de la început: « Klaus ne-a vorbit despre tine. Te stimează foarte mult. Prietenii prietenilor noştri sunt prietenii noştri. Fiţi bine venit între noi, sunteţi de-ai noştri. La noi, gradele nu contează decât în timpul serviciului. Când este vorba de o sărbătoare, toţi suntem camarazi între camarazi ». Intuindu-i timiditatea şi dorind ca el să nu se simtă deloc prizonier, Xenia şi Waltraut îl întâmpinară şi îl sărutară pe amândoi obrajii. Deşi în tualete simple, amândouă erau frumoase ca nişte regine. « V-aţi lămurit că sunt bună portretistă », spuse Xenia. « Klaus v-a recunoscut imediat soţia ».

-- V-am spus-o şi eu, cum am văzut tabloul. Sunteţi o portretistă neîntrecută, iar eu vă sunt recunoscător şi vă rămân îndatorat.

-- Aici, între camarazi, toţi datorăm ceva unul altuia şi toţi profităm de prea plinul celorlalţi.

Klaus îl luă pe Emil mai la o parte şi îi explică sensul sărbătorii la care va asista. În principiu, la această sărbătoare nu participau decât cei din apărarea de aproape a vieţii, adevărului şi a căii către acestea, numai cei din *Schutzstaffeln* şi familiile lor. Klaus însă avea un astfel de credit în ochii comandantului său, încât acesta acceptase cu plăcere şi îşi exprimase dorinţa de a cunoaşte un adevărat Francez, dur, curajos, drept, inteligent şi generos.

Schutzstaffeln sau apărarea de aproape a culturii şi civilizaţiei noastre, ariene, sărbătoreşte nu naşterea profetului mitic al unui popor din pustiul arabo-palestinian, care nu ne priveşte şi nu ne

interesează. Noi sărbătorim naşterea copiilor acestui pământ, a tuturor copiilor, a vieţii ce se reînnoieşte şi urcă permanent către lumină, urcuş ce începe acum, în această cea mai lungă noapte din întregul an, care de acum scade, făcând loc luminii şi adevărului ce cresc nu numai în lumea exterioară, ci şi în noi înşine, în minţile, în inimile, în spiritul nostru.

-- Cuvântul vostru franţuzesc, « Noël » (Crăciun), este o deformare a vechii expresii germanice « Neue Helle », care înseamnă o nouă claritate, o nouă apropiere de lumină, în sensul optic, dar şi de adevăr, în sens spiritual.

Cântară cu toţii « *Tannenbaum* » în faţa lumânărilor aprinse, apoi un cântec ce proslăvea fidelitatea absolută a oricărui adept al apărării de aproape a luminii, a adevărului, al fidelităţii. Onoarea noastră este fidelitatea, strigară toţi într-un glas, înainte de a ciocni paharele de şampanie.

Candelabrele erau gravate de semne surprinzătoare şi neobişnuite, pe care Emil ar fi vrut să le cunoască. Îl întrebă pe Klaus care se pregătea să îi explice semnificaţia ascunsă a runelor, dar intrarea solemnă a celor trei copii îi obligă să asculte încă un « *O Tannenbaum* » şi să îi privească luându-şi cu emoţie cadourile, de altfel foarte simple şi modeste, ceeace îl miră pe Emil. Fritz primi un tren de lemn, compus din locomotivă şi trei vagoane, Wolfram fu foarte mulţumit de camionul său, tot de lemn, iar Dorotea nu mai putea de emoţie, strângând la piept o foarte frumoasă păpuşe de carton. Toţi trei erau în al nouălea cer şi împachetară cu grijă hârtia de ambalaj şi bentiţele aurite ale pachetelor. Copiii mâncară o supă de legume şi o farfurioară parcă pictată cu spanac verde, orez alb, morcovi roşcaţi şi ciuperci mai închise. Apoi fiecare primi o mandarină şi o prăjitură cu frişcă, după care plecară în camera lor, cu cadourile primite în braţe. În sinea lui, Emil îşi zise că, în niciun caz, Nemţii nu sunt un popor de copii răsfăţaţi.

Îndată ce mamele reveniră se servi un tur de şnaps, ceea ce îl surprinse pe Emil, căci în Franţa nu prea se serveşte alcool puternic la începutul mesei. Ţuica de prune era excelentă şi bărbaţii serviră al doilea pahar, după care mâncară exact ca cei trei copii, iar Emil se miră odată în plus de modestia acestei mese

sărbătoreşti. Spre deosebire de copii, adulţii primiră câte o halbă de bere şi un platou de sărăţele pentru toată lumea. Halbele conţineau o bună jumătate de litru dintr-o bere destul de puternică, ce se apropia de opt grade. Franţ, soţul Xeniei, veni să dea noroc cu Emil şi îi spuse fără înconjur: « Eşti locotenent, ca şi mine, deci ne putem tutui ». Îşi dădură mâna şi fiecare simţi că are în celălalt un prieten fidel, pe care va putea conta.

-- Ai o soţie minunată, Franţ. Felicitări şi pentru ea, şi pentru Wolfram. Sper să vă pot primi într-o zi în Algeria, după război. Xenia va putea verifica asemănarea portretului ei cu originalul.

-- Adevărat, Xenia este o artistă desăvârşită, dar ceea ce mi-a dăruit mai de preţ este Wofram, copilul nostru, care ne-a schimbat pe amândoi şi ne-a umplut viaţa de fericire. Cât despre pictură, tot după fotografie, a făcut portretul bunicului, ofiţer ţarist, de altădată. Mama ei şi alte persoane, care-l cunoscuseră pe cel pictat, au fost stupefiaţi de fidelitatea realizării artistice.

Emil nu se putu împiedica să gândească: « Xenia învăluie într-o violenţă aparentă o inimă de aur, un mare talent, fiind deopotrivă capabilă de o mare iubire. Talentul ei este de a-i ghicii pe ceilalţi, identificându-se cu ei ».

Klaus se apropie şi scuzându-se faţă de Franz îi spuse lui Emil că a doua zi, imediat după sculare, vor avea nevoie de o oră între ei, apoi de încă una cu Erwin, care este comandantul unităţii sale.

-- El e cu tine, în Bretania?

-- Nu, îţi vom explica. Deocamdată, nu te mai considera prizonier. Nu protesta. Nu-ţi cerem nimic în schimb. Aranjăm eliberarea, pentru că ştim cine eşti, ştim că eşti un adevărat revoluţionar, în care sens îţi vom face o propunere. Vei putea accepta sau refuza în deplină libertate. Ştiam de la Gizela că eşti prizonier şi eram sigur că nu vei întârzia să evadezi. Totuşi, i-am scris Gizelei cerându-i urgent adresa ta. Încă nu am primit răspunsul ei. Viaţa militară cuprinde atâtea şi atâtea, mai ales pentru un şef de companie cu funcţie de comandament. Am un batalion sub ordinele mele, plus misiuni peste misiuni. Schimb foarte des atât adresa poştală, ca şi reşedinţa reală.

-- Pentru confirmarea opiniei pe care o ai despre mine, pot să îţi spun că deja am evadat odată. Am fost însă prins, la linia de demarcaţie. Aş fi evadat probabil a doua oară, dar în castelul acesta oamenii sunt atât de drăguţi, de simpatici şi de interesanţi, încât mi-am zis că este o şansă unică să cunosc poporul german mai de aproape. Dacă putem aranja şi alte lucruri, cu atât mai bine. Niciodată nu mi-a plăcut să alerg după riscuri inutile.

Pe când vorbeau între ei, Xenia strigă cu voce tare:

-- Este miezul nopţii, primul minut al solstiţiului de iarnă. Lumina şi adevărul încep să se aştearnă peste lume. Asta este sărbătoarea noastră supremă, naşterea luminii, a adevărului fiilor pământului, al întregului Univers, ce urmează aceeaşi cale, către aceeaşi lumină şi acelaşi adevăr care este Dumnezeul întregului Univers. Este momentul să ne îmbrăţişăm, nă ne urăm unul altuia cele ce se cuvim.

Lumina se stinse şi în locul ei se aprinse o lampă roşie. Rând pe rând, cele trei femei îmbrăţişară cei cinci bărbaţi, apoi se îmbrăţişară ele între ele şi bărbaţii între bărbaţi. Toţi, bărbaţi şi femei, au formulat dorinţa comună ca războiul să se termine cât mai repede posibil. Xenia l-a îmbrăţişat de două ori pe Emil, spunându-i « odată pentru mine şi odată pentru frumoasa ta soţie, pe care sper să o cunosc într-o zi. Pe viitor, te rog să îmi spui Xenia, ca şi Franţ ».

Foarte emoţionat, Emil simţii inima vibrândă a Xeniei, femeie devotată trup şi suflet lumii, adevărului, luminii şi înţelepciunii. Simţii foarte bine că, deşi natură de foc, Xenia nu este o amatoare de aventuri sexuale, şi că îşi divinizează soţul. Îşi dădu seama că începe să înţeleagă sufletul german şi spuse asta Xeniei şi lui Franz, mărturisindu-le că pentru prima oară în viaţă regretă că nu s-a născut German.

-- Nu-i sigur deloc acest lucru. Nu trebuie să uitaţi că Francii lui Clodovec sau Clovis au fost un trib Germanic. Desigur, ulterior s-au pierdut, în masa poporului francez, care s-a format Proverbul spune însă că sângele apă nu se face.

În timpul ăsta, Emil simţea că sufletul german i se dezvăluie, că Nemţii sunt duri faţă de ei înşişi ca şi faţă de alţii, iubindu-i

pe aceştia aşa cum se iubesc pe ei. De ce oare ar trebui să-i iubească pe alţii mai mult decât pe ei înşişi. Asta ar fi o aberaţie. Nemţii sunt mai puţin expansivi decât Francezii, deşi Xenia este o foarte reuşită excepţie, ea care are în vine şi sângele rusesc, al mamei ei, al bunicului din tablul pe care l-a făcut la fel de bine ca pe cel al Concitei. Mai puţin expansivi ca Francezii, Nemţii sunt mai capabili de elan generos pentru alţii, mai sinceri, mai dintr-o bucată, în vreme ce Francezii s-au lăsat loviţi de o doză de amestec de talent şi imitaţie, de prostul gust al popoarelor exotice, cu care au venit în contact şi care, în Europa, pică precum oul în perete. De aici, probabil, amestecul baroc de eroism şi rebeliune, din spiritul francez, măsura de care Francezii fac atâta caz în teorie, în vreme ce practica istorică ni-i arată adesea lipsiţi exact de măsură. Pe moment, Emil avu conştiinţa clară că, deşi foarte dotaţi pe planul inteligenţei, Francezii rămân adesea nişte copii bătrâni, neterminaţi, imaturi. Ce se va întâmpla oare cu noi în Europa şi în lumea de mâine, se întreba Emil.

Dormii ca un buştean până în momentul când avu senzaţia unei prezenţe în mica sa cameră dată cu var. Se ridică într-un cot, văzu că se cam luminase de ziuă şi auzi paşi către grajdul animalelor. Simţindu-se obligat să vadă ce se petrece pe sectorul lui de activitate, îl găsi pe Klaus care mângâia caii ce sforăiau de plăcere. Se spălă pe faţă şi se bărbierii la robinetul din grajd, simţind că s-a trezit cu adevărat. Apoi se prezentă lui Klaus, care-l aştepta în salonul pustiu : « Iată-mă, te ascult! »

-- Ceea ce vreau să-ţi spun, nu e deloc uşor. Mai întâi, vreau să şti că nu am venit pentru a-ţi propune un târg. Aranjez eliberarea ta fără niciun fel de condiţie. Îţi spun însă, de pe acum, despre ce este vorba, pentru a câştiga timp, căci timpul lucrează contra noastră. De şaptesprezece luni nu am văzut-o pe Gizela, iar pe băiatul meu nu-l cunosc decât din fotografii. Sper ca Gizela să poată veni de Paşte, pentru două săptămâni, pe care le vom petrece în Franţa. Nimeni nu crede că războiul s-ar putea termina cu una, cu două. De aceea, pentru că nu cred în sfârşitul rapid al războiului, aş vrea să-ţi propun ceva.

Nu cred în sfârşitul rapid al războiului pentru că nu văd cum s-ar putea produce debarcarea în Anglia. Această debarcare pe

care nu am reuşit-o în iunie sau iulie, când le-am dat-o pe cocoaşă în Belgia şi în Franţa, nu are cum să reuşească acum, după şase luni, timp în care Englezii şi-au pregătit apărarea coastelor dinspre Europa. Trebuie să căutăm alte soluţii, pentru a pune Anglia la punct, dacă nu vrem să terminăm ca Napoleon. Va trebui probail să le luăm Gibraltarul, Suezul, să intensificăm războiul submarin… Apoi există necunoscuta rusească, enigma Uniunii Sovietice.

-- Dacă nu vreţi să ajungeţi ca Napoleon, atunci nu trebuie să vă gândiţi la Rusia.

-- Se gândeşte ea la noi, asta e problema. Am vrea să evităm orice complicaţie cu Ruşii, dar nu e sigur că vom putea. Dacă revoluţia rusească şi cea germană se înfruntă cu armele, asta va fi spre marele profit al capitalismului. Sub acest aspect suntem absolut de acord. Cine ştie însă ce poate trece prin capul lui Djugaşvili, fiul jidoavcei din Tiflis, care l-a făcut cu căutătorul iudeo-rus de cai sălbatici, Prâjevalski. Avraamul Georgian este mai viclean ca David şi Solomon la un loc. Se teme de forţa noastră, din care cauză ne refuză accesul la petrolul românesc. Vrea să ne slăbească potenţialul militar, ceea ce ar înlesni victoria Angliei. În ideea lui, Germania învinsă înseamnă revolta soldaţilor şi a muncitorilor, reuşind astfel, după douăzeci de ani, ceea ce au ratat în 1918-1919.

-- Pe lângă judecăţile sale vexante despre Slavi, Hitler a scris violente pagini anti-comuniste, ceea ce face foarte delicată eventuala spargere a buboiului germane-sovietic.

-- Nu putem şterge cu buretele ceea ce ştie toată lumea. Hitler a scris *Mein Kampf* pe când Germnia era pradă comunismului şi social-democraţiei. Sunt sigur însă că ai dreptate, că asta îl face pe Stalin şi mai agresiv. Ameninţarea unei rupturi cu Rusia stalinistă este cât se poate de reală. Dacă se va ajunge la război, vom avea de furcă pentru mai mulţi ani. Timpul lucrând contra noastră, victoria finală va fi tot mai problematică.

-- Ce aştepţi de la mine?

--Mai întâi, datoria mea de prieten este să te ajut să înţelegi natura profundă, religioasă, a acestui război, ce se va încheia cu cimitirul în care va fi îngropată Europa. În primul rând, războiul

a izbucnit dintr-o criză de încredere. Voi Francezii, ne-aţi declarat război fiind convinşi că după Dantzig vom cere retrocedarea Alzaciei şi a Lorenei. Efectiv, ne gândeam la un plebiscit sub control internaţional, dar rezultatul acestuia nu ar fi fost la fel de sigur ca cel din Sarreland sau Dantzig. Noi cel puţin, adică organizaţia *Schutzstaffeln*, nu Statul german, eram gata să cerem desfiinţarea Belgiei, prin înţelegere internaţională, căci acest Stat este artificial. Nu există Belgieni. Există Valonii, de limbă franceză, şi Flamanzii, de limbă germanică. Valonia cu rezervele ei de cărbuni şi de minereuri v-ar fi fost mai utilă decât Alzacia şi Lorena, iar contenciosul franco-german ar fi fost rezolvat astfel. În 1871, am fi putut tăia acest nod Gordian, fără ca Anglia să intervină. După 1914, avem toate motivele să regretăm că Bismarck nu a rezolvat această chestiune.

-- Aţi rezolvat-o voi acum, în felul vostru, cu linia de demarcaţie, ce taie Franţa în două. Ce nevoie aveaţi voi să ajungeţi dincolo de Bordeaux, către graniţa noastră cu Spania?

-- Avem absolută nevoie să stăpânim malul Atlanticului, din punct de vedere militar. Odată încheiată pacea cu Anglia, vom pleca din Franţa. Germania nu doreşte decât să trăiască, să îşi asigurăe pieţe de desfacere pentru industria noastră, pentru a putea cumpăra hrana şi petrolul de care avem absolută nevoie. La Versailles ne-au fost confiscate coloniile noastre firave, Camerun şi Togo, care au fost împărţite între Franţa şi Anglia, ambele posedând imperii de peste o sută de ori mai mari. Cele două colonii ne-au fost răpite sub pretextul cinic şi ipocrit că suntem incapabili să le guvernăm. De fapt, Anglia, Franţa şi celelalte State coloniale se temeau de prietenia şi ospitalitatea pe care Negrii din Camerun şi Togo au arătat-o Germanilor, de politica germană din aceste colonii, care ţinea cont de popoarele respective, de necesitatea dezvoltării specificităţii lor. Germania nu a asiprat să modeleze din Negrii Africii Nemţişori de categoria a doua, cum fac Francezii, ce-i învaţă pe băştinaşi să scrie cai verzi pe pereţi, după care le pun sabie la brâu şi-i fac doctori la Sorbona, carne de tun contra noastră şi chiar academicieni. Astăzi, la peste 20 de ani de la plecarea noastră din Camerun şi Togo, în toate satele acestor ţări găsim încă portretul împăra-

tului Wilhelm al II-lea. Germania nu a avut niciodată o armată colonială, pentru că Negri nu trebuie să participle la apărarea Germaniei, cum nu ar trebui să participe nici la cea a Franţei sau Angliei. Germania nu a pus arme în mâinile Negrilor, pentru ca aceştia să tragă în popoarele albe. Franţa şi Anglia au făcut asta, eroare gravă pe care, într-o zi, popoarele respective o vor plăti. Soldaţii voştri coloniali, copiii sau nepoţii lor vă vor declara război într-o zi şi vă vor invada cu uşurinţa, cruzimea şi sălbăticia cu care triburile africane se războiesc aproape continuu între ele.

-- Posibil, chiar probabil. Eu aş fi mai curând de partea lor, decât de partea clasei superpose de bandiţi, ce au transformat Franţa Bourbonilor de altădată în proprietatea privată a mafiei sioniste, pe care ei o numesc « republică ».

-- Punctul tău de vedere are logica lui. Totuşi, după ce am am vorbit mult cu Kabilii din Bordj Arreghi şi din toată regiunea, am înţeles că ei îi preferă pe Francezi, în locul Turcilor sau Arabilor. Când Europeanul este drept şi respectuos faţă de legile şi obiceiurile locale, când se dovedeşte sobru şi inaccesibil la plocoane ori bacşiş, el este onorat aproape ca un dumnezeu. În loc să ne batem între noi, am fi putut organiza un imperiu mondial European. Neîncrederea noastră unii în alţii, ura specifică tuturor sectelor iudeo-creştino-musulmane a făcut imposibil un astfel de proiect. Iată însă că Stalin se teme de Germania. Nu putem duce la bun sfârşit războiul nostru contra Angliei, numai cu benzina pe care o scoatem din cărbuni. Dacă Ruşii ne interzice accesul la petrolul românesc, atunci războiul dintre noi va fi pe viaţă şi pe moarte.

-- Ar fi o nebunie. În imensul spaţiu ruso-siberian blindatele germane ar avea nevoie de un ocean de petrol plus câteva zeci, poate sute de mii de kilometrii de drumuri şi şosele, cu infrastructura respectivă.

-- Problema se reduce la posibilitatea ca victoria noastră să fie suficient de rapidă pentru a ajunge la petrolul rusesc înainte ca propriile noastre rezerve să se epuizeze. Cu cât rezervele se vor epuiza mai repede, cu atât victoria noastră va deveni mai improbabilă.

-- Situaţia este teribilă. Abia acum îmi dau seama de întreaga ei complexitate.

-- Cunoaştem admiraţia ta pentru geniile germane, mai ales Nietzsche, care este principalul nostru Maestru. Asta nu este însă destul pentru un angajament ca cel pe care vrem să ţi-l propunem. Trebuie deci să îţi explic ce este de fapt organizaţia *Schutzstaffeln*.

-- Pentru mulţi Francezi şi pentru superficiali în general, *Schutztafeln* este o poliţie politică fanatizată, din care se recrutează gardienii lagărelor de concentrare. Cei cât de cât informaţi ştiu că *Schutzstaffeln* a fost mai întîi garda de protecţie a reuniunilor naţional-socialiste anterioare luării puterii de către noi, în epoca de dezordine când marxiştii ne atacau sistematic, voind pur şi simplu să ne interzică dreptul la existenţă. De asemenea, unii ştiu că noi am fost cei care au lichidat complotul lui Ernst Röhm, fără să înţeleagă însă că noi am acceptat acest rol şi am luat asupra noastră paza lagărelor de concentrare, pentru a pune capăt regimului de teroare şi abuzuri din partea multor elemente *SA*, care dezonorau naţional-socialismul.

Eşti primul Francez care va afla ce suntem noi cu adevărat, ceea ce am fost înainte de a purta sigla celor două fulgere, înainte de a exista ca un corp aparte. Cunoşti destul de bine cultura germană pentru a înţelege de ce evoc curentul păgân ce traversează istoria noastră culturală prin Hölderlin, Goethe, Schiller, Fichte, Jakob Grimm, primul Wagner, Nietzsche şi Stefan George. Aceşti gânditori au făcut posibilă apariţia a numeroase societăţi culturale păgâne, unele efemere, altele mai durabile. La începutul secolului XX, savanţi adevăraţi, diferiţi de specialiştii orbeţi, de acum, oameni de înaltă ştiinţă şi cunoaştere, au înţeles că civilizaţia înseamnă decadenţa culturii, că religia creştină nu mai are nimic de spus, că şi-a încheiat misiunea de impostură anti-europeană şi anti-ariană, că a adus în Europa cincisprezece secole de bigotism, obscurantism, sadism şi sălbăticie, provocând divorţul dintre cunoaşterea religioasă şi cea ştiinţifică, semănând nihilismul şi idolatria fără Dumnezeu, numită marxism. Prin temniţele şi rugurile sale, prin servilismul său de religie pentru sclavi, creştinismul a practicat o groaznică

contra-selecţie printre popoarele europene, reuşind să distrugă aproape în întregime vechile culturi greacă, romană, daco-getă, celtă, germanică, mai târziu incaşă, aztecă şi altele, pe alte continente.

Aceşti incomparabili oameni de ştiinţă, adevărate genii absolute, ce impresionaseră înţelepţii chinezi şi pe Brahmani, cunoşteau recentul eşec *Kulturkampf* al lui Bismarck, din care cauză nu puteau acţiona deschis. După o îndelungată şi profundă analiză a situaţiei, s-a decis formarea unui ordin religios şi războinic păgân, capabil să dea naştere unui Stat în Stat, unei societăţi în mijlocul societăţii, cum au încercat Templierii, în Evul Mediu. Aceşti oameni de înaltă ştiinţă şi cunoaştere erau însă lipsiţi de mijloacele necesare realizării acestui proiect, ce necesita investiţii enorme. Unde puteau găsi banii necesari? La capitalismul financiar şi industrial care i-ar fi respins cu dispreţ? Analizând situaţia din Germania de după război, ei au decis să se integreze în singura forţă politică de la care puteau spera un minimum de înţelegere: naţional-socialismul. Decepţiile au început însă destul de repede. Ca orice cauză pură şi profundă, *Schutzstaffeln* a avut de la început aproape toată lumea contra ei: laiciii clanului Ludendorff, partizanii returului la brazdă, care se numeau *Artamannen*, vechile societăţi secrete păgâne, ce refuzau colaborarea cu naţional-socialismul, pe care Hitler le suspecta ca formate din iluminaţi ce desconsiderau propria sa mişcare. Promotorii scopurilor *Schutzstaffeln* mai profunde erau între două focuri: la stânga neîncrederea socialistului sincer dar naiv care este Hitler şi, la dreapta, păgânii de tradiţie ancestrală, care nici nu vreau să audă de socialism, fie el chiar naţional.

Totuşi, încetul cu încetul, lucrurile începură să se aranjeze. Monumentala carte *Rasa*, a lui Walter Darre, a fost un adevărat balsam, un remediu moral pentru *Artamannen*, care preconiza întoarcerea la brazdă. Înfiinţarea tagmei Ordensburgen, progresul concepţiei germane despre lume şi viaţă, al geopoliticii, antrenamentul spiritual şi războinic conform directivelor marilor noştri superiori, nu totdeauna foarte cunoscuţi şi de acum morţi, cei mai mulţi, ne-au ajutat să ne croim un loc de frunte în societatea germană actuală.

Fără prea mare greutate, poţi înţelege că *Schutzstaffeln* este o forţă aparte şi autonomă în cadrul naţional-socialismului. Ea nu se confundă în nici un caz cu acesta, depăşind cu mult nivelul politic şi chiar pe cel geopolitic. *Schutzstaffeln* este ordinul misiunii mistice mondiale, având vocaţia de a reuni toţi oamenii de mare valoare, pentru a crea o nouă ierarhie mondială, debarasată de mizeria, putregaiul şi ipocrizia democaţiei, ca şi de rapacitatea falsei aristocraţii iudeo-creştine, ce şi-a dat ruşinosul sfârşit în braţele iudeo creştinismului, cazul Angliei de exemplu, sau sub gloanţele iudeo-sionismului, cazul Rusiei ţariste. În limbajul lui Nietzsche, *Schutzstaffeln* ar fi ordinul celor mai împliniţi oameni de pe faţa pământului, care sunt, bineînţeles, cei mai îndreptăţiţi să exercite puterea în serviciul tuturor şi în modul cel mai dezinteresat posibil, din punctul de vedere al averilor şi al gloriei pământeşti, ambele efemere, adesea deşarte, ba chiar ruşinoase. Pentru noi, ceea ce contează este rasa şi personalitatea individului, nu naţionalitatea lui. Proiectul nostru este la fel de vast ca cel al Templierilor, cu diferenţa că nu avem nevoie de acoperirea iudeo-vreştină. Dimpotrivă, proiectul nostru presupune eliberarea omenirii de consecinţele nefaste ale iudeo-creştinismului, care au dus Europa şi lumea întreagă în pragul dezastrului. Cu alte cuvinte proiectul *Schutzsafeln* constă în a repune Europa pe propriile ei picioare, în primul rând pe plan cultural, în a o ajuta să depăşească decadenţa actuală, dependenţa de poveştile mitico-mistice ale unui trib sălbatic din pustiul arabo-palestinian şi de la Marea Moartă.

-- La vremea lor, Templierii deveniseră cei mai mari bancheri ai Europei. Cum speraţi voi să lichidaţi rapacitatea capitalistă fără să dobândiţi mai întâi instrumentul puterii lor, adică banul şi bogăţia? Pe de altă parte, admiţând că aţi reuşi să puneţi mâna pe bogăţiile planetei, cum veţi face pentru ca aceasta să nu vă corupă din interior, cum au corupt şi pe alţii, poate nu în ultimul rând chiar pe Templieri?

-- Argumentul este serios şi ne-am gândit la el. Nu putem conta decât pe o conştiinţă nouă în ce priveşte onoarea, demnitatea, împlinirea şi fericirea omului. Suntem bine informaţi cu privire la dificultăţile şi eşecul intern al comunismului sovietic.

Iudeo-bolşevico-marxiştii au acţionat conform iluziei fundamentale că transformând societatea vor transforma şi oamenii. Pe de o parte, au recoltat formarea unei noi caste de exploatatori lacomi de câştig nemuncit: tehnicienii, ideologii, politrucii sau falşi preoţi ai idolatriei de partid, ofiţerii armatei roşii, birocraţia atot-puternică în toate domeniile şi alţii încă, pe de altă parte au paralizat producţia, mai ales producţia agricolă, prin suprimarea profitului personal, pe care comuniştii nu l-au putut înlocui cu altceva. S-a încercat rezolvarea chestiunii prin stahanovism, dar rezultatele sunt infime, în ciuda propagandei oficiale în jurul aşa-numiţilor « eroi ai muncii socialiste ».

Iudeo-marxismul este fundamental fals pentru că situează baza existenţei omeneşti, în economie, în vreme ce, de fapt, această bază se reduce de fapt la ceea ce numim instinctul vieţii. Economia nu devine fundamental, pentru comportamentul omenesc, decât într-o societate aflată în decadenţă iremediabilă, posesiunea bogăţiei devenind prealabilul necesar sinuciderii prin destrăbălare, lene şi alte vicii, prin realizarea cât ai bate din palme a tuturor dorinţelor. Practic, mai devreme sau mai târziu, la un nivel sau altul de îmbuibare, vicii, câştig fără muncă şi decadenţă pe toate planurile, la asta conduce nu numai societatea capitalistă declarată oficial astfel, cât şi societatea sovietică actuală, eventual altele viitoare, ce îşi vor zice şi ele socialiste, social-democrate sau altfel, dar care nu vor fi decât capitaliste, un capitalism mai rudimentar, pentru că este şi va fi un capitalism de Stat, ba chiar mafiot. Singurul socialism veritabil, adică naţional şi poporanist cu adevărat, este cel realizat de noi după 1933. Dacă vom pierde războiul actual, acest naţional-socialism va rămâne, pentru multă vreme, singurul socialism care a existat vreodată, singurul socialism care a reuşit să dea fiecărui muncitor posibilitatea unei vieţi îndestulătoare, cu concediu de odihnă plătit convenabil, cu automobil propriu, îngrijire medicală cinstită, competent, liberă şi gratuită, cu posibilitatea studiului liber şi gratuit la orice nivel, în Germania sau oriunde în lume.

-- Ceea ce spui este incontestabil. Având însă în vedere punctul şi condiţiile în care ne-am blocat, nu văd niciun mijloc

de ieşire din blocajul sistemului iudeo-creştino-financiaro-bolşevic în care trăim după războiul mondial.

-- Nu pot spune când, dar de ieşit vom ieşi, pentru că acest sistem conţine în el însuşi potenţialitatea propriei sale auto-distrugeri. Gânditori foarte diferiţi precum Marx, Nietzsche, Spengler, fără să-i mai socotim pe cei din Estul european, care au reuşit să se elibereze din cătuşele bisericii, cazul aromânului Lucian Blaga, au văzut această ieşire în felul lor. Marx vorbeşte de impasul economic, Spengler de un maşinism tot mai înalt şi mai complex, Nietzsche de viciile ce vor ucide ultimii oameni, Blaga de împlinirea sau realizarea propriei « matrici stilistice », către care tinde orice individ şi orice popor, în limitele rasei sale. Altfel spus, fără ca detaliile sistemelor lor filosofice să fie identice, aceşti patru mari gânditori sunt de acord cu privire la prăbuşirea viitoare, inevitabilă, a iudeo-capitalismului mondial.

Dumnezeu ştie ce ne rezervă viitorul. Pentru moment, suntem singurii ce propunem o alternativă viabilă la haosul incontrolabil ce ameninţă întreaga planetă. Alternativa constă în crearea prealabilă a unui om nou, în cadrul unei noi ordini sociale, a unui om eliberat de obsesia câştigului nemuncit din capitalism şi a mirajului retribuţiei comuniste după nevoi, într-un fel de paradis, pe care iudeo-capitalismul şi iudeo-comunismul îl promit pe pământ, după ce vreme de aproape două mii de ani, Biserica l-a promis în cer, după moarte.

Unul dintre postulatele fundamentale ale capitalismului afirmă că « totul este de vânzare, problema reducându-se la o chestiune de preţ »; noi răspundem, împreună cu Nietzsche, spunând că « ceea ce are preţ nu are valoare », sau împreună cu Blaga, pentru care, de asemenea, ceea ce depăşeşte « matricea stilistică » sau formula de echilibru cosmic proprie fiecărui popor nu are valoare creativă, ba chiar una de distrugere. În consecinţă, trebuie să devalorizăm banul, să retragem acestuia caracterul de privilegiat unic.

În acest scop, ne-am gândit la o serie de măsuri. Înainte de toate, va trebui să revizuim legislaţia căsătoriei, care va fi mai severă decât simplelele noastre legi rasiale, obligatorii pentru toţi membrii unui popor. Evit termenul de *naţiune*, pentru care ne-ar

trebui o discuţie specială. Este scandalos ca o tânără femeie, sănătoasă şi inteligentă, să îşi cheltuiască tezaurul genetic cu o caricatură omenească de burghezo-hoţoman, pentru simplul fapt că acesta o poate întreţine ca pe o cocotă, din uniunea lor matrimonială urmând să iasă estropiaţii, handicapaţii, dizabiliştii de mâine. În ziua când frumuseţea, sănătatea şi inteligenţa ei îi vor asigura accestul direct la o slujbă şi un câştig convenabil, ea nu se va mai murdării cu vreun fiu de bulibaşă ori tăiat împrejur, ci se va căsători cu bărbatul pe care îl va iubi, legea căsătoriei având cuvântul ei de spus cu privire la compatibilitatea rasială a celor doi, barbatul şi femeia, candidaţii la căsătorie. O astfel de fată se va căsători deci cu un muncitor, ţăran sau liber profesionist de nivelul ei bio-psihic, nu cu un burghez degenerat sau cine ştie ce rătăcit, fără origine sigură. Vom suprima accesul mecanic la locurile grandioase, precum vârfurile de munţi, locurile de importanţă arheologică şi altele. De asemenea, vom rezerva dreptul de a poseda şi de a conduce o maşină numai celor ce se bucură de o vedere satisfăcătoare, care dispun de forţa, reflexele, sângele rece şi responsabilitatea necesare conducerii unei maşini periculoase. Când banul va înceta de a deschide toate porţile, vânătoarea de dolari va înceta. Treptat se va ajunge la ceea ce banul ar fi trebuit să rămână: un mijloc de schimb mai comod decât trocul, care, la rândul lui şi pe cât posibil va fi încurajat, fără ca Statul sau municipalităţile să perceapă vreo taxă din schimburile în natură pe care diverşii producători, mari sau mici, vor găsi de cuviinţă să le facă între ei. De asemenea, vom elibera comerţul de preţurile anormale şi artificiale, bazate pe legea cererii şi a ofertei, menţinându-le în limite determinate de costurile de producţie, conservare, transport şi prezentare. Asta înseamnă că va trebui să rezolvăm angaralele cronice în care s-a împotmolit economia birocrată şi totalitară a falsului socialism iudeo-bolşevico-stalinist.

În sfârşit, vom lichida sistemul bancar al împrumuturilor cu dobândă, ce a luat naştere din cauza aristocraţiei europene decadente, pocită spiritual de biserica iudaizată, incapabilă să priceapă că, în Germania, de exemplu, ea a făcut din bancherul iudeu, Fugger, un om mai puternic decât împăratul Carol al V-

lea, care a domnit peste cel mai mare imperiu ce a existat vreodată.

-- În ce priveşte fondul celor pe care le-ai spus sunt absolut de acord, deşi liniile generale ale proiectului schiţat mi se par utopice.

-- Recunosc utopismul şi îl asum. Aminteşteţi ce mi-ai spus, la Bordj Arreghi, vorbind tot despre *Schutzstaffeln* : « Poate că aceşti *SS* sunt trăzniţi ori duşi de acasă; totuşi, ceea ce gândesc ei mi se pare mai puţin trăznit, mai cu socoteală şi chibzuială decât orice altceva, la ora actuală ». Nu ţi se pare bizar că nimeni nu se revoltă şi nici măcar nu condamnă privilegiile ideologice de care se bucură bolşevicii sovietici; accesul pe plajele superbe ale Mării Negre este rezervat politrucilor şi profitorilor Statului bolşevic, eventual inginerilor sovietici şi ofiţerilor Armatei Roşii, de care Uniunea Sovietică nu se poate lipsi. Noi recunoaştem că o societate fără privilegii este aproape imposibilă; de aceea, privilegiile pe care le vom acorda se vor sprijini pe o bază vie, biologică, nu pe o lozincă ideologică. Bineînţeles însă, privilegiaţii lumii actuale, canaliile din diversele partide, profitorii ce trăiesc din dobânzi şi din speculă, certaţii cu munca, inclusiv mulţimea preoţilor şi a pastorilor iudeo-creştini, se vor ridica împotriva noastră.

-- M-ar mira. Nimeni nu cunoaşte proiectele voastre, de care, în ce mă priveşte, abia acum, aud pentru prima oară.

-- Din păcate, te înşeli. Vaticanul cunoaşte perfect aceste lucruri, mai ales iezuiţii, care sunt cei mai teribili bandiţi dintre catolici şi francmasoni. Marii rabini, înţelepţii Sionului, marii capitalişti cunosc şi ei aceste lucruri. La asta fac ei aluzie când ne acuză că atacăm ordinea existentă, că reprezentăm revoluţia nihilismului, noi care suntem singura forţă profund anti-nihilistă de pe întreaga planetă. Înţelegi cum stau lucrurile: pe de o parte, trebuie să ţinem secrete unele dintre scopurile noastre de perspectivă, pentru a nu îndepărta de noi anumiţi simpatizanţi din Germania, pe de altă parte, inamicii noştri nu îndrăznesc să spună tot ce ştiu, de teamă că vor suscita noi simpatii pentru noi, în cadrul propriilor lor popoare, cazul Englezilor, singurii noştri inamici, în acest moment, dar şi cazul Francezilor, scoşi

din cursă pentru moment, cazul Uniunii Sovietice, care se teme de noi şi plănuieşte să ne atace, al Statelor Unite ce se simt la adăpost geografic şi aşteaptă momentul oportun pentru a ne ataca, la rândul lor. Înţelegi de ce inamicii noştri trecuţi, prezenţi şi chiar viitori, după cum, probabil, va reieşi din acest război, se exprimă contra noastră şi ne atacă prin calomnii vagi, lipsite de orice conţinut concret, după care, în caz de victorie pentru ei, vor inventa cine ştie ce calomnii pe seama noastră.

-- De ce nu aţi pus pe picioare acest *Schutzstaffeln* în străinătate?

-- Numărul celor capabili să înţeleagă şi să se ralieze unor astfel de principia este la fel de redus în străinătate ca şi în Germania. Ne-am gândit şi la această posibilitate. Anglia ni s-a părut un bun un teren de acţiune. Rudyard Kipling, Oswald Mosley, partide ca Uniunea fascistă britanică ne sunt foarte apropiate. Kipling însă a suferit anumite presiuni, ori poate că nu a înţeles proiectele noastre, o fi fost un Britanic în sensul cel mai strict, ceea ce l-a făcut să simtă în curentul străin, foarte apropiat gândirii, sale o concurenţă periculoasă pentru Anglia. În orice caz, el s-a declarat deschis contra noastră, ceea ce ne-a cauzat neajunsuri foarte mari, chiar ireparabile. Dacă morţii văd în continuare cele ce se petrec pe pământ, Kipling va trebui să admită într-o zi că a lucrat pentru sinuciderea Europei şi chiar a imperiului colonial emglez. Mosley este deja închis, partidul său interzis iar adepţii urmăriţi şi persecutaţi.

-- Mosley este singura personalitate europeană închisă, probabil deja asasinat?

-- Deloc, exemple de acest gen găsim în absolut toate ţările europene, lucru normal pentru că toate suferă de boala iudeo-creştinismului, ajunsă în ultimul ei stadiu, ceea ce însemană că ea va pierii odată cu popoarele pe care, sufocându-le, le-a dus la pieire.

-- Vă gândiţi probabil la generalul Franco, despre care Concita spune că vă va trăda negreşit?

-- Nu numai. Charles Maurras a strâns în Acţiunea Franceză, o mulţime de astfel de oameni, pe care i-a dezorientat teribil. Acelaşi lucru a făcut şi face generalul Franco în Spania, Salazar

în Portugalia, Mussolini în Italia, Horthy în Ungaria, Codreanu şi Horia Sima în România, etc.

-- O înţelegere cu comuniştii nu este oare posibilă?

-- Ţi-am spus la Bordj Arreghi. Dialogăm cu reprezentanţii sufismului musulman, cu Brahmanii, maeştrii hintoişti, animiştii africani, francmasonii germani, dar orice dialog cu bolşevicii sau cu creştinii este imposibil. Aceştia nu sunt, n-au fost şi nu vor fi niciodată capabili să îşi vadă lungul nasului, să revizuiască şi să înţeleagă cele petrecute de-a lungul istoriei, fără să se cramponeze de o poziţie dogmatică din care numai moartea îi poate scoate. Sunt incapabili să găsească o platformă comună de plecare şi acţiune ulterioară, demonstraţiile lor se învârt în cerc vicios, în jurul unor dogme sau postulate ce contrazic legile cosmice. Ce poţi aştepta de la credincioşii rătăciţi sau scrântiţi întru Domnul, cum se zice, care-l aşteaptă pe Cristos, să-l mai invie odată pe Lazăr, să se mai schimbe odată la faţă… Bolşevicii sunt la fel. Este vorba de aceaşi idolatrie, la origine. Creştinii şi-au avut « comuniştii » lor, iar chibuţurile şi mehavurile iudeo-jidoveşti sunt manifestări iudeo-comuniste vechi de peste două mii de ani. Comuniştii, iudeo-creştinii, mai vechi sau mai noi şi de diverse orientări, sectele iudaice, practica socială legată de existenţa ghetorilor şi a chibuţurilor inventate de ei, a mehavurilor în care până şi femeile şi bărbaţii sunt în comun, toţi aceştia sunt de o vanitate, aroganţă, infatuare, triumfalism, dogmatism şi falsă obiectivitate încât a trebuit să renunţăm a ne pierde vremea în discuţii inutile.

-- Ceea ce îmi spui este pasionant şi completează cele despre care am vorbit în Algeria. Spune-mi acum ce vreţi să îmi propuneţi.

-- Îţi propunem să intri tu însuţi în *Schutzstaffeln* şi să joci rolul pe care calitatea de Francez ţi-l pemite să îl joci.

-- Ce rol?

-- Mai întîi de a vedea ce e cu Franţa, ce se petrece acolo, ce putem spera de la ea, ce putem recupera din această ţară care a fost cândva mândria lumii şi care riscă să fie înghiţită de ideologia mincinoasă a libertăţii, egalităţii şi fraternităţii cu care a

contaminat lumea întreagă, Africanii şi Musulmanii urmând probabil să-i idea lovitura de graţie, mai devreme sau mai târziu.

-- Deşi a pierdut acest război, Franţa continuă să fie o mare putere, al doilea sau al treilea imperiu colonial mondial. Nu văd cum i-ar putea da lovitura de graţie Negrii din mijlocul Africii, Musulmanii din regiunea magrebină sau alţii.

-- Franţa nu va pierii din cauza actulei înfrîngeri militare, nici a vreuneia viitoare. Ideologia iudeo-creştino-comunistă o sapă din interior, vechea aristocraţie a fost măturată sau în orice caz nu mai poate juca niciun rol pozitiv. De câteva decenii Franţa împrăştie şi difuzează ideologia morţii în întreaga lume. Dacă Germania pierde actualul război, coloniile Franţei se vor răscula, îşi vor cucerii o indendenţă iluzorie, apoi vor invada Franţa care va avea nevoie de ei pentru a da cu mătura şi a face muncile pe care Francezii nu vor sau nu pot să le mai facă. În câteva zeci de ani, cel mult într-un secol, Franţa va deveni o putere negroido-musulmană, actulul popor francez putând fi considerat mort. Cuibul de anarhie şi dezordine din Franţa actuală o condamnă la pieire, dacă acest proces nu este stopat. Mareşalul Pétain şi colaboratorii lui înţeleg acestea şi încearcă să cârpească câte ceva. Dacă reuşim să câştigăm acest război, sau măcar să nu îl pierdem, asta ar fi o şansă şi pentru Franţa, în senul că cele începute de şase luni, sub mareşalul Pétain, ar putea continua şi, în timp, lucrurile s-ar aranja. Dacă Germania pierde acest război, lucrurile se vor agrava pentru întreaga Europă, pentru cea răsăriteană într-un fel, pentru cea apuseană în alt fel. Italia, Spania, Portugalia, care nu sunt modele de ordine şi disciplină, nu au avut decât un şef în revoluţiile lor naţional-sociale, fără să ajungă, evident, la naţional-socialismul nostru, care ar fi fost o şansă formidabilă şi pentru ele, ca pentru întreaga Europă. Germanii l-au urmat şi îl urmează pe Hitler, deşi puţini sunt cei întru totul de acord cu el. În Anglia, Oswald Mosley a grupat toţi prietenii noştri în spatele lui, dar asta l-a costat viaţa, ca şi pe Codreanu, în România. În Franţa, dacă încercăm să identificăm curentele ce par să prezinte unele asemănări cu naţional-socialismul găsim mai multe, dar într-o dezordine şi harababură babilonică. Charles Maurras, şeful rega-

list al Acţiunii Franceze este mai mult sau mai puţin anti-creştin declarat, dar în politică se declară catolic. Numai el ştie ce însemană asta. Pentru noi însă, care nu-i înţelegem prea bine pe Francezi, acest anti-creştinism catolic este stupid. Alţi Francezi. Dorgères, de exemplu, nu se ocupă decât de ţărani, colonelul de la Roque şi Crucile de Foc sunt contra noastră, după modelul maghiarilor care sunt anti-români, sau al Românilor care sunt anti-maghiari. Tinereţea Patriotică a lui Taittinger este tentată să se apropie de noi, la fel ca şi unii şefi ai Cagulei şi anumiţi sinarşişti; Francezii lui Bucart ne copiază, chipurile, dar rămân creştini; PPF-ul lui Doriot are un program social interesant, dar nu vedem în jurul lui pe nimeni cu anvergura necesară reunirii unei elite gata de sacrificiu, cum a reuşit, de bine de rău, Codreanu în România. Un nou partid, partidul naţional-colectivist a fost creat în urmă cu câteva săptămâni de un domn Clémenti, despre care nu ştim nimic.

Problema rămâne întreagă: nu putem găsi în Franţa elementele unei forţe politice capabile să intreprindă o luptă culturală europeană, o schimbare la faţă a Europei, o revoluţie culturală la bază. Forţa asta am vrea să o găseşti, eventual să o creezi.

-- Fără falsă modestie, nu mă cred capabil.

-- Te grăbeşti declarându-te incapabil, dar te înţeleg, pentru că îţi lipseşte cultura geopolitică şi baza *Weltanschauungului* nostru, a concepţiei noastre getbegetnico-europene, diferită de cea iudeo-creştină, care nu este şi nu poate fi a Europenilor. Asta se poate corecta. Ai putea face un curs formativ, vei discuta cu specialişti care văd toate acestea mai bine decât mine. În ochii noştri, dispui de calităţile fundamentale: curaj, sinceritate, voinţa de a înţelege şi de a găsi o credinţă, o concepţie coerentă despre lume şi viaţă. Desigur, nu eşti singurul care gândeşte astfel în Franţa. Sarcina ta principală va fi de a descoperi alţii care gândesc ca tine.

-- Cum aş putea proceda în acest sens? Mi-ar trebui săptămâni întregi pentru fiecare individ, după care s-ar putea să ajung la concluzia că cei mai mulţi sunt inapţi, lipsiţi de orice noblețe sufletească, loviți de miopia idioată pe care unii o numesc realism!

-- Multe sunt de spus cu privire la ce şi cum, la tehnica pe care o vei pune singur la punct, studiind exemplele altora, nu în ultimul rând al Cancelarului nostru, dar şi al lui Mussolini în Italia, al lui Primo de Rivera şi Franco în Spania, al lui Degrelle în Belgia, al lui Codreanu în România şi chiar al lui Lenin şi Trotzki în Rusia. Tu însă ne eşti indispensabil. Fără tine, riscăm să atragem oportunişti, exaltaţi, aventurieri, chiar spioni.

-- Nu cred că voi reuşi să formez o echipă de revoluţionari suficient de numeroasă, pentru a fi eficace. Francezii nu cred în nimic. Ar trebui să punem scopurile noastre pe hârtie. Ni se vor cere garanţii pe care nici voi nu le puteţi da, devreme ce nu puteţi dezvălui anumite lucruri faţă de propria opinie publică.

-- Evident. Nu va fu uşor. Dacă accepţi cel puţin să urmezi un seminar, îl vei putea recomanda şi altora, pe care îi vei fi ales şi verificat cel puţin în ce priveşte seriozitatea, curajul şi nevoia profundă de cultură, nu în sensul enciclopedic ci de împlinire omenească, de apropiere, perfecţiune, îndumnezeire. Da, chiar îndumnezeire, căci ăsta ne este rostul pe lume, să ne îndumnezeim cu adevărat, nu să ne închinăm la icoanele de pe pereţi, să ne stropim cu aghiasmă şi să ne ghiftuim cu colivă.

-- Repet, nu eşti obligat să accepţi. Mergem la Munchen. Voi aranja eliberarea ta şi vei lua trenul pentru Franţa. Apoi, totul va depinde numai de tine.

-- Care ar fi această urmare, presupunând că aş accepta?

-- Ai putea merge câteva săptămâni în Algeria, apoi ai veni la punctul meu de comandă, în Bretania, unde ai îmbrăca uniforma germană, ai face un minim de prezenţă în cazarmă, pentru a vedea ce însemnă *Schutzstaffeln* pe viu, apoi ai merge să faci un seminar de ofiţer politic.

-- Pentru mine, dilema se pune în termenii următori: trebuie oare să rămân în Algeria, alături de soţia şi de fata mea? Trebuie să aştept acolo sfârşitul războiului, renunţând la intrarea în aristocraţia revoluţionară pe care o evoci şi care numai ea poate construi un viitor valabil, numai ea poate supravieţui în sânul colonilismului hrăpăreţ şi mercantil, mai târziu în sânul revoltelor inevitabile ce vor veni după acest război între Europeni? Sau, dimpotrivă, trebuie să accept riscul de a pieri în tentativa

voastră don quijotească, dar care este, totuşi, singura speranţă ce nu este absolut dementă şi ipocrită în lumea actuală?

-- Cred că ai definit perfect această dilemă care a fost şi a noastră, a fiecăruia dintre noi. Tu trebuie să alegi.

-- Klaus! Şti bine că deja am ales.

-- Mă bucur că o aud din gura ta.

Spunând aceste cuvinte, Klaus luă mâinile lui Emil şi le strânse la pieptul său.

-- În cazul acesta, Emile, fă valiza imediat. Mai întîi însă vom bea un păhărel de răchie, cum spun urmaşii Celţilor, din Bretania, la ţuica de prună. Te vom sărbătorii ca pe un nou şi preţios camarad. Apoi mâncăm şi la drum către Munchen.

În aceeaşi seară, Emil rula către Paris, într-un tren de noapte, împreună cu alţi câţiva eliberaţi ce aveau să sărbătorească Moş ajunul în familiile lor. Printre ei era un vechi combatant din războiul mondual, un ţăran cam surd, care nu auzise când s-a spus că Hitler a ordonat eliberarea imediată a tuturor prizonierilor francezi, veterani din războiul 1914-1918. În afară de acesta mai erau câţiva familişti cu peste cinci copii de întreţinut, plus un bolnav de tuberculoză.

Emil era în haine civile, din care cauză le părea suspect. Pentru a nu discuta cu oameni ce ştiu totul despre toate şi totdeauna, Emil spuse simplu că a fost detectat ca Alsacian şi eliberat ca atare. Apoi se făcu că doarme.

Trenurile aveau întârzieri. Nu ajunse la Paris decât în seara de Crăciun, 24 decembrie 1940. Ar fi vrut să mănânce într-un restaurant, dar preţul pe care-l auzi îi tăie orice poftă de mâncare. După şase luni de ocupaţie, inflaţia era stupefiantă. Intră într-o brutărie, apoi într-o mezelărie. I s-au cerut tichete de care abia acum auzea că există. Arătând hârtiile de prizonier eliberat, sfârşi prin a obţine un fel de cârnat dezgustător, a cărui natură complexă sfida orice analiză. I s-a spus că în zona liberă este mai bine, că este norocos că poate merge acolo. « Domnule, îi spuse un obez, Boşii cară tot, iar noi vom crăpa de foame, iarna asta ». Traversă linia de demarcaţie noaptea, undeva lângă Nevers. Începuse să-i fie foame cu adevărat. Îl tulbură ideea că Nemţii cară tot şi că Francezii rabdă de foame. Să fie adevărat

acest lucru, se întrebă el cu gândul la modesta masă de sărbătoare, în compania prietenilor săi germani, din noaptea solstiţiului de acum trei zile. Decise o escală la Saint-Etienne, pentru a-şi reveda mama. La 7^{30} dimineaţa sosi în gara Châteaucreux, luă tramvaiul şi constată că preţul a crescut de patru ori. Era în dimineaţa de Crăciun, iar gândul îl purta la « noua claritate » pe care o sărbătorise în Germania, la tot ce aflase, la angajamentul său aparent nebun, pe care trebuia să îl ţină secret.

Urcă la primul etaj, dar pentru că nu era decât ora opt, nu prea îi venea să bată în uşă. În cele din urmă, se decise.

-- Cine e acolo, răspunse chiar mama lui, căreia îi recunoscu imediat vocea.

-- Sunt eu, Emil.

Auzi cum încep să se răstoarne diverse lucruri, mătura ce încearcă să îndepărteze nu ştiu ce…

Uşa se deschise, iar mama, în halat de casă, tremura de emoţie.

-- M-am temut că nu te mai văd. Ai evadat?

-- Bietul meu copil. Îmi închipui că a fost teribil

-- Nu chiar aşa, totul s-a petrecut cu bine, dar îmi este cam foame.

-- Pici foarte rău. Nu am aproape nimic. Pascal a ieşit ieri după-amiază, cu speranţa că va găsi ceva la ţară, pentru a sărbătorii Crăciunul. Nu s-a întors însă şi asta nu-mi place deloc. Am un blid de supă, dar niciun gram de pâine. Pascal va fi mirat să te vadă. Numai de s-ar întoarce, să nu i se fi întâmplat ceva. Ia loc. Fără îndoială, eşti foarte obosit.

Emil se aşează pe scaun dar se ridică îndată, auzind paşii grei ce urcau pe scara de lemn. Cum intră, Pascal rămase ca trăznit. Îşi puse traista pe masă şi îl îmbrăţişă cu toată căldura: « Emil, ne-am făcut griji pentru tine. Mare plăcere să te vedem întreg şi neatins. Mă bucur că le-ai tras clapa la aceste gunoaie de boşi. Prin Concita, aflasem că eşti prizonier. Povesteşte cum ai făcut, de ai scăpat. Mai întîi, unde erai? ».

-- Cu ce să încep? Prea multe întrebări deodată. Am fost la doi paşi de Munchen. Am evadat de două ori. Prima dată am

fost prins la linia de demarcaţie, lângă Châlon-sur-Saône. Nu ştiu exact unde, pentru că era noapte.

A doua oară, totul s-a petrecut foarte bine. Ajunul Crăciunului, pot spune că l-am făcit în tren. Acum însă, mor de foame.

-- Om mânca ce s-o putea. Am adus un kilogram de slănină, un iepure şi o jumătate de brânză. Din astea, mama va face ce va putea. Până atunci, nu ţi-ar strica să dormi un pic. Îmi închipui că eşti mort de oboseală, deşi nu se vede nimic. Cel mult că ai scăpat înţolit ca un belfer. Unde ai pescuit ţoalele aste?

-- Le-am cumpărat la Saint-Dié, în Vosgi, cu ocazia primei evadări.

Băură câte o cană de nechezol, cu o lingură de lapte şi o pătrăţică de zahăr pentru fiecare. Apoi amândoi dormiră până la amiază, când fură treziţi de zgomotul farfuriilor şi tacâmurilor, într-o ambianţă de miros de tocană. Carne era destulă, dar sosul cam străveziu, din lipsă de făină. În rest, un cartof şi o felie de pâine de căciulă. În plus, bărbaţii băură câte două pahare de vin. Mama lui Emil refuză vinul. Niciodată Emil nu se simţise atât de apropiat, ca acum, de mama sa şi de soţul ei de-al doilea, în această Franţă ocupată, în care muncitorii, pensionarii şi săracii se descurcau cum puteau, fiind flămânzi tot timpul. Cei care făcuseră provizii din timp, care aveu relaţii ori dispuneau de un vehicol, pentru a merge de colo, colo, se descurcau mai bine. Chiar şi aceştia, aveau nevoie de bani pentru a face faţă preţurilor astronomice de pe piaţa neagră. De altfel, banii treceau mai greu decât unele articole ca ţigările de orice fel, tabletele de ciocolată, cafeaua adevărată şi altele.

Germanii sunt vinovaţi de această situaţie ? Să fie vorba de răzbunarea lor pentru foamea îndurată între cele două războaie mondiale ? Mizerabilul guvern de la Vichy părea mai reacţionar şi mai orb decât guvernele de dreapta dintre cele două războaie. Acest guvern îşi bătea oare joc de propriul lui popor, dând oamenilor o raţie de hrană inferioară nivelului minim decent ? Iar, el, Emil, care încheiase un angajament secret cu învingătorii provizorii, era oare un trădător al acestor oameni simpli ce formează majoritatea poporului francez ? Nu va rămâne aici, să consume proviziile inexistente ale mamei sale şi ale soţului ei.

Le spuse că va lua trenul pentru Marsilia şi apoi vaporul către Algeria. Dărui lui Pascal uniforma de ofiţer şi bocancii militari. Bocancii sunt cam mari, spuse acesta, dar voi avea picioarele la adăpost de apă şi de frig. Costumul va trebui reajustat, sau îl voi da pe mâncare – îşi făcu Pascal socoteala, cu voce tare.

Despărţirea de mama sa şi de Pascal fu emoţionantă. Se duse la Simona, pe care o găsi singură, în halat de casă, ascultând un disc, cu ţigara în colţul gurii. Foarte plăcut surprinsă, Simonă îl îmbrăţişă cu căldură. Muşchii ei erau încă fermi, dar obrajii cam scobiţi arătau că a răbdat de foame. Trebui să îi povestească evadarea, apoi o întrebă cum merg lucrurile :

-- Nu prea strălucit, ba chiar de loc, pentru mulţi. O femeie inteligentă şi tânără încă, se va descurca însă totdeauna. Pentru unii însă, treaba este albastră, mortală pentru bătrâni. S-au semnalat morţi de inaniţie, la Saint-Etienne.

Emile îşi zise că nu e cazul să întârzie la Simona, chiar dacă, inteligentă cum o ştie, aceasta se descurcă cumva, după propria ei definiţie. Totuşi, după obrajii ei supţi, Emil înţelese că ea nu se descurcă prea bine. Nu putea să fie din cauza inteligenţei. Poate nu-i suficient de provocantă, îşi zise el.

Îşi luă la revedere şi plecă la Magui pe care o găsi acasă şi care îl strânse în braţe cu o tandreţe sălbatică. Iată-te, drăguţule, bărbat în toată firea. Ai scăpat din ghiarele lor. Bravo !

-- Iar tu, cum te descurci ?

-- Cum vezi. Pentru copii şi bătrâni e teribil. La fel pentru majoritatea femeilor, care îşi iau de la gură, pentru a da copiilor şi soţilor lor. Azi aşa, mâine aşa, până se trezesc la spital, apoi direct la cimitir.

-- Cum e posibil aşa ceva, de unde vine asta ? Franţa are o agricultură pusă la punct. Nu cred că Nemţii iau tot. I-am văzut la ei acasă. Ştiu cum se mănâncă în Germania. Acum după victoria lor contra noastră nici măcar în familiile cu pretenţii nu se mănâncă jumătate din ce mânca ultimul şomer la noi, înainte de război.

-- Bineînţeles, Germanii iau o parte. Asta nu explică însă mizeria în care trăim noi. Speculanţii fac stocuri incredibile. Mafia pieţei negre cumpără recolta încă din spic şi găina încă

din ou. Orice conţopist sau şef de serviciu, la prefectură, este un mafiot pe piaţa neagră. Un astfel de bos vine la mine în fiecare săptămână. El mi-a spus că mizeria este organizată.

-- Cine organizează mizeria ?

-- Guvernul ! Miniştrii, înalţii funcţionari de la aprovizionare sunt pe cale de a deveni miliardari. Unii sunt pentru mareşalul Pétain, alţii pentru generalul de Gaulle, dar toţi sunt furioşi contra prizonierilor noştri, care, pe câte spun ei, nu s-au bătut cum trebuia. Scopul acestei mizerii, a foametei în care trăim astăzi, este de a-i face pe Francezi să îi urască pe Nemţi

Apoi Magui luă în mâini obrajii lui Emil, îi sărută pe rând şi zise : « Capul tău îmi spune că ai un gol în burtă. Vei mânca cu mine. Să nu-ţi fie frică. Ştiu că eşti însurat şi chiar tătic, nu vreau să te rup de familia ta ».

-- Nu spune prostii, Magui. Îmi iubesc nevasta, dar te iubesc şi pe tine. Te voi iubi totdeauna. Dacă nu te deranjez, sunt încântat să petrec noaptea cu tine. De fapt, cum ai aflat tu că am un copil?

-- Peperul Pascal mi-a spus asta.

-- Soţul al doilea, al mamei mele?

-- Chiar el. Contramaistrul.

-- Iar el, cum a aflat asta?

-- De la părintele fostei lui prietene.

-- Văd că lumea este într-adevăr mică.

-- Da, de la tatăl fostei lui prietene, care a murit şi el, după ce şi-a pierdut fata.

-- Cum aşa?

-- Fata i-a murit de şase luni, dintr-o operaţie, iar el a urmat-o acum trei săptămâni.

-- Iar el, de ce a murit+

-- Se zice că de gripă, dar adevăratul motiv este foamea. Când l-am văzut ultima oară, abia se ţinea pe picioare.

Emil mâncă cu poftă, fără să se jeneze, fiind sigur că Magui va avea totdeauna de toate. Apoi adormi în braţele ei, înainte de a face dragoste. Om vedea mâine, îşi spuse el, adormit pe jumătate, apoi se trezi primul, o privi pe Magui şi constată că este mai plinuţă ca altădată, mai ales faţa ei ce exprima pacea

profundă cu ea însăşi, acordul la care nu ajung decât cei ce au depăşit morala burgheză şi laşitatea creştină, cei perfect autentici atât în furia cât şi în generozitatea lor, în indignarea sau în luptele lor şi chiar în negustoriile şi celelalte schimburi, de zi cu zi. Deşi « prostituată de familie », Magui ar putea da lecţii de puritate oricărei burgheze ce-şi înşeală bărbatul cu şoferul acestuia. Simţindu-se probabil privită, Magui se scula, îi luă capul în mâini şi îl presă pe sânii ei, liberându-se parcă de materinitatea ei refulată. Ambii înţeleseră acest lucru, deşi niciunul nu auzise de Freud, ceea ce nu îi jena nici cât negru sub unghie. Îşi oferiră o oră de iubire, apoi băură cafea adevărată cu biscuiţi din cei mai fini şi se despărţiră foarte încântaţi de neaşteptata regăsire. Magui îi dădu câteva tichete de pâine, carne şi materii grase, pentru a putea mânca ceva pe drum, ceea ce îi prinse foarte bine, întrucât la Marsilia a trebuit să aştepte două zile pentru un cargou destinat transportului de mărfuri, nu turiştilor, ca în vremea de dinaintea războiului. Marea era agitată, cargoului îi trebuiră 36 de ore până la Alger, în schimb, la bord, hrana era abundentă şi fără tichete. Odată în plus, ba chiar mai mult ca în trecut, Emil constată că nu are « picior de marinar », că răul de mare îi dă o stare de vomă căreia nu-i putu face faţă decât rămâmând toată noaptea pe punte, cu tot frigul umed de afară. La Alger ploua iar Emil era parcă anchilozat, după o noapte pe puntea cargoului. Dacă la Alger plouă, la Bordj Arreghi ninge, ceea ce nu era de mirare.

O trăsură îl duse la vila sa din cartierul Barberousse, pe care o găsi încuiată. Pilar, Gaetano şi micuţul Fernando nu puteau fi decât la Bordj Arreghi. Luă trenul până la Tizi-Ouzou, apoi un taxi până la Michelet, unde află că circulaţia este închisă pe cheile Chellata, din cauza zăpezii. Taximetristul acceptă să lungească cursa cât va putea. Drumul şerpuia între două ziduri de zăpadă ce împiedicau vizibilitatea şi aprecierea corectă a distanţei parcurse. Descoperind un spaţiu ceva mai mare în dosul unei stânci negre, taximetristul profită pentru a întoarce. Emil îşi aminti că Gizela şi Klaus îi spuseseră că acolo se sărutaseră prima dată, lângă această stâncă neagră, pe care o recunoştea foarte bine. Era deci aproape de încrucişarea Akbou, la

cel mult zece kilometri de Bordj Arreghi. Mai avea în faţă două ore de lumină. Valiza nu era prea grea, în schimb nu avea decât sandale în picioare. Porni fără să stea pe gânduri, alergând chiar, când panta coborîndă permitea aceasta. Se orientă în intersecţia decisivă, care era şi ultima, apoi, după un sfert de oră constată începutul apusului de soare pe un cer galben-potocaliu. După încă un sfert de oră zări ceva care nu putea fi decât acoperişul alb al şcolii Gizelei, care găzduia pe Concita şi Elena, fetiţa lui de trei luni. În sfârşit, îşi zise el, victoria e sigură în câteva minute voi fi acasă. Deşi era în sandale decupate, zăpada nu îl deranja. Ultimele câteva sute de metri le parcuse în fugă şi intră în curtea şcolii înainte de a se întuneca.

Auzii paşi ce coborau scara în viteză, apoi Concita se aruncă în braţele lui.

-- Eram sigură că trebuie să soseşti, dar abia acum sunt uşurată de grijă, acum că eşti în braţele mele. Doamne, ce fericire!

-- Erai sigură? Klaus va scris?

-- Nu, dar ştiam. N-o să mă crezi, e o nebunie. Ştiam. Să nu râzi de noi. Te iubim cu toţii. Micuţa Zineb, care acum e o domnişoară, nu s-a lăsat până nu ne-a dus la Mimun, marabutul Kabililor. Omul ăsta vede tot, ştie tot.

-- El te-a anunţat că urmează să vin?

-- Bineînţeles, spuse ea luându-i mâinile şi privindu-l în ochi.

M-a anunţat şi că vei pleca. O ştiu şi pe asta. Vei face războiul împreună cu Klaus, sub semnul capului de mort. Astea sunt cuvintele lui Mimun. Eu cu Gizela am înţeles că asta înseamnă *Schutzstaffeln*. Mimun ne-a spus că umblaţi pe căile Domnului, care vă protejează, că veţi reveni şi veţi purta mărturie pentru generaţiile viitoare, să ştie şi acestea ce s-a petrecut.

Îl strânse încă odată în braţe, apoi îl luă de mână spunându-i: « hai odată, ceilalţi ne aşteaptă ».

Emil tremura de emoţie. Niciodată nu se simţise atât de fâstâcit. Îmbrăţişă îndelung pe Gizela şi Pilar, îl prinse pe Gaetano în braţele sale, apoi toţi cinci se reuniră, trei femei şi doi bărbaţi sub semnul capului de mort, *Schutzstaffeln*. Concita se eliberă prima din această îmbrăţişare colectivă, luând-o pe micuţa Elena în braţe.

În semn de bună cunoştinţă, Elena îşi ciupi tatăl de nas, cu degetuţele ei, refuzând să părăsească braţele mamei sale.

Emil primi o pereche de papuci de casă, căci sandalele sale purtau urmele, mortale pentru ele, ale celor 20 de kilometri prin zăpadă. Cedând-o pe Elena lui Pilar, Concita îngenunche la picioarele lui Emil, fără să ezite a le duce, unul după celălalt, la buzele ei: « Dragul meu, ai mers prin zăpadă 20 de kilometri, în sandale, pentru a ajunge la noi ».

-- Dacă ar fi trebuit, aş fi mers de trei ori pe atât.

Nimeni nu exagera. Îngenuncheată la piciorele soţului, Concita era într-un elan de iubire şi dăruire ce sfida orice judecată. Anarhistul devenit *Schutzstaffeln* mărturisi fără jenă schimbarea la faţă. Cât despre sex şi iubire, cu patru zile înainte o fericise pe Magui şi ar fi putut face acelaşi lucru cu Simona. Cu Concita însă era altceva, o cu totul altă dimensiune a iubirii, cea dintre soţi, de care Emil abia acum începea să îşi dea seama.

Gizela şi Pilar puseră farfuriile şi tacâmurile pe masă, iar Gaetano veni cu o sticlă virgină de anason, « pentru a nu uita bunele obiceiuri, din timp de pace », adăugă el. Toţi ştiau ce înseamnă aceste cuvinte, câtă prietenie şi fidelitate pusese el în această frază banală. Pilar puse mâna pe genunchiul soţului, îl privi cu tandreţe, făcându-se parcă interpreta sentimentului general. Savurară împreună şi în cunoştinţă de cauză fericirea celor puri. Două ture de anason şi căldura revederii îl cam înmuiară pe Emil, care mâncă cu poftă şi îşi povesti odiseea, inclusiv întâmplarea fericită a repartizării la castelul Birkenbach, atitudinea amicală a Xeniei, povestea tabloului pictat după o fotografie, care i-a permis lui Klaus să-i ghicească prezenţa pe proprietatea Birkenbach.

Gizela povesti vizita lor la marabutul satului şi bizara insistenţă a lui Zineb: « Veniţi, Mimun a visat viitorul vostru şi vrea să vă vorbească ». Asta se petrecuse la jumătatea lui noiembrie. Îl găsiră pe Mimun într-un soi de extaz mistic, din care nu ieşi decât peste un sfert de oră. Aflară despre Klaus că este în Franţa, între oameni buni, că soţii celor două femei se vor întâlni curând şi că Emil va veni la Bordj Arreghi imediat după sărbătoarea creştinilor lui Sidi Issa, dar că va pleca din

nou, pentru a face întreg războiul cu Klaus. Mai târziu, se vor întoarce sănătoşi, amândoi fiind pe căile Domnului, care îi ocroteşte.

Un anumit detaliu îl preocupa pe Emil. Ceru şi obţinu confirmarea repetată că vizita la Mimun avusese loc la jumătatea lui noiembrie. Nu poate fi vorba de niciun fel de transmisie de gândire, îşi spuse el. La data respectivă, nimeni nu putea să prevadă neaşteptata lui întâlnire cu Klaus şi cu atât mai puţin angajarea lui în rândurile *Schutzstaffeln*. La ce cauzalitate misterioasă avea acces bătrânul Mimun, din capela lui albă, ascunsă vara la umbra ferigilor şi a ciulinilor cât un stat de om? Vom dezlega vreodată acest mister?

În sfârşit, Gaetano îndrăzni întrebarea ce îi preocupa pe toţi.

-- Nu ne permitem să te judecăm… Tu şti însă că noi am luptat contra lui Franco şi că te considerăm unul de-al nostru, că aşteptam să te întorci printre noi. E adevărat că ai intrat în *Schutzstaffeln*, faimosul ordin iniţiatic şi cavaleresc în care pot intra Europeni sau oameni de pe alte continente, indiferent de naţionalitatea, de religia lor.

-- Ar fi prea scurt să spun un simplu « Da », deşi ar fi perfect adevărat. Puţini oameni de azi îşi dau seama ce înseamnă acest ordin cavaleresc care reuneşte cei mai împliniţi oameni care au existat vreodată pe faţa pământului. Permisia în care mă aflu nu a depins însă de acest angajament al meu. Klaus a aranjat eliberarea fără niciun fel de condiţii şi a subliniat că sunt liber să merg ori să nu merg pe calea lui. Am discutat îndelung şi am intrat pe calea lui revoluţionară. Nu pot explica asta acum, când capul îmi este ca o limbă de clopot.

Concita îl urmă în pat şi el se simţi copleşit de toată iubirea din lume. Ar fi vrut să o prindă imediat în braţele lui, dar ea îl cuminţii cu multă iubire în voce : « Acum eşti prea obosit, dragul meu. Mâine şi zilele următoare vom avea timp pentru toate… Aş vrea să şti însă, de pe acum, că m-am vindecat ».

-- Te-ai vindecat de ce?

-- De disperarea mea. Când am părăsit Spania eram pe culmile disperării, disperarea de a fi pierdut orice credinţă, de a nu mai crede în nimic. M-am agăţat de generozitatea ta mai

mult din calcul. Apoi te-am iubit destul pentru a dori un copil de la tine. Pasul decisiv a fost însă Mimun. El m-a ajutat să fac acest pas. Am devenit din nou credincioasă. Sunt convinsă că totul are un sens. Ştiu că suntem veşnici, nemuritori în mâinile, serviciul, ordinea şi înţelepciunea infailibilă a lui Dumnezeu, pe care toate religiile pământului l-au ascuns şi falsificat. Dormi acum, dragul meu.

Pe jumătate adormit, Emil plonjă în somnul de dincolo de somn. Alerga printre explozii şi gloanţe, umbra căştii lui de oţel german, cu cap de mort, întregea umbra de pe sol a întregii lui fiinţe, una nefiresc de lungă, soarele fiind în spatele lui. O arsură puternică la avanbraţul drept era să-l facă să abandoneze mitraliera. O altă arsură, la pulpa stângă, îl decise să se ridice, nu putea rămâne acolo. În jurul lui, gloanţele şuierau ca bicele. La treizeci de metri, Mongolii avansau cu căciulile de blană pe cap iar el striga: « Feuer frei! Vorwärts ! » (Foc după dorinţă! Înainte!). Camarazii alergau în salturi zigzagate, Mongolii cădeau ca popicele. Totuşi, ultimul val ajunse la lupta corp la corp. Nu mai avea gloanţe în bandulieră, nici timpul necesar pentru a-şi încărca mitraliera. Eschivă baioneta unui Mongol şi lovi cu patul armei pe un altul, în barbă, care căzu la pământ. Sări în stânga, apoi în dreapta, de parcă era traversat de curent alternativ. Se aruncă pe alt Mongol, dar alţi doi îl atacară înainte de a-l fi culcat pe primul. O fentă rapidă îi făcu pe cei doi să se ciocnească între ei, reuşind astfel să-i culce pe toţi trei. Un altul, care venea la rând, îşi aruncă puşca şi ridică mâinile în aer. Profită de răgaz şi zmulse arma din mâna unui Mongol căzut şi culcă toţi inamicii din jur. Mulţi dintre camarazi reuşiră să schimbe încărcătoarele, neutralizând tot ce mişca. Alarma se termină cu bine, compania lui era intactă, el fiind singurul rănit uşor. Numărară 80 de morţi. Răniţii uşor o şterseseră, cei ce nu putuseră fugi erau deja vizitaţi de sanitarii bucuroşi că nu a îngriji decât unul de al lor, în rest numai adversari. Camarazii îşi dădură jos căştile de oţel, îşi ştergeau frunţile îmbrobonate de sudoare, câţiva se sprijineau în armele încă fierbinţi. Un general îl felicită şi îi prinse o decoraţie pe piept, apoi visul încetă. Se trezi calm şi odihnit, cu visul încă în cap, întrebându-se care din

cele două trăiri era mai adevărată decât cealaltă: lupta la care participase în vis, sau trezirea în bune condiţii, cu capul plin de scenele luptei trăite în vis. Rămase cu capul pe pernă, revăzând visul foarte clar, de parcă totul se petrecuse cu o zi înainte.

Concita dormea cu o mână pe leagănul Elenei. Simţind-o caldă alături de el, o trezi cu un sărut pe tâmplă. Ea se întoarse, îi oferii buchetul gurii şi întregul corp. Curând fură contopiţi în acelaşi spasm suprem, necunoscut încă de ei, rămaşi lipiţi unul de altul, într-o îmbrăţişare ce şterse toate decepţiile îndelungatei perioade de absenţă şi abstinenţă conjugală. Dinţii de pisicuţă ai tinerei Spanioloaice lasară urme pe unul din umerii lui, în vreme ce unghiile lui se imprimaseră pe flancurile femeii. Niciunul nu resimţise vreo durere ci numai comuniunea, unirea, contopirea totală, pe un plan superior, unde se vor regăsi totdeauna, dincolo de orice spaţiu, ba chiar de viaţă şi de moarte. Apoi, ea îi şopti la ureche: « Fără Mimun, nu aş fi putut. Ceva se blocase în mine ». La rândul lui, Emil avu revelaţia propriilor lui profunzimi sufleteşti: « Capul de mort mi-a fost dat de fiinţe de dincolo de moarte, oameni pe deplin împliniţi, îndumnezeiţi, care ştiu că moartea nu există, că ea este doar fireasca trecere către o lume mai adevărată, mai perfectă decât aceasta provizorie, în care ne aflăm ». El, copilul orfan de tată, crescut în ateismul marxist şi apoi în anarhism, descoperea pe Dumnezeu prin intermediul camaraderiei *Schutzsaffeln* şi al unei femei, anarhistă şi ea, ce întâlnise un marabut African. Mâna Domnului conduce omenirea pe poteci întortocheate. Ea ştie însă bine unde ne duce. Dintr-o dată îşi aminti că în asta constă esenţa religiei islamice: abandonarea în mâna lui Dumnezeu. La această idee, se simţii pătruns de un calm supraomenesc. Era parcă purtat de o bucurie fără de margini, în care încăpea foarte bine un pahar de anason sau de ţuică de prune înainte sau după fesele unei femei, bucuria unui faun îndrăgostit deopotrivă de vin şi de nimfe, bucurie simplă, palpabilă, rezumabilă în câteva cuvinte: « Viaţa este magnifică tocmai pentru că este veşnică ».

Vocea Gizelei îi scoase din reverie: « Scularea, amorezaţilor. Serviciul special al îndrăgostiţilor cuprinde şi o gustare. Este ora zece ».

Zineb sosi pe timpul micului dejun. Mergea pe cincisprezece ani, devenise o adevărată domnişoară, cu sânii tari şi fese numai muşchi. Îmbrăţişă pe Emil fără niciun fel de fasoane: « Musiu Emil, sunt foarte mulţumită că ai ajuns. Te aşteptăm de peste o lună. Eşti în întârziere ». Apoi o sărută pe Gizela, şoptindu-i la ureche: « Dă-mi mie copii ». Micul Emil şi mărişorul Fernando se agăţaseră deja de fusta tinerei Kabile. « Foarte bine, spuse Pilar, iată-ne libere, dinspre copii. Când sunt cu Zineb, mămicile lor nu mai există ».

Prietenii din sat defilară ziua întreagă. Sliman şi gladiatorul Makhluf erau emoţionaţi, căci şi ei fuseseră prizonieri vreme de câteva săptămâni. Nemţii însă, în urma unui ordin expres al lui Hitler, eliberaseră toţi Nord-Africanii. Germania dorea ca Africanii să rămână în Africa, pe cât posiibil în ţările lor de origine, să nu fie amestecaţi în treburile Europei şi, dacă este cazul, să fie ajutaţi la ei acasă, să nu fie aduşi în Europa, pentru a deveni slugile noastre, mai întâi, complicând şi distrugând, apoi, prin simpla lor prezenţă, structura socială a lumii noastre. Emil îmbrăţişă sătenii după tipicul musulman, iar aceştia fură foarte impresionaţi. Ţărani africani, Kabilii nu cunoşteau ipocrizia europeană şi apreciau sinceritatea lui Emil, căruia, la rândul lor, îi deschideau propria lor inimă. Bineînţeles, cerură veşti despre Klaus: « Dacă îl întâlneşti, spune-i că-l aşteptăm cu toţii, că are locul lui printre noi, ca toţi fraţii noştri ». În gura Kabililor, aceste cuvinte sunau cât se poate de serios.

Reîncepu să ningă. Fără întrerupere, fulgi mari căzură toată după-amiaza. Cei doi bărbaţi degajară cu lopata diversele locuri de trecere, iar femeile îşi reluară copiii în primire. Termometrul scăzuse la minus zece şi un vânt ca de gheaţă bătea dinspre sud. Gizela ceru fiecărui elev să vină cu un lemn de acasă, pentru că inspectoratul şcolar nu livrase şcolii niciun fel de combustibil pentru lunile de iarnă. Încă de la prima zăpadă, telefonase inspectoratului şcolar din Alger, care în spusese: « Nu primim niciun fel de cărbune din Franţa, pentru că Germanii ne-au ocupat ţara, după cum ştiţi mai bine decât noi ». Această aluzie meschină la naţionalitatea soţului era un avertisment. Înţelese că trebuie să se aştepte la cine ştie ce sectarism şi intransigenţă

deplasată. Elevii erau în vacanţă până sâmbătă, 4 ianuarie, iar între timp trebuia să resolve şi încălzirea sa personală. Conta pe săteni, bineînţeles, care totdeauna fuseseră serviabili şi săritori, pe cât posibil. Totuşi, trebuia să ţină cont şi de imprevizibilul musulman, iar problema încălzirii trebuia rezolvată înainte ca pădurea să devină complet inaccesibilă. Din păcate, iarna se anunţa foarte severă şi timpurie. Emil şi Gaetano discutară cu Sliman şi Makhluf, care evocară posibilitatea convocării adunării tribale Djemaa, ce avea puterea unui guvern local. Aceasta însă ar fi cerut câtva timp şi era clar că trebuie acţionat rapid, înainte ca zăpada să ajungă la brâu. Celor patru li se alătură Mokrane şi Ben Said, foşti elevi al Gizelei, deveniţi tineri adulţi. Erau gata de a pleca la pădure, dar Europenii rămaseră cu gura căscată în faţa topoarelor minuscule ale Kabililor, un fel de jucării pentru copii de cinci ani. Cu astfel de scule, nu vom reuşi niciodată să tăiem lemne suficiente pentru şcoală şi pentru noi. Totuşi, iarna e iarnă şi trebuie făcut ceva. Deciseră un drum la Bougie, pentru a cumpăra sculele necesare. Gzela va fi la volan iar Gaetano şi Emil vor interveni, la nevoie, cu lopata, cu nisip, cu împinsul, funcţie de necesităţi. Nu avură decât doi kilometri foarte dificili, pe cheile Chellatta. Tot lopătând, împingând, punând scânduri sub roţile maşinii, cei doi erau lac de sudoare. Cumpărară patru topoare adevărate şi două joagăre. Întoarcerea a fost floare la ureche, căci nu era vânt iar urmele primei treceri se păstraseră intacte. Singura problemă era că epuizaseră o bună parte din rezerva de benzină, astfel că Gizela risca să rămână imobilizată cel puţin până în februarie.

A doua zi, 30 decembrie, soarele lucea irezistibil pe zăpada îngheţată din jur, strălucirea miliardelor de cristale aprindea parcă lumina ochilor. Gizela găsi două perechi de ochelari de soare, pentru Emil şi Gaetano, care urmau să plece în pădure cu Sliman, Makhluf, Mokrane şi Ben Said. Kabilii apreciară curioşi sculele Europenilor şi se explicară: « noi nu luăm din pădure decât crengile uscate, din care facem mangal. Topoarele astea grele ne-ar obosi în mod inutil. Ale noastre sunt numai bune, dacă sunt bine ascuţite ». Emil încercă ascuţişul topoarelor lor, care tăiau ca briciul.

Intraţi în pădure, cei şase localizară suficiente trunchiuri doborîte de vânt, punctul de ruptură fiind la trei, patru ori cinci metri de sol, ramurile de jos ale acestora fiind mai groase decât piciorul unui om. În competiţia cu acest lemn elastic, toporele Kabililor se dovediră mai eficace decât cele cam grele, ale Europenilor. Lovind lemnul mort cu topoarele lor grele, zăpada se scurgea pe gâtul Europenilor, ajungând apoi, sub formă de apă, până în pantaloni; contra acestui inconvenient, Kabilii erau protejaţi de mantalele lor lungi şi cu glugă, dar fără mâneci. Joagărele se dovediră perfect adaptate pentru detaşarea ramurilor groase şi uscate ale stejarilor, pentru decuparea unui enorm fag uscat şi a unui stejar crăpat în două de un trăznet. Graţie numeroaselor crengi groase şi perfect uscate, la jumătatea zilei strânseseră zece, poate doisprezece metri ster de lemn, recoltat de pe o suprafaţă ce nu depăşea un hectar, fără să facă rău pădurii. Pe când se gândeau la transportul lemnului în sat, Gaetano se plantă în coada toporului şi îşi uşură inima: « Munca noastră inteligentă a fost o plăcere. Putem spune că nu am transpirat prosteşte. Prefer să fac asta decât să spoiesc zidurile cucoanelor uscate ca lemnele noastre, care îşi închipuie că un decor nou le va mobila spiritul bolnav, în care nu a îmbobocit niciodată vreo idee ». Ţinându-i isonul, Emil adăugă şi el: « Se poate trăi în Kabilia, şi încă o viaţă adevărată ». După-amiază, catârii transportară lemnul în magazia şcolii, iar a doua zi Emil şi Gaetano îl tăiară la lungimea potrivită.

Miercuri, 1 ianuarie, diverşii prieteni din sat trecură pe la şcoală pentru urările de Anul nou. Zineb fu prima sosită, apoi alţii şi alţii. Cei patru tăietori de lemne, care îi ajutaseră pe Gaetano şi Emil, veniră mai târziu, la ora păhărelului de anason. Emil remarcă interesul acestora pentru Klaus şi ghici că îl apreciază în mod deosebit. Cuvintele schimbate în jurul paharului îi confirmară intuiţia. Makhluf explică: « Regimentul meu a fost încercuit şi făcut prizonier lângă Orléans. Ofiţerii ne spuseseră că ne vom apăra în spatele Loarei, pe care Nemţii nu o vor putea trece niciodată. Germanii încă nu apăruseră când ne-am dat seama că toţi ofiţerii au şters-o. Majurul nostru, un Francez foarte pitoresc, ne-a spus să nu tragem. El a ieşit singur în faţa

Germanilor, cu un prosop înfipt în propria-i baionetă, în chip de drapel alb. S-a întors cu un grup de Germani în vestoane de culoare neagră, având pe cap căştile cu cap de mort, soldaţi din faimoasele *Panzerdivizionen*. Au fost prietenoşi cu noi, ne-au spus că ştiu că am fost mobilizaţi cu forţa în slujba Franţei, că ei nu sunt în război cu Algeria. Asta însemna că toţi Algerienii din regiment erau liberi, prizonieri fiind numai Francezii adevăraţi ». Emil şi Gizela ştiau interpreta aceste lucruri, în cadrul unui plan întocmit din timp. Niciunul însă nu spuse nimic.

Gaetano, Pilar şi băieţelul lor plecară vineri, 3 ianuarie, pentru a nu o aglomera pe Gizela, căci elevii se întorceau din vacanţă. Emil îi duse cu maşina până la Tizi-Ouzou, deşi nu avea decât permisul său militar de conducere. Era multă zăpadă, dar s-a descurcat fără probleme, vizibilitatea fiind foarte bună. Joia următoare, 9 ianuarie, la rândul ei, Gizela conduse pe Emil, Concita şi Elena, care urmau să se instaleze la Alger. Sliman i-a însoţit pe toţi, pentru ca Gizela să nu se întoarcă singură. Micuţul Emil rămăsese cu Zineb şi totul s-a petrecut foarte bine.

Singură, cu micuţul Emil, în apartamentul ei şcolar, prea mare pentru ei doi, Gizela dădu dovadă de curajul necesar pentru a face faţă situaţiei. Emil vorbise despre restricţiile alimentare suferite de bieţii oameni din oraşele Franţei, fie pentru că erau foarte săraci, fie pentru că erau prea naivi pentru a face faţă sistemului « D », orgoliului Francezilor avuţi şi al mafioţilor de diverse mărimi. Gizela se simţea favorizată faţă de ceilalţi oameni.

Emil părăsi Algerul luni, 13 ianuarie, tot cu un cargo, aşa cum venise. Concita fu foarte curajoasă, chiar senină. Această fată, ce înfruntase ca o leoaică armata lui Franco, animată de un dispreţ suveran contra tuturor jidoviţilor, cum îi consedera ea pe creştini, devenise între timp foarte credincioasă, fără să adere la niciuna dintre religiile cunoscute, ba chiar deasupra tuturora. Pentru a o întări şi mai mult în credinţa ei, Emil îi repeta din când în când fraza lui Nietzsche: « Există în lume un singur drum, pe care nimeni nu îl poate urma afară de tine însuţi.

Urmează voluntar acest drum, pe care alţii nu îl urmează decât orbeşte ».

Emil regăsi pe Klaus la Quimper, care îl duse imediat la căminul soldatului, să bea o bere. Primul lucru ce îi sări în ochi fu un afiş în culori în josul căruia fuseseră adăugate în caractere gotice: « Mutterglück » (fericirea maternă).

Klaus îi spuse surâzând: « Iată portretul unei tinere Spanioloaice, care a născut în Kabilia fetiţa unui soţ francez, pictată de o bavareză pe jumătate rusoaică şi care împodobeşte căminul soldaţilor *SS*, staţionaţi în Bretania! Aşa ceva era de neimaginat, acum 50 de ani. Noua Europă este în marş. Întrebarea care se pune este dacă această nouă Europă va fi a canaliilor fără ţară, nici Dumnezeu, sau a adevăraţilor fii ai bătrânului Continent, Europenii de elită ».

Emil făcu o lună de instrucţie accelerată, remarcându-se prin reflexele fulgerătoare, în exerciţiile de luptă corp la corp; apoi petrecu trei săptămâni într-o şcoală de cadeţi germani, în Silezia, de unde se întoarse cu gradul de Hauptscharführer plutonier adjutant). Pe drumul de întoarcere făcu o scurtă vizită la castelul Birkenbach şi o văzu pe Xenia, care îl primi ca pe un frate, reuşind să evite jocheiul şi grădinarul, pentru a evita flecăreala.

Klaus îl afectă pe Emil la antrenamentul tinerilor recruţi, cei doi văzându-se în fiecare zi. Pe 15 aprilie, Emil plecă pentru un stagiu de ofiţer politic în Cehoslovacia, ratând-o pe Gizela, ce urma să vină la Quimper peste câteva zile. Răspunsul la propunerea lui Klaus veni sub forma unei convocări *Schutzstaffeln*, organizaţie în care nu se ardea gazul de pomană.

*
* *

La începutul lui martie, căldura reveni pe platourile înalte ale Kabiliei. Noaptea, termometrul cobora încă simţitor sub zero garde, iar pe părţile expuse către Nord, bancurile de zăpadă erau impresionante. Soarele era însă tot mai puternic, iar pe şosele se circula fără probleme. Luni, 10 martie, pe timpul recreaţiei mari, un bărbat trecut de trezeci de ani, cu barbă neagră, intră în

curtea şcolii şi se prezentă: « Sunt Giral, noul inspector al cursului primar ». Intră în clasă cu Gizela, o rugă să lase copiii în recreaţie prelungită şi atacă subiectul vizitei sale, obervând discret dar continuu faţa şi reacţiile interlocutoarei :

-- Doamnă, sunteţi căsătorită cu un German, nu-i aşa?

-- Da, bineînţeles.

-- Soţul dumneavoastră este militar, fără îndoială?

-- Din păcate!

-- Din păcate? Ar fi putut foarte bine să rămână aici. Unde este el?

-- Nu ştiu nimic. Nu cunosc decât sectorul său poştal.

-- Nu vreţi să ne spuneţi.

-- Repet, nu ştiu nimic. Nu l-am văzut din iulie 1939.

-- Doamnă, am dori să ştim cu adevărat cine este soţul dumneavoastră. Avem motive foarte grave, în acest sens.

-- Nu vă pot spune ceea ce nu ştiu nici eu.

-- Să admitem. Poate ştiţi mai multe despre dumneavoastră înşivă. Ne-aţi putea spune, de exemplu, motivele care v-au determinat să-l alegeţi ca soţ?

-- Domnule inspector, La Rochefoucauld a spus că marile pasiuni sunt ca fantomele de care toată lumea vorbeşte, dar nimeni nu le-a văzut. Totuşi, eu şi soţul meu ne-am ghicit unul pe altul şi ne-am iubit imediat.

-- V-am oferit de mai multe ori posibilitatea unui transfer avantajos. Dumneavoastră aţi vrut să rămâneţi în acest sat pierdut, unde nu întâlniţi pe nimeni, nici măcar colegii.

-- Adevărat. Nici acum nu vreau să plec de aici. Unul dintre motivele înţelegerii spontane cu soţul meu este gustul pentru solitudine şi linişte, pentru munte şi marile spaţii, pentru oamenii simpli din jurul nostru, inaptitudinea noastră comună pentru viaţa orăşenească.

-- Nu aţi ezitat să vă căsătoriţi cu supusul unei ţări în război cu Franţa? Asta nu v-a pus nicio problemă de ordin moral?

-- Războiul nu începuse, când noi ne-am căsătorit.

-- Nu începuse, dar nici nu era departe. Războiul era perfect previzibil încă de atunci. V-aţi căsătorit chiar în Germania.

Sunteţi franţuzoaică, în faţa legii din Franţa, dar Nemţoaică, în faţa legilor germane.

-- Acum aflu asta, dar dacă este adevărat, atunci e foarte bine, ba chiar minunat.

-- Adevărat? Vedeţi dumneavoastră, doamnă Altmeyer, (articulă cu putere acest nume) am dori să fim siguri dacă sunteţi încă Franţuzoaică.

-- Am ales să rămân aici, la locul meu.

-- Sunteţi gata pentru datoria de învăţătoare franţuzoaică?

-- Nu predau germana copiilor, ci limba franceză, domnule inspector. Nici n-aş putea, pentru că nu cunosc mai mult de două sute de cuvinte germane.

-- Curios. Soţul dumneavoastră vorbeşte deci franţuzeşte?

-- Ca dumneavoastră, ca mine, ca atâţia alţii.

-- Vă voi vorbi cu toată încrederea, doamnă. Algeria noastră este în pericol. Guvernul acordă naţionalitatea franceză Algerienilor. Pericolul pe care îl evoc în faţa voastră este ceea ce îl constrânge să facă asta. Ne temem atât de Englezi, cât şi de Germani. Şi unii şi alţii i-ar putea împinge pe Algerieni să se revolte contra Franţei. Corpul profesoral trebuie să se mobilizeze pentru a exalta în faţa acestora mândria de a fi Francez, de a aparţine Franţei. Spuneţi-le ce puteţi în acest sens. Vorbiţi-le de patrie, de onoare, de Franţa veşnică, atâtea şi atâtea de care Frncezii râd prea uşor. Oricât ar părea de curios, ei cred încă în onoarea de a fi Francez, ei care nu pot şi nu au cum să fie, câtă vreme Franţa rămâne o ţară de rasă albă, de religie creştină.

Asta a fost, nu am venit să vă inspectez. Trec însă prin toate şcolile din regiune şi stau de vorbă cu toţi profesorii, cu toţi învăţătorii. Ştim că, pe plan profesional, munca voastră este excelentă.

Cum v-aţi putut încălzi iarna asta? Ca toate celelalte şcoli, nu aţi primit raţia normală de cărbuni.

-- I-am rugat pe săteni să facă o corvoadă. Au adus lemne destule pentru şcoală şi pentru mine.

-- Vă bucuraţi de mare prestigiu, printre săteni.

-- Sunt aici de şapte ani, domnule inspector. Oamenii sunt mulţumiţi. Înaintea mea, învăţătoarele se schimbau în fiecare an.

-- Câtă vreme rămâneţi aici, în acest sat uitat de Dumnezeu, nu veţi putea avea avansarea normală, la care aveţi dreptul şi pe care o meritaţi.

-- Asta nu are prea mare importanţă, pentru mine. Sunt mulţumită aici unde sunt. Prefer să rămân aici, mai ales după naşterea copilului meu. Oamenii ar fi neplăcut impresionaţi, dacă aş pleca, ar considera asta aproape o trădare. Ei au fidelitatea în sânge şi aşteaptă acelaşi lucru şi din partea mea.

-- Foarte bine, doamnă învăţătoare. La revedere. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Joia următoare, Gizela merse la Bougie, unde întâlni o colegă, căreia îi povesti vizita inspectorului cursului primar. Aceasta fu foarte mirată şi îi spuse că vechiul inspector este încă pe funcţie, că nu a fost nici măcar în concediu. Fusese deci vizitată de un fals inspector, probabil de un poliţist, amănunt pe care nu-l va putea lămuri niciodată.

Reuşi să petreacă vacanţa de Paşti cu Klaus. Reîntâlnirea fu emoţionantă pentru amândoi. La cele 18 luni ale sale, micul Emil manifestă un mare interes pentru blindate, tunuri şi motociclete, fiind rapid adoptat de toţi ofiţerii şi soldaţii. Numai părinţii săi erau mai puţin fericiţi de pornirea războinică a copilului, având în cap numai întoarcerea la viaţa liniştită din munţii Kabiliei. Gizela nu s-a putut împiedica să povestească soţului viziunea marabutului şi profeţiile lui, realizate în parte. Îţi dai seama? La jumătatea lui noiembrie, i-a spus Concitei: « Soţul tău va veni de sărbătoarea lui Sidi Issa ». Sunt sigură că ce ne-a spus se va adeveri, dragul meu. Vei reveni şi vom trăi la Bordj Arreghi. Îi povesti episodul cu falsul inspector şcolar. Klaus nu se alarmă deloc şi spuse dor atât: « Mă mir că nu a venit mai devreme ». Promise că, peste vară, va veni în Algeria, pentru o scurtă permisiune. Gizela plecă fericită şi însărcinată.

*

* *

După o lungă şi penibilă călătorie cu trenul, peste Franţa, Alzacia, Würtenberg, Bavaria şi Boemia, Emil sosi la Praga.

Mâncă la căminul soldatului din gară şi constată că trebuie să aştepte două ore pentru vaporaşul ce-l va duce pe Moldau până la destinaţia călătoriei. Admiră podul lui Carol, vizită Hradscin şi catedrala, în care zăbovi o bună jumătate de oră. În capitala cehă se simţi mai la el decât în Bavaria, unde minunăţiile şi manierismul barocului se amestecau cu răceala bismarckiană. Observă oamenii, care îi părură liniştiţi şi la locul lor, cumpără prăjituri într-o patiserie iar tânăra vânzătoare îi surâse când îi întinse banii şi tichetele, pe care i le înapoie odată cu restul, nu fără o imperceptibilă ocheadă complice. În toată Praga nu văzu nicio faţă palidă, nici privirea stinsă şi obrajii scobiţi din oraşele franţuzeşti. Vitrinele erau mult mai pline decât în Germania, mai ales cele ale magazinelor alimentare. Numai prezenţa soldaţilor germani amintea războiul în curs. De asemenea, erau şi soldaţi cehi, în uniforma lor kaki. Cehoaicele erau frumoase, distinse, vesele, bine îmbrăcate, iar Emil simţii o simpatie spontană pentru acest popor pe care nu îl cunoştea. Îşi aminti că Praga fusese capitala imperiului german înaintea Vienei sau a Berlinului. Istoria Europei e foarte complicată, îşi zise el. Salvarea nu poate fi decât o Europă a elitelor, pentru că frontierele oficiale nu ţin cont de sângele şi de limba locuitorilor, de istoria acestora. De orice fel ar fi, internaţionalismul i se părea o nivelare distrugătoare a oricărei structuri sufleteşti. Gaetano era mândru ca Italian. Concita şi Pilar erau spanioloaice până la ultimul fir de păr şi ultima celulă din fiinţa lor. Klaus şi el însuşi erau însă Europeni, în primul şi chiar în al doilea rând. Fără să întoarcă spatele patriei lor de origine, ambii înţeleseseră Europa de sinteză, în acest secol XX, o Europă ce se baza pe sângele popoarelor albe, ce văzuseră atâtea de-a lungul istoriei. Klaus nu ezitase să îşi sacrifice fericirea traiului de la Bordj Arreghi pentru a se comporta ca un adevărat German iar el, Emil, evadase atât din mândrie cât şi pentru că era sub demnitatea lui să rămână prizonier până la sfârşitul războiului. Bineînţeles, refuzase posibilitatea de a fi eliberat, cu discreţia cuvenită, prin folosirea adresei părinţilor lui Klaus. Ar fi refuzat chiar şi eliberarea oferită de Klaus, dacă acesta nu ar fi reuşit să îl convertească la viziunea *Schutzstaffeln* despre lume şi viaţă, la

idealurile elitiste ale acestui ordin iniţiatic şi cavaleresc în plin secol XX. Aceeptase eliberarea propusă de Klaus pentru că ea era un pas în sensul riscului şi pericolelor ce trebuie asumate, nu al favorii vieţii de mic burghez. Cârpele omeneşti îmbibate de iudeo-creştinism sunt internaţionaliste în sensul cel mai distrugător, aşteptând totul din cer sau de la vreo icoană. Ăştia sunt incapabili de revoluţie, deşi vorbesc mult despre asta, cazul legionarilor din Garda de Fier, a lui Horia Sima, recent dezavuaţi de generalul Antonescu, führerul României. Revoluţionarii serioşi pe care îi cunosc, îşi au partea de naţionalism, pe care au depăşit-o şi asimilat-o, aşa cum maturitatea depăşeşte copilăria şi tinereţea, nu prin eliminarea ci prin asimilarea acestora.

O vânzătoare, dintr-o mezelărie, îl trezi din gândurile sale. Cumpără un cârnat afumat, cu care ocazie tichetele îi fură lăsate cadou de către Cehoaica care îl credea neamţ. Ora îmbarcării se apropia, aşa că se îndreptă către portul de pe Maldau. Vaporul stil Mississipi, roată cu palete, sosi imediat. Foarte bine aprovizionat, vaporul servea o masă tuturor pasagerilor. Cu gândul la cârnatul afumat, alese meniul vegetarian: o ciorbă de fasole verde, dreasă cu smântână, cartofi la cuptor cu morcovi şi spanac, iar ca desert o salată de fructe crude. În timpul mesei fu absorbit de priveliştea celor două maluri ale apei, pe care Cehii o numesc Vltava, iar Germanii Moldau, o apă destul de scurtă, puţin peste 400 de kilometri, ce se varsă în Elba şi este navigabilă pe aproape toată lungimea ei. Pe cele două maluri, uneori la fel de abrupte ca cele din munţii Jura, se întindeau la nesfârşit livezi de meri, cireşi, pruni şi alte soiuri de pomi fructiferi. Din când în când, livezile făceau loc pădurilor traversate de torente îndiguite dar furioase, formând cascade în trepte de granit, din doi în doi metri. Nu văzuse niciodată aşa ceva în Franţa şi se simţii plin de admiraţie pentru meşterii cehi şi ţăranii din jur, ce realizaseră astfel de lucrări. Întrebând pe unul dintre oficialii vaporului, de cine şi când au fost realizate aceste lucrări, află că aproape totul data din secolul al XIX-lea, pe când Sudul regiunii respective făcea parte din imperiul Austriei iar Nordul aparţinuse Germaniei wilhelmiene.

Cu megafonul la gură, timonierul strigă: « Hradischko », punctul final al călătoriei lui Emil. Şcoala *Schutzstaffeln* funcţiona într-un sătuţ din împrejurimi, loc de plimbări dumunicale şi vacanţe pentru burghezii din Praga de altădată, « oraşul de aur », cum i se spunea pe atunci, din cauza cupolelor aurite ale celor o sută de biserici, întrevăzute de el la Hradschin, unde îşi propuse să revină, când se va putea.

Văzu de departe drapelul roşu cu cele două fulgere de argint, plasat pe faţada unei clădiri impozante, din fundul unui parc. Salută santinela şi prezentă documentele ofiţerului de serviciu, care îi spuse: « Prezenraţi-vă la biroul de la parter, al şcolii, la intrare, pe dreapta ».

Fu primit de un tânăr locotenent care păstră foaia de parcurs, îi ceru livretul militar pe care i-l înapoie imediat, spunând: « Sunteţi primul francez care va purta semnul runelor la petliţe. L-am cunoscut pe Klaus Altmeyer în Tineretul Hitlerist, iar mai tîrziu mi-a scris despre Algeria şi cunoştinţa cu dumneavoastră. Sunt bucuros că vă întâmpin chiar eu. Veţi cunoaşte imediat legea primordială a acestei şcoli: tăcera. Nimic din cele aflate aici nu trebuie să transpire în afară. Nicio vorbă, inclusiv pentru membrii naţional-socialişti. În caz de îndoială, sau dezacord faţă de un punct din regulamentul ce vă va fi adus la cunoştinţă, aveţi nu numai dreptul ci datoria de a spune aceasta instructorului vostru. Chestiunea va fi imediat aprofundată şi va fi trasă o concluzie. Discuţiile sau contestarea învăţământului, în afara prezenţei instructorilor, sunt interzise. Fiecare *Schutzstaffeln* are datoria de a fi transparent faţă de camarazii săi. Aceasta este marea regulă a ordinului nostru cavaleresc. Nu trebuie nici să păstrezi pentru tine un dezacord, nici să refuzi sau să conteşti ceva pe ascuns. Ce spui despre acestea? ».

-- Mă voi conforma fără nicio problemă. Exact aşa este felul meu natural de a fi.

-- Perfect. Vă însoţesc la camera dumneavoastră şi vă prezint camarazilor.

Încă ceva: nu vă veţi cunoaşte camarazii decât după prenumele lor. Nici ei nu vor cunoaşte decât prenumele vostru. Se interzice orice întrebare privind naţionalitatea, identitatea, mese-

ria, situaţia de familie. Dacă vreunul te întreabă aşa ceva, eşti dator să îmi semnalezi asta imediat. Aproape toţi camarazii voştri au un accent străin, căci aici este reprezentată jumătate din Europa. Nu trebuie deci să vă faceţi griji cu privire la propriul vostru accent. Vă conduc în sala noilor veniţi, din pavilionul celor cu care începeţi seminarul în acelaşi timp.

-- Seara fu destul de tristă, rece. Conversaţiile conform regulamentului nu erau tocmai simple. Ceva însă îl asigura pe Emil: toţi camarazii aveau o figură energică, inteligentă, plăcută. Nu se vedea nicio umbră de timiditate, vulgaritate sau agresivitate la aceşti timeri veniţi din cele patru puncte cardinale ale Europei. Totuşi, i se păru că cei mai mulţi dintre camarazii săi erau Scandinavi sau Olandezi. După accent, unul era Britanic, dar nu ar fi putut spune dacă era mai curând Englez, Irlandez sau Scoţian. Nu avea dreptul să încerce a afla astfrel de lucruri.

Zilele treceau într-o atmosferă de irealitate. Dimineaţa era consacrată exerciţiilor fizice: deşteptarea la 5^{30}, o jumătate de oră pentru tualetă, o altă jumătate pentru micul dejun compus din nechezol şi o umbră de lapte, un mic cub de margarină şi altul, ceva mai mare, dintr-o marmeladă foarte parfumată, totul însoţit de trei felii de pâine completă.

Apoi urma şedinţa de tir, în cunoscutul pas lent al voluntarilor germani, care a devenit pasul Legiunii străine franţuzeşti. Plutonul său traversa Moldau şi urca în zigzag platoul ce domina valea unul mic afluent, numit Sassau. Cântecele de marş nu aveau nimic din aluziile vulgare sau romantice, pregătindu-i pe tineri în vederea tragediei de care se ştiau victime necesare şi entuziaste, dezvoltând în ei familiaritatea caldă cu moartea înţeleasă ca cea mai scumpă nuntă dintre nunţi, punându-se astfel bazele formidabilului sentiment de libertate, de după dispariţia oricărei frici:

Privirea drept în faţă, aşa mergem la luptă
Peste morminte şi viaţă troneazã un camarad mort.
Camarade plecat, îţi auzim apelul,
Dar vrem victoria, nu liniştea…
Suntem lupi sălbatici ne slujim poporul
Nu avem drum de întoarcere,
Ne-am sădit trei crini pe mormânt…

Albastră ca cerul ne este onoarea
Suntem mesagerii ei în lumea spurcată de bani,
Pe care o reînnoim, o reînviem!
Doi corbi s-au pus pe mormântul celui plecat.
Dar ce contează asta când mii şi mii îi iau locul?

Acest cântec fusese compus de un ofiţer austriac de cavalerie, ce îşi visase moartea şi făcuse din asta cântecul de război al morţii războinicilor Piei Roşii, căzând apoi, în 1914, exact cum visase şi scrisese în cântecul său.

Compuse de luptătorii confruntaţi cu realitatea războiului, cântecele aveau o mare influenţă asupra sufletelor soldaţilor, un fel de drog iniţiatic ce îi plonja nu în exaltare ci dincolo de frică, în contact imediat cu veşnicia. Cei ce reuşeau traversarea porţii invizibile nu mai erau ca ceilalţi oameni, fiind dominaţi de sentimentul diferenţei ce nu avea nimic comun cu orgoliul sau vanitatea. Cei ce nu reuşeau această mutaţie sufletească, erau priviţi de ei ca nişte copii, ba chiar ca ţaţele care deşi vorbesc într-una, nu spun nimic. Starea aceasta le cauza anumite dificultăţi cu femeile, pentru că vorbeau puţin şi erau reticenţi, feţele lor fiind înconjurate de aură, de sfinţeniea ce îndepărta femeile doritoare de mascul, nu de bărbat. Totuşi, aceşti oameni nu erau deloc trişti ci bucuroşi de libertatea lor deplină, bucurie exuberantă, îndrăzneaţă, bucuria lui Prometeu ce furat focul zeilor. În sufletele acestor oameni, totul se petrecea pe un registru diferit.

Cursurile erau pasionante. Sub numele de *Weltanschauung* se preda o sinteză de geografie, biologie, istorie, sociologie şi literatură, istoria artei şi a tehnicii, din perspectiva celor mai îndrăzneţe minţi ale omenirii. Privită ca un ansamblu organic, istoria omenirii devenea inteligibilă. Tradiţiile chineză, indiană, japoneză erau adesea folosite pentru ilustrarea mai concretă a unui aspect sau altul din fenomenologia omenească.

Emil cunoştea un pic lumea musulmană şi fu foarte impresionat de un curs privind popoarele lunii şi popoarele soarelui, care s-ar putea rezuma astfel:

Ca toate fiinţele vii, omul este condiţionat din punct de vedere fizic şi psihic de către mediul său geografic, de clima acestuia. Cultura, religiile, artele, meseriile, formele de organi-

zare politico-socială sunt doar aspecte sau vederi parţiale ale unei totalităţi, produse în bună măsură de condiţiile concrete de viaţă, ale popoarelor.

Monoteismul unui Dumnezeu autoritar şi gelos nevoie mare arată implacabilitatea soarelui deşertului, distrugător al apei, deci distrugător al vieţii însăşi.

Pe planul organizării politice omeneşti, acestui monoteism idolatric îi corespunde monarhia absolută de drept divin, cu consecinţa socială a devalorizării femeii, de care însă nu suferă doar aceasta, ci şi bărbatul.

În ciuda unor aspecte contradictorii, culturile monoteisto-lunare nu pot conduce decât la societăţi matriarhale, în esenţa lor, deşi pe plan material întreaga putere aparţine bărbaţilor. Puterea concretă aparţine bărbaţilor, dar genealogia societăţii respective, sufletul ei este feminin, femeia arătând originea şi locul fiecăruia, bărbaţii devenind mai mult sau mai puţin purtători de săbii, în concret, de sămânţă omenească în planul subtil.

Culturile solare dau naştere unor societăţi patriarhale, total diferite de cele lunare şi matriarhale. Popoarele ai căror bărbaţi mânuiau toporişca războiului şi sabia nobilului luptător au adus cultul zeiesc al incinerării din saga germanică. De oriunde au venit, din imensul rezervor asiatic, din Thule, extremul Nord şi poate chiar din centrul pământului, unde ar exista celălalt tărâm şi un alt soare, popoarele solare au adus patriarhatul şi cultul soarelui, al bărbăţiei, luminii, curajului, adevărului şi dreptăţii. De aici au rezultat conflicte exprimate mitologic şi analizate de Alfred Rosenberg în prima parte a *Mitului secolului XX*.

Luna era astrul vieţii popoarelor monoteiste al căror inconştient era în contradicţie cu dogma religioasă monoteistă, mitul Esterei era unul lunar, calendarele popoarelor semitice erau lunare, luna crescândă era simbolul Islamului iar vinerea, ziua zeiţei Venus, era ziua sfântă a Musulmanilor. Popoarele lunii sufereau deci de boala unei contradicţii interne fundamentale. Ca toate animalele nocturne ale deşertului tropical, ele prezintă un foarte evident şi periculos grad de disimulare, minciună, furt şi toate formele de jaf prin viclenie. Aşadar, ele reprezintă un mare pericol pentru popoarele solare, pe care ştiu să le înşele, să

le paraziteze şi să le gelozească în secret, în ciuda pretenţiilor lor zgomotoase şi oficiale de popoare alese şi fidele ale singurei credinţe adevărate.

Popoarele solare, dimpotrivă, sunt popoare ale zilei, ale luminii şi claritǎţii în toate. Ele respectă şi ocrotesc femeia, îi recunosc darurile preoţiei şi fac din corpul ei templul vieţii. Popoarele solare simt că minciuna este semnul slăbiciunii şi laşităţii, din care cauză refuză să mintă. Totuşi, popoarele solare au unele puncte slabe foarte periculoase, ele fiind mai curând apoliniene şi aproape deloc dionisiace, având o pronunţată tendinţă către raţionalismul adesea sec şi lipsit de sevă, fiind predispuse la pierderea instinctelor. Ele sunt mai inteligente decât popoarele lunare, dar mai puţin intuitive decât acestea.

Reabilitând dionisiacul, arătând puterea fundamentală a acestuia, Nietzsche a pregătit inversarea fazei istorice actuale, naţional-socialismul acţionând în sensul reabilitării instinctelor.

Cursul pe marginea idolatriei iudeo-lunaro-creştine relua întreaga filozofie a lui Nietzsche, subliniind neîndeplinirea misiunii noastre nordice, care decurgea din marea migraţiune germanică, de la sfârşitul antichităţii.

Geopolitica aborda probleme concrete, accesibile minţilor ieşie din societatea materialistă industrială, iudeo-comercială şi speculativo-financiară. Între altele, geopolitica *Schutzstaffeln* evoca mitul inelelor lui Solomon. Portivit acestui mit, Solomon ar fi dat negustorilor iudei porunca de a încercui cele trei mări ale universului antic: Mediterana, de o parte, Golful Persic de alta cu Marea Roşie la mijloc. Din această strategie a rezultat o imensă centură de baze comerciale care au pus lumea iudaică într-o situaţie privilegiată faţă de întreaga Antichitate. De fapt, această legendă a apărut în Evul-Mediu, printre Khazarii recent trecuţi la iudaism, care ajunşi la Marea Neagră şi Dunăre, făceau pe fidelii executori ai vechii misiuni date de Solomon poporului său. Ordinul *Schutzstaffeln* trebuia să profite de războiul în curs pentru a distruge falca nordică a cleştelui ce strângea Europa în colţii hrăpăreţi ai Khazarilor şi să se alieze cu naţionaliştii musulmani pentru a distruge apoi falca de Sud a aceluiaşi cleşte, care se sprijinea pe Suez, Mediterană şi Gibraltar, cu antene în

imperiile coloniale francez, englez, belgian şi italian. Bineînţeles, falca de Sud a cleştelui beneficia de protecţia autorităţilor coloniale respective, pentru că jidanii ştiuseră să mimeze ataşamentul la forţele colonizatoare, în vreme ce Arabii şi Berberii, războinici şi mândri, preferaseră sclavajul colonialist decât să îşi renege identitatea culturală şi religioasă printr-un pupincurism degradant.

Emil înţelegea de ce Klaus venise în Africa de Nord, unde Iudeo-Khazarii deveniseră Francezi încă din 1871 (prin legea Cremieux), în vreme ce Kabilii, în ciuda apropierii lor culturale de Europa, rămăseseră printre popoarele considerate inferioare, exploatate. Această constatare îl tulbură şi îi dădu de gândit. Îşi aminti că se angajase să nu păstreze pentru el niciun dezacord eventual şi fu pe punctul de a cere explicaţii suplimentare. Apoi înţelese că orice tentativă de înţelegere cu naţiunile coloniale ar fi fost zadarnică; în consecinţă înţelese perfect misiunea prietenului său şi aderă pe deplin la periculoasa logică a unei noi ordini mondiale.

La sfârşitul fiecărei săptămâni de curs, Emil avea de făcut o temă de sinteză, de fiecare dată fiind remarcat pentru claritatea ideilor. În seara de pe urmă fu convocat in cancelaria instructorilor, al căror şef îi spuse: « Constatăm cu plăcere că faimoasa claritate franceză de spirit nu a pierit. Prin calităţile voastre, puteţi face mari servicii ordinului cavaleresc *Schutzstaffeln*. Pentru asta, ar trebui să vă daţi acordul într-o chestiune care, probabil, nu v-ar face plăcere: considerăm că cel mai potrivit loc pentru dumneavoastră ar fi la Berlin, în academia *Schutzstaffeln* numită *Ahnenerbe* ». Emil se gândi o clipă, privi în ochi pe şeful instructorilor care îi vorbea, şi care părea să aibă peste 60 de ani, apoi răspunse: « Domnule Standartenführer, sunt foarte onorat de ceea ce îmi spuneţi. Ştiu că am un spirit clar şi oarecare uşurinţă de asimilare. Totuşi, nu sunt un savant, ci mai curând un om de acţiune, din care cauză nu văd ce aş putea face în prestigioasa *Ahnenerbe*. Nu ştiu mare lucru despre Celţi, Geto-Daci, Sciţi, Traci şi atâtea alte popoare mai mici sau mai mari, care au lăsat urme în Europa. Am trăit aici câteva luni de neuitat, am învăţat lucruri ce mă vor preocupa toată viaţa. Văd limpede într-o serie

de probleme, ce îmi erau aproape necunoscute înainte de a ajunge aici. Cred că aş fi mai util dacă aş transcrie în franceză esenţialul învăţământului de care am beneficiat aici ».

-- Exact la aste ne gândim.

-- Pentru asta, nu am nevoie să merg la Berlin. În câteva zile, o pot face chiar aici. Mi-ar fi suficientă o maşină de scris şi un colţ liniştit.

-- Ştiţi să dactilografiaţi?

-- Nu, dar voi învăţa.

Ofiţerii instructor izbucniră în râs: « Se vede dela o poştă că sunteţi un adevărat *Schutzstaffeln*, pe care nimic nu-l opreşte, când e vorba să îşi împlinească misiunea ».

-- Apoi, ce aţi dori, întrebă Standartenführerul?

-- Să-l regăsesc pe prietenul meu Klaus Altmeyer şi să ne batem alături până la sfârşitul războiului. Totuşi sunt gata să mă bat oriunde voi fi trimis, în Grecia, de exemplu, unde curând îi vom înfrunta pe Englezi, pentru că Iugoslavia a fost măturată în douăsprezece zile.

-- Pentru Grecia, sosiţi cam târziu. Wehrmachtul va pătrunde mâine în Atena, dacă nu cumva chiar azi. Socoteala nu s-a încheiat în Balcani, mai ales în Iugoslavia, unde vom avea de-a face cu partizanii comunişti, cu muntenii din Balcani, foarte limitaţi, grosolani şi cruzi, dar extrem de curajoşi, mult mai de temut decât armata de ofiţeri fustangii şi franţuziţi, a monarhiei străine din ţara vecină.

Efectiv, cel mai bine ar fi să vă retrimitem în Franţa. Klaus Altmeyer are suficientă libertate şi capacitate de iniţiativă pentru a vă utiliza din plin. Nu îmi rămâne decât să îmi exprim bucuria de a vă fi cunoscut. *Schutzstaffeln* este o mare şi frăţească familie. Ordinul nostru cavaleresc este o frăţietate. Chiar dacă vom muri cu toţii, în acest război stupid, ştim că am avut parte de ceea ce este mai bun şi mai înălţător în această lume.

Emil strângea mâna instructorilor când Standartenführerul spuse:

-- Încă o întrebare, la care nu sunteţi obligat să răspundeţi pe loc : credeţi că este posibilă o alianţă profundă cu Franţa?

-- Profundă, da. Politică, adică superficială, nu. Mă explic. În politică, Francezii sun blazaţi. În acest domeniu au fost adesea decepţionaţi, trădaţi. Nu cred în nimic, nici în Germani. Vor primi cu neîncredere orice avansuri pe care le-aţi putea face. Pe undeva îi înţeleg. Ar avea nevoie de timp, răbdare, de o abiliate pe care au pierdut-o. Sub aparenţa neglijenţei, scepticismului şi chiar a cinismului, mulţi Francezi ascund o mândrie ce se confundă cu însăşi esenţa lor sufletească. De aceea, nu acceptă nicio dominaţie, niciun cadou de la nimeni. Totuşi, dacă li se câştigă încrederea, dacă ajung să creadă în ceva, atunci sunt fideli până la capăt, capabili să îşi dea viaţa pentru o idee.

-- Altmeyer ne scrie că Bretonii sunt foarte amicali.

-- Îi cunosc prea puţin, dar asta este şi impresia mea.

A doua zi avu loc sărbătoarea despărţirii, cu icre negre, ţipar afumat şi vin de Ungaria. Emil nu rămase pentru a redacta, în franceză, textele convenite. Standartenfürerul îi spuse doar atât : « Nu uitaţi să le faceţi în cel puţin trei exemplare, căci pe unul îl doresc eu şi un altul trebuie expediat la SS-Hauptamt, cu scrisoare de însoţire în germană ».

La 1 mai, în uniformă de Sonderführer, Emil ajunse la Quimper, gata de a asigura învăţământul ideologic în orice unitate *Schutzstaffeln*. În acelaşi timp, şcoala trimise la Berlin o lungă caracterizare a lui Emil, care se termina cu fraza : « Apt pentru toate gradele, inclusiv cel suprem ».

Imediat îşi reluă postul de comandant de pluton şi instructor al recruţilor în compania lui Klaus. Odată pe săptămână, ţinea un curs de *Weltanschauung* la care asistau mulţi ofiţeri şi subofiţeri Wehrmacht şi de la Kriegsmarine.

La începutul lui iunie 1941, întreaga forţă *Waffen-Schutzstaffeln* părăsi Bretania, iar la 10 ale lunii erau la Posen, în Poznania, provincie germană atribuită Poloniei, prin Tratatul de la Versailles. Apoi progresară către Est, deplasându-se noaptea şi dormind peste zi, sau instruindu-se prin păduri. Pe 22 iunie pătrunseră în Polonia ocupată de sovietici, care se apărau cu înverşunare, fără să poată face faţă iureşului german. Compania lui Klaus fu prima unitate germană care intră în Lvov, continuând ofensiva pe direcţia Kiev, în vreme ce la Nord fusese

cucerit Minsk şi aproape întreaga Bielorusie, cleştele de fier şi de foc german progresând către Smolensk.

La 8 iulie, proaspăt commandant de batalion, Klaus era pentru a treia oară în prima linie a ofensivei germane. Artileria rusă trăgea din greu, dar focul ei era ineficace, din cauza terenului şi a tirului dereglat. Proaspătul şef de companie, care abia îl înlocuise pe Klaus, muri în aceeaşi zi, iar Emil, ca cel mai vechi commandant de pluton, îi luă automat locul. Către orele patru după-amiază, artileria rusă încetă bombardamentul, ceea suprinse pe toţi. « Dacă ei atacă acum, zise Emill, înseamnă că sunt comandaţi de imbecili monumentali ». Soarele avansase suficient de mult către Vest, orbindu-i pe Sovietici şi oferind o excelentă vizibilitate Nemţilor. Dintr-un lan de porumb, se porniră rafale peste rafale, de arme automate, în vreme ce Nemţii erau una cu pământul. Apoi, Ruşii ieşiră din porumb, alergând cu soarele în faţă, care îi orbea. Emil comandă « *Feuer frei* », foc cu toate armele, cu rezultatul că toţi Ruşii fură ucişi, răniţi sau culcaţi la pământ. Apoi, pentru câteva zeci de secunde se instală o linişte ca de moarte, după care trei mitraliere germane începură să secere porumbul, din care ieşiră cel puţin două companii, într-o dezordine inimaginabilă pentru creierul unui german. Emil ordonă din nou « *Feuer frei* », apoi, după câteva minute « *Vorvârts* » (înainte), chiar în acea clipă dându-şi seama că visul său începea să se realizeze, ceea ce îi dădu de gândit, mai întâi, apoi îl asigură pe deplin. Cu chipiuri ascuţite şi şepci cu urechi, Mongolii sovietici cădeau ca popicele. Simţii o arsură la avanbraţul drept, apoi alta la pulpa stângă, două răni uşoare ce nu îi frânară întru nimic elanul. Nici nu era momentul, căci al doilea atac rus fu declanşat foarte rapid. Nemţii n avură timp să încarce armele, aşa că urmă lupta corp la corp. Mongolii nu ştiau decât să împungă cu baionetele, în vreme ce, instruiţi de Emil pentru lupta corp la corp, soldaţii *Schutzstaffeln* eschivau cu uşurinţă, loveau cu patul armei şi culcau adversarul la pământ. Îngroziţi de propria lor ofensivă, Mongolii o luară la fugă, ceea ce era mijlocul sigur de a se lăsa împuşcaţi din spate. Nemţii îşi reîncărcară armele şi urmă un nou masacru.

Emil ordonă trompetistului să sune adunarea, apoi îşi instrui comandanţii de plutoane: « Câmpul de porumb acoperă cel puţin 30 de hectare. Mâine ne vom ocupa de el. Faceţi apelul, număraţi oamenii, acordaţi primul ajutor răniţilor ». Angajamentele din zilele anterioare reduseseră compania la 95 de combatanţi. De data asta însă, compania nu înregistră niciun mort şi niciun rănit, afară de el, ceea ce era aproape miraculos, faţă de 84 de morţi şi peste 50 de muribunzi mongoli, fără să socotim răniţii ce reuşiseră să fugă. Apoi inspectă bordura lanului de porumb, cu care ocazie descoperii un ofiţer rus culcat de o rafală de mitralieră, cu pistolul său, Nagan, în mână. Văzând un soldat german aplecat peste el, avu reflexul de a apăsa pe trăgaci, nu însă şi forţa de a ridica mâna de la pământ, iar glonţul ajunse în propriul lui picior provocându-i spasmul eliberării. Petliţele, gulerul, manşetele şi vipuşca pantalonilor săi erau de culoarea zmeurei, ceea ce arăta că ofiţerul fusese politurc, singurul om de rasă albă între cei peste 130 de morţi cât a fost bilanţul final.

Emil dispuse săparea mai multor gropi sau puncte de observaţie, la aproximativ o sută de metri de lanul de porumb, apoi merse să raporteze la PC-ul batalionului. Klaus îl reţinu şi îi oferi un de pahar de şnaps, prună de Birkenbach, chemând infirmierul pentru a-l examina şi pansa pe Emil, care nu se gândise la asta. Din nou singuri, cei doi putură discuta pe îndelete. « Impresia ta ? », îl întrebă Klaus.

-- Avansăm ca la manevre, dar asta-i prea frumos pentru a dura. Rusia nu este Iugoslavia. Între cei peste 130 de sovietici pe care i-am culcat astăzi după-amiază, nu era decât un om de rasă albă, în rest Mongoli, Kirchizi şi alţi Asiatici. Ruşii fac cu aceştia ca Francezii cu Africanii, Englezii cu Şipayii şi Sikhii lor. În plus, Ruşii au spaţiul de partea lor. Ne obosesc cu ciurucurile sovietice, păstrând luptătorii de elită pentru mai târziu, când vom obosi şi ne vom pierde elanul. În cincisprezece zile, compania mea a pierdut 30 de oameni, adică un sfert din efectiv. Cine sunt cei căzuţi, dintre ai noştri? Sunt elita germană, tankişti, genişti, transmisionişti, *Schutzstaffeln* cu toţii. În acest timp, Ruşii îşi sacrifică ciurucurile, iar pierderile lor, oricât ar fi

ele de enorme şi de reale, ne înşeală. Nu este exclus ca aceste pierderi să îi fortifice, de fapt.

-- Asta gândesc şi eu. Cum se face însă că noi, din josul ierarhiei militare, vedem asta foarte clar, în vreme ce şefii, comandanţii de mari unităţi, par să nu îşi dea seama de nimic.

-- Nu ştiu ce să zic. Marele nostru proiect *Schutzstaffeln* mi se pare însă compromis.

-- Din înaltul catedrei sale de la Universitatea Berlin, Ottmar Amin von Leers, unul dintre profunzii noştri geopoliticieni, a afirmat că declaraţia de război contra Rusiei este cea mai mare nebunie comisă în întreaga istorie germană, că ea ne va conduce la un dezastru fără precedent. Profesorul von Leers a fost pus pe liber de către ministrul Goebbels. Între noi fie vorba, deşi silit să se exileze, von Leers avea dreptate.

Emil vru să plece, dar Klaus îl reţinu: « Rămâi aici. Vei dormi la infirmerie, care pentru prima oară este complet goală ».

-- Nu se poate. Trebuie să mă întorc la companie, înainte de căderea nopţii. Nu am acolo decât un subofiţer.

-- Rămâi, e un ordin, spuse Klaus râzând, subofiţerii germani se descurcă foaarte bine în fruntea unei companii. Voi inspecta întregul front şi voi preveni subofiţerul că te întorci mine dimineaţă.

Săptămâna următoare întreaga divizie fu trimisă în refacere la Tarnov, în Polonia. În cursul unei scurte ceremonii, un general Wehrmacht distribui vreo zece decoraţii. Emil primii Crucea de Fier, Clasa I-a şi medalia pentru lupta corp la corp.

După festivitatea decorării, veni momentul unui pahar de şampanie, la popota ofiţerească. Generalul se apropie de Emil şi i se adresă:

-- Aveţi un nume francez. Fără îndoială, sunteţi descendent al Hughenoților.

-- Nu, sunt Francez adevărat.

-- Cum adică, Francez adevărat? Vreţi să spuneţi Alzacian, sau Loren?

-- Nu, deloc, chiar Francez. Francez curat. Sunt din Saint-Etienne, lângă Lyon.

-- Ce căutaţi în armata germană?

-- Voluntar.

Generalul făcu o pauză, fără să reuşească a ascunde o undă de surpriză, neînţelegere, poate chiar dispreţ.

-- Întâi ne-aţi combătut, iar acum veniţi să împărţiţi cu noi laurii victoriei!

-- Laurii ăştia au spini foarte periculoşi, domnule general.

-- De acord. Totuşi sunteţi un fenomen, un fel de legionar pe dos.

-- Se poate spune, dar motivele mele sunt cu totul altele

-- Aş putea cunoaşte motivele voastre?

-- Realizarea viitorului nietzschean, împlinirea Europenilor, a tuturor Europenilor.

-- Bineînţeles, înţeleg de ce sunteţi la *Schutzstaffeln*, nu în Wermacht. Speranţele în acest viitor sunt irealizabile. Germania este o ţară creştină, tinere, nu trebuie uitat acest lucru.

-- Generaţia dumneavoastră este mai mult sau mai puţin creştină, nu însă şi a mea.

-- Va deveni şi ea. Cu vârsta, ajungem creştini, iar Biserica ne va îngropa pe toţi. Vă doresc mult noroc, dar aţi făcut un pas riscant pentru onoarea voastră personală.

-- Astăzi însă am fost onorat.

-- Fără îndoială… Legionarii sunt decoraţi, dar nu cred că burghezii francezi le dau cu plăcere fetele lor în căsătorie.

-- Exact, dar fetele nu mai cer permisiunea părinţilor pociţi sufleteşte de Biserică. Se mărită cu de la ele putere. Cât despre mine, lucrul ăsta nu are importanţă. M-am însurat cu o revoluţionară spaniolă care a luptat contra lui Franco.

Generalul nu zise nimic, dar fără îndoială se gândea că soţia lui Emil nu poate fi decât una dintre scrântitele ce jucau rumba în jurul popilor şi călugărilor tăiaţi bucăţele…

Emil fusese imprudent, agravând, prin cuvintele lui, decizia unor generali Wehrmacht de a distruge din rădăcini armata *Waffen-Schutzstaffeln*. Depinzând direct de OKW, *Schutzstefeln* era sistematic angajată în intervenţiile cele mai periculoase, adesea sinucigaşe, fără să fie totdeauna corect informată cu privire la adversarul ce trebuia combătut. Acest joc criminal dură până la îndepărtarea lui von Brauchitsch, de către Hitler. Klaus averti-

zase pe Erwin care prevenise pe Himmler. Acesta s-a arătat preocupat şi a promis să dezvolte armata *Waffen-Schutzstaffeln* astfel încât să descurajeze speranţele belferilor prusaci de a distruge o armată germană ce se dovedea mai bună, mai disciplinată şi mai vitează decât Wehrmachtul.

Vara şi toamna 1941 trecură, într-o cascadă de succese germane, posesiunea Maltei şi a Cretei permiţând Germaniei debarcarea unei importante forţe în Africa de Nord. *Afrika Korps* şi numele mareşalului Rommel făcură turul întregii lumi. Smolensk, Kiev, Harkov căzuseră sub stăpânirea Germaniei, care dispunea acum de cele mai productive pământuri cerealiere ale Europei, de petrolul românesc şi bazinul industrial Doneţ. La 7 decembrie, Japonia atacă Statele Unite şi în câteva luni căzură Hong-Kong, Manila, Singapore, toate fortăreţele amgloamericane din Asia.

Cu preţul unui eroic asediu, Leningrad supravieţui, iar la 17 decembrie Ruşii luară ofensiva reuşind să scape Moscova ameninţată. Aşa începu iarna groaznică, 1941-42, care dădu Germanilor ocazia să decerneze tuturor soldaţilor din Rusia « Medalia Gerului », supranumită de aceştia « Medalia cărnii congelate ». Din cauza insuficientei pregătiri în materie de echipament, mulţi soldaţi au fost scoşi din luptă, unii cu picioarele degerate, alţii orbi, prin îngheţarea pupilelor.

Cu preţul unor enorme dificultăţi s-a organizat la Cracovia, pe 21 decembrie, ziua solstiţiului de iarnă, o întâlnire a celor douăzeci şi ceva de capete ce ar fi putut fi numite comandamentul suprem *Schutzstaffeln*, care nu aveau însă funcţii militare importantre, nici funcţii politice. Cei mai mulţi erau prea bătrâni pentru *Ordensburgen*, toţi trecuţi prin ciur şi dârmon de către vârfurile decizionale ale Reichului, separaţi între unii încă agreaţi şi alţii detestaşi, fără ca vreunuia dintre cele două grupuri să i se încredinţeze vreo autoritate oficială.

Un bătrând Obersturmbannführer (colonel) luă cuvântul :

-- « Camarazi, ne-am reunit câţiva care avem deplină încredere unii în alţii. Vă previn că viitorul organizaţiei *Schutzstaffeln* mă îngrijorează. Înainte de începutul acestui război, dizgraţia lui Haushofer a fost o lovitură pentru noi. Tentativa disperată a lui

Rudolf Hess, care a sărit cu paraşuta în Anglia, la 13 mai, nu a fost gestul unui nebun ci încercarea supremă de a împiedica Germania să se sacrifice într-un conflict ce depăşeşte forţele ei. Luarea de poziţie a prietenului nostru Ottar Amin von Leers, la începutul campaniei din Rusia, confrmă neliniştea şi analizele noastre.

« Situaţia actuală este mai puţin strălucitoare decât pare la prima vedere. Englezii şi Francezii domină Orientul Apropiat şi nu este sigur că grupul lui Rachid Ali[17], ajutat de agenţii noştri, va putea depăşi ranchiuna Arabilor, datorată vechii noastre alianţe cu Turcii, în războiul 1914-1918. Aprovizionarea cu carburant a armatei mareşalului Rommel depinde prea mult de marina italiană, neajuns ce începe să iasă la lumină. Pentru a stăpâni Mediterana şi a opera cum trebuie în Africa de Nord, ar trebui ca Gibraltarul şi Suezul să fie ale noastre. Franco însă a uitat ce ne datorează şi nu ne permite nici măcar să traversăm Spania, pentru a ataca Gibraltarul pe uscat.

« În Rusia, ne-am blocat la porţile Moscovei. Campania de iarnă a fost rău pregătită, soldaţii noştri sunt victimele acestei neglijenţe.

« Succesele Japoniei marchează singurul avantaj actual al Axei, care nu este doar aparent. Englezii şi Americanii sunt înnebuniţi, lucru confirmat de rapoartele ce ne parvin. Japonia însă are aceleaşi probleme ca noi. Nu ştim cât va putea rezista în faţa potenţialului industrial american. Succesele Japoniei nu au descurajat Statele Unite să intre în război contra noastră. Pentru a câştiga războiul, ar trebui să ajungem la petrolul din Caucaz. Nimeni nu ştie dacă acest lucru este posibil.

« S-au comis greşeli politice de neiertat. Am fi putut câştiga războiul contra guvernului comunist, cu ajutorul popoarelor Uniunii Sovietice, mai ales al Ucrainienilor. Pentru asta ar fi fost

17. Om politic irakian (1892-1965), dintr-o familie sunită candidată la tronul Irakului, pro-talian şi pro-german. Englezii l-au înlăturat de la putere (30 mai 1941), obţinând intrarea în război a Irakului, de partea lor. În revoluţia din 1958, rolul lui Rachid Ali este efemer, puterea e preluată de generalul Kassem (asasinat în 1963), apoi de Abdul Salam Aref, care a proclamat republica (1963). (NT).

suficient să permitem formarea unor guverne independente, cărora să le încredinţăm prizonierii de război ce ne incomodează, imobilizând un număr de oameni pe care câştigul din munca lor nu îl justifică.

« Datoria noastră este să ne batem, să facem totul pentru a câştiga. Nu mai puţin însă, a sosit momentul să ne gândim la supravieţuirea ideilor noastre, la supravieţuirea celor ce le încarnează în momentul de faţă. Să fim loiali în luptă, nu însă sinucigaşi. Să nu ne temem a denunţa manevrele criminale ale anumitor generali Wehrmacht, pentru care distrugerea unei unităţi *Schutzstaffeln* este la fel de importantă ca distrugerea unei unităţi bolşevice. Vă mulţumesc pentru atenţia voastră ».

Toţi aprobară înţeleptul *Schutzstaffeln* ce ne-a vorbit. Se formară câteva grupuri mai mici. Erwin anunţă pe Klaus şi Emil că fratele său Rudolf a căzut la Smolensk, iar Konrad von Birkenbach e dat dispărut, ceea ce înseamnă aproape sigur mort, căci partizanii din mlaştinile Pripet, contra cărora lupta, nu făceau prizonieri. Îşi amintiră amândoi de Xenia, care pierdea astfel un frate şi un cumnat.

Emil îl întrebă pe Klaus dacă are veşti de la Gizela, ceea ce însemna automat şi dacă are noutăţi cu privire la Concita, care nu-i putea scrie fără să trădeze astfel prezenţa soţului ei în cadrul *Schutzstaffeln*. Ultima scrisoare a Gizelei era din 20 noiembrie, primită în 10 decembrie, ceea ce nu era tocmai rău pentru vremea de război. Totul era în regulă. Între timp, Gizela născuse probabil al doilea copil. Concita era foarte bine, cu un moral de fier, aproape sigur la Bordj Arreghi, pentru două sau trei luni. Când Gizela terminase scrisoarea, Concita era pe punctul de a părăsi Algerul, pentru a veni la Bordj Arreghi, unde se simţea nevoia ei. La fel de bune erau şi veştile cu privire la Pilar şi Gaetano.

*
* *

În martie 1942, Emil şi Klaus ajunseră la spitalul din Dresda, pentru reeducarea paralizaţilor. Lui Klaus îi degeraseră mâinile şi scăpă cu mare greutate de o dublă amputare a braţelor.

Mobilitatea degetelor revenea foarte încet, degetul cel mic de la mâna dreaptă rămăsese rece şi insensibil. Emil călcase o mină care îl aruncase zece metri în aer. În mod aproape miraculos, se alesese numai cu fractura a trei metatarse la piciorul drept, arsuri profunde la ambele gambe şi un şoc al vertebrelor ce se trata prin elongaţii foarte dureroase. Culmea ghinionului, pe timpul evacuării se pricopsise cu tifos exantematic (Fleckfieber), boală teribilă datorată puricilor şi păduchilor din care cauză se infectaseră şi arsurile picioarelor.

Cei doi bărbaţi aveau însă o voinţă de fier, care îi ajutaseră să se menţină în viaţă iar acum le grăbea vindecarea. Cea mai mare parte a zilei şi-o petreceau în sala de gimnastică a spitaluluil făcând exerciţii fizice, Klaus pentru a recâştiga mobilitatea degetelor iar Emil pentru consolidarea vertebrelor traumatizate.

La începutul lui aprilie 1942 sosi o scrisoare de la Gizela, datată 16 februarie, care de la Alger ajunsese la Smolensk şi de acolo înapoi la Dresda, adică peste 5000 de kilometri. Scrisoarea vorbea de mica Izabela, care împlinise două luni, ceea ce dovedea că misiva anterioară, ce trebuie să-i fi anunţat naşterea, se pierduse pe drum. Emil cel mic împlinise doi ani şi vorbea la fel de bine franceza şi kabila. Concita şi Elena, fetiţa ei, erau şi ele foarte bine, la fel Pilar şi Gaetano. Toată lumea era în aşteptarea celor doi bărbaţi.

Klaus şi Emil părăsiră spitalul împreună, la 20 august, aşa cum veniseră, în martie. În ajunul plecării din spitalul dresdan, o scrisoare a Xeniei le anunţă moartea lui Erwin, căzut la trecerea Donului. Franz, ultimul supravieţuitor al celor trei fraţi Vogel, fusese trimis în spate undeva lângă Munchen şi, din când în când, reuşea să doarmă la castelul Birckenbach. Xenia aştepta al doilea copil. Veştile proaste primite nu permiseră celor doi convalescenţi să părăsească spitalul bucuroşi, cum ar fi trebuit. Klaus îl iubea pe Erwin ca pe un frate. Ar fi vrut să-i scrie câteva rânduri de condoleanţă lui Waltraut, a cărei istorie o cunoştea foarte bine. Confruntat cu inutilitatea cuvintelor şi cu doliul ce lovea toate familiile germane, până la urmă se răzgândi.

Războiul începea să-şi arate îngrozitoarea sa faţă de abator al celor mai în forţă şi mai vânjoşi dintre Europeni, predestinat să pună capăt celor trei milenii de dominaţie europeană a lumii.

Părăsind spitalul, Klaus şi Emil fură trimişi pentru convalescenţă în Vosgi, de unde telegrafiară în franceză, iar telegrama ajunse imediat la Alger. Gaetano şi Pilar s-au nimerit acasă, astfel că Gizela şi Concita plecară în aceeaşi zi să îşi întâlnească soţii în Vosgi. Ajunse pe 2 septembrie, ele au plecat înapoi pe 24, întrucât Gizela începea şcoala. De data asta, Concita se înapoie însărcinată în Algeria, iar Klaus şi Emil fură foarte mulţumiţi de a-şi fi văzut soţiile şi copiii. Pe de altă parte, ca toată lumea, şi ei se săturaseră de război. Fulgerătoarea ofensivă germană până la Stalingrad, succesele şi apoi dificultăţile lui Rommel, totul îi lăsa indiferenţi. Cunoscuseră prea de aproape rivalităţile, meschinăriile dintre marii şefi militari, profundele coterii din Germania în război, pentru a crede încă într-o ieşire onorabilă din acesta. Marele proiect cavaleresc şi cultural, lichidarea creştinismului decadent, ce antrenase adeziunea lor, exact acestea erau compromise. Nu mai aveau decât un scop imediat: să supravieţuiască războiului şi să-şi vadă de familiile lor în munţii Kabiliei.

De comun acord exagerară cu refacerea capacităţii lor de luptă, ba chiar trişară pe alocuri. Totuşi, oricît ar fi lungit-o cu convalescenţa, era evident că războiul va dura mai mult. Se întoarseră la unitate exact în ziua când s-a anunţat debarcarea americană în Africa de Nord. Situaţia devenea foarte gravă pentru ei, întrucât asta le tăia legătura cu familiile şi prietenii lor. După şase săptămâni interveni capitularea de la Stalingrad şi începutul dezastrului ce nu se va sfârşi decât cu distrugerea totală a Germaniei.

Treptat, fură din nou copleşiţi de războiul de zi cu zi. Unităţile *Schutzstaffeln* alergau acolo unde situaţia era disperată, din care cauză, soldaţii lor fură botezaţi « pompieri », de către cei din Wehtmacht, întrucât nu interveneau decât în caz de catastrofă. Pierderile *Waffen-Schutzstaffeln* erau foarte mari. Nu se mai punea problema odihnei de refacere, a permisiilor. La ce bun permisiile, din moment ce nu mai aveai unde să mergi,

aproape toate oraşele Germaniei fiind rase de aviaţia anglo-americană. De mai multe luni, cartiere întregi din Berlin sau Hamburg nu mai aveau niciun locuitor. Mulţi fuseseră ucişi, alţii se refugiaseră în zionele rurale.

În februarie 1944, traversând Breslau, Emil află, de la nişte soldaţi ce veneau din Praga, că o unitate de voluntari francezi se instruieşte acolo. Asta ar fi putut constitui o bună acoperire pentru câteva luni. Graţie cunoaşterii limbii franceze, Klaus ar fi putut găsi şi el o perioadă de linişte printre aceşti francezi. Sfătuindu-se mai întâi, s-au decis să vadă despre ce este vorba, cu de la ei putere. Klaus întocmi o foaie de drum şi hârtia de permisie pentru Emil, care, în teorie, ar fi trebuit să meargă la Munchen, dar de fapt se va duce la Praga. Ajuns acolo, la începutul lui martie, află că două batalioane de Francezi erau în lagărul de manevre Beneschau, lângă Hradischko. Luă vaporaşul ce urca pe Moldau-Vlatava, cu gând să rămână peste noapte la castelul unde făcuse cursul *Schutzstaffeln*, în urmă cu trei ani. Ajuns acolo, găsi castelul aproape gol, iar santinela îi spuse că mai mare peste el este maiorul Lohmann, ce va sosi înainte de căderea nopţii. În aşteptarea lui, Emil luă loc în sala Corpului de gardă. Frânt de oboseală, reuşi să aţipească pe scaun, învins de un coşmar ce i se păru mai puţin trist şi mai puţin grav decât realitatea de zi cu zi. Când deschise ochii, în faţa lui se găsea maiorul Lohmann, pe care îl aştepta.

-- Nu aţi fost învăţat să salutaţi superiorul? Îi spuse acesta.

-- Într-adevăr, nu am fost învăţat să salut milităreşte pe civili. Pe de altă parte, chiar şi generalii au datoria să salute Crucea de Fier de pe pieptul oricărui soldat.

-- De acord, văd că nu mă cunoaşteţi. Mă prezint: Sunt maiorul Lohmann. Ce doriţi?

-- În primăvara 1941, am făcut aici un stagiu *Schutzstaffeln*. Aş vrea să rămân aici peste noapte.

-- Sunteţi în permisie?

-- Da. Sunt în drum către Munchen, dar am aflat, la Praga, că undeva, pe aici, există o unitate de voluntari francezi, într-un lagăr de instrucţie şi manevre. Aş vrea să-i cunosc pe aceştia, să văd ce le poate pielea.

-- E loc destul aici. Puteţi înnopta. Francezii pe care îi căutaţi sunt la Networschitz. Pentru a ajunge acolo, nu pot să vă ajut decât cu o bicicletă.

-- Perfect. Mulţumec.

-- Nu va fi chiar aşa perfect. Şoselele nu sunt complet deszăpezite, dar nu pot face mai mult pentru dumneavoastră.

Mulţumind pentru găzduire şi bunăvoinţă, Emil plecă să cineze în sat. Patroana restaurantului, o brunetă de vreo treizeci de ani, îi ură bun venit, prezentă meniul şi îi servi din oficiu o vodcă de Cehia. Servindu-l însă, găsi prilejul să-l atingă, apoi scuzându-se că l-a atins îl mai atinse în odată, ba chiar mai serios… El se pretă jocului şi îi prinse cu braţul ambele pulpe, la care ea îşi apropie obrazul de el şi îi şopti: « Închid la orele 22^{00}, dar voi lăsa uşa deschisă. Înainte de a urca, să trageţi însă zăvorul ».

Se duse la întâlnirea nocturnă ce i-a fost propusă. Scopul său nu era numai de a permite femeii să îşi pună capul pe pieptul lui, ci să înţeleagă motivaţia mai profundă a uşurinţei cu care această femeie împleteşte atât de bine umbra de perversitate cu tandreţea din dezmierdările pe care unii bărbaţi le numesc « de pisică blândă ». Odată cu obrăjiorii pe pieptul lui, îi aşteptă confesiunea, care nu întârzie:

-- Războiul ăsta este absurd. Cehii se pregătesc de răzbunare, deşi sunt atâtea altele de făcut iar toată lumea ştie că Ruşi vor fi mai răi decât Nemţii. Ar face bine să se înţeleagă cu Nemţii, câtă vreme nu-i prea târziu.

Emil se gândi o clipă, apoi răspunse:

-- Dacă partizanii cehi îi pot convinge pe Anglo-Americani că Germania are dreptul de a exista în limitele ei etnice şi geografice, atunci pacea este posibilă şi Boemia ar putea fi scutită de invazia armatei staliniste.

Femeia nu putu disimula profunda expresie de tristeţe, ca şi cum ar fi descoperit dintr-o dată că este minţită. Privindu-l pe Emil, dezmierdându-l cu gesturi de pisică iubitoare, sărutându-l şi lipindu-se de obrajii lui, ea murmură:

-- De ce aţi comis oroarea de la Lidice? Aţi căzut astfel în prăpastia violenţei. Ar fi fost mai bine să nu răzbunaţi asasi-

narea lui Heydrich, care nu a fost comisă de Cehi, ci de Englezi. Vreme de un mileniu, Cehii au făcut parte din imperiul german. În aceşti o mie de ani s-au ţesut atâtea şi atâtea legături. În chestiunea Lidice, Germanii au fost foarte prost inspiraţi.

După un moment de linişte, Emil răspunse:

-- Şefii au dat cu bâta în baltă. Ar fi fost în stare să biciuiască Marea Mânecii pentru a răzbuna asasinarea lui Heydrich. Există un lucru pe care nu-l înţeleg, dar pe care îl constat de când mă ştiu: în toate mişcările politice şi în toate ierarhiile sociale, culturale, administrative, religioase ori de altă natură, cu cât urcăm spre sferele de conducere, cu atât găsim mai mulţi vanitoşi, nătărăi, imbecili şi stupizi. Oamenii serioşi, înţelepţi şi cu scaun la cap sunt în josul ierarhiilor, iar cei răi şi veşnic prost inspiraţi sunt la comandă. Constat asta de mult, fără să o explic.

În zori, părăsii hangiţa pisicuţă, luă bicicleta, traversă podul peste Moldau şi luă drumul către Beneschau. Pe alocuri, şoseaua era înzăpezită, ceea ce îl obligă să ruleze prudent, destul de greu, pentru 19 aprilie. Iarna 1943-1944 fusese mai lungă decât în alţi ani. Întâlni trei fete ce purtau câte un coş de lenjerie, către spălătoria amenajată pe malul râului. Cehoaicele erau desculţe, râdeau unele de altele fără să se ştie de ce, mai ales când vreuna aluneca iar lenjeria zbura prin aer. În astfel de împrejurări, îşi zise el, Franţuzoaicele ar plânge, s-ar considera pe treapta cea mai de jos a sclaviei şi mizeriei. Propuse fetelor să le ajute, să-şi pună lenjeria pe bicicleta lui, la care ele izbucniră într-un râs şi mai molipsitor, spunând: « *Nix verstanden* ». Erau mărunţele, cu ochi negri, brunete, forme viguroase, obraji ce arătau sănătate şi voie bună. Gândindu-se la fetele Kabile, simţii cum îl cuprinde nostalgia. E clar, îşi spuse el, civilizaţia este contrariul a tot ce înseamnă bucuria de a trăi. Va trebui să se întoarcă în Kabilia, să aştepte acolo dezintegrarea putregaiului democrato-colonial care punându-se contra revoluţiei germane se condamnase iremediabil la auto-distrugere. Desigur, această revoluţie nu depăşise faza anumitor ezitări şi confuzii, abia de acum urmând să se coacă, să se precizeze, sistematizeze şi particularizeze pe specificul diverselor regiuni şi popoare europene. De aceea, pe planul realizărilor, revoluţia naţional-socialistă nu trecuse de capitalis-

mul paternalist, impus de Statul naţional-socialist ca structură obligatorie pentru social, nu construită sau cucerită de acesta. Camarazii din *Schutzstaffeln* înţelegeau perfect acest lucru, din care cauză dorinţa lor cea mai scumpă era pacea socială şi confruntarea ideologică cinstită, cu ceilalţi socialişti şi chiar cu comuniştii. Tendinţa aceasta era foarte puternică, iar generalul Ohlendorf ordonase oamenilor săi din SD[18] să combată deschis anumite aspecte naţional-socialiste, din care cauză Himmler îl denunţase ca deviaţionist. În toate instituţiile *Schutzstaffeln* putea fi găsită broşura *Schutzstaffeln – organizaţie de luptă anti-bolşevică*. Totuşi, Emil considera că veritabilul anti-capitalism nu aparţinea sevei istorice germane, în cadrul căreia naţional-socialismul era o explozie complexă, insuficient maturizată. Această dimensiune răpea capitalismului puterea şi prestigiul, punea valorile fiinţei, ale capacităţii de a fi, deasupra celei de a avea, plasând fiinţa omenească deasupra posesiunii, deasupra logicei iudeo-jidoveşti.

La Beneschau, intrând într-o cafenea pentru a bea un surogat de cafea, Emil avu norocul să dea peste un grup de subofiţeri şi soldaţi cam zgomotoşi, ce vorbeau franţuzeşte. Se aşează la o masă apropiată astfel încât să audă ce vorbeau aceştia. Păreau cu toţii nemulţumiţi că sunt comandaţi de ofiţeri francezi.

-- Maimuţoii ăştia sunt vinovaţi de dezastrul din 1940. Între timp şi-au schimbat uniforma cum îşi schimbă jidanii patria, dar asta nu înseamnă că le-a crescut vreo măsea de minte.

-- Dimineaţa asta, vreo cinci sau şase s-au dus de-a dreptul la biserică, să asculte ora exactă Vatican.

Făcând pe prostul, Emil intră în vorbă, tot în franceză, cu accentual german învăţat la şcoala *Schutzstaffeln*:

---

18. Prescurtare din *Sicherheitsdienst*, poliţie vreme îndelungată de partid, cu atibuţii în domeniul informaţiilor, parte din RSHA (Serviciu principal de siguranţă a Reichului), creată şi condusă de Reinhardt Heydrich (1939), preluată apoi de Ernst Kattenbrunner, după asasinarea lui Heydrich. Printre istorici, a existat şi există o confuzie între Gestapo şi SD în cadrul RSHA, situaţie datorată faptului că o parte din SD era organizaţie a partidului, în vreme ce o altă parte era subordonată guvernului. O lege din decembrie 1933 stabilea unitatea teoretică dintre partid şi Stat, din punct de vedere practic confuzia fiind şi mai mare. (NT).

-- Camarazi, nu reuşesc să vă înţeleg. Pe câte ştiu, Franţa este o ţară catolică.

Francezii izbucniră într-un râs ce se prelungi un moment:

-- Când grăsunul vostru de Luther s-a apucat să salveze creştinismul ce stătea să crape, când a inventat ceea ce Nietzsche numeşte, pe bună dreptate, forma de iudeo-creştinism de care e şi mai greu să te vindeci, atunci, într-adevăr, Franţa a rămas catolică, pentru că acest catolicism, ca şi ortodoxia răsăriteană este un fel de băşcălie religioasă, o pledoarie iudaică fără nimic serios, din punct de vedere metafizic. Din păcate, pentru a rezista expansiunii protestante, catolicismul se screme să devină serios, ceea ce, precum se vede, îi prelungeşte agonia.

-- Sunteţi nietzschean?

-- Toţi suntem nietzscheeni. De aceea suntem aici. Din păcate, suntem daţi peste cap de mulţimea voluntarilor veniţi să apere Occidentul creştin contra barbariei bolşevice. S-au înşelat de adresă. Ar fi făcut mai bine să se ducă în armata soldaţilor iudeo-creştini ai lui Churchill şi Roosevelt. Nu le putem spune asta pentru că am fi acuzaţi că demoralizăm oamenii.

-- De mult sunteţi voluntari în *Waffen-Schutzstaffeln* ?

-- Eu sunt de şase luni, alţii de trei sau patru. Cei mai vechi voluntari *Waffen-Schutzstaffeln* sunt de trei sau patru ani. Mulţi am venit după dezastrul de la Stalingrad, debarcarea americană din Africa de Nord, înfrângerea lui Rommel, debarcarea aliată în Italia şi retragerea germană din Rusia.

-- Ce v-a determinat să vă înrolaţi voluntari în armata germană?

-- Nu ne-am fi putut înrola mai devreme, fără să fim acuzaţi de servilism. Acum însă, pentru că Germania este în pericol, lucrurile stau cu totul altfel. Ştim că asta nu-i va împiedica pe comunişti sau gaullişti să ne eticheteze trădători şi valeţi ai ocupantului. Comuniştii vor uita că « l'Humanité » a fost primul ziar care a cerut ocupantului autorizaţia de reapariţie în Franţa ocupată, că patriotismul lor datează din 22 iunie 1941, când Germania a invadat Rusia. Nu suntem de-ai mareşalului Pétain care este un ţârcovnic bătrân, uşă de biserică cu balamale duble.

Totuşi, creştinul acesta cu epoleţi a avut dreptate când a spus Francezilor că au memoria cam scurtă.

-- Nu mi-aţi spus însă ce vă împinge pe voi, care este scopul pentru care vă bateţi alături de noi, de Germania şi aliaţii noştri din Axă, ori din afara acesteia.

-- Nu m-am gândit la asta. Cred că fiecare are scopurile lui. În ce mă priveşte nu văd cum aş putea trăi într-o Europă dominată de iudeo-bolşevici şi cu atât mai puţin în una murdărită de putregaiul cultural american. Dacă Germania pierde războiul, asta va însemna catastrofa Europei, sfârşitul a trei mii de ani de dominaţie a lumii de către Europeni.

Emil plecă la bar, comandă ceva patroanei, apoi se întoarse şi luă loc printre voluntarii francezi, examinându-le mai cu atenţie feţele energice, dar cam întunecate. Era mirat, nu-i venea să creadă că unii compatrioţi de-ai lui pot gândi astfel. Oare ar trebui să le dezvăluie calitatea lui de Francez, de compatriot al lor? Nu, îşi zise, asta nu ar servi la nimic. Tendinţa profundă a acestor oameni nu poate fi răsturnată de nimic în lume. La ce bun să le spun că şi eu sunt Francez. Dacă mi s-ar fi părut că şovăie, că nu-s prea siguri de drumul pe care au plecat, aş fi avut un motiv să-i îmbărbătez. Pe de altă parte, e clar că Germanii sunt nevoiţi să accepte voluntari de peste tot. Aflată în pragul înfrângerii, Germania are nevoie de « carne de tun », iar idealiştii lucizi cad în cursă fără să aibă măcar consolarea de a crăpa în condiţii clare, între compatrioţii lor. Între timp, patroana sosi cu o sticlă de sliboviţă de Slovacia şi pahare pentru toată lumea. Ciocniră paharele în cinstea unei victorii în care nu credea nimeni, apoi Emil strânse mâna compatrioţilor şi reluă drumul către Hradischko. Aflase destule şi trebuia să se întâlnească cu Klaus. Pedala nu prea repede, urca dealurile pe jos, fără să înceteze de a se gândi la luciditatea compatrioţilor săi. Mulţi luptători germani credeau în armele secrete şi cursa ştiinţifico-tehnică pe care, cu toate greutăţile şi sacrificiile, Germania trebuie să o câştige. Lumea vorbea de reuniunile confidenţiale în cursul cărora Hitler dădea toate asigurările posibile. Alţii sperau că tabăra aliată se va destrăma, Occidentul urmând să-şi unească forţele contra comunismului. Alţii, mult mai rari şi probabil

numai în cadrul *Schutzsaffeln* doreau şi sperau o înţelegere cu Moscova, într-o sinteză revoluţionară ce ar fi putut deveni, în ideea lor, mormântul bordelului capitalist-creştin, un obstacol contra profundei disperări americane exprimată în urletele de angoasă ale jazzo-Negrilor sau în filosofia lui totul este de vânzare, singura problemă este preţul potrivit pentru diversele buzunare. Voluntarii francezi aveau dreptate să prevadă dezlănţuirea urii comuniştilor şi a democrato-gaulliştilor. Cu gândul la acestea, Emil îşi aminti de Katyn. Avansând în partea Poloniei ocupate de Ruşi, Germanii descoperiră nişte enorme gropi comune, conţinând cadavrele a peste zece sau douăsprezece mii de ofiţeri polonezi, pentru care au cerut cu insistenţă sosirea unei comisii internaţionale de anchetă. Starea avansată de descompunere a cadavrelor dovedea că acestea erau opera armatei sovietice, nu a Germanilor. Anglo-Americanii refuzară comisia internaţională cerută de Germani, ceea ce arăta intenţia de a pune acest masacru chiar pe seama lor, aşa cum s-a întâmplat mai târziu, la aşa-numitul proces de la Nuremberg. Emil era sigur că, după război, un ocean de minciuni şi de calomnii avea să se reverse peste tot ce era german. Mai exista însă vreo şansă de victorie, mai avea sens să te baţi? Ce anume ar mai fi putut avea încă verun sens. Da, îşi zise el, oricum am sta cu războiul, de orice parte ar înclina victoria, totdeauna are sens să încerci a-ţi păstra viaţa. A supravieţui, a rămâne în viaţă până după victoria anglo-americano-sovietică echivala cu posibilitatea de a planta un număr mai mic sau mai mare de celule sănătoase în omenirea decadentă şi agonizantă. Pentru el şi pentru Klaus, asta însemna reunirea cu soţiile şi copiii lor, în Kabilia. Nu trebuie să ne lăsăm ucişi sau mutilaţi înainte de sfârşitul războiului, ceea ce nu e tocmai simplu.

*
* *

În august plecară în Ungaria, unde situaţia nu era deloc sigură. Autorităţile *Schustzstaffeln* intenţionau să rechiziţioneze un important contingent de cai, pentru a crea unităţi de cavalerie călare, încercând astfel să continue războiul fără benzina

care lipsea aproape total. Cai însă parcă intraseră în pământ, nu se mai găseau cai în Ungaria… Ţăranii nu mai aveau încredere în banii nemţeşti iar sosirea Ruşilor estimată la între câteva săptămâni şi câteva luni. Autorităţile germane acuzară Jidanii de a fi cumpărat caii disponibili, cu scopul de a-i face să dispară de pe piaţa animalelor. S-a ajuns la arestarea lui Manfred Weisz, magnatul siderurgiei ungureşti, şi a altor speculanţi din jurul acestuia. După negocieri obscure, magnatul fu eliberat, apoi rearestat, câteva trenuri cu Jidani plecară din Budapesta către Elveţia şi Portugalia. Apoi începu oroarea, adică evacuarea întregii populaţii jidoveşti dunărene către Austria, pe care cei din *Schutzstaffeln* o considerau absurdă, întrucât imobiliza multe regimente ce ar fi fost mai la locul lor pe frontal din Carpaţi. Şefii cei mari nu judecau însă aşa, iar Klaus şi Emil erau prinşi în această acţiune fără niciun dumnezeu. Întrucât se băteau de trei ani contra Sovieticilor ei ştiau foarte bine că aceştia vor ocupa curând Ungaria, iar prin deplasarea acestei populaţii Germania se angaja să o hrănească, între altele, dar hrana, ca şi benzina, lipseau aproape cu desăvârşire. Militarii ce se întorceau din permisie spuneau că se trăieşte mai uşor pe front decât la Berlin, toate marile oraşe sau chiar la ţară. Întreaga Germanie era strivită sub bombardamentele aeriene: bombe incendiare, mai întâi, apoi bombe eoliene, ce provocau vânturi şi mari curenţi de aer, ce înteţeau incendiile, ultimele fiind bombele cu explozie întârziată, pentru împiedicarea ajutorării victimelor. Provocată de bombardamentele anglo-americane, debandada apocaliptică împiedica aproape orice aprovizionare. Bătrânii ce trăiseră sfârşitul primului Război mondial şi anii teribili de după tratatul de la Versailles, spuneau că aceasta este cea mai mare nenorocire din istoria Germaniei. Contra sub-alimentaţiei nu există alt remediu decât revenirea la alimentaţia minimă, de supravieţuire, ceea ce era imposibil, întregul popor german fiind conştient că soldaţilor, în primul rând, trebuie să li se asigure acest minim vital necesar. De aceea, pe front, soldaţii dispuneau încă de trei sute, apoi de două sute de grame de pâine pe zi, minim ce nu putea fi asigurat populaţiei civile, din spatele celor două fronturi, care se apropiau. Nimeni nu protesta, lumea

înţelegea că aprovizionarea armatei constituie aspectul capital al luptei pe viaţă şi pe moarte al întregului popor german. Pentru prima dată în istorie, numărul civililor ucişi întrecea cu mult pe cel al militarilor: şase milioane de civili faţă de cinci milioane de militari, proporţie ce pare să fi fost aproape identică şi în Rusia. Sătui de ororile războiului, Emil şi Klaus nu se mai gândeau la ei înşişi ci numai la Kabilia, la Gizela, Concita şi la copii. Războiul şi ororile lui deveniseră un vis groaznic, un adevărat coşmar, toată lumea, civili şi militari, trebuind să facă un efort, să dea dovadă de sânge rece pentru a accepta realitatea celor văzute şi trăite.

La Viena fură eliberaţi de penibila lor misiune. Jidanii fură internaţi într-un lagăr de concentrare din vecinătate, în aşteptarea transportării la Auschwitz-Birkenau, în Polonia, unde uzinele de cauciuc şi benzină sintetică, fabricile de tot felul duceau lipsă de mână de lucru. Capitala vechii Austrii era singurul mare oraş al Reichului ce rămăsese intact. Intrară într-un restaurant, mâncară o pastă de orz şi legume indefinisabile, ascultând o orchestră ţigănească. Privind muzicanţii, Emil fixă pe unul dintre ei, pe care încerca să-l identifice mai precis.

-- Ai recunoscut vreunul? întrebă Klaus.

-- Da, când vor termina, întreabă-l pe cel mai vârstnic, blondul cu favoriţii cenuşii, dacă nu cumva este parizian.

-- În orice caz, nu pare ţigan.

-- Nu-i de mirare. E la fel de francez ca mine.

Emil povesti ceva din 1937, de la Clermont-Ferrand, unde îl văzuse pe acest om la un congres anarchist. Camarazii îl asiguraseră că se numeşte Fouché, dar îşi zice *maréchal* şi trăieşte ca un paşă. Graţie unui sistem de cutii poştale instalate în Paris, se înscrisese la şomaj în 19 din cele 20 de arondismente. Sărise arondismentul marilor bogătaşi, al 16-lea, unde erau foarte puţini şomeri, din care cauză hoţia risca să iasă la iveală. Între altele, declara un copil pe lună, în unul dintre arondismente, primind de fiecare dată alocaţia de naştere şi ajutorul de creştere. Sistemul acesta durase câţiva ani, în care timp vrednicul anarhist adunase o sumă ce îi permitea să trăiască regeşte, să se deplaseze cu automobilul de lux al vremii respective.

-- Pariez că a fost prins cu vreo afacere de falsuri în acte publice. În 1937 avea o valiză cu ştampilele tuturor autorităţilor din Franţa.

Când orchestra făcu o pauză, Klaus verifică informaţia, începând prin a-i spune lui Fauché că nu pare să fie ţigan şi terminând prin a-l întreba ce caută prin Viena. Anarhistul nu se lăsă intimidat de uniforma *Schutzstaffeln* a lui Klaus, răspunzând la rândul lui printr-o întrebare:

-- De unde ştiţi dumneavoastră că eu înţeleg franceza?

-- Am stat o vreme la Paris, recunosc Francezii de la o poştă.

Ilustrul anarhist povesti că pusese pe picioare o organizaţie clandestină de aprovizionare cu alimente şi că avusese proasta idee să facă asta exact în Normandia, unde în iunie 1944 debarcaseră Anglo-Americanii. Fugind din faţa acestora, fusese pescuit de Germani şi-i preferase pe aceştia. Lucrase ca spălător de vase şi bucătar, apoi intrase în această orchestră care avea nevoie de un chitarist.

Auzind cele aflate de Klaus, Emil surâse: « Anarhistul ăsta nu va duce niciodată lipsă de nimic. Nu mă pot însă împiedica să îl privesc cu oarecare îngăduinţă. Nu ne-ar strica să îl avem sub observaţie. În curând, s-ar putea să avem nevoie de acte false ».

Plecară din nou pe front – un front care se prăbuşea peste tot. Ofensiva lui von Rundstedt şi Sepp Dietrich, din Ardeni, readuse o rază de speranţă, ce nu dură mai mult decât efemerul lor succes, cauza principală fiind totala lipsă de carburant a armatei germane. Rechemaţi de pe Frontul de Vest, făcură un stagiu la Wiesbaden, unde, la mijlocul lui februarie 1945, Otto Skorzeny antrena mai multe comandouri de paraşutişti. Klaus reîntâlni doi camarazi dintr-un mai vechi stagiu, la Sonthofen, în 1936. Cu două zile înainte, aceştia asistaseră la distrugerea Dresdei. Oraş-spital, declarat oficial deschis, Dresda scăpase de bombardamentele anglo-americane, până la 13 februarie 1945, când a fost distrusă în proporţie de sută la sută, cu două luni şi jumătate înainte de sfârşitul războiului. Bombardamentul acesta terrorist nu avusese nicio justificare militară rezultatul războiului fiind clar iar Germania postbelică deja împărţită în cele patru zone de ocupaţie: sovietică, americană, engleză şi franceză.

Inundată de fosfor, de bombe explosive, eoliene şi altele, Dresda fusese pur şi simplu rasă de la suprafaţa pământului. În ruinele arzânde ale acestei Florenţe germane, echipele de salvare identificaseră 135 000 de morţi locali, străinii de oraş fiind mult mai numeroşi. Toţi morţii fură îngropaţi în var stins sau incineraţi în aer liber, fără să fie identificaţi, adesea nici măcar număraţi, din cauza necesităţii evitării unei epidemii. Mult mai târziu, indignat de crima compatrioţilor săi, Englezul D. Irving a scris *The Destruction of Dresden – 13 februarie 1945* (William Kimber and Co. Limited, 1963), rechizitoriul celei mai teribile nopţi din întreaga istorie. Efectiv, numărul morţilor de la Dresda fu de cinci ori mai mare decât al celor de la Hiroshima.

Emil şi Klaus considerau că nimic în lume nu justifică şi nu scuză continuarea războiului. La jumătatea lui aprilie 1945, unitatea lor din Pădurea Neagră asistă neputincioasă la distrugerea orăşelului Freudenstadt cu două săptămâni înainte de sfârşitul războiului. Oraş-spital, ca şi Dresda, Freudenstadt a fost bombardat şi incendiat de aviaţia Franceză, apoi dat pe mâna batalioanelor marocane. La scara lui, cochetul orăşel a avut aceeaşi soartă cu Dresda, plus violarea tuturor femeilor din oraş, de la fetiţele de şapte-opt ani, până la băbuţele de peste 80… Câteva săptămâni mai târziu, mii de femei din acest orăşel s-au prezentat la spitalele din zonă, pentru a încerca să scape de consecinţele violurilor suferite.

La jumătatea lui aprilie 1945, în Germania nu mai exista autoritate demnă de acest nume, nici comandament militar, nici primărie, poliţie sau serviciu public care să funcţioneze cât de cât. Dacă Germania încă trăia, aceasta se datora exclusiv iniţiativei private a fiecărui Neamţ valid şi chiar invalid, de la copiii de zece ani până la bătrânii foarte înaintaţi în vârstă. În dimineaţa de 5 mai 1945, un grup de soldaţi *Schutzstaffeln* află, de la un ţăran ce mergea cu lapte la un spital din Freiburg-Breisgau, că Francezii ocupaseră întregul Würtemburg. Emil nu se putu împiedica să remarce eroismul mut al acestui ţăran : cu tot apocalipsul în care căzuse Germania, ţăranii continuau să aprovizioneze pe cei ce aveau nevoie de produsele lor. Copiii şi bătrânii trebuiau să primească zilnic paharul cuvenit de lapte,

fără de care viaţa lor era ameninţată. Pentru nimic în lume, ţăranul german nu s-ar fi gândit să stocheze produsele sale şi să le vândă la negru, aşa cum s-au petrecut lucrurile în atâtea ţări din Europa. Disciplina celor de jos, a ţăranilor, mai ales, a salvat Germania din ultimele luni de război şi din agonia păcii cu căluşul în gură, de după 1945 ! Disciplina germană şi-a arătat civismul şi omenia, mai puternice decât rapacitatea şi specula din Franţa, de exemplu, sau din ţările Estului european. Pe de altă parte, a ieşit la iveală stupiditatea funcţionarului, a soldatului german, care cu toată disciplina din vremuri normale s-au dovedit adesea incapabili să acţioneze din proprie iniţiativă, când nu au mai avut un şef care să ordone « Faceţi cutare lucru! ».

Fără prea mare greutate, Klaus şi Emil reuşiră să îşi procure haine civile, îngropară armele şi se îndreptară către Stuttgart, unde fură arestaţi de o patrulă americană. Se gândiseră la ceea ce trebuia spus sau făcut. Erau în viaţă şi aproape intacţi, ceea ce era extraordinar pentru nişte oameni ce făcuseră întregul război, de la un capăt la celălalt. Emil s-ar fi putut descurca uşor, dar pentru asta trebuia mai întâi să ajungă în Franţa. Păstrase livretul militar francez, încă nu fusese demobilizat. Era suficient să se declare prizonier eliberat. În caz de exces de curiozitate din partea învingătorilor, ar fi putut declara că şi-a petrecut prizonieratul ca grădinar şi îngrijitor de cai la castelul Birkenbach. Xenia era isteaţă, va răspunde corect şi nu-l va da de gol, în caz că ar fi fost întrebată de vreun poliţai mai curios. Trebuia să ajungă în Franţa, îmbrăcat militar sau civil. Pentru Klaus era mai complicat. El nu putea ascunde apartenenţa la *Schutzstaffeln*, ceea ce antrena consecinţe extrem de grave.

Întîmplarea le veni în ajutor. La sfârşitul lui mai, Americanii aveau mare nevoie de infirmieri. Toţi membrii diverselor comandouri învăţaseră acordarea ajutorului medical de urgenţă. Se prezentară deci ca foşti infirmieri la Spitalul central din Dresda, până la distrugerea acestuia prin bombardamentul anglo-american din 13-14 februarie 1945. Apoi umblaseră de colo-colo în căutarea unui rost. De asemenea, arătară că vorbesc şi limba franceză. La zece iunie erau din nou la Freudenstadt, în

zona franceză de ocupaţie. Aici însă exista riscul ca Emil să fie recunoscut de vreun compatriot.

Efectiv, ambii fură recunoscuţi, dar de altcineva… Într-o hală a răniţilor grav văzură faţa însângerată a unei femei cu un splendid păr roşu. Priviră femeia, se priviră între ei iar Emil spuse cu o voce care parcă nu era a lui: « Ea este, din păcate! ». Era Waltraut. În focul apocalipsului ultimelor zile de război, ea urmase un tânăr şi chipeş prizonier francez, din Corsica, gata să facă orice nebunie pentru ea şi copiii ei. Waltraut îl urmase, după ce încredinţase copiii soacrei sale, mamei lui Erwin, ce murise la trecerea Donului, în 1942. Mario, Corsicanul, promisese să aducă pe copii în Corsica, îndată ce se va putea. Inteligent şi sensibil, arătase lui Waltraut fotografii ale paradisiacului sat de pescari, unde, sub soarele mediteranean, s-ar fi putut uita oroarea ultimelor luni de război din Germania ocupată de duşmani. Într-o noapte, reuşiră să se adăpostească în garajul unei vile. La pământ, aşezaţi pe câteva cartoane, Mario şi Waltraut reuşiseră de bine de rău să adoarmă dar fură treziţi de urletul sirenelor şi bombelor ce cădeau peste tot. La un moment dat, acoperişul garajului se prăbuşii, pământul de sub Mario se săltă iar acesta fu pur şi simplu tăiat în două, sub privirea lui Waltraut, care s-a trezit la spital, unde în câtva timp deveni conştientă că a fost amputată de piciorul drept. Constatând că nu mai este întreagă, Waltraut nu mai avu decât un gând: să moară cât mai repede posibil. Deşi se priva de puţina mâncare primită la spital, robusteţea ei naturală rezista în faţa dorinţei de moarte, întârziindu-i eliberarea dorită.

Deschise ochii, recunoscu pe Klaus şi Emil, le făcu semn să se apropie şi prinse mâna lui Klaus : « Ai fost un adevărat frate pentru Erwin, deci eşti prietenul meu. Te rog să mă ajuţi ».

-- Cum te-aş putea ajuta?

-- Vreau să mor. Ajută-mă! Nu, nu spune nimic! Mama mea, tatăl meu, soţul meu, prietenul meu, toţi au murit. Eu însumi sunt mutilată groaznic. Nu mai pot suporta. Ajută-mă Klaus!

-- Milioane de femei sunt în situaţia ta, Waltraut.

-- Ştiu, Klaus. Dar nu pot să trăiesc mutilată, diminuată. Nu vreau să trăiesc cu orice preţ. Te rog să explicit asta mamei lui Erwin. Ajută-mă!

Ce doi se priviră. Altădată făcuseră o convenţie între ei, una similară celei încheiate de milioane de soldaţi germani între ei, fiecare cu cel mai apropiat camarad al său: dacă unul dintre ei rămânea orb, desfigurat, emasculat, celălalt trebuia să-i acorde lovitura de graţie. Fiecare soldat ştia şi simţea că are această datorie, de care, la nevoie, ştia că va beneficia el însuşi. Aşa stând lucrurile, nu se simţea îndreptăţit să refuse acest lucru lui Waltraut, soţia fostului său şef şi prieten. Fură o cutie plină cu calmante, asumându-şi riscul. Două ore mai târziu, Waltraut îşi dormea somnul de veci. Nu s-a pus problema autopsiei. Un mort însemna un loc liber în spital. Nimeni nu avea timp de cercetări inutile pentru moartea unei deja amputate de un picior.

La începutul lui iulie 1945 se răspândi o veste incredibilă. Într-un spital din vecinătate, o comisie specială examinase braţul stâng al întregului personal german, medici, infirmieri, soldaţi, ofiţeri şi subofiţeri, bolnavi sau sănătoşi. Cei ce aveau tatuată grupa sanguină erau arestaţi automat şi închişi într-un lagăr special, pentru prizonierii *Schutzstaffeln*.

Aşa stand lucrurile, Emil decise să o şteargă cât mai repede posibil. Klaus deciseă să rămână deocamdată. Se spunea că Francezii acceptă foştii *Schutzstaffeln* în Legiunea străină. Asta însemna, pentru Klaus, întoarcerea aproape sigură în Algeria, ba încă în cele mai bune condiţii.

Emil reuşi să fure o uniformă potrivită, din chiar magazia corpului de gardă al spitalului. În plus, îşi procură o hârtie din spitalul unde lucrase, cum că mai înainte fusese îngrijit acolo, ca prizonier francez. Totul trebuia făcut în viteză, înaintea controlului ce putea interveni oricând. Un camion American îl duse la Strasbourg, de unde luă trenul pentru Marsilia. Urcă pe vapor fără bilet, totul se petrecu în cele mai bune condiţii, cu singurul inconvenient că două zile nu a mâncat nimic. La debarcader, fu reţinut de poliţie şi de vameşi. Graţie livretului militar şi a adresei personale din Alger, fu eliberat imediat, fiind crezut pe cuvânt că pierduse biletul de călătorie cu vaporul.

Un sfert de oră mai târziu sună chiar la uşa lui. Îi deschise un băieţel de şase ani, care îl întâmpină:

-- Tu vrei să vezi pe mama sau pe tata, dar tata nu vine decât diseară.

-- Vin să-i văd pe amândoi, iar pe tine ştiu că te cheamă Fernando.

-- Cum ai aflat numele meu ?

-- Eu mă numesc Emil.

-- Emil? Atunci ai noroc că eşti în viaţă. Mama şi tata spun în fiecare zi că probabil ai murit.

Pilar sosi foarte curând, cu legume din piaţă şi peşte de la pescărie. Îmbrăţişă pe noul sosit, dar surpriza fu atât de mare încât pe moment nu putu scoate nicio vorbă, continuând să îl întrebe cu o privire mută.

-- Klaus este viu şi sănătos, ca şi mine. Nu ştiu când va sosi. Probabil că va trece prin Legiunea străină.

-- Legiunea străină? Doamne fereşte! Va ajunge carne de tun în Indochina, unde a început revoluţia lui Ho Şi Min.

Emil suspină şi ridică ochii către cer…

-- Cu sau fără Legiunea străină, important este să ajungă aici, apoi vom vedea.

A doua zi, Concita îl aştepta în gara Tizi-Ouzou, cu bătrâna Hotchkiss a Gizelei şi însoţită de doi copii. La cei cinci ani ai ei, Elena îşi îmbrăţişă tatăl fără nici un fel de timiditate. Concita îl prezentă pe ultimul născut:

-- Iată-l şi pe micul nostru Frederic.

Acesta se ascunse la pieptul mamei sale, de unde arunca din când în când câte o privire lui Emil, care nu aflase de existenţa lui decât în ajun.

Concita ar fi vrut să-i dea volanul lui Emil, dar acesta refuză.

-- Mai bine conduci tu. Am ameţeli. Klaus este sănătos, dar va trebui să treacă prin Legiunea străină, de care apoi va scăpa cum va putea.

Gizela îi aştepta în grădină, iar Emil îi spuse de departe, înainte de a o îmbrăţişa:

-- Klaus este sănătos şi va sosi în curând.

Micuţul Emil sosi ţinându-o de mână pe Izabela, sora lui mai mică:

-- Tu eşti tatăl meu?

-- Nu, dar tatăl tău va sosi şi el. Eu sunt tatăl Elenei şi al lui Frederic.

Emil adăugă pe şoptite, pentru cele două femei:

-- Milioane de soldaţi au murit fără să-şi vadă copiii, milioane de copii nu-şi vor cunoaşte niciodată tatăl, adesea nici măcar mama. Noi doi însă am rămas în viaţă.

După o scurtă pauză, tot el adăugă:

-- Germania are peste zece milioane de morţi. Civili sau militari, supravieţuitorii războiului sunt un fel de fantome, de întorşi din iad.

Femeile se priviră fără să-şi creadă urechilor:

-- Peste zece milioane de morţi? Atunci răniţii, mutilaţii, estropiaţii?...

-- De trei ori pe atâta.

*

* *

Considerând că este mai bine să preîntâmpine dezastrul, Klaus căută maiorul, medic şef al spitalului, şi îi declară în cea mai pură limbă franceză:

-- De peste cinci ani îngrijesc tot felul de răniţi şi de mutilaţi. M-am săturat de mirosul din spitale. Simt că înnebunesc. Aş vrea să mă angajez în Legiunea străină.

-- Ce idee? Războiul abia încheiat nu v-a fost de ajuns? Vă mai trebuie unul?

-- Vreau să părăsesc Germania, să-mi încerc norocul într-o viaţă nouă.

-- O viaţă nouă? Din nou pe burtă, în noroi, contra Vietnamezilor, a Chinezilor… Asta vă trebuie? Asta o să găsiţi. Germanii sunt un popor ce se complace în război continuu, contra noastră, contra altora, contra oricui. Voi transmite mai departe cererea voastră.

Klaus ar fi sucit gâtul imbecilului de maior ce-şi permitea să spună că Nemţii nu pot trăi decât în război cu oricine, oricând, contra oricui… Dacă stratagema va funcţiona cum spera el, în curând va fi în braţele Gizelei, apoi va mai vedea.

Două zile mai târziu, Klaus fu chemat la comandamentul diviziei, unde fu primit, cu ironie şi dispreţ, de către jandarmii francezi de campanie:

-- Noi facem tot ce se poate pentru a nu merge în Indochina, iar tu vrei să aterizezi exact în gura lupului… În sfârşit, gusturile nu se discută…

Întorcându-se la spital, Klaus află că exact în ziua respectivă avusese loc controlul tatuajelor, în absenţa lui. Această baftă incredibilă i se păru un semn al destinului.. Într-adevăr, totul avea să meargă ca pe roate.

La începutul lui august, Klaus debarcă la Sidi-Bel-Abbès, după ce trecuse prin cazarma Sfântul Jean, din Marsilia. De aici telegrafie Gizelei, care fu uşurată, dar nu mai puţin îngrozită, căci după scurta regăsire urma o nouă despărţire, Indochina, războiul de acolo, febra tifoidă galbenă, câte şi mai câte…

Previziunile celor din *Schutzstaffeln* aveau să fie împlinite şi depăşite. Îndată după zdrobirea Germaniei şi sfârşitul războiului, elementele naţionaliste din colonii, ce plecaseră urchea la propaganda germană dar nu acţionaseră, de teamă că vor schimba un stăpân cu altul, doreau să profite de slăbiciunea puterilor colonialiste, pentru a se elibera fără să le lase timpul necesar pentru refacerea forţelor. Războiul fulger al Japoniei trezise o imensă speranţă în întreaga Asie, unde nimeni nu mai credea în mitul invincibilităţii popoarelor albe. Până şi China, inamicul tradiţional al Japoniei, încerca să profite de această neaşteptată mişcare de eliberare de sub jugul puterilor coloniale europene.

Fără să lase Angliei, Franţei şi Olandei timpul necesar pentru a respira şi a se reface, Indochina, India şi Indonezia erau într-o nemaivăzută efervescenţă, înteţită încă de acţiunea agenţilor sovietici şi americani, care încercau să se substituie colonialiştilor europeni.

Instruită de Klaus, în materie de geopolitică, Gizela înţelegea natura războaielor coloniale ce se anunţau, care nu se puteau limita la « simple incidente », cum scria prin ziare. Dimpotrivă, războaiele de eliberare colonială aveau să fie lungi, eşalonate pe zece sau douăzeci de ani, pe viaţă şi pe moarte. Trebuia o soluţie rapidă, pentru scoaterea lui Klaus din viesparul războaielor coloniale, ce aveau să dureze mai mult decât războiul mondial abia încheiat. Klaus trebuia adus alături de familia lui, în munţii Kabiliei, unde puteau aştepta liniştiţi prăbuşirea definitivă a Europei, sau a ceea ce mai rămăsese din civilizaţia industrială a acesteia, căreia Gizela îi întorsese spatele de atâţia ani.

Pusă în această situaţie delicată şi neaşteptată, Gizela făcu bilanţul întregii ei vieţi. La douăzeci de ani, singură, neînţeleasă în revolta ei mută, Gizela îşi luase lumea în cap şi plecase în fundul Kabiliei algeriene. Apoi intervenise Klaus, cunoştinţele lui despre decadenţa civilizaţiei europene, viaţa de familie, copiii. Trebuia ca tatăl familiei să revină în mijlocul acesteia. Gândindu-se bine, îşi aminti de Marinette, colegă de liceu, lyoneză ca şi ea, la fel de pornită contra burgheziei decadente şi jidănite din Europa. Foarte legate o vreme, cele două colege se despărţiseră de mai mulţi ani, fără să mai aibă vreo veste, una despre cealaltă. Gizela găsise forţa sufletească şi curajul necesar pentru a zbura pe propriile aripi, fără niciun fel de compromis. Marinette nu reuşise să scape din mediocritatea vieţii burgheze a Lyonului decât printr-o căsătorie cu un maior, medic în Legiunea străină, om distins dar cu 15 ani mai vârstnic, care era la a treia sa nuntă.

Asta ar fi soluţia, îşi zise Gizela. Marinette trebuie să fie la Sidi-Bel-Abbès, dar cum se cheamă acum, după numele soţului ? Marinette Béal colega ei, se căsătorise cu, cu… oare cum îl chema? Abrial, chiar aşa, maiorul Abrial care, între timp, ar fi putut ajunge colonel… Urcă în fidela ei maşinuţă Hotchkiss, merse la Bougie şi căută în anuarul telefonic. Un maior, poate chiar colonel, trebuie să aibă telefon, altfel nu se poate… Găsi numărul, obţinu legătura telefonică şi nu spuse prietenei sale decât că vrea să o vadă:

-- Nu pot să-ţi spun prin telefon ce am pe suflet. Vin să te văd şi îţi voi explica.

Se întoarse la Bordj Arreghi, pregăti totul în grabă, încredinţă Concitei copiii, stropitul celor mai preţioşi arbuşti şi plecă în grabă la Tizi-Ouzou, de unde se gândise să ia trenul. Pentru că următorul tren era abia peste douăzeci şi patru de ore, continuă la volan până la Alger, dormi la Pilar şi Gaetano şi plecă până-n ziua la Sidi-Bel-Abbès, după ce telefonă încă odată Marinettei. Aceasta o aştepta cu un jeep militar, în gară la Oran. În ciuda bunăvoinţei reciproce, regăsirea fu marcată de o jenă nemărturisită. Marinette slăbise şi în dosul unei aparenţe triumfătoare ascundea profunda insatisfacţie a nihilismului burghez, pe care Klaus o învăţase pe Gizela să îl recunoască de la o poştă. Nu se putu împiedica să îşi zică: « Eu o solicit, dar de fapt ea este cea nefericită, căci nu îşi iubeşte soţul, nu are copii şi nu cunoaşte sensul profund al vieţii ». Înţelegând asta, Gizela se simţea mai tristă pentru prietena ei decât pentru ea însăşi, zicându-şi « am avut dreptate alegând calea cea mai dură şi fără de compromisuri. Cealaltă nu duce decât la plictiseală şi disperare ».

Marinette locuia o vilă înconjurată de palmieri şi de dafini roz. Scara, solul, balustrada peronului de primire şi întreaga terasă erau din marmură. Cele două prietene cinstiră acolo regăsirea, cu un lichior de anason. Marinette atacă subiectul din plin:

-- Dacă am înţeles bine, eşti măritată, ai doi copii, de la un German care acum este în Legiunea străină. Evident, nu doreşti să îl vezi plecat în Indochina şi întrebi dacă nu cumva ar putea fi reformat de către Jacques.

-- Exact.

-- Ce l-a apucat însă de s-a înscris în Legiunea străină?

-- Pentru a putea reveni în Africa, alături de mine şi de copii.

-- S-a cam pripit. Nu ar fi rămas prizonier o veşnicie. Fiind însurat cu o Franţuzoaică, era îndreptăţit să spere o eliberare rapidă.

-- Lucrurile nu stau chiar aşa, Marinette. El îşi risca viaţa, moartea prin înfometare în lagărele americane, în vreun serviciu

de deminare sau « din diverse motive[19] », cum se spune acolo. Precizez un lucru pe care nu-l puteam spune la telefon: Klaus a fost ofiţer *Schutzstaffeln*.

-- *Schutzstaffeln*? Cum de te-ai căsătorit cu un astfel de om?

-- Înţeleg ce înseamnă pentru tine acest cuvânt. Anii trecuţi am petrecut o vacanţă în Bretania, unde se găsea divizia lui Klaus. Am văzut de aproape o mulţime de ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi *Schutzstaffeln* sau *SS*, cum se prescurtează. I-am observat şi examinat, verificând dacă nu cumva Klaus îşi face iluzii. Nu am văzut nicio faţă de brută de imbecil printre aceşti oameni. Cele ce se spun despre *Schutzstaffeln* merită o atentă verificare. Conform celor spuse de un prieten abia întors din Germania învinsă, aceasta a cunoscut peste şase luni de foamete cruntă, după anii de penurie ai războiului. Acolo este apocalipsul lumii, peste zece milioane de morţi, peste douăzeci, poate treizeci de milioane de răniţi, mutilaţi şi înnebuniţi, după aproape şase ani de război.

În ce priveşte soţul meu, pot să îţi spun că nu aş găsi altul ca el, chiar de aş face înconjurul lumi. Chiar dacă ar trebui să nu îl

19. Acesta este titlul cărţii canadianului James Bacque: *Din diverse motive*. Despre ce motive este vorba? Despre motivele morţii a peste 800 000 de prizonieri germani, în lagărele americane din Germania, după război! Pentru prizonierii lor şi diverşi indezirabili, în plin război, Germanii construiseră lagărele cunoscute, ce dispuneau de cele necesare: barăci de locuit, paturi de dormit, infirmerii sau spitale cu tot ce trebuie, bucătării, cantine, cluburi, piscine, orchestre, echipe de fotbal, bordel, etc. Americanii, în timp de pace, vara sau iarna, şi-au ţinut prizonierii în aer liber, fără barăci, pe sute şi mii de hectare, înconjurate cu sârmă ghimpată şi turnuri de pază. Regimul alimentar varia între 100 şi 300 de grame de pâine pe zi, fără nimic altceva. Uneori, soldaţii din turnurile de pază se distrau aruncând prizonierilor câini împuşcaţi special, de către ei. Alte ori, soldaţii americani pariau, pe câte cinci dolari, că pot împuşca un prizonier exact în frunte. Dacă prizonierul era împuşcat în piept, burtă sau în altă parte, pariul era pierdut. Această manieră americană de pacificare a Europei, este atestată inclusiv de un ofiţer român, participant la întregul război, decorat cu cele mai înalte ordine româneşti, germane şi sovietice. Birocraţia americană obliga personalul lagărelor să treacă în registrul cu numele deţinuţilor, cauza morţii fiecăruia. În registrele americane respective, James Bacque a numărat de peste 800 000 de ori această cauză a morţii: *Din diverse motive*, de unde titlul cărţii sale… (NT).

mai văd niciodată, nu voi regreta că l-am luat de soţ. Klaus este un om pe care nimeni nu l-ar putea înlocui.

-- Văd că eşti îndrăgostită de el… Eşti norocoasă, ai rămas tânără, aşa cum te ştiu de o viaţă. Jacques al meu este drăguţ, mă lasă în pace, îmi face toate gusturile, frecventez pe cine vreau, el la fel.

Va sosi dintr-o clipă în alta. Îi vom explica. Deşi cam sceptic, este un om înţelegător. Dacă poate, va accepta să te depaneze.

Într-adevăr, soţul Marinettei sosi imediat şi fu foarte drăguţ cu Gizela:

-- Ce întâmplare fericită te scoate din uitare? Nu te-am văzut de la nunta noastră. Eşti o rara avis, o stea căzătoare revenită dintr-o dată pe boltă…

-- Am mult de lucru, doi copii, unul de şase, altul de trei ani, elevii, soţul în mare dificultate şi pericol de când s-a declarat războiul ce s-a încheiat, dar nu chiar pentru toată lumea.

-- Cum aşa?

-- Soţul meu este un ofiţer german cu care m-am căsătorit în 1938, un an înaintea declarării războiului.

-- Cum ai putut face asta? Tu, frumoasa din poveşti, care puteai alege între sute de bărbaţi, ai reuşit să te măriţi cu un ofiţer german, exact în pragul celui mai crunt război prin care a trecut omenirea. Ai avut noroc. Războiul putea să izbucnească un an mai devreme.

-- Pentru mine. Soţul meu este un om de neînlocuit. Între noi, dragostea a fost fulgerătoare. Venise în Algeria ca turist. Trei ore după ce ne-am întâlnit la Tizi-Ouzou, am căzut unul în braţele celuilalt. Evident, a fost ceva serios. Cei doi copii, cele prin care am trecut dovedesc asta.

Nu e vorba de o problemă de convenienţă socială ci de un continuu între unul şi celălalt. Klaus m-a întărit şi confirmat în revolta şi refuzul pretinsei lumi civilizate. Totul a plecat de aici. Aici e cheia întregii probleme.

-- Asta e ceva foarte frumos. Să nu crezi că fac vreo ironie. Te admir te înţeleg. Vă înţeleg pe amândoi. Cu ce te-aş putea ajuta?

-- Soţul meu s-a angajat în Legiunea străină.

-- Ai vrea, probabil, să locuieşti lângă el?

-- Asta nu ar servi la nimic. Klaus trebuie să plece în Indochina, ca majoritatea legionarilor. Ceea ce aş dori, dacă se poate, ar fi reformarea lui, pentru a scăpa de Legiunea străină. I-au degerat mâinile în Rusia, iar sechelele se manifestă prin amorţeli frecvente, uneori prin lipsă de precizie în mânuirea obiectelor.

-- De ce s-a angajat în Legiune?

-- Klaus a fost ofiţer *Schutzstaffeln*. Legiunea străină a fost pentru el singurul mijloc de a scăpa dintr-o captivitate al cărei sfârşit ar fi fost probabil moartea.

-- Avem cincisprezece astfel de cazuri, ofiţeri *Schutzstaffeln*, proaspăt angajaţi în Legiunea străină. Am constatat, cu uimire, că toţi sunt oameni absolut normali. Nu am văzut la niciunul vreun stigmat de criminalitate sau de dezechilibru moral. Nu ştiu ce s-a petrecut în Germania, dar e multă propagandă în ce se spune despre *Schutzstaffeln*.

-- Acesta nu este decât un aspect al problemei, ce trebuie înţeleasă pe fondul distrugerii apocaliptice a Germaniei actuale, al foametei crunte ce domneşte acolo. Un prieten recent sosit din Germania mi-a spus că toate oraşele de peste 100 000 de locuitori sunt distruse în proporţie de 95%. Într-un astfel de climat, nu este de mirare că prizonierii mor de foame în lagărele sub cerul liber ale generalului Eisenhower.

-- Mă voi ocupa de asta. Trebuie să se găsească vreun mijloc de a-ţi înapoia soţul. Poţi rămâne aici câteva zile?

-- Bineînţeles, dacă trebuie.

-- Atunci, veţi pleca împreună. Trebuie să îţi cer însă un lucru: nu te duce să îl vizitezi, la cazarmă. Sper că nu a spus nimănui că familia lui este aici, în Algeria. Asta ar complica enorm lucrurile.

-- Nu, aşa cum îl cunosc, el nu a spus nimănui nimic, nici măcar celor mai apropiaţi camarazi.

Sâmbătă 11 august, legionarul reformat Klaus Altmeyer îşi urma soţia la domiciliul conjugal. Cei doi soţi au cules pe Pilar, Gaetano şi puştanul lor, s-au înghesuit în bătrâna Hotchkiss şi la căderea nopţii erau deja la şcoala din Bordj-Arreghi.

Era de parcă ieşiseră toţi dintr-un coşmar ireal. Prevăzătoare, Concita pregătise o bună cantitate de spaghete după cea mai bologneză reţetă italiană. A fost suficientă încălzirea acesteia, peste care vinul de Cap Aokas, al lui Emil, a picat la ţanc. S-a filosofat pe marginea lui *Candid*, al lui Voltaire, chestiunea *Schutzstaffeln*, pentru lumea postbelică, fiind de aceeaşi natură.

O viaţă nouă avea să înceapă la Bordj-Arreghi, viaţă plină de fericire, de lucruri utile, de iubirea şi prietenia ce uneşte pe oameni.

Totuşi, după ce a spus tuturora noapte bună, Emil îl luă de mână pe Klaus şi îi spuse pe un ton aproape conspirativ:

-- « Să avem răbdare bătrâne. Ei nu ştiu nimic, nu pot să ştie, nu au de unde să ştie. Nu trebuie lăsaţi să bănuiască. Noi însă, care am cunoscut şi traversat aceste orori, noi nu putem uita ».

-- Din păcate, războiul abia încheiat, cum necum, războiul cel mai teribil, prin care a trecut omenirea, nu a învăţat pe nimeni nimic. Asia întreagă, Japonia, Coreea, China, India şi Indochina, Indonezia sunt în război sau se pregătesc de război. Va începe şi în Africa. Intrăm în epoca războaielor pentru pace, care va încheia probabil civilizaţia industrială.

« PACEA »

Efectul imediat al întoarcerii lui Klaus fu liniştea şi fericirea generală, manifestată printr-o poftă generală de somn colectiv. Îşi acordară cu toţii două săptămâni de vacanţă, în timpul căreia s-a mâncat, s-a dormit, s-a discutat, s-au reînnoit legăturile de prietenie şi de iubire dintre cele trei familii şi sătenii din Bordj-Arreghi, printre care îşi găsiseră cu toţii refugiul. Copiii s-au lăsat şi ei prinşi în această euforie somnolentă, cu lungi sieste în hamacuri agăţate de crengile platanilor.

Oricât de frumoase pot fi lucrurile, toate au un sfârşit pe lume. Problema unor venituri sigure trebuia rezolvată în cel mai scurt timp. În iunie 1944, Emil şi Klaus reuşiseră să depună în Elveţia, într-un cont unic, pe numele Altmeyer, modestele lor economii din timpul războiului. Naţional-socialistul elveţian, care îi sfătuise în acest sens, dusese la bun sfârşit întreaga afacere. Acum era el însuşi închis, în propria lui ţară, iar Klaus nu îşi mai amintea numărul contului, pe care îl învăţase pe de rost. Elveţienii însă sunt oameni corecţi în afacerile bancare şi sperau că numele titularului va fi suficient pentru reintrarea în posesia celor 40 000 de Mărci, transformate din vreme în Franci elveţieni. Suma ar fi fost suficientă pentru punerea pe picioare a unei mici afaceri, din care să poată trăii cele două familii. În principiu, nu era nimic de temut din partea Franţei. Deşi făcuse trecuse numai prin Legiunea străină, Klaus primise naţionalitatea franceză, graţie colonelului medic Abrial. Deciseră plecarea pentru 15 septembrie, iar între timp sperau să găsească o afacere lucrativă, care să nu ceară prea mult timp.

Duminică, 2 septembrie, fără să se fi vorbit în acest sens, cei doi bărbaţi se sculară cu noaptea în cap. Căldura sufocantă îi gonise din aşternut. Traversară satul şi merseră în pădure. După un sfert de oră auziră lătrat de şacali şi guiţatul mânios al unei purcele, ce nu putea fi decât o scroafă de mistreţ, cu purceii ei. Urcând o stâncă ce domina întreaga poiană, presărată cu tufişuri şi arbuşti de tot felul, văzură într-adevăr scroafa cu o puzderie

de purcei. Şacalii o înconjuraseră şi fără intervenţia lor ar fi devorat, probabil, o bună parte dintre aceştia. Deşi nu aveau armele la ei, cu pietre bine ţintite, cei doi reuşiră să alunge şacalii, ce abandonară un purceluş de aproape zece kilograme, pe care puseseră laba, dar nu avuseseră timp să-l omoare de tot. Scroafa plecă în direcţia contrară, urmată de restul progeniturii, cei doi sacrificară purcelul după toate regulile şi se întoarseră cu el acasă. Pe când îşi beau cafeaua, Emil dădu glas ideii pe care o avusese încă din pădure:

-- Aici trăiesc o mulţime de mistreţi. Am putea prinde fără probleme, patru sau cinci pe săptămână. Penuria de carne din Franţa şi din oraşele Africii de Nord nu se va termina curând. Problema constă în organizarea practică şi găsirea cumpărătorilor de carne de mistreţ. Musulmanii nu vânează mistreţi. Dacă din greşeală ucid unul, se feresc să îl atingă. Din partea lor, nu vom avea concurenţi.

Deciseră să procedeze cu paşi mici, fără să se lanseze în cheltuieli de vreun fel sau altul, înainte de a fi siguri că afacerea merge ca pe roate. A doua zi se informară la trei restaurante din Bougie, care răspunseră favorabil. Restaurantele şi chiar măcelăriile din Cap Aokas, El Kseur, Sidi Aich şi Akbou erau gata să achiziţioneze cantităţi pe care ei nu erau capabili să le furnizeze. La Tizi-Ouzou descoperiră încă doi clienţi potenţiali, astfel că, fără să se deplaseze prea mult, puteau spera să livreze câteva sute de kilograme de mistreţ, pe săptămână. Algerul, desigur, avea nevoie de o cantitate mai mare, pe care, deocamdată, nu o puteau furniza.

Concita era cam sceptică, dar cu atât mai grăbită:

-- Lipsa de carne nu va dura mult, din care cauză trebuie acţionat imediat. Emil însă, ar face mai bine să reia munca lui de profesor, să se reînscrie la universitate.

-- Toată lumea se va mira de această întrerupere de şase ani, spuse Emil. Va trebui probabil să dovedesc cu acte în regulă că am fost într-adevăr prizonier. În mod inevitabil, s-ar ajunge la întrebări, precizări şi informări ce ar trebui evitate. În altă ordine de idei, nu am nici un chef să-mi tocesc coatele prin şcolile

mincinoase ale Republicii a IV-a[20]. Numărul elevilor şi studenţilor doritori să înveţe germana nu poate decât să scadă. Voi fi numit probabil în Franţa, ceea ce, în ochii ispectoratului şcolar din Alger ar fi o favoare. Prefer să rămân aici, să cutreier pădurile şi să vânez mistreţi. Cu cât voi vedea mai puţini bipezi europeni, cu atât va fi mai bine.

Devansară cu câteva zile călătoria în Elveţia, de unde şi-au retras banii fără probleme. Întrucât inflaţia şi devalorizările abia începuseră, nu convertiră în franci francezi decât a zecea parte din suma totală, adică cinci mii de franci elveţieni. Cumpărară două carabine Hammerless, calibrul 12, şi 500 de gloanţe de vânătoare. Problema consta în a introduce în Franţa cei peste 45 000 de Franci elveţieni, fără a risca pierderea lor, prin taxele extraordinare percepute de orice Stat ce îşi distruge propriul popor. Evitară Germania, unde patrulele « eliberatoare » arestau zilnic zeci de mii de oameni ce putrezeau în lagărele şi închisorile învingătorilor, mulţi fiind condamnaţi, inclusiv la moarte, pentru vina de a fi făcut parte din partidul naţional socialist, din administraţia sau armata germană. Se învârtiră prin gara Geneva şi sfârşiră prin a găsi un Italian, şoferul unui camion al Crucii Roşii, ce transporta cutii cu lapte praf, gratuit, pentru francezi. Carabinele demontate îşi găsiră locul printre cutiile mai mari, iar ei îşi puseră pe mână banderole cu însemnele Crucii Roşii, în calitate de inspectori ce însoţeau darul respectiv. Totul se petrecu foarte bine, şoferul italian fu încântat să primească 500 de franci francezi pentru amabilitatea sa.

---

20. Regimul politic din Franţa de azi este numit **A V-a Republică**, proclamată în 1958, cu ocazia revenirii la putere a generalului De Gaulle. **Prima Republică** franceză a fost cea de după Revoluţia de la 1789 şi decapitarea lui Ludovic al XVI-lea. **A doua Republică** s-a proclamat în 1848 şi s-a terminat cu cel de al II-lea Imperiu, al lui Napoleon al III-lea. **A III-a Republică** s-a proclamat în 1871, după Napoleon al III-lea şi Comuna din Paris, prăbuşindu-se în iunie 1940, după cum aflăm din acest roman. Fără să fie proclamată oficial, **A IV-a Republică** începe cu guvernul provizoriu (iunie 1944 – ianuarie 1947), în frunte cu generalul De Gaulle, care demisionează în 1946, revine la putere în plină criză şi război algerian, proclamând **A V-a Republică** în octombrie 1958, regim de continuă încă. (NT).

Întârziară o zi la Lyon, unde făcură un sondaj printre restaurantele cu pretenţii, fără prea mult succes însă: « Dacă ar fi atât de uşor, s-ar fi gândit şi alţii, înaintea voastră. Există obstacole şi reglementări legale, pe care nu le cunoaşteţi. Ar putea merge pentru Crăciun şi Revelion, nu însă în restul timpului. Mistreţii din Africa suferă de nu ştiu ce boală, carnea nu va fi suficient de proaspătă, o astfel de intreprindere presupune mijloace tehnice, camioane, frigidere, controale veterinare… ». Răspunsurile descurajante de la Lyon îi determinară să-şi încerce norocul la Paris, unde nu fură întâmpinaţi cu un refuz categoric: « Aduceţi cât mai mult mistreţ, tone întregi, le vom lua pe toate. Carnea însă trebuie transportată în stare congelată ».

Zăbovind prin Paris, se ciocniră cu o problemă la care nu se gândiseră. Parizienii aveau cartele alimentare, altfel ar fi murit de foame. Într-un restaurant din Montmartre, unde obţinură câte o farfurie de fasole verde cu carne de miel, fură abordaţi de un om foarte amabil, ce îl privea mai ales pe Emil: « Scuzaţi-mă domnule, parcă v-aş cunoaşte, de undeva… ».

-- Efectiv, îmi sunteţi cunoscut. Nu reuşesc să vă localizez.

-- Încep să cred că am lucrat în aceeaşi uzină, pe timpul războiului, poate la Beneschau, dacă asta vă spune ceva?

Imediat se făcu lumină în memoria lui Emil. Avea în faţă subofiţerul francez din *Waffen Schusztstaffeln*, căruia îi vorbise la Beneschau, ba chiar plătise un tur pentru el şi colegii lui.

-- Sunt încântat să văd că aţi scăpat din uzina în flăcări. Cum aţi rezolvat aşa problemă complicată, în ultima vreme.

-- Vă voi spune totul, dar constat cu plăcere că şi alţii s-au descurcat la fel de bine.

-- Legiunea străină, reforma, cunoştinţele, altfel nimic nu se poate…

-- Efectiv, aveţi dreptate, dar riscul asumat a fost la fel de mare ca prizonieratul. V-aţi fi putut trezi în Indochina, ca mii şi mii dintre ai noştri. Nu pericolul mă face să dau înapoi din faţa Legiunii străine ci paradoxul situaţiei. Ştiţi ce am răspuns procurorului militar ce m-a anchetat, colonelul Callaux, care mi-a propus exact Legiunea străină. Ca militar şi prizonier de război, când am intrat în *Waffen Schuztstaffeln*, depindeam de tribunalul

militar. Ăsta a fost norocul meu. Dacă ajungeam în faţa unei Curţi de Justiţie democrato-populare, familia nu ar fi ştiut nici măcar unde am fost îngropat sau incinerat. Curţile de Justiţie, model Nuremberg şi *Acordul de la Londra*[21] sunt comandouri de criminali şi de ucigaşi, asasini nu numai ai oamenilor nevinovaţi ci ai ideii însăşi de justiţie, ai întregii culturi şi tradiţii europene în materie de omenie şi de drept.

-- Ce aţi răspuns colonelului-procuror Callaux.

-- Sunt acuzat că am participat la un război rasial în armata germană. Acum îmi propuneţi anularea acestei învinuiri, cu condiţia de a face alt război rasial, de data asta în armata franceză. Cât era el de colonel, procurorul a rămas ca la dentist. I-am anunţat dezagregarea viitoare a tuturor imperiilor coloniale. M-a privit de sus şi mi-a spus că astea sunt opinii, că nu ştim nici măcar ce se va petrece în următoarele cincisprezece zile. Bineînţeles, i-am răspuns, « nu ştiu ce se va petrece în cincisprezece

21. Acordul de la Londra s-a semnat la 8 august 1945, între cele patru puteri câştigătoare ale războiului: Anglia, Statele Unite, Uniunea Sovietică, Franţa. Istoria văzuse războaie, învingători, învinşi. Cu excepţia « procesului », englezesc, al Ioanei d'Arc, niciodată învingătorii nu se gândiseră să « judece » învinşii, murdărindu-i cu insulte şi bazaconii, pentru a-şi fi făcut datoria, cum au putut, faţă de ţara şi poporul lor. A pierde un război este o nefericire, nu o crimă. Câştigul războiului nu dă învingătorului dreptul să moralizeze învinsul. Cel mult, învingătorul îl poate ucide pe acesta, eventual îl poate umilii, în triumful său, cum făceau Romanii şi alţii, în urmă cu mii de ani.
Acordul respectiv a fost o înţelegere între patru bandiţi, una care încă funcţionează, insultând şi murdărind nu numai învinşii ultimului Război mondial, ci întreaga omenire născută după acest război. Nimeni are dreptul să pună la îndoială îndreptăţirea juridică şi sentinţele « Tribunalului » de la Nuremberg. S-au promulgat legi scelerate, pe care cele patru puteri tâlhăreşti au reuşit să le impună multor ţări ale lumii. Şcolile, universităţile, academiile oficiale din aceste ţări, bisericile şi alte instituţii, prestigioase, cândva, au devenit astfel unelte ale « acordului » tâlhăresc, semnat în capitala Angliei, la 8 august 1945. Împăratul Traian s-a mulţumit că l-a învins pe regele Decebal, fără să-i însceneze « proces », democrat, la Roma. În acest sens, Acordul de la Londra şi banditismul judiciar de după Nuremberg reprezintă un regres de peste două mii de ani, al culturii şi civilizaţiei europene. Pentru Europenii de azi, acceptarea bovină a acestei tâlhării este o adevărată sinucidere, *Marea sinucidere* din Istorie, de unde titlul romanului. (NT).

zile, dar ştiu că în cincisprezece ani vom fi pus cruce la capul imperiului colonial francez ».

-- Imperiile coloniale englez, spaniol, olandez, portughez, belgian vor supravieţui, m-a asigurat colonelul.

-- Niciunul dintre acestea nu poate supravieţui după ultimul război. Imperiile sovietic şi american, construite pe baza imperialismului iudeo-financiar sau a celui iudeo-bolşevic vor dura o vreme, după care vor pierii, ca şi imperiile coloniale fosilizate, după modelul comerţului cu sclavi, din secolele trecute.

În faţa acestui răspuns, colonelul m-a crezut trăznit şi a cerut expertiză medicală, pe care avocatul meu s-a ferit să o conteste. Expertiza medicală a fost aprobată, a ieşit pozitivă, adică mi s-a pus diagnosticul de paranoiac cu tendinţe schizofrenice contra imperiilor coloniale, a luptei pentru pace şi celelalte. După cum vedeţi, diagnosticul acesta li se potriveşte mai curând lor, curţilor de justiţie nurembergiană şi celorlalţi călăi ai culturii şi civilizaţiei europene. În ziua procesului am făcut scandal, declarând în faţa imbecililor şi bandiţilor ce mă judecau că « lumea actuală a refuzat selecţia socială metodică, normală şi inteligentă, favorizând criminalii, hoţii, pedofilii şi imbecilii, din care se recrutează actuala mafie politicianistă. Anunţ de acum, onorat tribunal, şi rog grefierul să noteze cuvânt cu cuvânt: în câteva decenii, lumea va recolta ceea ce seamănă acum, iar sclavii negrii, din colonii, se vor muta între timp la Paris şi vor da lecţii nepoţilor noştri, lecţii de educaţie anti-rasistă ».

-- Am fost achitat ca iresponsabil pentru faptele şi vorbele mele. Exact asta vream. În aceeaşi zi, am făcut o mare descoperire: de când cu războiul, dacă nu de mai înainte, oamenii normali şi sănătoşi sunt consideraţi nebuni, în toate domeniile şi la orice nivel de complexitate. Nimic de mirare că lumea este şi a fost condusă de criminali notorii, precum Stalin, de beţivi vicioşi, cinici şi neisăraviţi precum borţosul Churchill, de ologul schizofren care a fost Roosevelt, de generalul de carton şi trei parale, acest De Gaulle, care nu a comandat nicio divizie şi care, în câţiva ani, va lichida imperiul colonial francez, pe care generaţiile trecute l-au edificat în trei sau patru secole.

-- Aşa stau lucrurile, ba chiar mai rău. Acum însă, războiul nostru s-a sfârşit. A rămas doar camaraderia noastră, în cadrul colosalului efort al Europei şi al popoarelor albe de a-şi menţine specificitatea şi rolul lor în lume. Suntem camarazi, ne putem tutui şi vă invităm la masa noastră.

-- Vă mulţumesc, dar sunt de-al casei şi deja am mâncat. Sunt bodigard în restaurantul ăsta, iar plăcerea mea cea mai mare este să scot beţivii şi scandalagii americani cu şuturi în fund şi cu dinţii rupţi pentru restul zilelor. Nu le refuz suplimentul, când este vorba să le îndrept fălcile.

-- Atunci vom bea un coniac împreună.

-- De acord, dar îl ofer eu.

Părăsiră restaurantul către unsprezece noaptea, zicându-şi că Franţa este periculoasă pentru ei. De vreme ce Emil a fost recunoscut de un prieten ce l-a cunoscut o jumătate de oră, în primăvara lui 1944, amândoi puteau fi recunoscuţi la fel de bine, de către un inamic. Emil era jenat de a nu fi dezvăluit subofiţerului francez, camaradul său de luptă, că el însuşi este francez, că prietenul său, Klaus, trecuse şi el prin Legiunea străină, care îl reformase tot pe motive medicale. Prudenţa însă este sfântă. În lumea de după războiul abia încheiat, nimeni nu trebuie să ştie cele ce nu îl privesc personal, mai ales când este vorba de cele ce pot angaja libertatea şi viaţa unui om.

A doua zi trecură prin alte câteva restaurante, pentru aceeaşi afacere cu carnea de mistreţ, şi cu acelaşi succes nuanţat. Din lipsă de tichete alimentare, nu mâncară nimic la amiază, ceea ce îl făcu pe Emil să observe cu voce tare, în faţa unor gură casă din specia prezentă totdeauna, peste tot: « Nimic de mirare. Nemţii ăştia confiscă ultima firimitură de pâine ». Mai multe priviri se întoarseră către ei, iar unul exclamă: « Incredibil ! Iată unul care deja îi regretă ».

Klaus îl antrenă afară, fără alte cuvinte. Cei doi ar fi putut culca la pământ toţi proprietarii de cartele alimentare, din restaurantul respectiv. Aşa ceva nu se putea termina decât la un comisariat de poliţie, ceea ce trebuia evitat cu orice preţ. La ce bun să sacrifici fericirea şi viitorul a două familii, din cauza cuvintelor rostite de un imbecil tăiat împrejur la creier.

Luară trenul de Marsilia, ajunseră acolo destul de târziu iar Klaus reuşi să găsească hotelul în care dormise cu ocazia primei sale călătorii în Algeria. Burta goală îi împiedică să doarmă. Nu erau dintre cei ce pot sări oricând, fără probleme, peste o masă. A doua zi intrară într-un restaurant, pe Canebière, în care zăriră câţiva ofiţeri englezi, de marină. Imitând pe cât posibil accentul englezesc, comandară câte un breakfast de căciulă, acel « *eggs and bacon* » classic, pe care îl obţinură fără probleme. Şase luni după sfârşitul războiului, la peste un an de la izgonirea ocupanţilor germani, Franţa postbelică nu era încă în stare să-şi hrănească poporul, iar privilegiile foştilor ocupanţi germani fuseseră acaparate de noii ocupanţi, anglo-americani. Cartelele alimentare vor supravieţui până în 1949, adică peste patru ani de la sfârşitul războiului.

Urcând pe vapor, Emil regretă că a ocolit Saint-Etienne, oraş de care îl lega copilăria şi tinereţea. Se grăbeau însă către Algeria, unde se simţeau mai în securitate decât în Franţa.

*
* *

Vânătoarea mistreţilor începu imediat. La Alger cumpărară două binocluri americane şi cuţite de vânătoare. Inspectau de departe poienile şi luminişurile, observând deplasarea şacalilor. Prima întâlnire cu o turmă de mistreţi se produse a doua zi, cu care ocazie sacrificară patru masculi, fiecare de peste 100 de kilograme. Abia acum îşi dădură seama de un obstacol la care nu se gândiseră: transportul animalelor ucise până la şosea, unde îi aştepta maşina. Neavând suficientă frânghie cu ei, fură nevoiţi să suspende animalele de crengile copacilor, pentru a nu le lăsa sub botul şacalilor. Klaus rămase să păzească mistreţii vânaţi, în vreme ce Emil merse în sat, să cumpere frânghiile necesare. Se întoarse puţin înainte de apusul soarelui. Transpirând din greu, suspendară trei mistreţi la peste doi metri înălţime, târîndu-l pe al patrulea, cel mai mare, până la maşina ce se găsea la peste 500 de metri distanţă. Apoi se întoarseră de trei ori şi transportară

toţi mistreţii, unul după altul. Sângele animalelor pătă podeaua maşinii. Îşi spuseră că trebuie să se organizeze altfel.

A doua zi livrară o primă cantitate de carne la cele câteva restaurante din Bougie. Clienţii fură mulţumiţi şi plătiră pe loc preţul cerut de măcelarii grosişti. Jambonul avea preţ dublu. În sfârşit, afacerea debută cu bine.

Cumpărară cinci frânghii de patru metri, două covoraşe de cauciuc şi două foi de cort, pentru a ocroti interiorul maşinii. Următoarea vânătoare fu mai puţin productivă, numai trei porci, cam de aceeaşi mărime. De data asta, cei doi nu au mai uitat nimic, decupajul şi transportul petrecându-se în cele mai bune condiţii posibile.

La sfârşitul săptămânii făcură socoteala, iar Emil declară în faţa tuturor: « Într-o săptămână am câştigat cât doi profesori, într-o lună. Totuşi, va trebui să ne echipăm mai bine, în primul rând cu o camionetă frigorifică. De asemenea, va trebui să construim un mic depozit şi, cu timpul, o adevărată casă. Nu vom putea locui la şcoală până la sfârşitul zilelor noastre ». Toată lumea fu de acord.

Klaus propuse confecţionarea unei tărgi de tip indian, cu ajutorul căreia animalele sacrificate fură transportate mai uşor şi cu efort mai mic. În medie, vindeau 400 de kg de carne pe săptămână, la restaurante nu mai depărtate de 80 de kilometri.

La jumătatea lui decembrie, problema camionetei frigorifice se rezolvă aproape de la sine. Având probleme de sănătate şi de vârstă, un negustor din Bougie le cedă la preţ convenabil exact camioneta de care aveau nevoie, plus o serie de congelatoare de mare capacitate şi alte câteva ustensile. În acest fel, Klaus şi Emil aveau la dispoziţie un Ford amenajat pentru congelarea şi transportul cărnii, cererea depăşind de acum posibilităţile lor de livrare. Totuşi, deciseră să nu vâneze mai mult de şase sau şapte mistreţi pe săptămână, adică peste 300 de capete pe an, ceea ce ar fi putut conduce la reducerea simţitoare a mistreţilor din zonă. De aceea, extinseră vânătoarea către pădurea Yakouren, în Kabilia cea mică, apoi în regiunea La Fayette, peninsula Collo, pădurea Edough, dintre Bônne şi Philippeville. Desigur, viaţa lor nu era tocmai uşoară: plecau pentru trei sau patru zile cu

camioneta, dormeau în cort, mâncau ce şi cum se nimerea, iarna înfruntau ploile şi zăpezile ce durau aproape două luni. Totuşi, faţă de cele îndurate în timpul războiului, viaţa aceasta li se părea o adevărată binecuvântare cerească.

Într-o săptămână din vara lui 1946 construiră un garaj şi un atelier. Încurajaţi de acest succes, începură construcţia unei case, mai spaţioase decât apartamentul profesoral oferit de şcoală. Terenul pentru casă fu procurat aproape gratis. Construiră patru case în formă de « L », cu intrare şi ieşire pe ambele laturi. În interiorul celor patru « L » era o curte de aproape un hectar, care, la nevoie, putea fi împărţită între ei, de cei patru copii ai Gizelei şi Klaus, de o parte, ai Concitei şi Emil, de alta. Totul fu aranjat astfel încât salcâmii tropicali şi platani ce crescuseră singuri, străjuiau de acum imensul gazon din curtea interioară, prevăzută cu alei înflorite ce conduceau către viitoarea piscină, a cărei construcţie era prevăzută pentru vara lui 1947.

Aleseră ziua de vineri, 23 august 1946, pentru a invita prietenii kabilli la inaugurarea noilor case, prevăzute pentru cele patru viitoare familii ale copiilor încă mici. Sliman se căsătorise cu cântăreaţa Kheira, partenera lui din dansurile sărbătoreşti, cu care, între timp, avea un băieţel de doi ani. Gladiatorul veni şi el cu soţia lui, plus cei trei copiii, de acum mărişori. Zineb veni cu întreaga sa familie, simţindu-se la ea acasă, Gizela fiindu-i de mult o a doua mamă. Mokrane şi Ben Said nu erau însuraţi, aşa că veniră singuri. În total au fost douăzeci de adulţi şi doisprezece copii, sărbătoarea inaugurării caselor fiind foarte reuşită. Pentru a uşura adaptarea femeilor kabile la masa europeană, Concita şi Gizela le rezervară locuri cu bărbaţii între ele, după ideea lui Zineb şi Pilar. S-a mâncat cuscus cu miel sau găină, totul pregătit astfel încât să nu şocheze cu nimic obişnuinţele musulmane. Unii bărbaţi băură câte un pahar de vin, ceea ce provocă discrete priviri de reproş din partea femeilor care, de orice religie ar fi, nu pot ieşi din rolul lor de uşi de biserici.

Serviţi primii, la o masă aparte, copiii fură de o cuminţenie exemplară, masa fiind pentru ei continuarea jocurilor anterioare şi pregătirea celor viitoare, cei mari ocupându-se de cei mici, arătându-le cum se ţine lingura sau furculiţa, ori care este cel

mai potrivit moment de a duce şerveţelul la gură, pentru ştergerea buzelor. Europeni adulţi constatară surprinşi că băieţii sunt la fel de grijulii, cu cei mici, ca şi fetele. După ce s-a întunecat, femeile mulţumiră gazdelor pentru sărbătoarea oferită, salutară bărbaţii ducând mâna dreaptă la inimă, apoi la frunte şi la buze, apoi se retraseră împreună cu copii.

O oră mai târziu, Gizela, Concita şi Pilar strânseră masa şi merseră la culcare, bărbaţii preferând să profite de răcoarea nopţii pentru a prelungii discuţiile cu subiectele ce le stăteau pe inimă. Războiul deveni aproape imediat centrul conversaţiei, Makhluf, gladiatorul, exprimându-se fără niciun fel de jenă. Îndreptându-se către Ben Said şi Mokrane, care nu împliniseră 25 de ani, le spuse tot ce avea pe inimă:

-- Fraţii mei, sunteţi tineri, dar vă aşteaptă zile grele, ca şi pe mine. Războiul va începe şi aici, în Algeria. Avem datoria să ne apărăm prietenii de toate nedreptăţile ce i-ar putea ameninţa. Prietenii noştri, Roumis, ne sunt mai mult decât fraţii, daţi de Allah. I-am ales singuri, iar ei s-au dovedit alături de noi, încă de pe vremea când nu se vorbea de independenţa Algeriei.

Ne aşteaptă un război dificil, dar prietenii noştri vor fi la adăpost printre noi. Prietenia pentru cei drepţi nu trebuie să ne facă să uităm nedreptăţile şi abuzurile altora. Am fi putut fi prieteni cu Francezii, dacă nu s-ar fi considerat mai cu moţ decât noi, dacă nu ne-ar fi privit de sus. Înaintea lor, deşi mult mai răi, Turcii au fost mai uşor suportabili pentru că, mai puţin puternici, nu îndrăzneau să urce în munţii noştri.

Pe vremea bunicilor, în urmă cu peste 70 de ani, Francezii au acordat cetăţenia lor numai Jidanilor din Algeria, considerând că noi, Musulmanii, suntem un fel de câini. Pe timpul primului război am fost mobilizaţi şi duşi la luptă în Europa, ca şi cum apărarea Franţei era treaba noastră. Francezii vorbesc de libertate, de drepturile omului, dar practică sclavia. În al doilea război ne-au mobilizat din nou. Acum, Franţa învinsă ne-a dat din oficiu cetăţenia, fără să ne întrebe dacă o dorim. Mulţi dintre noi s-au lăsat păcăliţi, iar revolta pe care am fi putut să o pornim atunci, a fost amânată. Am pierdut astfel o bună ocazie

de a-i trimite pe Francezi acasă la ei, iar acum vom plăti cu sânge această prostie.

Ştim ce înseamnă promisiunile Franţei. Pe timpul războiului ni s-a promis egalitatea şi independenţa, dar De Gaulle şi ai lui ne-au făcut Francezi din oficiu, ca şi mareşalul Pétain. Pensiile vechilor combatanţi şi ale minerilor algerieni au rămas la nivelul dinaintea războiului. Ştiţi ce se petrece la Sétif, Constantine, La Fayette, la Guelma: dacă vechii combatanţi algerieni vor să defileze cu ofiţerii lor francezi, se trage la grămadă, sute de oameni fiind apoi întemniţaţi. Artileria marină trage în satele de pe coastă, care nu ştiu ce se petrece în oraşe. Altădată, socialiştii şi comuniştii acuzau guvernele « de dreapta », pentru a avea voturile noastre. Totuşi, un ministru comunist a ordonat masacrele de la Constantine, Sétif şi Babour,

Nemţii nu ne-au făcut promisiuni. Ei au eliberat însă imediat soldaţii şi subofiţerii musulmani, pe care i-au găsit între inamicii lor, prizonierii francezi. Nemţii au procedat aşa peste tot, nu numai în Franţa, ci şi în Libia, Egipt sau în alte părţi. Războaiele lor, Nemţii le fac ei înşişi, fără să trimită la moarte armate de sclavi musulmani sau negri, adunaţi claie peste grămadă din colonii şi trimişi să să moară în locul lor. Nemţii nu au recrutat armate de Negri nici în primul Război mondial, când aveau două colonii în Africa.

Spunând acestea, Makhluf se întoarse către Europeni, vărsă vin în paharele lor, ciocnii cu ei şi adăugă: « Toţi oamenii de bine sunt fraţi. Kabilii nu vor ucide pe nimeni la întâmplare. Orice s-ar întâmpla, rămâneţi printre noi ».

Klaus şi Emil rămaseră pe gânduri. Bineînţeles, nu se îndoiau de sinceritatea Kabililor a căror reputaţie era cunoscută nu numai în Algeria ci în toată Europa. Cine poate garanta însă că războiul Algerian de eliberare nu va degenera, ca peste tot, în masacru general?

Toate s-au petrecut însă cu bine, până în 1953. Pilar avu o fetiţă, care primi numele de Mercedes, iar Gizela născu un al doilea băiat, căruia părinţii reuşiră să îi dea numele de Sigmund, în ciuda rezistenţei secretarului primăriei din Bougie. Concita şi Emil rămaseră însă cu cei doi copii ai lor. Fără să vorbească

despre asta, ei nu aveau prea multă încredere în viitor. Comerţul cu carnea de mistreţ mergea însă foarte bine, cei doi vânători preferând să aprovizioneze mai ales restaurantele din Alger, care ofereau preţuri mai interesante. Începând cu 1948, ei reuşiră să expedieze carne de mistreţ chiar la Paris, cheltuielile de conservare şi transport fiind uşor recuperate întrucât preţurile de acolo erau de zece ori mai mari ca în Algeria. Gizela abandonă munca de învăţătoare, consacrându-se soţului şi propriilor ei copii, în noua casă, construită în 1946. Înlocuitoarea ei fu o învăţătoare pedantă, fardată, marxistă agresivă, gata să provoace o revoltă în sat, cu ateismul ei zgomotos. Noua învăţătoare nu rezistă decât şase luni, iar înlocuitoarele ei nici atât.

În februarie 1947, printr-o scrisoare pe care el însuşi o expediase, Emil află decesul mamei sale. Scrisoarea se întorsese cu menţiunea: « Destinatar decedat ». Pascal murise probabil şi el, ori poate plecase undeva, altfel ar fi răspuns. Scrise lui Magui, care răspunse imediat. Află că mama lui murise în timpul războiului, de o criză cardiacă, produsă la vederea cadavrelor de copii dintr-o şcoală din Saint-Etienne, bombardată de Americani. Nu mai avea în Franţa decât pe Magui, care se complăcea cu stilul ei de viaţă – o inimă generoasă, fără îndoială, dar pentru care el nu putea face nimic.

Între timp se stabilize un contact epistolar cu Xenia şi cu Franz, care îi vizitară la Bordj Arreghi, în iulie 1953, cu copiii lor. Klaus şi Emil au fost interpreţii tuturor celorlalţi, întrucât Concita uitase aproape de tot limba germană. Foarte mulţumiţi de această regăsire, Klaus şi Emil aflară începutul miracolului economic german de după război. Veştile nu erau din cele mai îmbucurătoare, dar curajul şi activitatea de furnici neobosite a întregului popor german impresionase financiarii americani care înţeleseseră că investiţiile lor ar putea fi extrem de rentabile. La rândul lor, politicienii Statelor Unite sfârşiseră prin a înţelege că dezvoltarea economică a Germaniei este necesară, dacă nu vor ca acest popor să treacă definitiv de partea Uniunii Sovietice. Americanii puseră în fruntea Germaniei un cancelar-maimuţoi, pentru o republică fantomatică. Separatist renan plin de ură faţă de Prusaci, noul cancelar declară, din prima zi a întronizării sale,

că « Berlin, acest oraş păgân, nu va mai fi niciodată capitala Germaniei ». Pe lângă segregaţia ideologică din şcoli, noul cancelar acceptă ruperea Germaniei în trei State chipurile independente, fără să mai vorbim de provinciile germane smulse de Polonia şi Rusia. Nimeni nu mai vorbea de Alzacia şi Lorena, peste care se reînstăpânise Franţa. Cancelarul-maimuţoi avu obrăznicia să se reculeagă pe mormântul lui Bismarck, făuritorul Germaniei moderne. Prin comedia reculegerii, Adenauer spera să păcălească odată în plus pe Germani, făcându-i să creadă că doreşte reunificarea Germaniei, care îi fusese propusă de două ori, de către Moscova, şi pe care o refuzase. Sub cancelarul Adenauer s-a reînfiinţat noua armată germană, Bundeswehrul, dominată de Americani şi îndreptată contra Uniunii Sovietice.

În acest timp, generaţia sacrificată pe timpul războiului era pusă la o a doua contribuţie, în uzine, pentru marii furnizori de fonduri ai miracolului economic. Lucrând câte 60, chiar 70 de ore pe săptămână, muncitorii şi muncitoarele germane beneficiau de aceleaşi pastile excitante, folosite de deţinuţii lagărelor de concentrare, pe timpul războiului. În acest fel, adulţii puteau rămâne în fabrici şi uzine cel puţin 12 ore pe zi, ca pe vremuri, în uzinele de la Auschwitz, în timp ce copiilor lor, crescuţi în creşele, grădiniţele şi şcolile Statului, li se inocula dispreţul şi ura pentru generaţiile din timpul războiului.

Aşadar, prin noile lui generaţii, poporul german cădea din lac în puţ. Avea el însă o altă alegere? Ca şi în alte ţări distruse de război, majoritatea Nemţilor erau satisfăcuţi, din punctul de vedere al vanităţii, de ridicarea nivelului lor de viaţă, obţinută cu preţul libertăţii şi sănătăţii lor. Nimeni nu se gândea însă că în 15 sau 20 de ani, noua industrie germană, construită cu capitaluri americane, va deveni o concurentă intolerabilă chiar pentru Americani, Germania riscând să devină încă odată câmpul de luptă al unui nou război mondial, al unei noi distrugeri.

Cam asta spuneau Franz şi Xenia, care ar fi fost încântaţi să se instaleze şi ei în Africa. Franz era inginer la BMW, atinsese o anumită vârstă şi nu ar fi încercat aventura. Înainte de plecarea oaspeţilor spre ţara lor, Europenii din Africa promiseră o vizită la Birkenbach iar Xenia oferi Concitei fotografia în culori a

propriului ei tablou, ce permisese lui Klaus să ghicească prezenţa lui Emil la Birkenbach, tablou ce împodobise cândva Căminul soldaţilor *Schutzstaffeln* din Quimper. Concita fu foarte emoţionată şi promise că va vizita într-o zi pe Xenia şi soţul ei.

Vizita prietenilor lor reînnoise grijile şi amintirile tragice ale lui Klaus şi Emil, care la 39 şi 34 de ani se simţeau încă tineri, puternici, mai rezistenţi ca niciodată. Totuşi, erau îngrijoraţi. Într-o duminică de septembrie, Klaus îl luă de o parte pe Emil şi îi spuse: « Francezii comit toate greşelile pe care le-am prevăzut noi. Cea mai gravă, este trimiterea Nord-Africanilor în Indochina, de unde aceştia se vor întoarce bine instruiţi în ale naţionalismului, de către patrioţii vietnamezi ».

-- Într-adevăr, Francezii sunt pe cale să reuşească ceea ce marxiştii au ratat.

-- Lumea se va confrunta cu sdolidaritatea activă a raselor galbenă şi neagră contra celei albe. Rolul jucat de puterile coloniale, în această zâzanie, este amuzant dar va avea consecinţe tragice pentru noi.

-- Înţeleg perfect. Rămânerea noastră aici înseamnă confruntarea cu o contradicţie insolubilă. Încă de la primele tulburări, va trebui să ne plasăm printre cei ce se vor revolta contra colonialiştilor francezi. Această revoltă ne va obliga să vedem ce putem face noi înşine, apoi copiii noştri, într-o societate islamică. Crezi că pruncii noştri vor suporta rigorile Islamului mai uşor decât noi? Vezi vreo ieşire?

-- Nu există ieşire. Imperiul european visat de Germania naţional-socialistă nu putea fi realizat decât de aceasta, sub conducerea ei. Germania a fost totdeauna capabilă să stimuleze, să catalizeze şi canalizeze energiile popoarelor cu care a venit în contact. Franţa, Anglia, celelalte puteri coloniale, inclusiv Rusia ţaristă sau comunistă, ori Statele Unite, aspiră să modeleze Negrii Africii sau Galbenii Asiei, după chipul şi asemănarea lor. Modelarea aceasta este însă imposibilă. Mai devreme sau mai târziu, se produce revolta popoarelor de culoare contra puterilor coloniale, inclusiv a Ruşilor, din Asia sovieto-musulmană. Stimulând şi catalizând energiile popoarelor indigene, cu care au venit în contact, în Togo şi Camerun, de exemplu, Germanii au

stimulat echilibrul natural al acestora. După primul Război, Germania a fost deposedată de aceste colonii ale sale, în cadrul cărora relaţiile dintre colonişti şi colonizatori erau cu totul altele decât cele din coloniile coloniştilor modelatori. Rasa neagră şi cea galbenă se revoltă acum contra colonialismului modelator, o revoltă care, probabil, nu ar fi avut loc contra colonialismului catalizator şi stimulator, de tip german. Franţa, Anglia, Statele Unite, Rusia şi celelalte puteri coloniale modelatoare se gargarisesc cu democraţia şi drepturile omului, dar disprețuiesc şi exploatează popoarele de culoare, lucru pe care acestea îl simt şi care le revoltă, mai devreme sau mai târziu.

-- Într-adevăr, deşi pare paradoxală, la o cercetare mai atentă, situaţia este cât se poate de clară. Puterile coloniale joacă ipocrizia falsei iubirii creştine, inclusiv pe plan rasial, într-un domeniu în care iubirea se potriveşte ca nuca în perete. Oricare ar fi natura, calităţile şi defectele lor, nu poţi amesteca două rase fără să le distrugi pe amândouă. « Rasismul » german este un cuvânt injurios, insultă inventată de duşmanii adevărului, ca şi « nazismul », mai ales după război. Nemţii nu-şi dau aerul că nu mai pot de dragoste şi iubire pentru unii şi alţii. Minciuna iubirii ipocrite vine din creştinism, religia care a inventat ereziile, arderea pe rug, cruciadele şi alte grozăvii ce au marcat istoria întregii lumi. Păgânismul, dimpotrivă, a fost totdeauna tolerant şi prevenitor, cu toate popoarele şi toate celelalte religii. Păgânismul contemporan din Japonia, China sau India a rămas tolerant, deşi budiştii sau taoiştii şi alţii şi-au deschis temple prin Occident. Păgânismul nu practică misionarismul imperialist creştin, ce provoacă peste tot revolta băştinaşilor şi expulzarea, uneori sângeroasă, a popârlăilor ce precedă colonialismul modelator. Colonialiştii creştini din Europa, Rusia sau America practică un umanism mincinos, ce ascunde jaful şi disprețul faţă popoarele colonizate, care aspiră la independenţă. Conjugată cu creşterea lor demografică şi cu catastrofalul declin al rasei albe, situaţia evoluează în sensul unei catastrofe mondiale, pentru popoarele ariene. Pe de altă parte, este clar că propagandiştii revoltei din Algeria se referă mai curând la Islam decât la rasă, la naţionalismul şi jaful practicat vreme de secole, de către puterile colo-

niale. Imaginează-ţi fetele noastre obligate să poarte voalul, când vor merge la Alger. Nu cred că Izabela, Elena sau Mercedes ar putea suporta aşa ceva. Cu toată prietenia sinceră şi cu tot respectul nostru pentru Kabili şi orice alţi indigeni africani, niciodată nu ne-a trecut prin gând să devenim Musulmani. Faţă cu evenimentele ce nu pot întârzia, ca Europeni stabiliţi aici ne găsim într-un viespar din care nu se ştie cum vom scăpa.

-- În plus, cu toate înaltele lor calităţi morale, Kabilii reprezintă un mediu rasial prea amestecat, pentru a constitui un viitor biologic compatibil cu rasa noastră şi acceptabil pentru noi, care ştim ce înseamnă asta. Islamul este o religie egalitaristă, la nivelul cel mai de jos, ca şi creştinismul. Ambele sunt religii antiaristocratice, Creştinismul cu o dominantă de sclavie fatalistă iar Islamul cu una de cruzime sălbatică, sângeroasă. Ambele sunt un fel de coasă socială ce retează pe cel ce se înalţă deasupra celorlalţi. Mai devreme sau mai târziu, orice individ de elită, orice om mai răsărit, va fi « cosit », va fi ucis chiar de ai lui, în numele egalitarismului întru Allah sau întru Cristos. Din fericire, Berberii din Africa de Nord au rămas în bună măsură păgâni şi marabutişti, musulmanismul lor este de suprafaţă, ceea ce a permis supravieţuirea unor minorităţi rasiale. Totuşi, nu ne putem face iluzii. Toleranţa rasială este pe cale de a lua sfârşit şi nu va supravieţui în Algeria independentă. Viitorul va fi acelaşi haos rasial care se vede în toate oraşele din jurul bazinului mediteranean.

-- Aşa stând lucrurile, trebuie oare să ne gândim la America?

-- America de Sud, mai ales Brazilia, este un adevărat bordel rasial, bazarul tuturor corciturilor imaginabile. Ăsta este rezultatul istoric al coliziunii dintre creştinismul ipocrit dar fanatic şi triburile de indigeni naivi, care s-au lăsat corupţi şi murdăriţi nu numai pe plan religios şi ideologic ci şi pe plan rasial, până în propriile lor celule. În termeni creştini, crima rasială este cel mai mare păcat. Orice jaf este reparabil, orice exploatare poate avea părţile ei bune. Pierderea unei seminţe este însă ireparabilă. Pierderea seminţei omeneşti, a oricărei rase sau seminţii, va fi o catastrofă planetară, iar această pierdere se petrece de câteva zeci de ani, sub ochii noştri. Deşi relativ întins, oferind unor

minorităţi rasiale posibilitatea supravieţuirii, continentul sud-american va fi în curând oglinda fidelă a haosului rasial din Brazilia. Pentru moment, Statele Unite şi Canada sunt mai mult sau mai puţin la adăpost, mai ales în zonele dinspre Nord, unde Negrii africani, incaşii, aztecii şi ceilalţi nu sunt tocmai la largul lor, din cauza frigului, a iernilor ce durează şase, opt şi chiar zece luni pe an. Totuşi, chiar şi zonele nordice ale Statelor Unite încep să fie invadate de Negri, care s-ar putea adapta la frig mai repede decât ne adaptăm noi la felul lor de viaţă.

-- Nu ne putem face niciun fel de iluzii. Lumea dominată cândva de popoarele creştine este pe cale de descompunere rasială şi morală, iar consecinţele biologico-medicale şi sociale se văd deja. În curând, femeile albe nu vor mai duce graviditatea la bun sfârşit, ca în trecut, iar bărbaţii, la rândul lor, nu vor mai fi capabili să-şi fecundeze femeile. Vom asista la dezmăţul viciilor, în numele dreptului fiecăruia la iubire! Homosexualii ne vor da lecţii de morală, unii se vor preoţii, vor intra în ierarhia bisericii, vor cânta « *Doamne miluieşte* ! », lesbienele vor preda educaţia sexuală în şcoli, vor deveni « *măicuţe* » prin mânăstiri. Într-un cuvânt, după cum a prevăzut împăratul roman Iulian, iudeo-creştinismul semito-deşertic îşi va sărbătorii triumful deplin asupra culturii popoarelor de rasă albă, popoarele lunare ale deşertului arabo-saharian vor triumfa asupra popoarelor solare sau apoliniene, cum îşi spuneau Grecii de altădată.

-- Este de prevăzut că ofensiva obraznică, inconştientă şi iresponsabilă a homosexualilor, pedofililor, a mafiei transfuziilor sanguine şi de alte organe, a sectelor pseudo-medicale, în căutare de sânge tânăr, de rasă albă, va conduce la conflicte sociale de proporţii mai mici sau mai mari, la masacre inimaginabile, mai ales în marile oraşe ale lumii. Imbecilii progresişti, falşii socialişti, nătărăii social-democraţi şi ceilalţi nu văd mai departe de lungul nasului şi fundul buzunarului, imaginându-şi că totul se va aranja sub un val de coca-cola, gumă de mestecat, « femele » din cauciuc ce oftează la comandă şi « masculi » sprinteni, din acelaşi cauciuc performant. Proliferarea catastrofică a anumitor popoare va distruge civilizaţia actuală precum lăcustele pădurea verde. Popoarele respective vor pieri în cine

ştie ce molimă sau altă catastrofă. Un ţăran nord-african, chinez, indian ori sud-asiatic face, cu o nevastă sau două zece şi chiar douăzeci de copii, într-o perioadă de fecunditate de 20-25 de ani, în vreme ce familiile europene cu doi sau mai mulţi copii devin excepţionale. Demografia este o problemă de rasă. Vechii Romani numeau proletari pe bastarzii din jurul bazinului mediteranean; Germanii din antichitate nu aveau copii prea mulţi, totuşi suficienţi pentru asigurarea unui spor demografic constant, a unui progres civilizaţional care a permis trecerea de la Antichitate la Evul Mediu, fără ca Europa să rămână pustie. La fel vechii Scandinavi, Celţii, Galii, Dacii, Bretonii, Islandezii şi alţii, nu în ultimul rând Vikingii, care s-au înmulţit suficient pentru a fonda State, culturi şi civilizaţii din Nordul Africii şi Sudul Italiei sau Spaniei până în vârful Norvegiei valea Dunării sau Siberia. De când cu otrava ideologică iudeo-creştină, de când *Biblia* spune că Dumnezeu « a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc[22] », popoarele creştine au negat existenţa raselor precum struţul ce-şi înfundă capul în nisip, ca şi cum faptul de a te face că nu vezi ar implica dispariţia văzutelor. Totuşi, o dispariţie s-a produs, nu imediat ci după mai multe generaţii. Negând existenţa raselor, Europa şi-a tăiat creanga de sub fund, s-a condamnat singură la moarte. Mai întâi va crăpa Occidentul. Moda decadentă pariziană şi umbreluţa-prezervativ englezească, anti-concepţionalele criminale a contaminat deopotrivă Estul european, Polonezii, Ruşii, Grecii, Ungurii, Românii şi celelalte popoare din Estul bătrânului Continent vor pieri mai la urmă, dar vor pierii şi ele. Ce-şi face omul cu mâna lui, nici Dumnezeu nu desface. În ce ne priveşte, nu ne putem ocupa şi unii vor spune că nu ne priveşte de aproape pieirea Europei, de vreme ce ea vrea să piară sau este inconştientă, incapabilă să vadă şi mai ales să recunoască ce se petrece sub ochii ei. Europa răsăriteană se va goli de cei mai întreprinzători dintre fii ei, care în fiecare noapte sunt împuşcaţi pe frontiera ruşinii din mijlocul continentului, aşa numita *Cortină de Fier* decisă de bandiţii anglo-americano-sovietici, în februarie 1945, la Yalta. Contingentele

22. *Faptele apostolilor*, 17, 24-26.

de refugiaţi albi, din Estul European, vor menţine pentru câtva timp iluzia continuităţii şi bunăstării ţărilor din Occident. Acest izvor va seca însă curând, Europa de Est se va depopula ea însăşi, întregul continent fiind invadat de Negrii africani, Musulmanii din Asia şi, în perspectivă, zeci, poate sute de milioane de Chinezi, Indieni şi alte popoare din Extremul Orient asiatic.

-- În câţiva ani, situaţia ar putea deveni catastrofală. Globul pământesc nu mai conţine nicio insulă pustie, pe care un nou Robinson Crusoe să o ducă liniştit cu fidelul său Vineri. Nici noi, nici alţii, nimeni nu va putea găsi un petec de pământ liniştit, pentru a vedea pe viu rezultatul final şi a decide ce s-ar mai putea face, unde anume, în ce fel?

-- Omenirea nu o să dispară, doar se va schimba la faţă.

-- Tot ce putem face este să luăm măsurile ce depind de noi, să supravieţuim aici cât mai mult posibil. Mai devreme sau mai târziu vom fi probabil obligaţi să ne întoarcem în Europa, care va fi în plin război rasial. Deocamdată, invadarea ei de către popoarele colonizate este încurajată oficial, fenomen ce va continua câteva decenii. Uniunea Sovietică şi Statele Unite practică demagogia anti-rasistă în toate coloniile europene, obligând guvernele respective la eforturi şi sacrificii care nu pot ţine la infinit. Africanii şi Asiaticii vor pătrunde ca milioane de cai troieni în mijlocul popoarelor europene, înmulţindu-se de zeci de ori mai rapid decât acestea. Se va ajunge probabil la o ultimă zvâcnire a popoarelor europene, care va însemna un război civil, rasial, social şi religios. Cu cât dezmăţul actual se va lungi, cu atât trezirea getbegetnicilor europeni va fi mai puţin probabilă şi va avea mai puţine şanse de succes. Descompunerea iremediabilă a civilizaţiei europene este aproape o certitudine absolută, Negrii africani, Musulmanii sau Chinezii vor fi cei ce vor izgonii Pactul nord-atlantic şi trufaşa Americă din Germania învinsă şi muribundă.

-- Nu înţeleg unde vor să ajungă politicienii şi guvernele ce joacă această mascaradă. Aceşti indivizi se cred probabil subtili, favorizând şi dezvoltând un proletariat dezrădăcinat, deculturat

şi manipulabil sută la sută. Or fi prevăzut ei multe, nu însă că ei înşişi vor fi înghiţiţi de acest proletariat monstrous.

-- Politicienii sunt le fel de dezrădăcinaţi, deculturaţi şi tăiaţi împrejur la creier, ca şi proletariatul monstrous de care vorbeşti. Tăierea cerebrală împrejur înseamnă lipsa celor mai elementare noţiuni de geopolitică. Cel tăiat împrejur la creier este ca o mâţă căreia i s-au tăiat mustăţile, ca un câine căruia i s-a furat mirosul. Guvernanţii şi politicienii de care vorbeşti sunt gangsteri empirişti şi nihilişti, astfel formataţi încât acţionează cum vor politrucii Satanei şi Înţelepţii Sionului, care au început cu Avraamul biblic şi vor încheia, probabil, cu *Apocalipsa* lui Ioan, scriere nu profetică, cum cred unii, ci programatică, precum faimoasele *Protocoale* ale nu ştiu căror înţelepţi…

Guvernele şi politicienii în cauză încarnează triumful avuţiei, al posesiunii contra fiinţei, **victoria lui a avea contra lui a fi**, contra omului întreg şi adevărat, indiferent de rasa în care se încarnează fiecare. Triumful acesta este înscris în ideologia capitalistă a lui totul este de vânzare, singura problemă este preţul, ca şi în ideologia marxistă după care materia determină conştiinţa, cum spune materialismul istoric. Cu alte cuvinte, economia, burta, nevoile, viciile, astea conduc lumea.

-- Viitorul va aduce probabil noi şi noi justiificări ale proiectelor revoluţionare *Schutzstaffeln* în general, *Ahnenerbe* în special. În afara noastră însă, în afara puţinilor supravieţuitori *Schutzstaffeln*, aproape nimeni probabil nu va pricepe sensul acestor evenimente. Asta explică farsa judiciară Nuremberg, înverşunarea cu care s-a încearcat incriminarea celor mai importante realizări, organizaţii şi proiecte din timpul efemerului regim naţional-socialist german.

-- Pe fondul înfrângerii militare a naţional-socialismului se încearcă impunerea falsului socialism iudeo-stalinist, al cărui adversar de formă ar fi iudeo-capitalismul în general, cel american în special. De fapt este vorba de două capitalisme la fel de mizerabile, unul de Stat, cel sovietic, altul mai mult sau mai puţin privat sau liberal, cel occidental. În orice caz, situaţia este analogică, unii spun chiar identică, cu cea de acum 700 de ani, de pe vremea lichidării Templierilor. După cum Cavalerii

Templieri supravieţuitori s-au organizat pentru ca posteritatea să nu piardă mesajul de cunoaştere şi speranţă al celor arşi pe rug, de iudeo-creştinii vremii şi gangsterismul statal al Ludovic-Filip cel Frumos, în martie 1314, pe terasa din faţa catedralei Notre-Dame din Paris, la rândul nostru, trebuie să ducem mai departe mesajul *Schutzstaffeln*, care priveşte toate popoarele de rasă albă, aş spune chiar întreaga omenire demnă de acest nume, adică acea « omenire care este », nu « omenirea care posedă »!

-- Pentru cine vrei să duci mai departe masajul *Schutzstaffeln*? Pentru sclavii şi paraziţii tăiaţi împrejur la creier, pentru mâţele fără mustăţi şi câinii fără miros, pentru incapabilii să înţeleagă ce trece de burtă, de poftele, lăcomia şi celelalte vicii? Sensul existenţei noastre diferă de cel al umanoizilor care sunt deja printre noi. Datoria noastră nu este de a-i lumina pe cei ce nu pot fi luminaţi ci, dimpotrivă, de a-i ajuta, de a-i împinge pe aceştia în groapa de care sunt mândri că şi-au săpat-o singuri.

-- Nu toată omenirea poate să creadă că omul contemporan îşi sapă singur groapa în care va pieri nu numai el ci şi urmaşii lui. Unii ar vrea să ştie ce înseamnă asta, în ce fel omul contemporan îşi sapă singur groapa.

-- Să ne batem capul cu cei ce nu sunt capabili să priceapă, măcar pe jumătate, cum stau lucrurile. Celorlalţi le putem explica mai mult sau mai puţin, ajutându-i, pe baza propriei lor experienţe, să înveţe a descoperi, să nu primească totul mură în gură. Învăţământ trebuie să fie euristic.

Cei doi bărbaţi marcară o scurtă pauză. Fiecare îşi continua firul gândirii proprii, deşi era evident că sunt de acord unul cu celălalt. Fără să îşi vorbească, amândoi se gândeau la obstacolele ce trebuisc ocolite sau învinse, de la caz la caz. Klaus fu primul ce rupse tăcerea:

-- Amintesc celebra frază a lui Goethe: Acolo unde prostul nu vede nicio ieşire, el îşi închipuie că este în faţa sfârşitului general. Noi nu suntem însă proştii, nici slabii de înger sau credincioşii smeriţi, pe care îi avea în vedere Goethe. Nu aşteptăm intervenţia vreunui Salvator sau Dumnezeu ce aruncă fiecărui Nătăfleaţă para mălăiaţă. Avem însă datoria să nu ne facem iluzii. Până acum, cel puţin, cred că am fost inaccesibili oricăror

iluzii. Rămâne de văzut cum, în ce fel şi pe care tăiş al cuţitului am putea continua lupta noastră de *Schustzstaffeln* până la moarte, lupta pentru supravieţuirea noastră, a familiilor şi rasei noastre.

-- Posibilităţile de supravieţuire sunt cam aceleaşi pretutindeni şi nicăieri, nu însă neapărat egale pentru toţi, şi mai ales în orice moment, spuse Emil. Nietzsche ne-a avertizat: omenirea intră într-un uriaş proces de auto-distrugere. Pierzând capacitatea de a-şi face faţă lui însuşi, omul coboară la stadiul animal, dar fără sensibilitatea şi percepţiile acestuia, fără instinctual lui. Altfel spus, mai devreme sau mai târziu, omenirea va deveni inaptă pentru viaţă. Decolonizarea Algeriei, a întregii Africi şi Asii nu va putea înapoia rasei negre sau celei galbene cultura, tradiţiile şi obiceiurile pierdute. În consecinţă, decolonizarea afro-asiatică va fi o nouă şi teribilă migraţie a popoarelor, cea mai mare din câte a cunoscut istoria omenirii. Decolonizarea va însemna invazia Europei, mai întâi, apoi a Statelor Unite şi a Canadei, de către popoarele slab dezvoltate din punctul de vedere tehnico-civilizaţional, dar mai apte pentru viaţa dură şi mizeria inevitabilă ce le aşteaptă în ţările de sosire. Cu timpul, continentul aproape pustiu, Australia, va cunoaşte şi el aceeaşi invazie, mai ales din partea Chinezilor şi a popoarelor din Sud-Estul Asiatic, care parcă nu mai încap între graniţele lor actuale. Mulţi dintre Africanii ce nu vor ajunge la plăcinta bogată din Europa, vor fi nevoiţi să se mulţumească cu ce vor găsi în America de Sud, care va plăti astfel pentru sutele de milioane de indigeni africani vânaţi de negustorii de sclavi care, cu binecuvântarea Bisericii, îi vindeau apoi în cele două Americi. Noi, puţinii Occidentali conştienţi de cele ce urmează, suntem în avans cu o fază istorică faţă de semenii noştri europeni şi cu două sau chiar trei faţă de majoritatea indigenilor negri şi, într-o mai mică măsură, faţă de indigenii de rasă galbenă, în bună măsură contaminaţi de marxismul chinezesc sau indo-chinez.

-- La ce ne va servi însă acest avans, când va fi vorba de problemele materiale, de zi cu zi, ale supravieţuirii într-o lume în care de oriunde te poţi trezi cu o săgeată sau un glonţ în cap,

fără să mai vorbim de dificultăţile sanitare şi alimentare extrem de complexe, ridicate de marea migraţie planetară viitoare?

-- La toate acestea trebuie să ne gândim de pe acum. Soluţia ar putea fi o reţea europeană discretă, de supravieţuire, în cadrul unor comunităţi ce vor învăţa să se mulţumească cu puţinul pe care natura îl oferă în anumite locuri, ce trebuie identificate şi verificate din timp. În anumite situaţii să va ajunge la comunităţi discrete în mijlocul unor indigeni decolonizaţi dar paşnici, într-o primă etapă, urmând ca într-o a doua, dacă aceştia devin agresivi să se pună problema puterii chiar şi la acest nivel. E clar că, în interesul unora ca şi al altora, calea cea mai sigură de urmat este sfântul apartheid, adică dezvoltarea separată a raselor, pe cât posibil în deplină înţelegere, pentru care şi noi şi ei vom face toate sacrificiile necesare. Europenii nu vor accepta niciodată aservirea, strivirea personalităţii, sclavia, transformarea femeii în obiectul plăcerilor unor indigeni infectaţi de iudeo-creştinism sau iudeo-marxism.

-- Toate bune şi frumoase, dar, concret ce vom putea face, cum anume, cu cine? Nu putem suna din poartă în poartă, ca Martorii lui Iehova. În scurtă vreme, mulţi dintre noi ar putea fi închişi în azilele de nebuni, care deja se înmulţesc. Ţările pretins civilizate folosesc psihiatria represivă contra dizidenţilor reali sau posibili. Nu ne putem gândi la publicarea unor reviste sau buletine periodice, cu apariţie regulată sau ocazională. Înaintea celui de al treilea număr am fi nu interzişi ci deja internaţi în Gulagul occidental care îl va depăşii în perversiune pe cel sovietic. Având în vedere situaţia concretă, nu vom putea dezvălui ostilitatea noastră profundă faţă de Islam. Orice vom face, mai întâi ne vom ciocni de o completă incredibilitate. Sunt sigur că procurorul colonel de care vorbea voluntarul francez din Waffen SS, nu a înţeles absolut nimic. Cel în cauză, întâlnit în Montmartre, a prezis prăbuşirea colonialismului în chiar procesul său, lucru pentru care justiţia l-a considerat paranoiac şi iresponsabil, fără să îl interneze la Sopoca. Deocamdată. Independenţa Indiei şi a Indoneziei, războaiele din Indochina, Coreea, Madagascar, Maroc, chiar de aici, din Algeria, acestea nu i-au învăţat nimic pe tăiaţii cerebraliceşte împrejur, de la

Paris. Ca toţi cei asemenea lor, oamenii aceştia nu vor înţelege niciodată nimic, vor rămâne orbi şi bătuţi în cap până la capăt. Oamenii de rând din Alger sunt la fel de orbi ca cei din Paris şi de oriunde. Dacă ne-am duce să le spunem ce îi aşteaptă, ar ridica din urmeri şi ar spune o tâmpenie cât ei de mare: « Nu, aici nu riscăm nimic, Algeria este un departament francez, şi aşa va rămâne cât va fi lumea lume! ». Noi însă, cei ce constatăm pe viu nemulţumirea din sufletele Musulmanilor, ne dăm seama mai bine ca oricine de valoarea argumentului ce pretinde că Algeria este şi va rămâne un department francez.

-- Vechiul proverb grecesc e mai actual ca oricând: « Zeus orbeşte pe cei cărora le-a jurat pieirea ! ». De vreme ce, între două sau trei miliarde de somnambuli, noi nu suntem orbi, înseamnă că, probabil, Zeus nu ne vrea pieirea. Vei spune poate că pic în credinţă, că fac din asta un drog, nu o lumină, o înţelegere.

-- Ceea ce mă nelinişteşte mai mult este soarta copiilor noştri, a generaţiilor ce vor veni, dificultatea generală şi crescândă a oamenilor autentici de a se întâlni, a se cunoaşte şi a se iubi, de a procrea împreună. Pierduţi în masa umanoidă pluriculturală şi multi-etnică, în virtutea calculului probabilităţilor şansele de detecţie reciprocă şi întâlnire vor fi minime, prin însuşi faptul că suntem deja reduşi la tăcere, că trebuie să ascundem calitatea noastră de *Schutzstaffeln* pentru cel puţin un secol, dacă nu mai mult…

-- În orice caz, încep să văd necesitatea constituirii imediate a unui mic arsenal de război şi de vânătoare, a împărţirii rezervelor noastre băneşti în trei părţi: una în Algeria, alta în Franţa şi a treia în Elveţia.

Dacă cineva ar fi înregistrat discuţia celor doi, probabil i-ar fi crezut buni de legat. Totuşi, viitorul va confirma din plin temerile lor, atât în ce priveşte prezentul şi viitorul imediat algerian, cât şi acela al Europei sau al întregii lumi.

Pe măsură ce războiul din Indochina se agrava, situaţia armatei franceze devenea tot mai nesigură, nu numai în Laos, Vietnam sau Cambodgia, ci şi în Tunisia, Maroc, Madagascar, Senegal şi mai ales Algeria, unde atâtea şi atâtea oraşe au devenit

dintr-o dată teatrul unor tulburări grave şi atentate aproape zilnice. Deşi Americanii au schiţat o oarecare tendinţă de a-i ajuta pe Francezi în Indochina, asta nu a împiedicat « Stalingradul » francez din apropierea graniţei cu Laosul (Dien Bien Phu, 15 martie – 7 mai 1954), după care a urmat pacea de la Geneva şi sfârşitul dominaţiei franceze din Indochina. Acelaşi an, 1954, la 1 noiembrie, a marcat începutul oficial al războiului de eliberare al Algeriei, pe fondul războaielor de eliberare şi ele, din Tunisia şi din Maroc, pentru a nu mai vorbi de celelalte colonii din Africa neagră.

Politicienii francezi, ca şi cei englezi, în coloniile lor, s-au comportat ca nişte orbeţi ridicoli, s-au îmbătat cu propriile lor discursuri despre cultură, civilizaţie, drepturile omului şi alte baliverne. Bătuţi şi izgoniţi din Tunisia şi Maroc, politicienii francezi încă se gargariseau cu judeţul sau departamentul francez din Algeria, sortit chipurile să dureze…

Colonii francezi sau europeni din Algeria nu erau capabili decât de reacţii specifice raselor muribunde. Ei aşteptau totul de la metropolă, de la armată, de la politicieni. Nici măcar teribilele masacre de la Oued Zem şi Khénifra (august, 1955) nu au putut provoca sudarea comunitţii franco-europene din Algeria. De ce? Pentru că această comunitate nu existase niciodată.

Francez, englez, belgian, sau portughez, colonialismul s-a arătă lipsit de orice coloană vertebrală, ca orice intreprindere negustorească, de jaf şi hoţie. Bazat pe naivitatea, decadenţa şi dezorganizarea indigenilor, colonialismul European s-a prăbuşit îndată ce germenii naţionalismului, semănat de el însuşi, au început să rodească în inimile Africanilor, Indochinezilor, Indienilor, Indonezienilor şi a altor popoare coloniale.

Oamenii ignoranţi, ca şi politicienii sau coloniştii, îşi închipuiau că Europenii au civilizat popoarele colonizate. În realitate, Europenii nu au făcut decât să deculture popoarele coloniale, pe care erau incapabili să le înţeleagă, fiind ei înşişi deculturalizaţi, după o decadenţă de aproape două milenii. Această decadenţă i-a îndepărtat de natura desacralizată, de firea lucrurilor, de sacrul exilat în abstract. Decadenţa demonizase sexualitatea, arsese pe rug, spânzurase, decimase cei mai buni dintre

Europeni, inclusiv la Nuremberg. Ea promovase ipocrizia, laşitatea, hoţia, viciile pe care s-a ţesut structura pseudo-domocrată actuală, ce continuă separaţia aberantă dintre falsa spiritualitate creştină şi lumea material-temporală, care îşi are legile şi exigenţele ei.

Veche de două mii de ani, decadenţa europeană nu mai poate fi vindecată. Emil, Klaus şi apropiaţii lor ştiau sau simţeau acest lucru, mai ales din cauza prăpastiei de neînţelegere dintre Europeni, a căror istorie creştină se rezumă la douăzeci de secole de războaie civile şi religioase, care au culminat cu războiul civil european al celor două războaie mondiale, cu belstemăţiile fără seamăn, de după victoria Anglo-Franco-Americano-Sovieticilor, în dosul cărora s-au cuibărit adevăraţii câştigători ai celor douăzeci de secole de decadenţă. După lungi discuţii, cei patru părinţi, Klaus, Emil, Gizela şi Concita au decis să îşi crească împreună copii lor, într-un spirit cât mai apropiat de natură şi mai depărtat de falsa cultură, cu alte cuvinte într-un spirit cât mai sălbatic, care li s-a părut cel mai potrivit, din perspectiva marilor prăbuşiri viitoare, a terorismului statal din zilele noastre.

Emil cel mic, Elena şi Izabela s-au dovedit copii foarte studioşi. La 12 ani, ei depăşiseră cu mult programele şcolare specifice vârstei respective. Graţie lecţiilor Gizelei ei cunoşteau bazele matematicii, mai ales ale geometriei concrete, bazele adevăratei istorii a principalelor popoare ale lumii, principalele capodopere literare şi artistice, care îi pregăteau pentru contactul cu lumea abstracţiilor, a filosofiei, a sacrului. În plus, copiii lor arătau serioase înclinaţii practice fiind capabili să graveze în cupru sau în lemn, cunoşteau geografia lumii la fel de bine ca învăţătorii de altădată, ştiau să mulgă o capră sau o vacă, să pregătească o mâncare sănătoasă şi multe alte lucruri de care într-o zi urmau să aibă nevoie, din perspectiva inevitabilei revolte viitoare contra actualei dezordini mondiale.

Copiii luaseră foarte în serios acest gen de învăţământ concret, practic dar şi teoretic-abstract, în acelaşi timp. Într-o zi, întorcându-se de la vînătoarea de mistreţi, cu tatăl său şi cu Emil, tânărul fecior al lui Klaus şi al Gizelei, care se numea tot

Emil, puse într-un fel cu totul special problema menţinerii şi a supravieţuirii lor în Kabilia:

-- Într-o zi, s-ar putea să rămânem fără cartuşe, poate chiar fără carabinele noastre. Ar trebui să învăţăm să tragem cu arcul, cu arbaleta. Mai devreme sau mai târziu asta ne-ar putea servi, am putea vâna în liniște, fără ştirea celor ce nu trebuie să ştie.

Propunerea lui Emil a fost luată foarte în serios de către părinți. În câteva săptămâni, patru arcuri şi o arbaletă completau armamentul lor colectiv. De negăsit în comerţ, arbaleta fusese confecţionată dintr-un arc de maşină şi o coardă de pian, fiind capabilă să lanseze săgeți de oţel, la aproape 200 de metri, cu o precizie la fel de mare ca aceea a armelor de foc.

Klaus şi Emil învăţară atât băieții cât şi fetele să facă faţă cu succes în lupta de aproape şi să anihileze un agresor aproape fără niciun efort vizibil. Foarte curând, ei fură nevoiți să predea lupta de aproape şi partizanilor din FNL (Frontul Naţional de Liberare), aceştia fiind tineri din sat sau înrudiți cu cei din sat, legăturile de familie fiind foarte puternice printre Kabili.

Rolul lor de instructori ai luptătorilor din FNL nu le plăcea deloc, dar nu se putură eschiva. De asta depindea posibilitatea lor de a rămâne în Algeria, după sfârşitul previzibil al colonialismului francez. Bineînţeles, nu îşi făceau probleme de natură morală, dar nu simţeau niciun fel de afinitate sau responsabilitate faţă de colonialismul francez pe cale de a se sufoca în neputinţă şi superficialitate, iluzii deliberate şi minciuni cinice. Problema consta în aceea că, odată căzut prizonier, unul dintre elevii lor ar fi putut spune cine l-a instruit, fie sub tortură, fie ca urmare a folosirii aşa-numitului « ser al adevărului ».

Neliniştea lui Klaus şi Emil crescu enorm când primarul din Fort-Naţional fu asasinat chiar în faţa casei sale, în august 1955. După acest atentat, Kabilia fu cercetată amănunţit, percheziționată aproape casă cu casă, onoare rezervată până atunci numai populaţiei arabe. Pentru moment, temerile lor se dovediră exagerate, deşi reţeaua de partizani kabili devenea tot mai importantă şi periculoasă pentru coloniştii francezi, lucru de care autoritățile nu îşi dădeau seama încă. Pe de altă parte trebuie spus că partizanii kabili nu ucideau niciodată fără un

motiv întemeiat, ceea ce nu era totdeauna cazul printre luptătorii arabi.

În 1956, cazarma din Bougie a fost teatrul unei scene incredibile: o piatră înfăşurată într-o hârtie, legată cu un fir de aţă, fu lansată cu putere şi ateriză lângă corpul de gardă. Soldaţii şi jandarmii din apropiere crezură că este vorba de o bombă şi se aruncară imediat la pământ. Un harki[23] le spuse să fie fără grijă, fiind vorba numai de o scrisoare. Dacă îmi permiteţi, merg să chem pe domnul locotenent. Locotenentul sosi, permise ridicarea pietrei în jurul căreia se găsea într-adevăr o scrisoare. Ofiţerul privi cu neîncredere, palpă piatra şi scrisoarea, sfârşi prin a deschide epistola şi, foarte surprins, citi următoarele: « Săptămâna viitoare soseşte la Bougie un convoi de tineri recruţi din Franţa. Ştim că tinerii au fost mobilizaţi cu forţa, că sunt obligaţi să participle la acest război murdar. De aceea, în chip de bun venit, din partea noastră, le vom face hatârul de a nu-i ataca chiar din prima zi ».

Locotenentul crezu că este vorba de un vicleşug din partea partizanilor, iar convoiul de recruţi fu mai protejat ca niciodată, fără însă ca cineva să-l atace. Contra acestui convoi nu s-a tras niciun foc, deşi partizanii au ştiut exact când şi unde au sosit, apoi către ce cazarmă s-au îndreptat. Peste un an, pe când partizanii lui Amirouche controlau toată Kabilia, o altă scrisoare sosi pe aceeaşi cale, în acelaşi fel, în aceeaşi cazarmă. Era adresată colonelului, reproşându-se că a comis represalii prosteşti contra satelor din Kabilia, dar şi « contra omeniei şi a onoarei militare ». Din cauza aceasta, spunea scrisoarea, « cazarma va fi atacată mâine, la orele 14^{00}». Ofiţerii săltară din umeri şi nu luară în serios ameninţarea din înştiinţarea cavalerească, crezând că partizanii se amuză sau cine ştie ce au de gând. Totuşi, a doua

23. În secolul al XIX-lea, termenul de « harki » desemna soldatul maghrebin ce servea în cadrul armatei coloniale. Către sfârşitul colonialismului, orice African din Maroc, Algeria sau Tunis, fidel regimului colonial, era numit *harki*. Astăzi, în Franţa, adolescenţii ce îşi fac de cap, incendiind mii şi mii de maşini garate pe străzile oraşelor, sunt fii ultimei generaţii de harki de pe pământ Algerian, eventual prima, sau a doua generaţie de *harki* născută în Franţa, după proclamarea inedepndenţei Algeriei. (NT).

zi, exact la orele 14^{00}, cazarma fu supusă unui puternic bombardament de mortiere şi tiruri de mitralieră. Un singur om, din toată Algeria, ar fi putut explica acest lucru. Acest om era Klaus. El singur ar fi putut spune că vechea onoare germanică cerea prevenirea adversarului în ce priveşte ora şi locul atacului, iar această moştenire vandală fusese transmisă Kabililor în urmă cu aproape cincisprezece secole. Cine însă, din Algeria vremii, l-ar fi putut crede pe Klaus?

Comandantul kabil Amirouche, pe care presa de doi bani îl prezenta drept un şef de bandă de asasini, era însă un om de onoare şi de justiţie, un viitor om de Stat. Faţă de el, comportamentul armatei franceze din războiul mondial sau din cel de eliberare a Algeriei a fost mai curând un banditism generalizat. Cum poate fi numit altfel faptul de a permite soldaţilor marocani, de exemplu, să violeze toate fetele şi femeile dintr-o localitate cucerită, cazurile de acest fel fiind numeroase, atât în Italia cât şi în Germania, în primăvara lui 1945.

La cererea sătenilor, Gizela şi-a reluat funcţia de învăţătoare, de data asta în mod benevol, refuzând orice plată din partea oamenilor care au insistat în acest sens. În dimineaţa zilei de 14 mai 1958, foarte mulţi părinţi şi-au însoţit copiii la şcoală, întrebând-o pe Gizela ce părere are despre evenimentele petrecute în ajun, la 13 mai 1958[24]. Ea nu ştia nimic despre lucrurile grave care se petrecuseră. Cât despre Klaus şi Emil, deşi aflaţi la vânătoare, ei aflaseră ceva şi se întorseseră acasă de urgenţă.

---

24. Este vorba de aşa numita revoltă a generalilor, care l-a silit pe René Coty, (al doilea preşedinte al celei de a IV-a Republici Franceze) să facă apel la generalul De Gaulle, să-l scoată de la naftalina celei de a IV-a Republici. Acesta a format un nou guvern iar în octombrie a promulgat Constituţia Republicii a V-a. Revolta generalilor s-a soldat cu constituirea OAS (Organizaţia Armată Secretă) şi intrarea războiului de eliberare colonială într-o fază foarte violentă, încheiată cu Acordul de la Evian (18 martie 1962), între guvernul francez şi GPRA (guvernul provizoriu al Republicii Algeria) ce avea să conducă la recunoaşterea independenţei Algeriei (iulie 1962). Cei patru generali şi alţi militari au fost judecaţi şi condamnaţi, unii pentru atentat contra lui De Gaulle, considerat până astăzi, de către « dreapta franceză » trădător al Algeriei franceze şi distrugător al Imperiului colonial. (NT).

Cele două familii îşi beau cafeaua în salonul casei, care la Kabili se numeşte « patio ». Printre Kabilii din sat se aflau şi câţiva necunoscuţi. Mai timid ca de obicei, Mokrane sfârşi prin a expune obiectul neaşteptatei lor vizite colective:

-- Suntem îngrijoraţi de cele petrecute. Am vrea să ştim ce credeţi despre asta şi în ce măsură putem conta pe voi toţi.

-- Nu crezi că ne cunoaştem suficient de bine, pentru a şti că puteţi conta pe noi?, replică Emil. Ne cunoaştem de 20 de ani. V-am vorbit de independenţă pe când nici nu vă gândeaţi la asta. Copiii satului au fost şcolarizaţi de Gizela. Mai târziu, pe mulţi dintre ei şi pe alţii, Eu şi Klaus i-am instruit în lupta corp la corp.

-- Ştim toate astea, şi ţinem cont de ele. Să nu credeţi că nu avem încredere în voi. Este vorba însă de altceva. Vrem să instalăm o infirmerie în sat. Am vrea să folosim apartamentul gol, al şcolii. Asta ne-ar obliga să urcăm un etaj cu răniţii, pe lângă că ar deranja orele de clasă.

În acest moment interveni Klaus:

-- Vă punem la dispoziţie o aripă din casa noastră. Avem loc destul. Nu este nevoie decât de o ţeavă, pentru a duce apa curentă oriunde veţi avea nevoie. Lucrurile noastre, care v-ar putea dernaja pot fi urcate în apartamentul şcolii.

-- Perfect. Chestiunea este reglată. Între altele, am primit un telefon de campanie, fabricat în Germania de Est. Poate ne învăţaţi cum să ne servim de el.

-- Nimic nu este mai simplu ca asta. Într-o oră veţi şti cât ştim şi noi.

-- Dacă Francezii vin aici şi vor să vă ducă cu ei, pentru a vă proteja, ce le veţi răspunde?

-- Că vrem să rămânem în casa şi în satul nostru, unde ne simţim foarte bine şi în deplină securitate.

-- Nu sunteţi însă în deplină securitate, sunteţi la fel de ameninţaţi ca şi noi. Dacă satul este atacat, vom fi cu toţii ameninţaţi de aceleaşi bombe, obuze şi gloanţe. Ce veţi face în acest caz?

-- Dacă vom fi atacaţi fără să se respecte legile ce protejează civilii, atunci ne vom bate alături de voi. În niciun caz nu vrem

să locuim într-un oraş, oricare ar fi acesta. Ştiţi foare bine că ne place să trăim în pace şi libertate. Kabilia este ţara noastră, după cum este şi a voastră.

-- Sunteţi gata să participaţi la apărarea preventivă a satului?

-- Cum asta?

-- Să ascultaţi, să vă informaţi şi să ne preveniţi dacă aflaţi că urmează să fim atacaţi prin surprindere. Bineînţeles, ne temem pentru familiile noastre, iar Francezii nu mai respectă niciun fel de lege.

-- Punctul acesta mi se pare delicat şi irealizabil. Nu cred că ofiţerii francezi vorbesc despre operaţiile lor militare care, pretutindeni şi totdeauna, rămân secrete.

-- Da şi nu. Am aflat o mulţime de lucruri, graţie informaţiilor de la femeile noastre, ce lucrează pentru Francezi – unele la bucătărie, altele prin birouri, curăţenie sau diverse servicii, în toată Algeria, ba chiar şi în Tunisia. Partizanii s-au refugiat prin munţi şi păduri, unde sunt vânaţi fără cruţare, din care cauză răspund în acelaşi fel. Lupta devine tot mai sângeroasă, de o parte ca şi de cealaltă. De câtva timp, partizanii au înţeles că cele ştiute de ofiţerii cu cravată, din statele-majore ale diverselor unităţi, sunt lucruri mai importante decât cele ştiute de soldaţii sau ofiţerii inferiori şi subofiţerii din prima linie.

-- Aşa au stat lucrurile totdeuna şi nu pot sta altfel. Totuşi, nu văd nicio posibilitate concretă de a obţine informaţii ce v-ar putea fi de folos.

-- Ce credeţi despre cele ce se petrec?

-- Ele nu vor schimba cu nimic rezultatul final. De Gaulle este fluctuant, indecis, un empiric ce acţionează după cum bate vântul. Oricât a fost el de cinic şi catastrofal, Churchill găsise cel puţin o formă originală de salut, pentru adepţii săi, două degete ridicate, în formă de « V ». Vrând să facă mai bine, De Gaulle ridică ambele mâini, fără să înţeleagă că acesta este gestul neputinţei, al disperării şi neajutoratului ce se predă duşmanului. Lucrurile aparent mărunte au o mare semnificaţie pentru cel ce le înţelege. Cei ce au învăţat asta sunt destul de numeroşi, iar aşa ceva nu se uită, fără să mai socotim că mania sau obsesia lui de a da cu bâta în baltă îngroapă tragedia dispariţiei imperiului

colonial francez într-un mormânt de disperare comică. Imbecilii guvernului de la Vichy l-au condamnat, deşi el alesese calea cea mai curajoasă şi mai onorabilă, fără să mai socotim că prezenţa ei în cele două tabere era un atu pentru Franţa, într-o vreme când nu se ştia cine va câştiga războiul.

După război, De Gaulle ar fi putut avea întreaga Franţă în spatele lui, dacă nu s-ar fi murdărit cu o politică mai comunistă decât a comuniştilor, mai iudaică decât a Iudeilor şi mai sângeroasă decât întregul război. A preferat să fie mai imbecil decât cei de le Vichy, din jurul mareşalului Pétain. Condamnându-l pe mareşalul Pétain, De Gaulle a compromis prestigioasa instituţie a mareşalatului francez, punându-şi în spate nu numai armata ci întreg poporul. Acest om este lung cât un dezastru fără de sfârşit, fiind preferabil să îl ai mai curând ca inamic, decât ca amic.

-- Chiar dacă nu-l înghite, armata va trece la represalii în numele ei propriu, dacă nu în acela al lui De Gaulle.

-- Represaliile nu pot fi evitate. Punându-l însă în fruntea lor pe De Gaulle, coloniştii algerieni şi-au semnat eşecul, propria condamnare la moarte.

După o clipă de tăcere, un străin de sat luă cuvântul:

-- Întrucât aveţi intenţia să rămâneţi aici şi după război, vă spun că o meritaţi pe deplin, pentru că sunteţi alături de noi. Totuşi, există o problemă la care, probabil, nu v-aţi gândit. După independenţă, Algeria va fi un Stat musulman, ideologia ei va fi Islamul. Credeţi că vă veţi putea converti la Islam?

Emil fu cel ce răspunse primul:

-- Deja trăim de douăzeci de ani în mediul musulman. Ne putem foarte bine odihni vinerea şi lucra duminica. De când suntem aici, nimeni nu ne-a văzut mâncând, bând sau fumând în perioada Ramadanului. Dacă o facem, asta se petrece la noi în casă, niciodată în public, pentru că deşi nu suntem musulmani îi respectăm pe aceştia, cum respectăm toată lumea.

-- Coranul ne învaţă că păcatul ascuns este mai puţin grav, pentru că nu are calitatea de exemplu rău. Păcat însă că nu vă puteşi converti la Islam. Suntem o armată de Mujahedini, de martori ai Profetului. Nu ne putem alege comandanţii şi şefii decât dintre noi, nu putem da grade decât Musulmanilor.

-- Nu aspirăm să fim gradaţi, să devenim generali sau şefi printre Musulmani.

-- Păcat. Competenţele voastre ar fi mult mai bine utilizate.

-- Vă putem sfătui, iar rezultatul va fi acelaşi. Sper că apreciaţi sinceritatea noastră şi refuzul de a ne preta la comedia convertirii musulmane,

-- Cel puţin, aţi citit vreodată Coranul?

-- Nu, dar am citit Evangheliile, iar asta nu m-a convertit la Creştinism.

-- Eu l-am ciitit, spuse Klaus, dar nu sunt Musulman, nici Creştin. Contrar a ceea ce credeţi voi, Europa nu a fost niciodată cu adevărat creştină. Ea este indiferentă, mai curând păgână. Voi înşivă sunteţi mai mult Marabutişti decât Musulmani. Nu trebuie să luaţi asta în nume de rău. Ceea ce vă spun este de fapt un compliment. Voi credeţi mai curând în locuri sfinte şi în oameni, decât în cărţi şi în dogme.

Mujahedinul nu adăugă nimic, dar era clar că în sinea lui a rămas perplex.

*
* *

Sfârşitul lui 1958 şi începutul lui 1959 fură teribile pentru Kabilli. Generalul Amirouche fu ucis, iar armata lui dezorganizată. Soldaţii şi aviatorii francezi trăgeau în tot ce mişca, elicopterele şi avioanele inundau satele şi pădurile cu mii şi mii de tone de napalm şi alte substanţe toxice sau incendiare.

La Bordj Arreghi domnea frica generală. Cei cinci copii europeni care, de obicei, trăiau printre tinerii Kabylli şi veneau acasă mai mult pentru a mânca sau a dormi, se apropiau acum parcă din instinct, de casă şi de părinţii lor. Libertatea comportamentului lor nu îi împiedica să îşi iubească părinţii şi casa. Copiii nu se certau niciodată, iar seara vegheau un moment împreună, fetele de o parte, băiaţii de alta. Această fericire, pe care nu o apreciaseră îndeajuns, până atunci, a fost curând tulburată de noul sentiment al fricii.

Marţi, 9 iunie 1959, la începutul după-amiezii, o companie de tancuri îşi făcu apariţia pe şosea, în vreme ce, mai multe elicoptere lansau zeci de paraşutişti peste sat. În câteva minute satul fu pe deplin în mâna armatei, nicio mâţă nu ar fi putut ieşi din încercuire fără să fie ciuruită de gloanţe.

Paraşutiştii se împărţiră în zece sau douăsprezece grupuri de şapte sau opt oameni şi începură inspecţia sistematică a tuturor locuinţelor. Nu găsiră nicio armă, nici măcar din cele ruginite, de pe vremea Turcilor. În sat nu se găsea însă niciun bărbat între 18 şi 40 de ani, iar privirile încruntate ale văduvelor făceau inutilă orice întrebare.

Căpitanul comandant merse la şcoală şi o găsi pe Gizela în plin program cu elevii ei. O salută admirativ, fiind de-a dreptul fermecat de frumuseţea ei. La 44 de ani, după o foarte fericită viaţă de familie, la fel de îndrăgostită de soţul ei ca în primele zile după întâlnirea lor, adorată de cei trei copii şi înconjurată de cei mai buni prieteni posibil, Gizela avea o vârstă greu de ghicit, dar nimeni nu îi dădea mai mult de treizeci de ani. Fiinţa ei emana o forţă infinit de calmă şi iubitoare, ce contamina de-a dreptul pe cei din preajmă. Tânărul căpitan sfârşi prin a articula:

-- Vă admir pentru curajul dumneavoastră, domnişoară.

-- Doamnă! Am trei copii.

-- Deja trei copii? Nu aş fii crezut.

-- Am început din timp. Pe primul l-am avut la 24 de ani, şi în curând va împlini 20 de ani.

-- Nu se poate. Glumiţi.

-- Deloc. Presupun că îi veţi cunoaşte imediat. Locuim în casa de alături.

-- Nu vă este frică să rămâneţi aici? În momentul de faţă, aproape toate şcolile săteşti au fost închise. Nimănui nu-i mai arde de mers la şcoală.

-- Şi şcoala asta a fost închisă, dar mi-am reluat slujba în mod benevol, la cererea sătenilor.

-- Algerienii ăştia sunt foarte curioşi. Trag cu mitraliera în armata Franţei, care se străduieşte să îi înveţe carte.

-- Dacă îmi permiteţi, voi da liber copiilor, pentru a discuta mai pe îndelete în casă.

Gizela îi încurajă pe copii, rugându-i să spună părinţilor că nu li se va întâmpla nimic rău, apoi merse în casă împreună cu căpitanul tanchiştilor şi paraşutiştilor ce continuau să perchezi-ţioneze locuinţă după locuinţă.

În casă, îi găsiră pe Klaus, Emil şi cei cinci copii. Tânărul Sigmund îi precedase, iar acum privea cu interes mitralierele celor doi subofiţeri care serveau cafeua împreună cu stăpânii casei. Concita îşi făcu apariţia frecându-se la ochi, supărată că nu-şi terminase siesta. Abia ieşit de sub duş, Emil cel mic era încă în slip, perfecta lui constituţie atletică era aceea a divini-tăţilor greceşti din statuile Antichităţii: 1 metru şi 85, 77 de kilograme, un fizic cu care s-ar fi putut prezenta la orice studio cinematografic. Tânărul însă iradia o medestie şi un echilibru fără nimic comun cu alura celor dispuşi să facă pe gladiatorii, să înghită săbii şi să scoată foc pe nări, pentru distracţia prostimii, la circ. Foarte cuminţi, modeşti şi reţinuţi, cei cinci copii aveau o prezenţă naturală specială, din care lipsea orice urmă de timiditate sau frică.

-- Aţi putea fi un excelent paraşutist, se adresă căpitanul tânărului Emil.

-- Poate că asta mă aşteaptă. În curând voi avea 20 de ani, răspunse tânărul.

-- Sunt sigur că v-ar place, continuă căpitanul

-- Paraşutismul da, fără să trag însă în Algerienii printre care am trăit. Toţi preietenii mei sunt kabilli, născuţi în acest sat. Vorbesc limba kabilă la fel de bine ca franceza şi mult mai bine decât germana, care este limba tatălui meu.

-- Războiul acesta nu face plăcere nimănui, dar nu avem încotro. Suntem constrânşi de tot felul de imprudenţe şi de tâmpenii…

Klaus interveni în discuţie:

-- Nu vi se pare curios că, în plină insurecţie populară, sătenii au rugat-o pe soţia mea să redeschidă şcoala, care funcţionează în limba franceză? Ei nu au nimic contra Francezilor. Vor doar să se termine cu exploatarea muncii lor, cu jaful bogăţiilor solului şi subsolului, cu injustiţiile, nedreptăţile şi umilirea lor.

-- Aveţi probabil dreptate. Dacă toate « picioarele negre » ar fi fost ca dumneavoastră, acest război nu ar fi izbucnit. Cei mai mulţi colonişti au o mentalitate feudală, parcă ar trăi în plin Ev-Mediu. Unii nu vor să ne dea un pahar de apă decât pe bani, iar noi ne riscăm pielea pentru ca piscinile lor să nu ducă lipsă de apă. Mulţi colonişti francezi sunt miliardari ce pretend să plătim dacă le cerem un pahar cu apă sau hatârul de a face un duş la ei.

Subofiţerii priveau cu atenţie cele patru arcuri şi arbaleta, aflate la locul lor, într-un fel de expoziţie bine iluminată de soarele după-amiezii toride. Frederic le ghici interesul. Abia în vârstă de 16 ani, foarte precis la arc şi primul care doborîse un mistreţ cu arbaleta, Frederic spuse militarilor:

-- Forţa arbaletei este incredibilă. Singurul inconvenient este că pierdem multe săgeţi. Înţeleg însă foarte bine că triburile de Piei Roşii trăiesc din vânătoarea cu arcul, reuşind să doboare bizonii cei mai mari.

Adulţii confirmară, dar căpitanul adăugă, bănuitor parcă:

-- Sper că nu îi învăţaţi să tragă cu arcul şi pe copiii Kabililor.

-- Ba da, îi lăsăm când îi prinde pofta, ceea ce nu se întâmplă prea des. Unii şi-au format ochiul şi trag destul de bine.

-- Sper că nu vor începe să tragă în noi şi cu arcul… Mă miră că trăiţi izolaţi în mijlocul lor. Mii de Francezi, izolaţi printre Algerieni, ca şi voi, au fost asasinaţi. Sunteţi siguri că nu vă riscaţi pielea? Satul ăsta a furnizat destui războinici generalului Amirouche. Bineînţeles, mulţi dintre tinerii din sat vor deveni partizani în câteva luni, poate într-un an.

-- Viaţa fără riscuri este aproape imposibilă, spuse Gizela. Naţionaliştii algerieni nu vor însă plecarea Francezilor.

Cu intuiţia ei de femeie, Gizela ghicise că ofiţerul are ceva special pe inimă. Într-adevăr, căpitanul scoase o foaie cam şifonată din buzunar, şi se întoarse către Emil:

-- Dumneavoastră sunteţi german, domnule?

-- Nu, eu sunt la fel de francez ca dumneavoastră sau oricare altul. Sunt din Saint-Etienne.

-- Eu sunt german de origine, spuse Klaus.

-- Cunoaşteţi cumva această fiţuică?

Klaus citi un text redactat în cea mai pură limbă germană:

Legionar german,

Poporul tău este acoperit de insulte absurde, ţara ta este dezmembrată şi cotropită, Germanilor li se reproşează că au fost rasişti.

Totuşi, Francezii se servesc de tine pentru a duce un război de rasă în profitul celor ce ne acuză pe noi de rasism, ei ce ocupă o întreagă zonă din Germania federală. Crimele de astăzi, ale armatei franceze din Algeria, contra poporului Algerian, vor fi cunoscute mâine şi din nou se va da vina pe noi, Germanii, ce suntem trataţi ca un popor de brute sângeroase.

Legionar german,

Dezertează din această armată criminală, din acest război dezonorant. Intră în rândurile noastre, ale FNL. Vei fi primit ca prieten, te vei putea bate, în rândurile noastre, dacă vei dori. Eventual, vei putea fi folosit în afara zonelor de luptă, vei putea primi o sarcină oarecare într-un domeniu civil sau altul. Dacă vei dori te vei putea întoarce în ţara ta.

Căpitanul îi privi pe toţi şi apoi întrebă:

-- Textul este redactat într-o germană perfectă, nu-i aşa?

-- Exact, răspunse Klaus.

-- N-aveţi nicio idee privind originea acestei fiţuici?

-- Nici cea mai mică idee.

-- Ce credeţi despre asta?

-- Mi se pare logic. Este păcat că nu ne putem înţelege între noi, Europenii. Lipsa oricărei solidarităţi europene este o catastrofă ce ar putea îngropa toate popoarele albe. Printre « picioarele negre » algeriene găsim diverşi Europeni: Italieni, Germani, Spanioli, Polonezi Greci, Români şi alţii, nu numai Francezi.

-- Prea târziu, pentru a ne mai putea înţelege unii cu alţii, spuse căpitanul.

-- Mă tem că politicienii actuali vă vor sacrifica în mod inutil, aşa cum am fost sacrificat eu însumi şi multe alte milioane dintre camarazii mei, în catastrofalul război mondial.

-- În ce armă aţi făcut războiul?

-- Am fost maior, commandant *Schutzstaffeln*.

-- Deci asta e! Ne-aţi lăsat o adevărată moştenire culturală. Legionarii francezi cântă toate liedurile voastre, istorice de acum, toate marşurile militare *Schutzstaffeln*, începând cu mai vechiul « Aveam un camarad ». Paraşutiştii mei au un adevărat cult pentru armata *Waffen SS* şi mai ales *Schutzstaffeln*. Ei n-au

altă dorinţă decât să semene cât mai bine cu soldaţii colonelului Skorzeni, eliberatorii lui Mussolini, în 1943. Armata franceză de azi admiră curajul şi eroismul soldaţilor germani care s-au bătut vreme de aproape şase ani cu cele mai mari puteri din lume. Politicienii strâng din dinţi şi crapă de ciudă, dar n-au ce face.

Păcat însă că trebuie să vă părăsim. Nu putem risca să ne apuce noaptea pe aici. Ne-a făcut mare plăcere această scurtă întâlnire. În caz de nevoie, vă rog să faceţi apel la mine. « Sunt căpitanul Gonthier », spuse acesta, dând lui Klaus o carte de vizită.

Căpitanul strânse călduros mâinile lui Klaus şi Emil, sărută pe cele ale Gizelei, Concitei, Elenei şi Izabelei, spunând cu căldură şi admiraţie:

-- Domnişoarelor şi doamnelor, aţi merita să fiţi regine, în această ţară!

Emil şi Klaus conduseră căpitanul şi cei doi subofiţeri, apoi traversară întregul sat, asigurându-se că toate sunt în ordine şi la locul lor. N-au avut nevoie să scoată nicio vorbă, fiecare ştiind că celălalt este preocupat de aceleaşi gânduri ca el însuşi. Emil fu primul ce rupse tăcerea:

-- E o tristeţe fără margini să-i ajuţi pe Musulmani în lupta lor contra acestor tineri Francezi care au descoperit adevărata faţă *Waffen SS* şi *Schutzstaffeln*, în ciuda minciunilor despre ultimul război, a înscenării judiciare de la Nuremberg, a presei, radioului, televiziunii, a propagandei iudeo-creştine cu care se gargarisesc politrucii din Europa înlănţuită, tăiată cerebraliceşte împrejur.

-- Mie îmi spui? Nu există tristeţe mai mare decât asta. Dacă nu vrem să murim, trebuie să acceptăm acest absurd, să colaborăm cu el. După ce şi-au bătut joc de Algerieni vreme de un secol şi mai bine, după nesăbuinţa de a acorda cetăţenia Iudeo-Jidovilor şi a o refuza Arabilor, Kabililor şi altora, Francezii nu au nicio şansă de a se menţine în această ţară. Pe lângă luptătorii algerieni, armata franceză are contra ei toată puterea şi forţa economică sovietică şi americană, fiecare din aceste două puteri sperând să tragă jarul pe turta ei, după ce Francezii îşi vor lua tălpăşiţa. Culmea este că armata franceză trebuie să lupte contra

propriei opinii publice. Ăsta este rezultatul politicii generalului De Gaulle şi al celorlalte paiaţe guvernamentale de după război. Cu toate greşelile lui şi erorile datorate în bună parte vârstei de aproape 90 de ani, mareşalul Pétain a fost ultimul Francez adevărat în fruntea Franţei, după cum amiralul Dönitz, la rândul lui, a fost ultimul German în funtea Germaniei. De acum, toate ţările Europei, poate chiar ale lumii întregi, vor fi guvernate de maimuţoi pro-sovietici sau pro-americani, Jidani sau jidăniţi, toţi tăiaţi împrejur, eventual la creier.

-- Cum să nu dezerteze legionarii, izbucni Emil. Doar nu sunt bătuţi în cap să nu vadă ce se petrece. « Picioarele negre » nu sunt capabile să organizeze niciun fel de apărare şi de fapt îşi merită soarta. Vreme de un secol şi mai bine au jefuit această ţară, s-au gândit numai la înavuţire, dovedindu-se complicii idioţi ai politicienilor orbi de la Paris. Cei câţiva adevăraţi colonişti, din zonele rurale, sunt prea puţini şi izolaţi, aflându-se exact în situaţia noastră. Dumnezeu ştie cum se vor termina toate astea. Majoritatea coloniştilor cinstiţi au părăsit Algeria. Cei rămaşi prin oraşele mari sunt Spanioli, Maltezi, Italieni sau Greci. Francezii simt că le fuge pământul de sub picioare, iar militarii încep să înţeleagă că se sacrifică pentru o cauză ce nu poate fi apărată, că nu merită să se sacrifice pentru o cauză bandităscă. Cine poate cere paraşutiştilor pe care i-am văzut, să îşi dea viaţa pentru lichelele ce le vând până şi paharul cu apă?

-- Există şi colonişti curajoşi, ospitalieri, corecţi, ca şi noi.

-- Desigur, să tot fie câteva mii de oameni. Ce contează asta la douăsprezece milioane de autohtoni, fără să mai socotim că nu toţi au şansa să trăiască printre Kabili, Berberi, Zeneţi sau Chaouïas. Războiul acesta de eliberare este un război rasial ce nu îndrăzneşte să îşi spună pe nume. Aşa stând lucrurile, faptul de a avea pielea albă ne transformă într-o ţintă posibilă pentru miile de Algerieni ce pun toate necazurile lor pe seama Albilor, indiferent că au sau nu au dreptate.

-- Mă întreb dacă nu cumva, după independenţă, Kabili vor fi invadaţi de drojdia oraşelor, de metişii parazitari prin chiar celulele lor, de cerşetorii, hoţii, pedofilii şi susţinătorii acestora.

-- E foarte probabil. Franţa însăşi va fi invadată de această faună urbană, ajungând în scurtă vreme ca Sicilia, Italia de Sud şi unele zone din Statele Unite, cangrenate de mafia neagră. Înfrângerea Germaniei a dezlănţuit un proces decadent pe care nimic nu-l poate opri. Diplomaţii germani i-au prevenit pe colegii lor francezi sau englezi, care n-au vrut sau nu au putut să-i creadă, precum colonelul-procuror al camaradului din Montmartre. Prăbuşirea rasei albe este un proces mondial. Tot ce putem face este să manevrăm astfel încât să nu ne trezim îngropaţi sub ruinele lumii ce se prăbuşeşte. Asta implică un comportamnent pe alocuri de-a dreptul paradoxal.

-- Nu crezi că ar trebui să legăm anumite contacte printre paraşutişti. Mulţi dintre ei ar merita să supravieţuiască. În curând vor fi calomniaţi şi târîţi în faţa tribunalelor, ca şi noi, exact de cei ce ne-au trimis pe toţi la luptă, unii contra altora.

-- Ideea ar fi bună, dar nu văd cum s-ar putea fixa ei aici, după independenţă.

-- Am avea nevoie de o reţea mondială decisă şi capabilă să păstreze o elită lucidă, de mare valoare bio-psihică.

-- Absolut, dar va interveni o nouă criză de supra-producţie, conform analizelor specialiştilor. Deveniţi jandarmii lumii, Americanii vor face din Europa bordelul tuturor popoarelor şi religiilor, după modelul propriei lor societăţi de adunături. În ultimă instanţă, sub un pretext sau altul, nu vor ezita să distrugă toată Europa, precum Germania, prezentându-se apoi ca reconstructori şi salvatori. În imediat, tot felul de aranjamente mărunte sunt posibile. Cu timpul însă, bătrânul Continent va fi o simplă prelungure a Africii, de o parte, şi a Asiei, de cealaltă. Totuşi, nu ar strica să avem legături amicale cu paraşutiştii. Va trebui să fim însă extrem de prudenţi, pentru că, vrând-nevrând vom risca moartea din două părţi.

Săptămâna următoare s-au încumetat să plece cu camioneta frigorifică la Alger, cu un transport de carne de mistreţ. Au ascuns cu grijă biletul de liberă trecere din partea FLN-ului, de care, totuşi, nu au avut nicio nevoie pentru că nu au întâlnit picior de partizani, aceştia traversând o perioadă dificilă. La intrarea în Bordj Menaïel fură opriţi de un pluton de jandarmi,

în frunte cu un majur grăsan şi congestionat, probabil alcoolic, care repeta tot felul de întrebări despre carnea de mistreţ, de parcă exact asta învăţase la şcoală. Dacă suspecţii s-ar fi contrazis cu ceva, nu e sigur că majurul ar fi băgat de seamă. Emil rezolvă chestiunea cu un jambon de mistreţ : « în felul ăsta, scăpaţi o vreme de conservele pentru maimuţe ». Iniţiativa lui Emil funcţionă de minune şi camioneta îşi continuă drumul.

În ciuda căldurii sufocante, livrară mistreţii şi apoi se retraseră pe terasa dinspre mare a unei cafenele, beneficiind astfel de briza mării. Prin faţa lor trecură două companii de paraşutişti legionari, ambele cu pasul lent şi marţial al unităţilor *Waffen Schutzstaffeln*. Prima cânta « *Das Edelweiss Marschlied* » (Marşul Edelweiss, cea de a doua tocmai termina « *Das Führer Ruft* » (Fuhrerul proclamă) şi începu « *Volk ans Gewehr* ! » (Popor, la arme). Privirile bărbăteşti, ţinuta impecabilălă a soldaţilor indica trăirea lor sufletească, magia acestor cântece de moarte.

-- De ce oare li se spune « Cântece de moarte »? -- întrebă Emil. Mai curând e vorba de cântece care transcend irealitatea aparenţelor şi relativizează moartea, fiind o bună iniţiere în viaţa în nemurire.

-- De la Garda de Fier, a lui Corneliu Codreanu vine confuzia. Îmnul acesteia, închinat *Sfintei tinereţi legionare* conţine versurile « Moartea numai moartea legionară / Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunţi » care, după participarea unei echipe româneşti la Războiul spaniol, de partea lui Franco, au făcut înconjurul întregii Europe naţionaliste. Într-adevăr, liedurile şi marşurile Waffen SS sunt cântece ale veşniciei, nu ale morţii.

Doi paraşutişti în plimbare se aşezară la o masă, alături de ei. Emil îi invită imediat: « În semn de simpatie, dorim să vă facem cinste. Aparţinem aceleiaşi nobile speţe de luptători ».

-- Cu plăcere, răspunseră paraşutiştii. Nu toată lumea ne simpatizează pe aici. Unii ne gelozesc, alţii se tem de noi, fiind gata să ne împuşte la prima ocazie.

-- V-am auzit cântând adineauri « *Volk ans Gewehr* ! ». Alte dăţi cântaţi « *Wir Kampfen für Ehre* » (Luptăm pentru Onoare) sau « *Niebelungenmarsch* » (Marşul Niebelungen). Am cântat şi noi aceste cântece, înaintea voastră. Nu de mult, o companie de

recruţi francezi cânta în germană « *Ich hatt Einen Kameraden* » (Aveam un Camarad). Am vrea să notăm acest cântec în franceză. Ni l-aţi putea dicta?

Paraşutiştii acceptară, precizând că o fac în mod excepţional: « Sunt cântecele noastre. Civilii nu le pot înţelege ».

-- Şi noi le-am simţit la fel, în urmă cu cincisprezece sau douăzeci de ani.

Odată transcris, Emil arătă textul lui Klaus:

Aveam un camarad,
Mai bun nu poate să existe
În pace şi în război
Eram ca doi fraţi
Mergeam în acelaşi pas / bis

Glonţul însă şuieră,
Care dintre noi va fi lovit?
Iată-l căzut la pământ,
În praful din faţa mea,
Vai de inima mea / bis

Mă apucă de mână
Dar eu încarc arma.
Adio, adio frate drag,
În cer ca şi pe pământ,
Vom fi totdeauna împreună / bis

-- Cum găseşti transcrierea în franceză?

-- Traducerea este excelentă. Ea nu poate fi decât opera unuia ce a trăit războiul alturi de noi.

-- Aţi fost în *Schutzstaffeln*, întrebară paraşutiştii, amândoi odată.

-- Da. Întregul război l-am făcut în *Schutzstaffeln*.

-- Permiteţi-ne atunci să plătim şi noi un tur de bere.

Rămaseră împreună peste două ore. Veteranii îi ajutară pe tineri să înţeleagă că războiul încheiat, ca şi cel în curs şi altele, viitoare, nu pot fi decât peripeţiile diverselor generaţii în cadrul unui război ce se întinde peste secole şi milenii, că numai din înţelegerea clară a acestui lucru, din solidaritatea indefectibilă a celor mai mai buni dintre luptătorii de rasă albă ar putea să

apară viitorul demn de a fi trăit, diferit de mlaştina minciunii şi banditismelor politice din zilele noastre.

Paraşutişti aprobară, arătându-se fără nici un fel de iluzii.

-- Războiul acesta colonial este banditismul la care ne obligă guvernul trădător din Paris. Suntem obligaţi să tragem în tot ce mişcă, prin păduri şi prin munţii, iar jandarmeria repune în circulaţie pe cei capturaţi de noi. Poliţia, jandarmeria, armata din metropolă ca şi din Algeria acţionează conform ordinelor ce se bat cap în cap, ale unora şi altora. Cu ajutorul sindicatelor muncitoreşti, FNL-ul colectează fonduri de solidaritate în toate marile uzine şi intreprinderi din metropolă, cu ocazia primirii salariilor. Războiul ăsta este o murdărie capitalistă. Bineînţeles, ne-am putea face datoria de soldaţi, dar acest lucru nu este posibil, căci Algerienii nu sunt şi nu se pot considera Francezi, după cum o bună jumătate dintre « picioarele negre » sunt la fel de Francezi cum suntem noi Chinezi. E prea târziu pentru a mai menţine dominaţia franceză în Algeria. Ca toate popoarele conştiente de specificitatea lor şi gata să moară pentru ea, Algerienii au şi ei dreptul la o viaţă liberă, în propria lor ţară, iar politicienii de la Paris trebuie să-şi vadă lungul nasului şi să înceteze a da lecţii de bună purtare la toată lumea.

-- Aţi înţeles un lucru esenţial, spuss Klaus. Naţionalismul îngust este depăşit istoriceşte. Vechiul naţionalism s-a compromis datorită tendinţelor acaparatoare ale unor popoare albe în detrimentul altor popoare, tot albe. Alzacia este locuită deopotrivă de Francezi ca şi de Germani. Până la mijlocul secolului al XVII-lea ea a aparţinut Imperiului german. După revoluţia de la 1789, după Napoleon I-ul şi mai ales după cel de al III-lea, Alzacia, ca şi Lorena, au revenit ţării lor « Mumă », care este Germania. Astăzi însă, după catastrofa germană din ultimul război, ambele provincii aparţin din nou Franţei. Dacă nu vom reuşi să punem capăt acestei stări de lucruri, într-o zi Francezii şi Nemţii se vor fi exterminate definitiv, provinciile respective şi ţările lor în întregime fiind de acum ameninţate de marea migraţie afro-asiatică. Situaţii similare există în toată Europa: între Austrieci şi Italieni, între Italieni şi Sârbi, între Sârbi şi Croaţi, Sârbi şi Albanezii musulmani, între Români şi Unguri,

pe chestiunea Transilvaniei, între Români şi Bulgari pentru Cadrilater sau întreaga Dobroge, Între Români şi Ucrainieni sau Ruşi pe chestiunea Basarabiei, dacă nu a întregii Moldove, între Polonezi şi Ruşi, popoarele baltice şi Ruşi, între aceştia şi Finlandezi, etc. Vremea naţionalismului îngust a trecut. Europa este asaltată de milioane şi milioane de migratori de altă culoare. Solidaritatea naţională îngustă trebuie să facă loc solidarităţii de rasă, fără de care popoarele europene vor fi înghiţite de migraţiile nemaivăzute, care le ameninţă. Pentru supravieţuirea lor, popoarele de rasă albă au nevoie de o elită incoruptibilă, fără de care, unul după celălalt, toate vor cădea în sclavia musulmană de origine africană, în sclavia musulmană asiatică, eventual chinezească, ceva mai târziu. Fără această elită conştientă şi incoruptibilă, rând pe rând, popoarele albe din Europa vor cădea în sclavia afro-asiatică. Dacă Napoleon I-ul ar fi ştiut să rămână iacobin, popoarele Europei l-ar fi urmat, iar bătălia naţiunilor, de la Leipzig (1813) ar fi fost imposibilă. El a preferat să nu vadă specificitatea diverselor popoare, aliindu-se ba cu putregaiul dinastiilor iudeo-creştine, ba cu burghezia financiară a vremii. Mai târziu, la rândul lor, conducătorii Germaniei naţional-socialiste au preferat alianţa superficială cu generali sau oameni politici, precum Mussolini, Franco, Antonescu, Horthy, Mannerheim şi alţii, în loc să se alieze cu popoarele înrobite, din Uniunea Sovietică, cu Ruşii, Ucrainienii şi celelalte popoare, contra tiraniei bolşevice, care a sfârşit prin a duce steagul cu secera şi ciocanul până la Berlin.

Coloniştii algerieni ar fi putut să se organizeze şi ei într-un ordin de ţărani războinici şi dreptţi, devenind un exemplu demn de urmat pentru populaţia arabo-musulmană, punând capăt arbitrariului, umilinţei, exploatării şi bacşişului. Şi de această dată, s-a ajuns la alianţa exploatatorilor colonialişti şi a iudeo-burgheziei europene, în locul unui ordin eroic şi militar în care Musulmanii ar fi avut locul lor. Totul ar fi fost posibil într-un climat de ireproşabilitate morală, de respect al specificităţii fiecăruia, cu un nivel de viaţă corespunzător pentru toată lumea, fără discrepanţele extreme dintre miliardarii acaparatori şi populaţia redusă la umilinţa mizeriei.

Cei din jurul mesei fură sută la sută de acord, dar asta nu schimba cu nimic situaţia concretă din Algeria vremii. Paraşutiştii vor continua să cânte *panzer-liedurile* lor, fiind însă pe zi ce trece depăşiţi de evenimente, trădaţi de proprii lor şefi, mai ales de politicieni, de guvernul din Paris. Mulţi dintre ai au înţeles acest lucru, refuzând să participle la puciul generalului Challes şi ceilalţi (1961). Odată în plus, Legiunea străină şi întreaga armată franceză se bătea pe un teren de falsuri şi minciuni ideologice, specialitatea guvernanţilor din Paris fiind falsificarea şi ascunderea adevărului, menţinerea poziţiei lor de marionette ale Americanilor, în cadrul Pactului Atlanticului de Nord.

*
* *

În toamna aceluiaş an, Emil cel tânăr fu concentrat la baza de antrenament a paraşutiştilor, de la Toulouse, unde s-a distins imediat, arătându-se invincibil în lupta corp la corp. Ca pregătire pentru acest stagiu, Klaus îi făcuse o instrucţie completă, două luni de *close-combat*, ceea ce l-a săltat pe tânărul recrut la înălţimea celui mai bun dintre instructorii militari. Dincolo de abilitate şi rapiditate, forţa lui herculeană îi dădea lui Emil un serios avantaj în faţa oricărui adversar. Aşadar, neavând ce face din punctul de vedere al instrucţiei militare, s-a plimbat prin Toulouse, acesta fiind primul oraş european destul de mare, pe care a avut ocazia să îl cunoască de aproape, să discute cu fetele de acolo, mai accesibile şi cu totul altfel decât Kabilele pe care le cunoscuse la Bordj Arreghi.

Într-o dimineaţă de decembrie, cu trei zile înainte de Crăciun, în apropierea catedralei, fu abordat de un grup de pierde vară şi macină vânt, bărbaţi şi femei, aparent întregi, care purtau o pancartă cât un ecran de cinema, pe care scria : « Mahomed, băieţel de cinci ani, s-ar juca şi el cu mingia, iar Aişa, fetiţă de patru ani, nu a avut niciodată o păpuşă ». Emil observă grupul de băieţi şi de fete, de vârsta lui, câţiva ceva mai mari, le analiză figurile, pe care le găsi destul de reuşite ca tâmpenie: trei fete complexate, doi tineri care ar fi putut fi deja militari, ca şi el, alţi

câţiva ce împingeau un soi de masă rulantă cu Ieslea din Betleem, Magii de la Răsărit, iconiţe, lănţişoare şi abţibilduri, fără de care, fetele mari, până la bătrâneţe, nu pot intra în Împărăţia cerurilor, la poarta căruia Sfântul Petrică, cel cu cheile universului, le ceartă părinteşte şi le retrimite, imediat, la o nouă încarnare, spunându-i fiecăreia doar atât:

Noi ţi-am dat-o, ca s-o dai,
Nu să vii cu ea în Rai.
Nimeni, aici, nu-i buhai!

Emil se uită la această faună ieşită parcă din Psaltire, în timp ce alţi tineri şi vârstnici îl înconjurară. Ăsta trebuie să fie serviciul de ordine creştinească îşi spuse el, dacă nu cumva politrucii, viitorii inchizitori, spoveditorii şi iertătorii de păcate, mâncătorii de colivă, pedofilii democraţi din parohiile progresiste ale Domnului, poate chiar câţiva viitori mitropoliţi, miniştri… Doi dintre ei se apropiară şi începură să-i ţină o predică despre mila creştinească şi ajutorarea năpăstuiţilor, din Algeria.

-- Aţi fost vreodată acolo? Îi întrebă Emil.

-- Nu, din păcate.

-- Eu m-am născut acolo. M-am născut şi am trăit în ţara Kabililor, a căror limbă o vorbesc la fel de bine ca franceza. Eu însumi, cu sora şi cu fratele meu, am trăit şi trăim într-un sat kabil, între ceilalţi copii ai satului, toţi kabili. Pot să vă spun că aceşti copii nu au nevoie de mingiile şi păpuşile voastre. La 11 ani, băieţii încep să tragă cu puşca, iar la cinci sau şase ani deja ştiu să-şi facă singuri un fluier ciobănesc sau o praştie, să facă focul în orice condiţii, să prindă o potârniche, un pitpalac sau o prepeliţă, păsări pe care mulţi le întrec la fugă. Fetele mai răsărite se ocupă de fraţii şi de surorile lor mai mici, care râd şi plâng, închid ochii când dorm şi cer de mâncare. Păpuşi sunteţi voi, cei de aici, care nu mai faceţi copii pentru că nu mai credeţi în viaţă ci doar în mingii şi păpuşi moarte. Copiii din Europa ar avea nevoie de mila voastră, de exemplu cei de dincolo de *Cortina de Fier*. Nu sunt însă sigur că puteţi înţelege asta dintr-o dată. Trebuie să vă dezintoxicaţi întâi, să vă regăsiţi propria personalitate, să înţelegeţi viaţa din manifestările ei concrete, nu din pretinsele voastre cărţi « sfinte ». Întregul grup de militanţi

creştini căsca gura ca la dentist, niciunul dintre ei nu fu capabil să articuleze o vorbuliţă.

Odată terminată perioada de instrucţie, Emil fu avansat la gradul de sergent şef şi rămase în cazarma din Toulouse ca instructor în lupta corp la corp. Totuşi, în ianuarie 1961 fu trimis în Algeria, foarte departe de Bordj Arreghi, în masivul Chréa, lângă Blidah, pe platoul Médéa.

Serviciul militar pe pământ Algerian îi facilită cunoaşterea unui mediu pe care aproape îl ignora, acela al Algerienilor din diversele oraşe. Curând înţelese că există o adevărată prăpastie între orăşenii algerieni şi muntenii kabili. Oamenii satului şi chiar părinţii săi îi explicaseră de ce Kabilii şi-au construit satele pe crestele munţilor. Vreme de peste un mileniu, asta a fost singura posibilitate de a se păzi de atacurile şi jafurile păstorilor nomazi, care nu se dădeau înapoi când puteau să-şi lase oile să pască în lanurile de grâu ale Kabililor. În oraşe, tot timpul riscai să cazi peste cerşetori ambulaţi şi agresivi ca ţânţarii, hoţii erau experţi în a smulge geanta din mâna femeilor, iar ameninţarea permanentă crease în oraşe o adevărată psihoză socială. Ceea ce l-a frapat foarte dezagreabil au fost confidenţele unei fete de 16 ani, o orfană dintr-o bucată şi descurcăreaţă, ce reuşise să scape de sub tutela unchiului său, ascunzând moartea părinţilor şi trăind retrasă într-o mansardă a acestora, de sub ceasul public din Bab-el-Oued, de care tatăl său se ocupase de când îl ştia. Rămasă fără niciun fel de sprijin, tânăra fată înţelese că singura ei posibilitate de supravieţuire este prostituţia, care îi dădea posibilitatea să îşi aleagă clenţii, în locul soţului pe care tirania familială şi mercantilă i l-ar fi impus cu forţa. Foarte inteligentă, această fată nu se lăsa abordată decât de Europeni, având grijă să poarte un voal care o făcea de nerecunoscut. De altfel, ea nu aducea niciodată un bărbat în mansarda ei, şi nu accepta să intre decât într-un hotel sau o locuinţă ce nu bătea la ochi prin nimic.

Pe când Emil o complimenta pentru graţia şi frumuseţea ei, sărutând-o şi mângâindu-i sânii, ea îi spuse că « la noi, când o femeie este foarte frumoasă, asta înseamnă o mare nenorocire viitoare; mai devreme sau mai târziu, o Musulmană frumoasă sfârşeşte prin a fi ucisă de un bărbat ».

Pe măsură ce progresa în cunoaşterea vieţii Algerienilor, tânărul Emil îi aprecia tot mai mult pe Kabili, oameni cu o bună doză de sânge European în venele lor. La Kabili, Islamul era ca sau oja de pe unghiile cucoanelor. Lecţiile de *Weltanschauung* ale tatălui său îi reveneau permanent în memorie, confirmate de experienţele trăite de când fusese mobilizat. În discuţiile cu camarazii sau cei mai în vârstă, inclusiv şefii şi comandanţii lui militari, fusese frapat de refuzul, parcă imposibilitatea acestora de a merge în miezul lucrurilor, de a duce o idee până la capătul ei. Analizele tuturor, marxişti sau gaullişti, atei, creştini, colonialişti sau anti-colonialişti se opreau invariabil la jumătatea drumului. Înţelese că societatea ariană din Bordj Arreghi, compusă numai din patru Europeni adulţi, adică părinţii săi, Concita şi soţul ei, Emil, plus, din când în când, Pilar şi Gaetano, îi dăduseră o cultură superioară celei pe care ar fi primit-o într-un liceu oarecare. Tânărul Emil începu să înţeleagă dificultatea situaţiei sale, întrucât niciodată şi pentru nimic în lume nu ar fi putut accepta haosul ideologic şi ipocrizia societăţii din Franţa şi din Algeria. Faţă de această ipocrizie lustruită academic şi iudeo-creştintă, el preferă răul mai mic al ipocriziei arabo-musulmane, care era mai curând un fel de contract social, în genul Rousseau, nu un bordel de iluzii şi cretinisme.

*
* *

La începutul lui martie 1961, în plină noapte, un grup de partizani înarmaţi bătu la uşile caselor lui Klaus şi Emil din Bordj Arreghi. Emil şi Klaus deschiseră cam în acelaşi timp şi îi primiră în marele *patio* care, din comoditate, era adesea comun. Partizanii le explicară că insurecţia se reorganizează în munţii Aurès, unde ultimele unităţi învinse ale partizanilor kabili luptau împreună cu cele ale tribului Chaouïas, altă etnie berberă cu tot atât de mult sânge european în venele ei, ca şi Kabilii. Ducem lipsă de oameni capabili să exercite funcţii de comandanţi militari, înstructorii în probleme de teorie şi practică, strategie şi

tactică, mânuirea armelor mai sofisticate, a centralelor telefonice şi a altor materiale ce ajung până în munţii noştri.

Partizanii cerură lui Emil şi lui Klaus să vină în munţii, alături de ei, pentru a-i ajuta. Se înţelege că niciunuia dintre ei nu-i stătea la inimă un astfel de proiect, foarte periculos, între altele. Ei arătară necesitatea de a rămâne alături de soţiile şi de copiii lor, mai ales în aceste vremuri foarte tulburi. În Kabilia îi ajutaseră mult mai uşor pe partizani, întrucât nu se depărtaseră prea mult de familiile lor. Munţii Aurès erau însă la peste 500 de kilometri de Bordj Arreghi.

Partizanii recunoscură justeţea acestor argumente, totuşi insistară spunând că au neapărată nevoie de ei. « Va fi cel mult pentru câteva săptămâni, nu mai mult de două luni, spuse cel ce părea să fie şeful tuturora ». Emil şi Klaus se sfătuiră în faţa lor, cu participarea ambelor soţii. Ar fi fost păcat să piardă rodul atâtor ani de răbdare şi diplomaţie, pentru realizarea scopului suprem: acela de a putea trăii în Kabilia după prăbuşirea regimului colonial. În final, propuseră să meargă pe rând, fiecare câte o lună, decizie cu care ambele soţii fură de acord.

Partizanii refuzară foarte politicos propunerea de a rămâne peste noapte în casa lor, spunând că trebuie să dispară şi să lase vântului timpul necesar pentru ştergerea urmelor pe zăpada ce nu dispăruse pe deplin. Totuşi, înainte de a pleca, acceptară o masă bună, iar Concita avu inspiraţia să le spună că le-ar putea da provizii de drum, dar că este vorba de carne de mistreţ. Partizanii râseră cu poftă şi spuseră fără reticenţe: « Daţi-ne mistreţ fără nicio grijă. Din când în când mâncăm şi noi porc ». Profetul a spus clar, adăugă el « Când eşti printre străini, îmbracă-te ca ei, mănâncă precum ei, fă totul ca ei ».

Sfătindu-se în comun, cele două familii deciseră că primul ce va pleca va fi Klaus, în acelaşi timp cu vizitatorii noctruni. Către ieşirea spre terasă, apăruse o scăpare în canalizare, iar Emil era mai priceput în astfel de treburi gospodăreşti.

Despărţirea s-a petrecut ca de obicei, fără atmosferă tragică. O lună nu era cine ştie ce, iar în trecut fuseseră atâtea despărţiri mai lungi. În marş forţat şi continuu, către zorii zilei atinseră valea Soummam. Apoi, ziua următoare avansară prin văile pline

de tufişuri, ascunzându-se la auzul celui mai mic zgomot de motor. Le-a trebuit o săptămână pentru a ajunge la pădurile din sus de Arris, în Aurès, ceea ce reprezenta o medie de peste 70 de kilometri pe zi. Călit în tot felul de exerciţii, Klaus fu nevoit să admită că nu mai e ca la douăzeci de ani. Luase cu sine binoclul şi carabina de vânătoare a mistreţilor şi convenise cu însoţitorii săi ca, în caz de ceva, să spună că l-au capturat în pădurea Djurdjura, pe când era la vânătoare. Tabăra partizanilor era perfect organizată, înconjurată de cuiburi de mitraliere bine ascunse pe creastă, în unghiurile cele mai potrivite. Două posturi de pază erau instalate în brazi de peste treizeci de metri înălţime, niciun fel de surpriză nu părea posibilă.

După marşul forţat, noii sosiţi îşi acordară o zi de odihnă, apoi începu instrucţia. Tinerii partizani erau atenţi şi doritori să stăpânească la perfecţie tehnica luptei corp la corp. Printre ei, mulţi ar fi putut deveni luptători de elită, inclusiv în *Waffen SS*, dacă această legendară armată germană ar mai fi existat. Ceea ce îl frapă însă pe Klaus fu faptul că mulţi dintre tinerii pe care-i instruia aveau nume latineşti. « Noi suntem singurii *Roumis* veritabili », îi explică unul dintre şefii partizanilor. « În faţa invaziei arabe, de acum douăsprezece secole, ne-am retras în munţii împăduriţi ». Mai înalţi şi mai robuşti decât Kabilii, aceşti Chaouïas aminteau de aproape tipul roman din Antichitate.

La începutul lui aprilie se petrecu nenorocirea. Fără să fie anunţaţi de vreun zgomot de motor, paraşutişti luară tabăra cu asalt, în zori de zi. Două santinele fură înjunghiate fără cel mai mic zgomot. De cu seară, avioanele ce îi transportau făcuseră un ocol prin Sud, către Biskra, şi acolo, nu departe de culme, fusese paraşutată o companie de legionari încercaţi. Aceştia avansară pe timp de noapte, folosind pozele realizate din timp, cu ajutorul avioanelor de detecţie şi spionaj. Curajul, îndrăzneala şi efortul partizanilor au fost astfel învinse cu ajutorul tehnicii mai perfecţionate a Francezilor.

Înaintea atacului propriuzis, fiecare paraşutist ştia perfect ce are de făcut. La momentul decisiv, totul se petrecu în mai puţin de un minut: zece sau doisprezece partizani, ce încercaseră să pună mâna pe arme, fusesră neutralizaţi înainte de a le atinge.

Bine păziți, cei două sute de prizonieri erau instalați pe propriile lor bănci, din popota în aer liber, fiecare cu cele două mâini deasupra capului. Locotenentul paraşutiştilor se plimba printre ei, examinând pe fiecare în parte. Un sergent îi prezentă binoclul şi carabina Hammerless, a lui Klaus, iar ofiţerul întrebă cu voce tare: « Cui aparţin aceste scule ? ».

-- Sunt ale mele, răspunse Klaus.

-- Deci tu eşti şeful acestei tabere de partizani? Din ce trib faci parte? Eşti Kabil sau Chaouïa?

-- Nici una, nici alta. Sunt German.

-- Asta-i chiar interesant. Nu poți fi decât un dezertor din Legiunea străină.

-- De loc. M-am stabilit în Algeria în 1938 şi sunt căsătorit cu o Franţuzoaică.

-- Dacă aşa stau lucrurile, ce cauți printre rebeli?

-- Am fost făcut prizonier de către ei, pe când vânam mistreți în munții Djurdjura, după care am fost adus direct aici.

Locotenentul scoase un pachet de fotografii din porthart, le privi şi apoi întinse câteva lui Klaus.

-- Totul e clar. Eşti instructorul lor în materie de luptă corp la corp. Recunoşti?

-- Evident, dovada însă este inutilă. Nu m-aş fi înjosit a nu recunoaşte acest lucru.

-- Atunci nu trebuie să-ți mai spun ce te aşteaptă.

-- Asta-i diferenţa. Eu ştiu ce mă aşteaptă. Dumneavoastră însă nu ştiţi ce vă aşteaptă.

Locotenentul rămase o clipă gânditor, apoi îndreptă automatul către pieptul lui Klaus, spunându-i cu dinţii strânşi:

-- Aş putea să-ți trag o rafală în burtă şi apoi să te las în soare, să te prăjeşti singur.

-- Bineînţeles, puteți face asta. Sunt un *Schutzstaffeln*, oameni ce nu se înjosesc în faţa nimănui, inclusiv cu preţul vieţii lor.

-- Un *Schutzstaffeln* instructor al rebelilor? Va trebui să îmi explicați asta.

-- Cu plăcere. Asta cere însă un pic de timp şi nu sunt sigur că ştiți să ascultați.

-- Încă nu vă trag rafala promisă. Prezentați actele voastre.

Locotenentul examină cu atenţie Cartea de identitate, Livretul militar german şi alte câteva hârtii oficiale. « Născut în 1915, la Oberhausen, naţionalitate franceză. Mi-aţi spus că sunteţi german? ».

-- Sunt German, în Germania, şi Francez în Franţa.

-- Curios… Juma-juma, ca să spun aşa!

-- Nu juma-juma. Sunt sută la sută German şi sută la sută Francez.

-- Va trebui să îmi explicaţi şi asta.

-- Sunt la ordinele voastre.

-- Urmaţi-mă, dar fără să vă depărtaţi, nici măcar cu un pas.

Locotenentul dădu câteva ordine oamenilor săi: « Sergent Pepkorn, chemaţi PC-ul regimental, cereţi şase camioane pentru transportul prizonierilor. Le aşteptăm pe şoseaua Arris-Batna. Sergent Rouvier, pregătiţi 13 morminte şi îngropaţi imediat morţii. Prima grupă de prizonieri, va fi însoţită de plutonul 1, până la Lambèse, unde partizanii vor fi întemniţaţi şi anchetaţi. Suntem cam la 40 de kilometri. Plutoanele doi şi trei vor cerceta cu atenţie întreaga zonă şi vă vor prinde din urmă, către seară, la Lambèse ».

Înmormântarea celor treisprezece morţi fu expediată rapid, iar cei două sute de prizonieri, încadraţi de paraşutişti, se puseră în mişcare.

Klaus rămase cu cele două plutoane, locotenentul ordonă două ore de repaus la umbra cedrilor şi a fagilor, sergenţii instalară patru santinele, paraşutişti adormiră aproape îndată, recuperând noaptea de mers continuu.

Locotenentul îl luă deoparte pe Klaus şi îi vorbi pe un cu totul alt ton:

-- Vă rog să mă scuzaţi. Adineauri, nu puteam vorbi altfel. Împrejurările nu sunt în favoarea voastră. Puteţi înţelege asta.

-- Înţeleg perfect.

-- Să începem cu începutul. Ce aţi vrut să spuneţi când m-aţi prevenit că nu ştiu ceea ce mă aşteaptă?

-- Pur şi simplu că evaluaţi greşit situaţia. Aţi putea câştiga acest război, dacă… Dacă Statele Unite şi Uniunea Sovietică nu ar avea intenţia să îi înlocuiască pe Francezi în Algeria.

-- Algerienii nu vor câştiga nimic din schimbarea stăpânilor, şi nu cred că îşi fac iluzii din acest punct de vedere.

-- Evident. Deocamdată însă joacă jocul cu finețe, fiind decişi ca, la momentul potrivit să îndrepte armele contra Ruso-Americanilor, de la care le-au primit gratis. Pe de altă parte, Franța însăşi, inclusiv armata, este trădată de propriul ei guvern. Militarii, în frunte cu ofiţerii, vor fi acuzaţi în faţa opiniei publice, aşa cum au fost şi sunt acuzaţi militarii germani, în frunte cu elita *Waffen Schutzstaffeln* sau *SS*.

-- Deja suntem trădaţi şi o înţelegem foarte bine. Totuşi, la vremea lui, Cezar a cucerit Galia în ciuda trădării senatorilor de la Roma. Trebuie oare să renunţăm la Algeria din cauza trădării politicienilor?

-- Vă înţeleg şi vă admir. Deşi foarte tânăr, vedeţi lucrurile în toată complexitatea lor. Vă doresc noroc, dar nu cred că armata franceză poate desface acest Nod gordian. Pentru asta, ar trebui să înceapă prin a pune la zid toate guvernele, toate parlamentele, toţi politicienii de după guvernul mareşalului Pétain.

-- Cum aţi ajuns instructorul acestor rebeli?

-- Evident, nu de plăcere. Fiul meu este sergent paraşutist. Uneori am zăbovit prin Alger cu speranţa de a vedea una dintre companiile voastre cântând cântecele noastre. Asta este partea sentimentală. Examinată la rece, situaţia impune altă strategie şi chiar altă tactică. Totdeauna m-a revoltat atitudinea colonialiştilor, « picioarele negre » ce nu vor decât să adune bani pe bani, nimic altceva. Trăiesc de douăzeci de ani într-un sat kabil, care numără nouă Europeni, familia mea şi a unui prieten francez. Ne-am construit împreună o casă, cu propriile noastre mâini. O locuim împreună. Avem o totală încredere în sătenii ce ne înconjoară, pe care totdeauna i-am tratat de la egal la egal. Soţia mea le-a fost învăţătoare vreme de peste cincisprezece ani. După ce şcoala a fost închisă, sub generalul Amirauche, ea a reluat învăţământul în mod benevol, la cererea sătenilor, a partizanilor.

-- Nu văd decât lucruri bune în ceea ce îmi spuneţi. Sunteţi foarte buni colonizatori.

-- Să ne înţelegem bine. Totdeauna le-am oferit cele de care aveau nevoie, fără să le impunem însă nimic, niciodată.

-- Bineînţeles, Franţa a comis multe greşeli în trecut, dar de aici până la războiul de partizani distanţa este cam mare…

-- Vorbiţi de erori? Faptul de a trage în vechii luptători algerieni, pe care i-aţi mobilizat contra Germaniei, este o simplă eroare? Algerienii ce îşi vărsaseră sângele pentru Franţa nu cereau decât să defileze odată cu ceilalţi militari francezi, alături de care făcuseră două războaie mondiale, cot la cot şi umăr la umăr. După al doilea Război mondial, ca şi după primul, Algerienii nu au cerut decât respectarea promisiunilor pe care Franţa le făcuse.

-- A fost o murdărie politicianistă, totuşi o excepţie.

-- Din păcate, nu a fost o excepţie. De când au sosit aici, coloniştii s-au dovedit duplicitari, maeştri ai ipocriziei. Algerienilor li se vorbeşte de libertate, egalitate, fraternitate, democraţie, iubire, dar realitatea nu corespunde acestor cuvinte. S-a ajuns la nihilism, exploatare, impostură generalizată. Aţi asistat la vreuna din adunările numite *Djemaa*[25], de către Berberi. Încercaţi odată. Veţi vedea că democraţia este posibilă, cel puţin la nivelul comunităţilor nu prea mari. Bătrânii din Djemaa nu-şi bat joc de cei pe care îi reprezintă, iar problemele acestora sunt şi ale lor, le cunosc perfect şi nu au motive să doarmă, ca deputaţii parlamentelor, când se discută problemele popoarelor. Decizille Djemeei sunt luate chiar de Djemaa, nu de vreo comisie de experţi de-ai nu ştiu cui, nici de superiori necunoscuţi. Discuţiile bătrânilor din Djemaa sunt publice şi continuă până când toată lumea este de acord cu o soluţie sau alta. La capătul unei astfel de discuţii, nu există învinşi, nici învingători, iar coeziunea comunităţii este mai tare ca oricând.

-- Asta este posibil la nivel tribal, nu însă la nivelul unei ţări ca Franţa.

-- Totuşi, într-un astfel de caz, plebiscitul popular precedat de o dezbatere cinstită şi contradictorie ar fi o cale de realizare a unei democraţii mai adevărate, mai credibile. Guvernele şi poli-

25. Adunare a bătrânilor la Berberii din Africa de Nord, nu însă şi la Arabi.

ticienii, cu privilegiile lor, se tem ca de dracul de orice plebiscit popular, de orice discuţie pe o astfel de temă. Să nu ne lansăm însă în politică. Să rămânem pe terenul confruntării dintre două civilizaţii. Cu ce drept se amestecă Franţa în afacerile autohtonilor algerieni, ale căror instituţii funcţionează mai bine decât ale sale? Tirania este evidentă. Înainte de a interveni, avem datoria să ne gândim bine, să înţelegem despre ce este vorba. Vă amintiţi Apelul lui Al Fassi, unul dintre liderii marocani ai Istiqlalului: « Lăsaţi-ne să trăim după legile unei armonii pe care voi nu o vedeţi ». Medicina voastră, sociologia, demografia, concepţia voastră despre lume şi viaţă este pe cale de a declanşa o explozie demografică ce va spori enorm numărul muritorilor de foame, terminând probabil prin a ne îngropa pe toţi. Există popoare foarte prolifice, de multă vreme, chiar din Antichitate. Interdicţiile islamice sunt o pavăză contra demografiei anarhice. Liberaţi femeile musulmane şi veţi vedea rezultatul. La cei 47 de ani ai mei, număr deja 30 de la primele primele lecţii de geopolitică, pe care evenimentele mondiale şi propriile experienţe personale nu au făcut decât să le confirme. Să nu credeţi că fac propagandă naţional-socialistă. Nu mi-ar face plăcere să mă trezesc într-un regim ca cel hitlerist, care era plin de contradicţii.

Totuşi, în cadrul acestei mişcări au avut loc prodigioase descoperiri, nu numai în domeniul etnic, al raselor. Geopolitica este baza indispensabilă a raţionamentului politic, un complement al analizelor economice fără de care nu putem înşelege ce se petrece în zilele noastre.

Marile curente politice din zilele noastre se bazează pe postulatul fals al universalităţii adevărurilor sociologice şi morale, care neagă întreaga geopolitică, singura ce ţine cont de factorii climatici, geografici şi rasiali. Învingătorii nu au vrut să înveţe nimic de la noi. Conform expresiei populare, ei au aruncat apa din baie cu copil cu tot.

-- Vă urmăresc cu atenţie, înţeleg totul. Cum aţi ajuns însă instructor la FLN ?

-- Am acceptat, pentru că vreau să rămân în Algeria independentă. Civilizaţia actuală se va prăbuşi într-o catastrofă atomică, sau o şi mai probabilă decadenţă accelerată, ale cărei simptome

sunt evidente, în Europa ca şi în Statele Unite. Problema cea mai delicată va fi supravieţuirea, pe care nu o vor reuşi decât cei ale căror forţe fizice şi psihice vor fi mai mult sau mai puţin intacte şi care se vor găsi în condiţiile materiale necesare supravieţuirii. Dacă în câteva decenii, în urma unui dezastru atomic sau a unei prăbuşiri economice incontrolabile, valurile mării vor invada câmpiile Europei, ţăranii acesteia vor suferi soarta oilor duse la abator. Într-o astfel de situaţie însă, Kabilii şi ceilalţi Berberi algerieni se vor apăra, aşa cum o fac de aproape două mii de ani.

-- Sunteţi cam pessimist.

-- V-am vorbit ca un om cu picioarele pe pământ, ca un economist şi sociolog, ba chiar marxist. Citiţi analizele lui Marx despre impasul economiei capitaliste. Ele sunt convingătoare dar insuficient cunoscute, din cauza fricii de evidenţa lor. Foarte curând, industria europeană va fi concurenta intolerabilă a Statelor Unite, iar bătrânul Continent va redeveni câmpul de bătaie al celui de al III-lea Război mondial. Puţin le va păsa Yankeilor dacă vor pierde sau câştiga. Vor câştiga timp, iar capitaliştii au fost totdeauna miopi, empirici incapabili să vadă mai departe de actualitatea imediată.

Nu sunt marxist. Marxismul e revoluţie blocată la jumătatea drumului, între morala ateistă şi resturile celei creştine. Marxiştii vor revoluţie, dar nu ştiu creşte revoluţionarii, care nu pică din cer sau din *Capitalul* lui Marx. Lucrul acesta nu a fost înţeles nici de cei care se laudă că l-au înţeles, cazul Gărzii de Fier, din România, care a fabricat câţiva pistolari şi turme de ţârcovnici.

-- Ceea ce îmi spuneţi este pasionant, dar nu văd cum aş putea să vă evit trecerea prin faţa tribunalului militar. Mă întreb ce le-am putea povesti domnilor magistraţi… Va trebui să le spuneţi că aţi fost răpit, ameninţat…

Pentru a nu ascunde nimic, şi eu fac acest război fără nicio tragere de inimă, deşi apreciez armata şi spiritual militar. Tatăl meu a făcut războiul în rezistenţa franceză, contra voastră. Aici, în Algeria, sunt în poziţia voastră, din Franţa, ca ocupanţi. Totul pare o nebunie şi nu pot spune de partea cui sunt ori dacă ceea ce fac este bine şi drept…

Aţi acceptat situaţia paradoxală, de instructor al partizanilor algerieni, întrucât credeţi în inevitabila distrugere viitoare a Europei.

-- Paradoxul este real, dar nu am altă alegere, iar rasismul meu nu este absolut ci nuanţat. În marea lor majoritate, de exemplu, Kabilii sunt de rasă bună, mult mai puţin degeneraţi decât majoritatea Europenilor.

Tot mergând, depăşiseră liziera pădurii, fiind pe o limbă de pământ ce avansa către mare, un promontoriu peste prpăstia în fundul căreia se vedea o apă. Zăriră câţiva palmieri, pe o terasă în pantă, la vederea cărora Klaus păli, dându-şi seama că vede exact decorul din visul de la Akbou, cu 23 de ani în urmă. Privi creasta munţilor Nementcha, în dreapta. Absolut sigur. Exact ce am văzut în vis. Să ne întoarcem. Nu avură timp. Din multe puncte se porni un tir de mortiere şi mitraliere, iar locotenentul se prăbuşi în prăpastie ca sub efectul unei lovituri de pumn. Klaus ridică mâinile dar solul cedă sub piciorele sale şi căzu în prăpastia pe fundul căreia reîntâlni locotenentul zdrobit cu o clipă înaintea lui.

În două sau trei minute, paraşutiştii angajară o luptă în bună regulă, iar partizanii dispărură fără urmă în imensitatea munţilor. După o prăbuşire verticală de peste 200 de metri, cele două corpuri zdrobite însângeraseră mai multe stânci în căderea lor. Încercarea de recuperare a cadavrelor era zadarnică. Paraşutiştii nu aveau material de alpinism. De altfel, la ce ar fi servit recuperarea cadavrelor? Subofiţerii interziseră orice încercare de coborîre. Nu le rămânea decât să telefoneze la punctul regimental de comandă şi să ceară ordine. Nimeni nu cunoştea identitatea celui ce îl însoţise pe locotenent. Detaliul nu avea importanţă. Un rebel mai puţin.

*
* *

La Bordj Arreghi, Emil aştepta să îi vină rândul la plecare. Radioul anunţase lupte sângeroase în munţii Aurès, dar asta nu însemna nimic, căci zilnic şi peste tot aveau loc lupte.

Toată lumea decise să petreacă la Alger trei zile de Paşti, cu sâmbăta dinaintea sărbătorii şi lunea de după Înviere. În miercurea din Săptămâna Mare avusese loc o alarmă excepţională în sat. Zeci de mujahedini înarmaţi cerură sus şi tare convocarea responsabililor kabili. Mujahedinii erau arabi, iar discuţiile aveau loc în franceză. Jucându-se cu fraţii lui Zineb şi vorbind kabila, Sigmund surprinse câteva schimburi de cuvinte ce îi priveau direct şi nu prevesteau nimic bun. Noii sosiţi reproşau celor din Bordj Arreghi tolerarea Europenilor în zona de operaţiuni controlată, cel puţin noaptea, de către ei. Kabilii, mai ales bătrânii, apărară cu vehemenţă pe cei câţiva Roumis, arătând că Gizela se ocupă de învăţământul copiilor fără niciun salariu. Bineînţeles, replicară mujahedinii, « pentru a face Francezi din copiii voştri. Nefiind musulmani, aceşti Roumis trebuie să moară. Nici măcar nu s-au făcut că se convertesc la Islam ».

-- Cei doi bărbaţi au instruit câteva sute din tinerii noştri în arta luptei corp la corp.

-- Europenii sunt trădători capabili de toate mârşăviile.

Decanul satului s-a opus energic mujahedinilor: « Kabilii sunt stăpâni în ţara lor », spuse el. « De aproape trizeci de ani, de când sunt aici, aceşti Roumis nu au ofensat pe nimeni dintre noi. Ei sunt primii ce ne-au vorbit de libertate şi independenţă, niciodată nu ne-au mințit cu nimic ».

Mujahedinii s-au retras fără să se ajungă la un acord.

Sigmund raportă mamei sale cele auzite. Trebuie oare să renunţăm a merge la Alger? – se întrebă Gizela. Pilar şi Gaetano îşi vor face griji. Joi dimineaţa, Emil, Concita şi cei doi copii plecară cu Fordul frigorific, făcând ocol prin Bougie, pentru a livra 200 kilograme de mistreţ, în vederea paştelui. Gizela, Izabela şi Sigmund plecară odată cu ei, prin Tizi-Ouzou cu bătrâna lor maşină. Într-o coborîre, după Fortul Naţional, fură opriţi de oameni înarmaţi. Gizela scoase hârtia de liberă trecere, eliberată de FLN. Şeful, pe care Sigmund îl recunoscu imediat, îndreptă arma automată spre ei şi ordonă scurt: « Coborîrea ! ». Trei dintre ei duseră pe Sigmund după o stâncă, de unde se auzi o singură împuşcătură. Ceilalţi îşi permiteau gesturi libidinoase faţă de Gizela, şi Izabela, care avea 19 ani.

-- Unde mergeţi?, întrebă şeful.

-- La Alger. Avem prieteni acolo.

-- Nimeni nu călătoteşte acum, decât pentru a spiona.

-- Facem destul de des drumul la Alger. Pe şosea nu-i nimic de spionat.

-- Dar binoclul, la ce oare vă serveşte?

-- Nu m-am folosit niciodată de un binoclu.

-- Nu? Atunci ce ai acolo, sub scaun?

Gizela păli. Ăsta-i binoclul prietenului nostru, Emil. Exact ca cel al soţului meu. Se folosesc de ele când merg la vânătoare.

-- Şi când ne spionaţi, desigur. Destul cu discuţia. Noi nu suntem idioţii de Kabili, din Bordj Arreghi. Târfelor! Vă arătăm îndată…

Fără să termine fraza începută, şeful de partizani lovi pe Gizela cu arma în cap. Unul de-al lui administră aceeaşi lovitură Izabelei. Mama şi fiica se prăbuşiră la pământ în acelaşi timp. Niciuna nu se simţi violată şi sodomizată de întreaga patrulă. Corpurile lor fură duse în dosul stâncii unde fusese împuşcat Sigmund, iar partizanii mai traseră o salvă în cele trei cadavre.

Către ora trei, neliniştea atinse cota maximă în casa lui Pilar şi Gaetano, unde Emil, cu tot ocolul prin Bougie, deja sosise de peste două ore.

La ora şase nu mai rezistară şi telefonară la jandarmeria Tizi-Ouzou, întrebând dacă nu cumva a avut loc vreun accident între Michelet şi Fortul Naţional. « Cine sunteţi » şi de unde telefonaţi, întrebă vocea de la capătul firului?

-- Telefonăm din Alger, de la domnul Nicholetti, pictor şi sculptor. Aşteptam nişte prieteni, o doamnă cu fata ei, de 19 ani, şi un băiat de 11 ani, cu care am plecat împreună, de dimineaţă, din Bordj Arreghi. Noi am făcut un ocol prin Bougie, iar ei au mers direct prin Michelet şi Fortul National. Ar fi trebuit să ajungă la Alger către amiază, înaintea noastră.

-- Vorbiţi de o femeie, o fată şi un băiat?

-- Da.

-- Aveau o maşină Hotchkiss?

-- Da.

-- Sunteţi din familie.

-- Practic, da. Suntem cam aceeaşi familie. Spuneţi-mi vă rog ce s-a întâmplat.

-- Ceea ce bănuiţi, dragă domnule. O oroare în plus!

-- Toţi trei?

-- Da, toţi trei. Va trebui ca cineva din familie să îi recunoască. E o formalitate penibilă, dar indispensabilă din punct de vedere administrativ.

-- Mă voi ocupa de asta.

Cu un gest automat, sufocat de emoţie, Emil închise telefonul, merse la lavabou şi se spălă îndelung pe faţă. Toţi ai casei ghiciseră ce s-a petrecut, dar nimeni nu scoase o vorbă. Primul ce întrebă fu Frederic: « Toţi trei ? Izabela…». Nici el nu reuşi să termine fraza. Gaetano aduse o sticlă de coniac, opt pahare, servi toată lumea şi spuse: « Beţi ! Alcoolul readuce viaţa ». Într-adevăr, într-un minut sau două viaţa reveni, dar efectul fu scurt şi femeile se retraseră plângând. Cei patru băură încă două pahare înainte de a digera vestea ce îi paralizase. Fernando, care îşi încheiase serviciul militar obligatoriu, propuse să meargă la cazarmă, pentru a-l înştiinţa pe Emil. Aici află că batalionul acestuia este în Djebel Chenoua, între Tipasa şi Cherchell. Colonelul îl primi cu solicitudine, ascultă explicaţiile şi enunţă concluzia ce se impunea: « Sergentul-şef Altmeyer a rămas ultimul copil al tatălui său, a cărui soţie şi ceilalţi doi copii au fost asasinaţi dimineaţa asta. Voi ordona să nu mai fie trimis în niciun fel de misiune. Ultimul copil al oricărei familii trebuie salvat cu orice preţ ».

-- Domnule colonel, trebuie ca el însuşi să îşi recunoască mama, fratele şi sora, înaintea înmormântării acestora.

-- Unde sunt corpurile celor asasinaţi?

-- La Tizi-Ouzou, la morga spitalului, fără îndoială.

-- Vom face tot ce trebuie.

Fernando se întoarse acasă. Emil fiind cu batalionul lui, a doua zi, vineri dimineaţă, plecară cu toţii la Tizi-Ouzou, fără să-l mai aştepte, sperând ca astfel să îl scutească de spectacolul oribil al recunoaşterii cadavrelor mamei, surorii şi fratelui său cel mic. Jandarmii îi însoţiră la morgă. În ciuda figurilor sfâşiate de gloanţele trase în ceafă, Gizela şi Izabela erau uşor de recunos-

cut. Faţa lui Sigmund era intactă, dar pieptul îi era ciuruit de zece gloanţe. Formalităţile fură terminate, martorii semnară hârtiile de rigoare, fără să le citească.

După cele petrecute, nimeni nu se putea întoarce la Bordj-Arreghi. Satul i-ar fi primit cu braţele deschise, dar drumul până acolo nu era deloc sigur. Totuşi, nu puteau să-l abandoneze pe Klaus, nu-l puteau lăsa de unul singur în faţa teribilului masacru al familiei sale. Nimeni nu ştia că, de fapt, el murise înaintea soţiei şi a celor doi copii ai săi. Emil era gata să plece la Bordj Arreghi, dar ceilalţi îl convinseră să nu-i părăsească : « Klaus îi va căuta automat pe ai săi la Alger. Sătenii îi vor spune ce s-a petrecut, va afla de la radio, sau din ziare », spuse Gaetano. Emiul recunoscu că nu este cazul să meargă tocmai acum la Bordj Arreghi.

Formalităţile de înmormântare şi funeraliile avură loc sâmbătă după-amiază, la Tizi Ouzou, cu participarea a peste o mie de Francezi indignaţi şi animaţi de dorinţa, de disperarea răzbunării, din care avea să rezulte OAS.

Cu tristeţea în suflet şi gura amară, se întoarseră la Alger unde, împinsă parcă de un presentiment, Elena merse direct la cazarmă, cerând să îl vadă pe sergentul-şef Emil Altmeyer. Abia întors din misiune, acesta se prezentă imediat. Faţa Elenei îi spuse imediat că s-a petrecut o tragedie. Cu un mare efort, reuşi să întrebe:

-- Cine ? Spune-mi cine ?

Elena strânse din dinţi, înghiţi în sec de mai multe ori şi reuşi să articuleze:

-- Mama ta… Izabela… Sigmund…

Atleticul subofiţer căzu ca o frunză, pe banca de lemn de la intrarea în cazarmă. La început nu simţii nimic, dar nu-i veni să creadă că aşa ceva este posibil, nu puse nicio întrebare. Imediat însă, oroarea îi cuprinse întregul spirit. Ar fi vrut să întrebe, dar nu mai putea vorbi. Elena răspunse singură la întrebările pe care bănuia că Emil le are pe limbă, fără să le poată pronunţa. « S-a petrecut joi dimineaţa, între Fort National şi Tizi Ouzou. Veneam cu toţii la Alger, pentru sărbătoarea Paştelui. Noi am ocolit prin Bougie, pentru a livra o încărcătură de mistreţ.

Mama ta, Izabela şi Sigmund au mers pe calea obişnuită, peste creastă ».

-- Dar Tata? Ce-i cu Tatăl meu ?

-- Nu s-a întors încă.

Difuzorul Postului de control anunţă: « Sergentul-şef Emil Altmeyer este chemat în biroul colonelului ». Emil se ridică cu greu şi porni ca pe două cărări. Elena îi strigă din urmă: « Te aştept aici, să te duc acasă !».

Colonelul îl întâmpină cu braţele deschise, îl strânse la piept şi îi servi un pahar de whisky: « Văd că deja ai aflat. Cu atât mai bine. Bea paharul ăsta. Îţi va face bine ».

După un lung moment de tăcere, colonelul reluă: « Iată o permisie de o săptămână. Dacă ai nevoie de mai mult, îmi telefonezi. Ai pe cineva la Alger? ».

-- Da, domnule colonel. Mulţumesc.

Emil salută colonelul şi ieşi ca un automat. Elena opri un taxi, se aşeză lână el, îi prinse mâinile şi i le sărută. Ajunşi în casa lui Gaetano, fu primit cu căldură de Pilar, Concita şi Mercedes, care avea doisprezece ani. Solidaritatea tuturor şi îmbrăţişările Elenei îl ajutară să-şi revină în fire. Deşi picioarele îi erau ca de cârpă, gândea cu toată claritatea, în vreme ce Gaetano şi Emil cel Bătrân, spuseră cu toată căldura posibilă:

-- Cuvintele sunt de prisos. Toţi am pierdut o parte din familia noastră comună, care încă există. Faci parte din ea, ne unesc atâtea amintiri, nu vei fi niciodată singur.

Mâncară în tăcere şi merseră la culcare. Elena spuse noapte bună proaspătului orfan, şi îl sărută pe frunte. Cei doi se iubeau de mult, din totdeauna. Nenorocirea şi lacrimile dădură iubirii lor o nouă vigoare, ca în faţa unei provocări a destinului, căci viaţa este mai puternică decât moartea.

*

* *

Telefonul sună în acelaşi timp la aerodromul militar şi la cazarma din C… Vocile monotone transmiteau ştirile privind ultimele isprăvi ale partizanilor şi represaliile decise de autorităţi.

-- O familie a fost asasinată lângă Tizi-Ouzou, pe şoseaua Fort National, o femeie de 47 de ani, o fată de 19 ani şi un băiat de unsprezece ani -- violaţi, sodomizaţi, scenariul obişnuit.

-- Mă auzi?

-- Aud. Continuă.

-- Familia locuia în Bordj-Arreghi, sat izolat din Djurdjura, cuib de vipere pe care ar fi trebuit să-l ardem de mult.

-- Putem îndrepta greşeala.

-- Exact. Trimiteţi o escadrilă cu o bună raţie de napalm.

-- Înţeles. Să trăiţi!

Varianta pentru blindatele uşoare fu mai scurtă:

-- Odată satul în flăcări, trageţi în tot ce mişcă, inclusiv asupra mâţelor şi caprelor.

Înţeles. Să trăiţi.

Bătrânul Mimun se apropia de 85 sau 86 de ani, nici el nu ştia prea bine cîţi ani are. Trăind în familiaritate cu invizibilul, simţii cele ce aveau să se petreacă. În cel mai scurt timp, trebuia să-i prevină pe săteni. A doua zi, duminică, era « Învierea » lui Sidi Issa, în care, deşi Musulman, el credea cu toată tăria. Marabuţii învie. De ce n-ar învia şi profeţii. În ziua « Învierii », adică duminică, Creştinii nu vor îndrăzni să dea foc satului, căci până şi barbarii respectă sărbătorea Paştelui sau Crăciunului, zile în care nimeni, pentru nimic în lume, nu poate fi ucis. Aşadar, distrugerea satului se va petrece luni, a doua zi de paşte. Pe când era tânăr, satul se găsea la două ore de mers. De data asta, va face patru ore, chiar mai mult, dar asta nu are importanţă. Allah, vede tot, ştie tot. El îl va sprijini.

Bătrânul marabut îşi luă bastonul şi plecă recitând surate din Coran şi diverse maxime populare. Lătratul câinilor îi vesti apropierea. Era deja sâmbătă noaptea. Recunoscut de săteni, Mimun fu găzduit ca totdeauna, dându-i-se de mâncat şi de băut. A doua zi, chiar de Paştele creştinilor, Mimun ceru urgenta reunire a Djemeei, forul decizional al satului, în faţa căruia declară fără niciun fel de introducere:

-- Mâine dimineaţă, până-n ziuă, ciorile Satanei şi altele din zburătoarele lui vor arunca peste sat flăcările iadului. Apoi, tunurile vor distruge tot, nu va rămâne piatră pe piatră. Fiecare

familie trebuie să ia ce poate transporta, refugiindu-se cât mai adânc, în pădure. Apoi vă veţi întoarce şi vă veţi reconstrui satul. Nu există altă posibilitate.

-- De unde ştii tu că satul va fi distrus? – îndrăzni unul să-şi exprime scepticismul.

Imediat însă, satul îl puse la locul lui pe incredul.

-- Fiule, răspunse Mimun, Allah vorbeşte inimii mele când vrea El. L-am ascultat, l-am înţeles, am repetat mesajul lui Allah.

-- De ce blestemaţii de Roumis ar dori distrugerea satului nostru?

-- Pentru că Satana îi orbeşte, după cum i-a orbit şi pe partizanii ce au ucis-o pe Lalla Gizela, fiica şi băiatul cel mic.

O unde de teroare şi de spaimă trecu peste întreaga adunare. Cine a îndrăznit să ucidă pe Lalla Gizela ? Acest sacrilegiu nu putea fi înfăptuit cu voia lui Allah. Din pragul casei sale, unde era înconjurată de cei trei copii pe care îi avea, Zineb urlă ca lovită de moarte. Nimeni din sat nu uitase respectul pe care cei câţiva Roumis din Bordj Arreghi îl arătaseră totdeauna pentru Kabili şi pentru Islam, pentru tradiţiile şi obiceiurile lor. Nimeni nu uitase devotamentul fără de margini al Gizelei, iubirea ce emana din toată făptura ei, din care cauză încă din timpul vieţii fusese recunoscută *Lalla*, adică sfântă. O sfântă a Islamului.

Unul dintre bătrânii satului luă cuvântul şi spuse:

-- Nu am ştiut să protejăm pe binefăcătoarea noastră. Acum nenorocirea ne cade pe cap, după cum este drept şi o cere justiţia. Asta este voia lui Allah.

În cel mai scurt timp fură scoase căruţele, caii, măgarii, catârii, bagaje de tot felul, pături, ustensile de bucătărie, scule, tot ce putea fi transportat, provizii de grâu, miere şi altele. Caprele şi oile fură împinse şi ele către pădure. Către sfârşitul după-amiezii, mutarea satului era terminată.

Sezonul cald abia începe. Vom avea timp să reconstruim satul, îşi spuneau Kabilii. Bătrânul Mimun nu voi să părăsească satul şi nimeni nu a îndrăznit să îl întrebe de ce. Se săturase de laşitatea, prostia, lăcomia şi crimele oamenilor. Născut pe vremea lui Mac Mahon, câtva timp după sosirea Francezilor, numiţi Roumis încă de atunci, Mimun vedea acum plecarea

ultimei lor generaţii, a ultimilor colonialişti. Dacă soldaţii îl vor ucide, ei vor atrage astfel nenorocirea asupra lor, iar Kabilia va fi liberă cu atât mai repede. Mimun spuse ultimilor săteni ce îşi părăseau casele:

-- Dacă fiul fiului Lallei Gizela va reveni la sursa pe care eu o voi părăsi mâine, el va fi marabutul satului. Nu sunt însă sigur, pentru că nu se vede clar…

Petrecu ultima noapte afară, lângă o stâncă pe care soarele o încălzise binişor, în lungul zilei. În zori de zi fu trezit de urletele păsărilor Satanei ce vărsau peste sat tone de napalm. Apoi sosiră blindatele. Primul obuz dărâmă turnul în flăcări al moscheii satului. În cinci minute nu mai fu piatră pe piatră la Bordj Arreghi. Cu tot fumul şi flăcările ce inundaseră satul, soldaţii unuia dintre blindate zăriră o siluetă lipită de stânca din marginea satului. Traseră imediat iar bătrânul se prăbuşi sub gloanţele ce-i străpunseră pieptul. Inspecţia ruinelor arătă că Mimun era singurul mort din întreg satul. Tăiată parcă în stânca ce-l încălzise ultima noapte, figura lui Mimun emana o pace supraumană, ce puse pe gânduri soldăţimea. Un subofiţer remarcă: « Bandiţii au fost preveniţi. Aş da oricât pentru a afla cum funcţionează blestematul telefon arab ».

*
* *

Refuzând să urmeze mişcara baricadelor din ianuarie 1960, armata franceză puse în lumină haosul ideologic ce făcea imposibilă orice înţelegere între partizanii Algeriei franceze, ceea ce încurajă Frontul liberării naţionale (FLN) şi politicienii francezi, ultimii condiţionând independenţa Algeriei de cedarea zăcămintelor de petrol din Sahara. Deşi efectivele FLN erau distruse aproape în întregime, iar armata franceză păzea foarte bine graniţele cu Maroc şi Tunisia, obligând la inactivitate partizanii colonelului Boumedienne, guvernul francez ordonă gruparea militarilor în cazărmi, ceea ce permise ofensiva anti-franceză, în timpul căreia fu asasinată Gizela şi doi dintre copiii ei.

Armata franceză era profund divizată. Legiunea străină şi corpul de paraşutişti, adică elita ei, se simţea mai apropiată de luptătorii musulmani decât de burghezia ramolită, pretenţioasă şi lacomă a unei bune jumătăţi dintre colonialişti, la fel de contaminaţi pe plan rasial, la fel de metizaţi ca jumătate dintre Berberi. În aprilie 1961, puciul generalilor Challe, Salan, Zeller şi Jouhaud eşuă în patru zile, iar Organizaţia Armată Secretă (OAS) fu subminată de la început de către agenţii guvernului de la Paris, în frunte cu generalul trădător Charles de Gaulle.

La vila Barberousse, cei patru capi OAS făcură cele necesare pentru a fi lăsaţi în pace, de către guvernul trădător din Paris, majoritatea armatei neputând renunţa la ideea că Algeria este un departament al Franţei. Turnătorii şi securiştii ambelor tabere circulau peste tot. Era suficient să petreci un sfert de ceas în oricare dintre cafenelele Algerului, pentru a înţelege că Algeria franceză nu are nicio şansă. Organizaţia Armată Secretă nu era emanaţia unei populaţii decise să îşi apere cauza până la capăt şi cu preţul vieţii, după exemplul adversarilor ei, al partizanilor algerieni. Organizaţia Armată Secretă a fost doar emanaţia militară a unei elite franceze dezorientate de oratori de ocazie şi alţi băutori de anason, o elită ce s-a sacrificat pentru nimic. De aproape cincisprezece secole, Algeria devenise patria unei populaţii pestriţe din punct de vedere rasial, unificată însă religios, sub semnul semilunei islamice.

Foarte curând, terorismul se complică enorm. Nu mai exista doar terorismul partizanilor Algeriei libere ci şi acela al OAS. Ultima stăpânea căile de comunicaţie şi centrele vitale, iar partizanii Algeriei libere aproape că nu mai îndrăzneau să-şi părăsească ascunzătorile.

Fernando şi tânărul Emil, ce îşi terminase milităria, cumpărară mai multe pistolete Mauser de 9 mm, arme de o precizie remarcabilă. Durerea lor pentru moartea Gizelei, a Izabelei şi a lui Sigmund devenise o ură sălbatică şi nestinsă contra a tot ce era arab sau care ţinea în vreun fel de FLN. Emil cel tânăr şi Frederic vânau regulat, în zori de zi şi pe înserat, iar Fernando, în ciuda opoziţiei tatălui, Gaetano, ca şi a mamei, Pilar, îi însoţea aproape totdeauna. Emil cel Bătrân nu se lăsa nici el mai prejos,

defulându-se contra partizanilor algerieni, pentru cele pătimite cândva din cauza ucigaşilor ce terorizau cartierele populare ale oraşului său natal, Saint-Etienne. Într-o zi însă, Emil cel Bătrân înţelese nebunia comportării lor colective: adevăraţii războinici, veritabilii apărători ai rasei albe, nu trebuie să se compromită cu luptători de mâna a doua sau a treia, care îşi apărau şi ei ţara, rasa şi religia lor. Nu Algerienii veniseră peste Francezi, în Franţa, ci Francezi veniseră peste Algerieni, în Algeria, lucru nu putea fi şters din istorie, nu putea fi uitat de nimeni. Acest fapt constituia justificarea inatacabilă a revoltei algeriene şi a morţii câtorva zeci de mii de Francezi.

Curios însă, cu totul paradoxal, guvernul din Paris insista pentru a-i lămuri pe coloniştii francezi să rămână în Algeria, ceea ce arăta că orice ministru, şef de guvern sau chiar şef de Stat este un visător aiurit, politician rău informat, ba chiar rău intenţionat.

Dovada limpede a acestui imbecilism francez, oficial şi de Stat, fu dată un an mai târziu, cu ocazia proclamării independenţei algeriene, când un diplomat francez nu îndrăzni să încalce ordinele guvernului din Paris şi ieşi în stradă cu drapelul francez, incitând populaţia să strige deopotrivă: « Trăiască Algeria liberă! Trăiască Franţa ». Nesocotitul diplomat fu sodomizat în public de vreo cincisprezece Arabi, ajungând pentru mai bine de un an într-un spital psihiatric.

*

* *

Pilar, Gaetano, Fernando şi Mercedes moţăiau pe un metru cub de bagaje şi sarsanale de tot felul. Emil, Concita şi Frederic nu aveau niciun bagaj. Avuţia lor sfârşise sub napalmul şi obuzele ce distruseseră Bordj Arreghi. Cu spatele contra unui container de zece metri cubi, Elena mângâia părul şi obrajii lui Emil junior, care nu-şi putea lua gândul de la tatăl său. « Nu mă pot lăsa pradă iluziilor inutile. Dacă ar fi fost viu, tata s-ar fi manifestat de mult », spuse el cu ochii la cei peste o sută, poate două sute de mii de Francezi din Alger, Oran şi Bône, ce stăteau la coadă, de zile întregi, pentru un vapor către Marsilia. Zeci de

vapoare făceau naveta continuă, între Alger şi Marsilia, dar noii candidaţi la plecare, sosind fără încetare, erau mai numeroşi decât cei ce reuşiseră să se îmbarce. Ultimele « Picioare negre » părăseau ţara cucerită cândva, care sfârşise prin a-i expulza. Acodul de la Roca Neagră, dintre OAS şi FLN nu reuşise să liniştească populaţia, frica şi neîncrederea colectivă fiind mai puternice. Domina sentimentul general, pe care inconştienţii politicieni nu îl prevăzuseră în niciun fel: un ultim şi suprem reflex de demnitate făcuse « Picioarele negre » să refuse traiul sub o autoritate musulmană.

Scăpate intacte din cei opt ani de război, câteva ferme şi mari exploatări agricole erau incendiate chiar de proprietarii lor. Livezile se distrugeau cu buldozerul, fântânile se astupau, animalele erau ucise sau abandonate pe seama şacalilor adevăraţi, cei cu patru picioare. Blocurile moderne din Alger şi alte oraşe, vilele cele mai frumoase erau aruncate în aer chiar de către cei ce le construiseră, care apoi, abrutizaţi de disperare, se îngrămădeau pe cheiul de îmbarcare către Marsilia.

Cei nouă supravieţuitori ai celor trei familii de rasă albă, care locuiseră la Bordj Arreghi sau fuseseră foarte familiari cu acest sat, părăseau vila lui Gaetano şi Pilar fără să distrugă nimic. Distrugerea este o sălbăticie, un gest vulgar pe care niciunul dintre ei nu îl accepta. Desigur, după opt ani de război civil, multe locuinţe din Algeria aveau nevoie de reparaţii urgente. Nimeni însă nu făcea nimic, pentru că nimeni nu dispunea de materialele necesare.

Fuga Europenilor era dublată de un curios exod rural. Satele Algeriei se goleau de locuitorii lor, trei milioane dintre aceştia abandonându-şi gospodăriile şi apropiindu-se în zdrenţe, etapă după etapă, de Eldorado-ul imaginar pe care Europenii îl lăsau, chipurile, în urma lor. Golite de mobilele somptuoase, apartamente de 70 de metri pătraţi găzduiau grupuri familiare de 20 şi chiar 30 de persoane, în vreme ce somnierele, şifonierele, frigiderele, aparatele de radio, televizoarele, fotoliile, pianele se îngrămădeau într-o piaţă deja plină, în aer liber, fără niciun cumpărător.

Tânărul Emil se ridică şi privi automat către Nord. Dincolo de flancurile parcă aprinse ale navelor, strălucirea mării îl orbii atât de tare încât închise ochii. Când îi redeschise, avu o tulburătoare viziune: marea era învelită cu un giulgiu de plumb, ce se lărgea peste întreaga Europă. Întoarse privirea către Elena, care îi surâse. Nu mai văzu decât părul ei de culoarea cafelei cu lapte, ochii verzi, fruntea acoperită de perlele transpiraţiei, ovalul desăvârşit al feţei, buzele ferme, corpul fin şi atletic. O strânse la piept şi imediat simţii că sexul i se trezeşte şi devine ca lemnul. Ar fi vrut să o iubească imediat, pe loc, fără să ştie că, după şaptesprezece ani, reacţiona la fel ca tinerii şi tinerele Berlinului, în primăvara lui 1945, care adesea se iubeau după un colţ de zid dărâmat sau într-un pat mai mult sau mai puţin intact printre ruinele Germaniei zdrobite sub bombele incendiare anglo-americane. Era revolta vieţii contra celor contrare legilor naturii, forţa libertăţii fiind mai puternică decât moartea.

O fetiţă de patru ani începu să jelească la pieptul mamei sale: « Mamă, de ce nu se întoarce tata? ».

-- Nu ştiu, draga mea, nu ştiu unde este acum.

-- Mamă, vreau să ne întoarcem acasă!

Femeia se ridică împinsă parcă de un arc, îşi luă fetiţa în braţe, făcu paşii de pe urmă şi se aruncă în apa portului. Doi soldaţi plonjară imediat şi recuperară corpul fetiţei, care nu păţise nimic. Cât despre mamă, aceasta era moartă, întrucât vertebrele cervicale îi fuseseră zdrobite de unul din cablurile de ancorare a navelor. O orfană în plus… Ce mai conta asta la zecile, poate sutele de mii de orfani dintr-o Algerie orfană ea însăşi. În aşteptarea îmbarcării, alţi copii organizau jocuri de tot felul, chiar şi dansuri.

După o absenţă mai îndelungată ca de obicei, Gaetano se întoarse cu noutatea zilei: « Am găsit un tip ce are o barcă motorizată, cu care ne-ar putea duce în Corsica. Pentru asta voia 5000 de franci. Tocmindu-mă, l-am făcut să ne ducă pe 3000 de franci. Ar fi ceva, în loc să ne prăjim aici săptămâni în şir ». Toţi fură de acord. Bărcuţa însă se găsea la aproape un kilometru distanţă. Cei cinci bărbaţi transportară întâi valizele şi

baloturile mai grele, apoi reveniră după femei şi bagajele mai mici.

Navigară în lungul coastei, revăzură o ultimă oară golful Bougie, minunile fără seamăn ale acestuia, inclusiv « Elefantul roşu », cum i se spunea Capului Carbon. În zorii zilei atinseră Sardinia apoi, după alte douăzeci şi patru de ore, sosiră la Bastia, de unde se îmbarcară pentru Nisa, unde Gaetano spera să găsească unele dintre cunoştinţele sale.

Regăsind câţiva exilaţi de pe vremea lui Mussolini, Gaetano înţelese că nimeni nu rămâne pur după un refugiu de douăzeci şi cinci de ani. Toţi se naturalizaseră francezi, toţi deveniseră mai getbegetnici ca Bretonii, Provensalii sau Parizienii, făceau parte dintre cei ce ajutau centrele de primire a « Picioarelor negre » prin triplarea chiriilor. Din fericire, cei nouă refugiaţi din Algeria dispuneau de o bună rezervă de bani, repartizată între Franţa şi Elveţia. Conturile din Alger fuseseră închise la timp, iar acum dispuneau de lichidităţi suficiente pentru aproximativ trei luni. Prima urgenţă era găsirea unei slujbe convenabile. În ciuda celor 53 de ani ai săi, Gaetano fu primul ce îşi făcu un rost provizoriu, pe un şantier din Antibes. Priceput în mecanică, tânărul Emil repară o furgonetă Citroën şi un Peugeot 203 accidentat, recuperate de la fiare vechi. Graţie acestor rable, s-a asigurat aprovizionarea cu materiale a şantierului lui Gaetano şi a putut fi găsită o locuinţă convenabilă pe coastele din spatele Cimiezului[26], unde chiriile erau mai mici. Proprietarul, un bătrân măsliniu, nas în cioc de vultur, avu bunătatea să încuviinţeze anumite reparaţii, ce durară o lună, după care dublă chiria, arătând că legea era de partea lui, ceea ce fu perfect adevărat. Exista o lege ce autoriza cinismul burghez : « chiriaşul repară locuinţa, iar proprietarul, în loc să îl plătească, măreşte chiria ». Oricum, totul era provizoriu. Trebuia găsită o slujbă convenabilă pentru cei doi Emil, Frederic şi Fernando, lucru dificil pentru cei obişnuiţi cu vânătoare de mistreţi.

Emil cel Bătrân merse la Paris şi obţinu fără dificultate un post de profesor de Germană, într-un liceu din Rambouillet.

26. Cimiez: numele actual al vechiului cartier grecesc din Nisa.

Misiunea lui nu era însă din cele mai simple, căci nu mai predase din 1939. Emil cel Tânăr şi Elena obţinură câte un rol într-un obscur şi suspect studio cinematografic, unde semnară de luare la cunosştinţă că fidelitatea conjugală este o piedică în calea oricărei cariere de actor de cinema, ceea ce i-a ajutat să înţeleagă că fiecare este de neînlocuit pentru celălalt şi că trebuie să se căsătorească cât mai repede posibil.

Frederic fu angajat ca reprezentant farmaceutic, servici care i se păru extrem de stupid. Ce muncă poate avea însă un sens, într-o societate fără de sens?

În vreme ce Gaetano şi ai săi s-au decis să rămână la Nisa, ceialţi cinci, adică Emil cel Bătrân, Concita, copiii lor şi Emil cel Tânăr, închiriară o casă de vânătoare în pădurea Rambouillet, în care se instalară în octombrie, după ce reuşiră să o amenajeze pe gustul lor.

Elena şi Emil cel Tânăr se căsătoriră pe 21 decembrie, ziua solstiţiului de iarnă. Deşi mobilierul era redus la strictul necesar, casa de vânătoare se dovedi suficient de mare pentru ambele familii, care deciseră să trăiască împreună. Singurul inconvenient era că Frederic, angajat ca vizitator medical şi farmaceutic îşi petrecea aproape întreaga săptămână vânzând otrăvuri şi chimicale numite medicamente, el care atinsese 22 de ani fără să înghită o aspirină. Aerul sec, uneori cald, alte ori rece, de la Djurdjura îi pregătise pentru viaţa în pădurea Rambouillet, unde se adaptară perfect, fără ca vreunul să răcească odată.

Tânărul Emil şi Elena, soţia lui, făcură o neaşteptată pasiune pentru Istorie. Zi de zi, veneau de la studioul lor cu noi şi noi cărţi de istorie privind Antichitatea şi Evul Mediu european. Precum plantele smulse din pământul lor şi transportate pe un alt continent, ei încercau să-şi înfigă rădăcinile într-un nou pământ, pentru ei, personal; nu mai puţin însă, pe acest pământ trăiseră generaţiile fără de număr, dintr-un lanţ în care ei erau ultima verigă. Concita şi Emil cel Bătrân înţelegeau situaţia, pe care se străduiau să o uşureze prin claritatea şi decizia personală ce însoţise şi justificase fiecare dintre actele importante ale vieţii lor. Concita aminti că înainte de a abandona Bordj Arreghi părăsise Castilia natală, al cărei pământ nu era mai puţin uscat,

nici mai puțin sălbatic decât acela de pe înălțimile Djurdjurei. Într-o zi, Emil cel Bătrân evocă marile exoduri, emigrări, expatrieri și dezrădăcinări din timpul vieții lui: exilații italieni și germani dinaintea războiului, milionul de Spanioli refugiați din cauza lui Franco, milioanele de Ucrainieni, Tătari, Moldoveni, Lituanieni, Estonieni, Letoni, Finlandezi și alții, deportați de Stalin, Rușii albi fugiți din Rusia, Românii, Maghiarii, Bulgarii și ceilalți Europeni din Est, fugiți din țările lor, ce deveniseră închisori comuniste. Câte zeci de milioane de dezrădăcinați însemna asta, la nivelul Europei? Treizeci, poate patruzeci de milioane. Nimeni nu putea spune cifra exactă. În 1944 -1945, din Delta Dunării până la frontierele actuale ale Germaniei și Austriei, în Banat și Transilvania, Silezia « poloneză », Prusia orientală, Ungaria, Croația trăiau cam douăzeci de milioane de Germani. Jumătate dintre aceștia au fost uciși de armata sovietică, de partizanii lui Tito, comuniștii din Cehoslovacia, România, Ungaria și alte țări. Cei scăpați supraviețuiesc cum pot, unde s-au putut pripășii, într-o Germanie pocită sufletește de învingătorii ei, alții ajunși cum-necum în Occidentul supra-populat. Nu trebuie să uităm că trăim într-o lume nebună, ce explică și relativizează propriile noastre suferințe. Asta nu împiedica însă pe tânărul Emil, nici pe Elena, să își pună anumite întrebări privind istoria mai îndepărtată a Europei, bisericile gotice ale acesteia, știința apărută pe acest continent, muzica, artele plastice și atâtea altele fără de care nu putea fi înțeles Occidentul, ce se prăbușea sub ochii lor.

În aprilie 1968, Franța fu cuprinsă de o fierbințeală ce a explodat luna următoare prin mari demonstrații populare, confruntări cu poliția și jandarmeria lui De Gaulle. Emile și Concita aveau doi nepoți: Rudolf, care la cinci ani se cățăra în copaci, apoi Silvia, care la cei doi ani și jumătate ai ei era admirată de toată lumea pentru intensitatea privirii din ochii ei albaștri.

Frederic se însură cu o Nemțoaică splendidă din Cassel. Prezentând-o părinților săi, inima acestora s-a umplut de amintirea Gizelei și a Izabelei, de parcă noua venită în familie era ruptă din ambele.

Marţi, 28 aprilie 1968, Emil cel Bătrân se întoarse mai abosit ca de obicei, de la liceul unde lucra. Elevii fuseseră mult mai excitaţi decât în zilele precedente, iar Emil, care lucra după metode total opuse celor oficiale, îi înţelegea foarte bine. El nu forţa elevii să înveţe germana, considerând că trei sferturi dintre aceştia veneau la şcoală împotriva voinţei şi aptitudinilor lor. El le spunea acest lucru în mod deschis dar amical: « Sunteţi victimile unei societăţi ce camuflează problemele, în loc să le rezolve. Câtă vreme sunteţi înscrişi la şcoală sau la universitate, nu sunteţi încă şomeri, deci Statul nu vă serveşte o alocaţie de şomaj ci doar o bursă, mult mai mică, unora dintre voi… S-a decretat şcolaritatea obligatorie până la 16 ani, deşi structura şcolară existentă nu dispune de clădirile necesare, nici de un corp profesoral suficient de numerous. Sunteţi îngrămădiţi în clădiri din beton, curtea de recreaţie este prea mică pentru de numărul vostru mare, din care cauză nu toţi elevii încep şi termină pauza în acelaşi timp, şcoala fiind permanent cu susul în jos. Nici eu, nici voi nu putem face nimic pentru îndreptarea lucrurilor. Să rămânem buni prieteni, să nu ne facem unii altora necazuri inutile. În cei cincisprezece ani, dintre grădiniţă şi bacalaureat, şcoala ambiţionează să vă bage în cap o mulţime de lucruri inutile, în loc să vă specializeze şi să facă din voi oameni capabili să înveţe şi să se perfecţioneze întreaga viaţă, într-un domeniu sau altul, ales de fiecare în parte, potrivit aptitudinilor şi personalităţii lui. Germana este o limbă minunată, dar nu se poate învăţa cu forţa, iar eu nu oblig pe nimeni să înveţe ceea ce nu îi place. Celor care nu vor să înveţe germana, le cer numai să nu-i deranjeze pe cei care vor acest lucru ».

Tăcerea complice a elevilor îl ferea pe Emil de catastrofele administrative care altfel i-ar fi căzut pe cap. Elevii iubeau acest profesor care avea curajul să le spună adevărul. Totuşi, cei mai mulţi dintre ei nu puteau sta ore în şir în băncile şcolare prea mici pentru talia lor, iar cretinii din ministerul Învăţământului nu voiau să admită evidenţa că generaţiile noi sunt mai dezvoltate decât cele precedente, ceea ce explica multe din exploziile de nervozitate.

Săptămâna următoare, întreg Parisul universitar intră în fierbere.

Cei doi Emil presimțiră că urmează să se petreacă ceva special, din care cauză au dat o raită prin universitățile Sorbona I, Sorbona IV şi Sorbona III sau Censier-Daubenton. După cum bănuiseră, se petrecea un fenomen social extrem de complex, pe care nimeni nu îl putea domina în vreun fel. Steagurile negre şi roşii accentuau iluziile şi năuceala tuturora. Ideologii şi ideologiile nu înțeleageau ce se petrece şi nu puteau lansa vreun cuvânt oarecare, de ordine. Pancartele demonstranților şi mesajele de pe ziduri spuneau ceva absolut nou: « Nu vrem să trăim mai bine, ci vrem să trăim altfel ! », « Considerați-vă dorințele drept realități, dacă nu puteți altfel ! », « Nu am nimic de spus, dar am un chef nebun să strig asta în gura mare! », etc.

Marx, Lenin, Trotzky şi Mao Tzedun nu erau singurii prinți ai revoltei studenților francezi din mai 1968. Alături de ei îşi găsise locul Freud, Antonin Arthaud, Saint Exupéry şi al său *Prinț micuț*, pe care burghezii orbi îl pun în ghetele copiilor de sfântul Nicolae sau de Crăciun, şi care distruge sigur şi din temelie lumea avuților şi avuțiilor, adică societatea de consum. Oricare ar fi fost orientarea personală a analistului sau a simplului privitor, lumea avea cu ce se amuza şi îşi punea problema necesității dispariției societății de consum, înainte de a fi prea târziu.

Cei doi continuară turul universităților Sorbona I, Sorbona IV şi Sorbona III, Censier-Daubenton, timp de şase săptămâni. Înarmați cu ce trebuia pentru a confecționa sau modifica un afiş, multiplicau cum puteau nenumăratele inscripții şi imagini publicitare: « Publicitatea nu face publicitate decât pentru a se afla în treabă », « Trăim în cea mai bună dintre lumi, totul merge perfect, *Madame la marquise* », « Expansiune, coliziune, explozie, buuum! », « Nu avem altă alegere decât distrugerea metodică a civilizației tehnice, dacă nu lichidarea ei catastrofică », « La al cincelea semnal a fost holocaust », etc.

La încrucişarea de artera numită Gobelins avea loc un fel de miting non-stop, panourile metalice ale unui şantier oferind vaste suprafețe pentru afişarea tuturor mesajelor şi lozincilor

posibile ori imposibile. Lumea ironiza mitul prestigiului ieftin, al poziţiiei sociale şi al automobilului ce devora liniştea, buzunarul, securitatea fiecăruia. Oriunde întorceai privirea citeai lozinci de genul: « Copiii sunt nervoşi încă din burta mamelor, din cauza automobilului devastator », « Toţi imbecilii primesc permis de conducere, pentru că aşa vrea dictatura mondială a petrolului », « Automobilul este zeul suprem al sălbăticiei numită civilizaţie », « Copiii sunt abrutizţi şi ucişi de şcoala şi societatea ce îi dezumanizează », etc. Deveniţi între timp studenţi, un grup de foşti elevi m-au urcat pe o tribună improvizată, rugându-mă să continui în stradă lecţiile de altădată: « Revolta voastră este justă, pentru că vizează un stil de viaţă ce vă abrutizează, stârpind în voi orice urmă de omenie. Viitorul, dacă există vreunul, va condamna felul nostru de a utiliza automobilul, aşa cum noi condamnăm centura de castitate utilizată în Evul Mediu ».

Aceiaşi tineri asigurară serviciul de ordine al uriaşei manifestaţii din cartierul Charlety, în cadrul căreia toată suflarea scanda: « *CRS*[27] -- *SS* », fără ca cineva din mulţime să înţeleagă că blestemaţii « *SS* », de pe buzele fiecăruia, urcaseră, la vremea lor, cel mai înalt nivel de omenie atins vreodată de *homo sapiens*.

Un alt panou, din acelaşi cartier Gobelins, glăsuia : « Biserica ne învaţă să îngenunchem în faţa unui pretins Dumnezeu – Comuniştii ne îngenunche în faţa unui pretins partid – Capitaliştii ne murdăresc cu agitaţia şi publicitatea mincinoasă, ne impun false dorinţe şi ne refuză necesarul indispensabil. Fiind anonimi şi invizibili, capitaliştii sunt cei mai periculoşi ». La un moment dat, cei doi fură abordaţi de patru bărbaţi, pe care Emil cel Bătrân îi detectă imediat ca aparatcici comunişti.

-- Pentru PSU scrieţi lozincile astea infecte?

---

27. Companie republicană de securitate, super-jandarmerie politică, specializată în uciderea discretă a oricăror indezirabili (naţionalişti din Noua Caledonie), a liderilor unor manifestaţii, a oricăror persoane care, dintr-un motiv sau altul trebuie assassinate – la cererea vreunui guvern, dictator sau miliardar cu dare de mână, etc. Jandarmi CRS au « lichidat », la Riyad, un comandou al partizanilor ayatolahului Khomeiny, la Tripoli l-au vânat şi asasinat pe colonelul şi omul de Stat, Gaddafi, etc. Nu este exclus ca aceşti CRS să fi fost prezenţi la Bucureşti şi Timişoara, în decembrie 1989, printre faimoşii « terorişti ». (NT).

-- Zi mersi că eşti tâmpit. Închide pliscul şi nu pune frână…

-- Aş vrea să înţeleg şi eu…

-- Ce trebuie înţeles este scris. Eu am înţeles că eşti un comunist nătărău, iar partidul vostru de bandiţi se confruntă cu o mişcare pe care nu o poate domina. De aceea, este contra ei, aşa cum altădată a fost complicele lui Franco împotriva revoluţionarilor spanioli. Nimeni aici nu este din PSU, căci membrii acestuia sunt la fel de imbecili ca voi, ce vă credeţi comunişti, dar nu sunteţi decât sugarii ştirbi ai gândirii revoluţionare, creştini fără Dumnezeu şi socialişti ai abundenţei capitaliste. Spune şefilor tăi că sunt la fel de criminali ca cei de pe vremea lui Stalin, care n-au fost decât burţi şi buzunare de umplut. Comuniştii nu-s revoluţionari ci ploşniţe ale revoluţiei. Singurii revoluţionari adevăraţi ai vremii noastre au fost cei din *Schutzstaffeln*, organizaţie căreia voi în spuneţi « *SS* », fără să ştiţi ce spuneţi.

Cei patru rămaseră cu gura ca la dentist. Apoi, unul dintr ei zise: « Ţi-ai terminat recitalul? Hai la orgnizaţia noastră de bază, să discutăm acolo. Ideile tale ne interesează ».

-- Intraţi în pământ, nătărăilor. Şapte metri sub pământ. Aţi murdărit revoluţia, aspiraţia şi nevoia împlinirii omenirii întru omenie.

-- Nu avem ce discuta. Am înţeles că sunteţi fascişti. Cei mai murdari fascişti!

-- Adineauri ne credeaţi din PSU.

Cei patru comunişti o şterseră, iar spectatorii se amuzară pe socoteala lor.

Situaţia evolua rapid iar Lenin, Trotsky, Mao Tsedun şi ceilalţi dumnezei de mucava nu mai interesa pe nimeni. După speranţa începutului urmă dezgustul sfârşitului.

În ajunul Înălţării, şase săptămâni după Paşte, guvernul reuşi să alimenteze staţiile de benzină, ceea ce demară infernal automobilistic. Din serviabili şi înţelegători, cum se străduiseră o vreme să pară, Parizienii reveniră la crisparea, graba şi acreala din totdeauna. Grupuri de indicatori şi turnători de-ai poliţiei mişunau printre studenţi. Cei doi Emil fură interpelaţi şi înregistraţi de trei ori în două zile, de indivizi ce doreau neapărat să

obţină de la ei o declaraţie în favoarea autonomiei Bretaniei. În altă zi fură intervievaţi de un ziarist ce puţea a alcool şi pretindea că se trage din nu se ştie ce familie imperială. Omul încerca să înţeleagă dar nu reuşea, adevărul fiind prea simplu pentru mintea lui complicată. Manifestaţiile studenţeşti din mai 1968 au fost un gigantic val al inconştientului colectiv contra prozaismului şi traumatismelor civilizaţiei tehnico-industriale. Lipsa luciditãţii a făcut imposibilă orice soluţie, uriaşa mişcare studenţească a recăzut în mocirla din care se ridicase. A recăzut, este adevărat, dar nu în întregime. Mişcarea ecologistă ulterioară s-a născut atunci şi acolo, fiind întrucâtva moşită de cei doi Emil.

Diversele bisericuţe marxiste acuzară Partidul comunist de trădare, din cauza imobilismului acestuia. Toate îl imitară însă, când constatară prezenţa unor forţe obscure, pe care nu reuşeau să le înţeleagă. La reuniunea finală, de la Facultatea de Medicină, nu asistară nici măcar 200 de studenţi, ceea ce însemna sfârşitul mişcării din mai 1968. Popârlăi, călugări şi călugăriţe, iezuiţi şi francmasoni se amestecau printre studenţi, vorbindu-le de Cristos, Che Guevara, fericirea veşnică şi altele asemenea. Marele Orient din Paris umpluse Sorbona cu afişe demagogice. Masonii din GLNF[28] împrumutaseră insurgenţilor vreo douăzeci de receptoare-emiţătoare portative, cu speranţa că îi vor canaliza în sensul lor. Lumea încerca să înţeleagă, să capteze şi canalizeze o forţă care nu mai exista.

Cei doi Emil merseră o ultimă dată la Sorbona. Fură primiţi de o păpuşă americană, din cauciuc, care ajuta studenţii în mod dezinteresat. În naivitatea lor incurabilă, aceştia votaseră un text intitulat « Contractul social al socialismului libertin », care urma să fie imprimat în tiraj de masă. Cât era ea de americană şi cauciucată, binevoitoarea păpuşă nu putuse tipării Contractul social al socialismului libertin, pentru că « Comitetul » nu îşi dăduse acordul, ba chiar ceruse pedepsirea autorilor. Concurenţa lui Marx era interzisă de « comitetele » a căror scânteie revoluţionară nu aprindea nici măcar chibritul.

28. Grande loge naţionale française, rue Puteaux, Paris 17-e arrd. (NT).

-- « Pauza mare s-a terminat, copiii să intre la clasă », lansă De Gaulle, la televiziune, iar lumea înţelese că burghezia trebuie să îşi facă siesta. Regimul nătărăilor incurabili îşi sărbătorea victoria. Cu toate cele câteva zeci de « căpăpţâni fierbinţi », ce se anulau reciproc, Franţa nu dispunea de un om capabil să conceapă, să înfăptuiască o revoluţie. Descoperirea adevăraţilor lor tovarăşi devenise problema centrală a revoluţionarilor din mai 1968. Ce va rămâne din toate astea, după vacanţa de vară?

Deviaţia grevistă a mişcării luă sfârşit, majorarea salariilor fiind repede înghiţită de inflaţia datorată expatrierii capitalurilor burgheze şi speculei în jurul Mărcii germane, redevenită moneda serioasă a Europei postbelice.

După surprizele şi exaltarea din primăvară, grupul marginalilor, cu treizeci de ani înaintea apariţiei acestui cuvânt, simţii nevoia unei regăsiri cât mai generale cu putinţă. Vânzătorul de produse farmaceutice şi frumoasa lui Nemţoaică, cele două vedete de cinema semi-pornografic şi copiii, profesorul de germană şi bunicuţa Concita care, la 48 de ani trecea adesea drept mama nepoţilor ei, luară drumul Nisei, la începuutul lui iulie 1968, într-o furgonetă Peugeot J7 amenajată în caravană pe roţi. Mereu în avans faţă de vremea lor, toţi înţeleseseră că parchingurile supra-populate şi şatra pe benzină nu-s o soluţie pentru cei ce iubesc liniştea şi libertatea.

La Nisa regăsiră un Gaetano sexagenar, cu părul alb, încă viguros, calm şi înobilat de viaţa prin care trecuse. Oamenii sunt ca vinul, spuse el: cu timpul, cei răi se acresc iar cei buni se împlinesc. Ca şi Concita, Pilar rămăsese incredibil de tânără iar Mercedes era o domnişoară de 19 ani de care se îndrăgostise tot cartierul. Fernando se însurase cu o frumoasă florăreasă din Menton, avea un băieţel-spiriduş, care la patru ani petrecea mai mult cocoţat în măslini sau portocali, nu pe pământ. Spiriduşul se numea Benvenuto, dar camarazii de joacă îi spuneau Titus.

S-a tras concluzia cu privire la mişcarea studenţească din lunile aprilie şi mai. Gaetano surprinse tinerii prin realismul şi profunzimea analizei sale: « Aţi văzut totul de aproape şi aţi remarcat curente ori semnificaţii ce mie îmi scapă. Totul pare să fii fost rezultatul apatiei, al insatisfacţiei, dezgustului, decepţiei,

demoralizării, eşecului şi exasperării faţă de civilizaţia tehnico-industrială, al dezumanizării vieţii de toate zilele şi al ţelului acesteia, inclusiv ţinta revoluţionară a celor capabili încă să-şi trăiască viaţa cu o anumită intensitate. Asta însă nu este totul. Există încă un aspect, căci nu este vorba numai de Franţa, ci şi de Cehoslovacia lui Dubcek, de Iugoslavia, România lui Ceauşescu care l-a înfruntat pe Brejnev, Italia, Argentina, Mexicul şi alte ţări cuprinse de acelaşi gen de fierbere, orchestrată de undeva. La Est, Chinezii şi sioniştii încearcă să distrugă sistemul de securitate sovietic, încercuind Uniunea Sovietică. Americanii se fac că plouă, dar împing lucrurile către un comunism cu faţă omenească, uşor de manipulate, pe fondul concurenţei ruso-chinezeşti ». Parizienii îşi amintiră de păpuşa americană din Sorbona, ce îşi dăduse concursul benevol la realizarea circului marxisto-maoist, care împotmolise întreaga mişcare.

Cel mai important lucru, printre cele pe care tinerii le-au înţeles, continuă Gaetano, este că, orice am face, totul este recuperat de sistem. Eu, exilatul anti-fascist de acum peste treizeci de ani, îi dau dreptate lui Mussolini cel puţin în chestiunea definiţiei democraţiei parlamentare, care permite canaliilor să elimine din jocul politic oamenii cinstiţi şi capabili, prin manipularea forţei mute a milioanelor de imbecili ce se prezintă în faţa urnelor. Totul este recuperat, prevăzut cu anticipaţie. Amintesc deturnarea şi manipularea OAS-ului, a Organizaţiei Armate Secrete. Cea mai supusă dintre canalii, trădătorul şi inconştientul De Gaulle s-a erijat în apărător înfocat al Algeriei franceze, adunând în jurul lui alţi partizani inconştienţi, ai aceleiaşi idei, pe care i-a manipulat până la a-i face să organizeze un atentat contra generalului Salan, singurul autentic apărător al Algeriei franceze. Întreaga politică de după 1945 este un joc de crime şi duplicităţi.

-- Ceea ce spui este penibil, deprimant, demoralizator. Trebuie să ne resemnăm a juca rolul unor ignoranţi manipulaţi, dar mulţumiţi că-şi pot umple burta, din când în când? – spuse Emil cel tânăr.

-- Nu. Bineînţeles. Pentru asta, trebuie părăsită în totalitate scena politică, trebuie să ne schimbăm radical întregul nostru

stil actual de viaţă. Apariţia şi consacrarea noţiunii de societare de consum este un îngrijorător semn prevestitor. Când vom învăţa să acordăm importanţa cuvenită fiinţei nu avuţiei, când vom reînvăţa **să fim** noi înşine, nu să posedăm, **să trăim pe dimensiunea lui a fi, nu pe a lui a avea**, atunci vom fi liberi. De exemplu, Pilar şi eu însumi suntem fericiţi aici, copiii noştri la fel. Împreună cu ei am reuşit să cumpărăm această locuinţă. Dacă un American vine cu un sac de dolari, plătind de o sută de ori preţul locuinţei noastre, îl vom ruga să se şteargă undeva cu dolarii săi. Ăsta este singurul anti-capitalism eficace. Klaus, tatăl tău, avea dreptate opunând pe Nietzsche teoriei capitaliste, că totul este de vânzare. Capitaliştii susţin că totu-i de vânzare, singura problemă fiind preţul vânzării. Nietzsche însă susţine, pe bună dreptate, că ceea ce are un preţ nu are neapărat valoare. Nu putem fi anti-capitalişti câtă vreme acceptăm scara de valori a capitalismului. Astăzi, comuniştii au devenit proprietari de acţiuni bursiere, partidul lor, sindicatele comuniste, biserica, ierarhii şi majoritatea preoţilor sunt mari capitalişti. Aşa stând lucrurile, nu ne putem aştepta ca aceştia să-şi taie creanga de sub fund. Îmburghezirea marxiştilor nu este doar un fenomen psihologic ci faptul material care explică împotmolirea mişcării proletare în mlaştina majorărilor salariale, automat înghiţite de inflaţia pe care chiar ele o provoacă.

-- Trebuie să evadăm din societatea de consum, spuse Emil cel Bătrân. Să ocolim orice piedică, orice iluzie capitalistă, să ne trăim viaţa între adevăratele satisfacţii şi bucurii, ca acelea de la Bordj Arreghi, ce formează amintirea cea mai frumoasă a vieţii noastre. Refuzând să cumpărăm lucruri inutile, chiar dăunătoare, contribuim la falimentul societăţii de consum, pentru care războaiele nu sunt decât crize paroxistice inevitabile. În acest sens, sunt optimist, pentru că tinerii încep să înţeleagă treaba, iar imbecilii de părinţi nu vor mai reuşi să le sucească minţile cu « Raiul » promis de Biserică, cu nesfârşita, ruşinoasa şi umilitoarea cursă către îmbogăţire. Nu putem mânca cu două linguri, nici pune capul pe două perne în acelaşi timp. Omenia nu este posibilă fără înţelegerea condiţiei umane, iar societatea actuală,

şcoala, universitatea, presa, biserica, televiziunea interzic exact acest lucru.

Această reuniune şi mai ales expozeul lui Gaetano uşurară clarificarea anumitor obscurităţi şi deplina înţelegere a situaţiei. Ca urmare, fără a pierde timpul, cele două familii tinere deciseră să caute o casă izolată şi potrivită în munţii Provenţei. Frederic şi Hildegarde, de o parte, Emil şi Elena, de alta, începură chiar a doua zi să caute o locuinţă potrivită în munţii Luberon şi Sainte Victoire. Din cauza incendiilor foarte frecvente, Gaetano îi sfătuise să evite munţii Maures şi Estérel. Vreme de trei zile străbătură zona convenită, fără să găsească ceva pe deplin mulţumitor: o bună altitudine dar nu foarte mare, pădurea nu prea depărtată, un orizont amplu, practic un alt Bordj Arreghi. Descurajarea începuse să-şi facă loc, mai puţin pentru Hildegard, care se întreba ce vor ceilalţi de refuză atâtea locuinţe pe care ea le găsea excelente. Elena dimpotrivă, poate pentru că îşi trăise toată copilăria la Bordj Arreghi, părea pierdută într-o profundă reverie.

În contact cu lumea kabilă, intuiţia tinerilor Europeni cunoscuse o formidabilă dezvoltare, iar părinţii lor ştiuseră să favorizeze în ei echilibrul între ascultarea invizibilului şi critica raţională, dragostea pentru natură fiind mai mult decât un entuziasm feciorelnic oarecare. Instinctul îi ajuta să-şi ia porţia zilnică de soare, cu palmele sau cu burta dezvelită, să capteze forţa telurică cu talpa picioarelor, să aprecieze apa izvoarelor ce ţâşneau din piatră, strânsul unui arbore în braţe sau lipirea coloanei vertebrale de anumiţi copaci, să îşi răcorească obrajii sau să încetinească bătăile inimii cu ajutorul frunzelor de smochin lipite de frunte sau obraz, pe care nu le rupeau şi nu le distrugeau în niciun fel. Toţi îşi aminteau modul cum Kabilii îşi interpretau visele, începând ei înşişi să-şi exerseze sensibilitatea în această direcţie.

Într-un târziu, cu un aer foarte serios, Elena se adresă tuturor:

-- Vă cer să îmi încredinţaţi volanul şi să îmi acordaţi o zi pentru a găsi locuinţa ce ne trebuie.

A doua zi reîncepură căutarea. Elena, la volan, conducea cu un calm de somnambul şi gesturi ce păreau automate.

După ce lăsase impresia că alege drumul printr-o vagă privire circulară, jocul pedalelor şi al mâinilor pe volan, indiferentă şi calmă, Elena rula între Castellane şi Grasse, ajungând la mijlocul după-amiezii în apropierea cheilor Velferrière, la 1100 metri altitudine. Aerul era rece şi uscat. Drumul era încadrat de stejari de o parte şi pini de alta. La un moment dat, Elena viră la dreapta, pe un drum spaţios dar neasfaltat, care îi conduse la o casă provensală tradiţională, ce părea abandonată de o bucată de vreme. Abia vizibilă, adresa unui notar din Grasse figura pe o pancartă. Nu departe de casă se afla o fântână profundă, din care scoaseră o căldare de apă curată, cu un gust foarte bun. Hildegard fu prima ce rupse tăcerea: « Dacă nici asta nu vă place, înseamnă că nu ştiţi ce vreţi ». Toţi erau mulţumiţi şi nu ştiau cum să-i mulţumească Elenei. Emil îşi privi soţia cu tandreţe şi îi spuse doar atât: « Mica mea vrăjitoare, cum ai găsit frumuseţea asta de casă, pe care o vom readuce la viaţă ».

O săptămână mai târziu, casa abandonată era deja cumpărată. Rupt de realităţile sociale, notarul nu prevăzuse întoarcerea tinerilor la viaţa rurală şi le cedase casa la un preţ foarte convenabil, considerând-o izolată, ceea ce era adevărat, cu acoperişul distrus şi fără electricitate, ceea ce nu era tocmai adevărat. Acoperişul era în stare satisfăcătoare, reinstalarea electricităţii a fost o simplă formalitate iar casa în sine şi cele patru hectare de teren constituiau un adevărat paradis. Cei patru nu pridideau cu entuziasmul, ce creştea pe măsură ce lucrările de restaurare progresau. La începutul lui septembrie, acoperişul era complet reparat, zidurile retencuite la exterior şi bine văruite în interior. În exterior, alături de bucătărie, fu repus în funcţiune cuptorul unei mici brutării, plus dichisul necesar pentru coacerea unui berbec sau purcel după metoda *méchoui*.

După sărbătoarea inaugurării, Emil cel Tânăr luă deoparte pe Emil cel Bătrân şi pe Frederic, întrebându-i cu un aer provocator şi complice:

-- Sunteţi gata să trăiţi aici?

--De ce nu, dacă ne faci o rentă viageră… -- spuse Frederic.

-- Daţi-mi o garanţie şi fac rentă viageră la toată lumea.

-- Ce garanţie?

-- Vreo cincizeci de oi şi de capre, o cultură de grâu şi de orz, o grădină de zarzavat şi una de flori, pentru a putea spune că trăim omeneşte. Elena se va ocupa de copilul pe care îl aşteaptă, iar Mama Concita va fi stareţa mânăstirii noastre păgâne.

-- Fără îndoială, ai o idee, dar nu vrei să ne spui tot…

-- Veţi vedea zilele următoare, când vă voi pune să număraţi cinci « cărămizi[29] », bani lichizi. Atunci mă veţi crede şi veţi renunţa la ideea că vă duc cu preşul…

-- Te credem de pe acum, dar am vrea să ştim şi noi, ce şi cum, spuse Frederic.

Complice cu soţul ei, Elena surâse tatălui şi fratelui ei, ceea ce îi asigură întru totul pe aceştia. Totuşi Frederic continuă:

-- Eşti foarte drăguţ, dar permite-mi să mă înham la treabă alături de tine, căci nu mă pot lăsa hrănit şi îngrijit de cumnatul meu, chiar dacă îmi eşti, pe deasupra, mai mult decât un frate.

-- De acord. Îţi voi explica, dar lasă-mă întâi să-mi ţin pariul cu mine însumi. E o chestie de superstiţie. Întâi trebuie să scot din pământ, din iarbă verde, cele cinci « cărămizi ».

Pentru cele cinci « cărămizi », Emil plecă la Paris, debarcă direct la studioul cinematografic, unde refuzase zeci de invitaţii în paradisul artificial al drogurilor: kif, LSD, heroină, coco, came şi altele. Deja în Algeria fumase câteva ţigări-kif, iar statura lui de uriaş reacţionase printr-o poftă incredibilă. Vorbind de kif el îl numea « iarba lui Gargantua », la care renunţase, pentru că având acces la paradisul natural, nu avea rost să se complice cu unul artificial. Prietenii şi colegii din diversele studiouri şi teatre pariziene l-ar fi preferat ca distributor de camă, dar el refuzase de teamă că asta îi va lua prea mult din timpul liber. « Păcat », spuseră şefii cei mari. « Nu vrei să împarţi viaţa cu homosexualii, nici să îi ajuţi cu kif, camă, LSD şi celelalte. Oricât ai fi de simpatic şi de treabă pe alte planuri,

29. În limbajul de toate zilele, nu neapărat argotic, una sau mai multe « cărămizi » (brique, briques) înseamnă cu totul altceva decât cunoscutul material de construcţie. Înseamnă zece mii! Zcece mii de franci, de euro de orice monedă, de bani însă, nu de altceva. (NT).

fără sex, fără drog nu poţi face carieră în lumea spectacolului ». Din fericire, corpul său de zeu grec, rupt parcă din marmura lui Fidias, îi asigura un minimum de roluri, ceea ce îl mulţumea pe deplin. Vreme îndelungată refuzase să-şi frece coatele cu dealerii din lumea teatrului şi cinematografului.

Primăvara lui 1968 răsturnase însă toate structurile sociale, toate condiţiile, cererea devenise dintr-o dată enormă. Poate că nu va dura mult, îşi spuse Emil cel Tânăr. Ar fi păcat să pierd ultimul tren.

Cu acordul tacit al serviciilor secrete şi al câtorva politicieni, boşii cinematografiei pariziene îi încredinţară un dublu rol: pe de o parte, graţie puterii sale colosale şi a priceperii în lupta de aproape, el trebuia să se impună în faţa micilor dealeri, să-i oblige să plătească marfa la ridicarea comenzii, pe de alta să supravegheze discret grosiştii, filaţi uneori de poliţie. Rolul acesta de caid sau mare pontif, cum se spunea, îi asigura o mai bună distribuţie de roluri în cinematografie, fără să mai vorbim de bagatela de zece « cărămizi », din când în când, plus accesul direct la clienţii de marcă din fruntea ministerelor, a guvernului, a lojilor masonice, bisericilor, partidelor sindicatelor, într-un cuvânt a « lumii bune ».

« Cel ce cade, nu trebuie salvat ci ajutat să cadă repede şi bine », repeta el această frază din Nietzsche, pe care o auzise adesea la tatăl lui ca şi la Emil cel Bătrân. Suntem prea mulţi pe faţa pământului care geme sub greutatea milioanelor de limbrici cu faţă omenească. De ce să împiedicăm sinuciderea acestor viermi, ce nu ştiu face decât umbră pământului? Cel ce nu este capabil să îşi assume condiţia omenească, să o împlinească, trebuie să elibereze terenul, să-şi pregătească o reîncarnare mai potrivită. Pentru moment cel puţin, rolul acesta de gangster de lux şi, inspector de salubritate în lumea interlopă, îi permitea un perfect echilibru moral şi o bună părere despre el însuşi.

Emil cel Bătrân şi Concita se întoarseră la Rambouillet pentru a pregăti mutarea în Provenţa. Neputând renunţa la atâtea şi atâtea lucruri mărunte ce umplu viaţa fiecăruia, în cele din urmă deciseră să păstreze şi locuinţa din regiunea pariziană, mai ales că, pentru Emil, se punea problema continuării muncii

profesorale pentru cel puţin încă un an, în vederea asigurării unei pensii cât de cât semnificative. Pe de altă parte, cu tot rolul de « stareţă » a mânăstirii păgâne din Provenţa, Concita considera că odată căsătoriţi şi ajunşi la o anumită vârstă, tinerii trebuie lăsaţi să îşi facă singuri viaţa, să calce pământul cu propriile lor picioare.

Emil cel Bătrân reîncepu noul an şcolar, dar nu rezistă decât trei luni de zile. Mai întâi, în preajma Crăciunului, fu tentat să trimită inspectoratului şi ministrului învăţământului cea mai insolentă scrisoare de demisie posibilă, pentru administraţia celei de a V-a Republici din Franţa. Apoi, îşi spuse că şacalii guvernamentali nu merită nici măcar mărturia celui mai just şi mai desăvârşit dispreţ. În cele din urmă se decise să explice asta şefului său, directorul liceului Louis le Grand, situat peste drum de Sorbona, pe strada Saint Jacques.

Foarte amabil, neştiind încă despre ce este vorba, directorul îl primi cu o cafea şi un păhărel de coniac. Jenat de această primire amicală şi colegială, Emil cel Bătrân fu nevoit să reîncalţe, pentru a spune astfel, cizmele lui de la Stalingrad şi Cerkassy[30], din timpul războiului. Cu oarecare efort de voinţă începu să expună obiectul cererii sale de demisie:

-- Sunt răsfăţat de soartă, domnule director. Şaisprezece ani de viaţă, cei mai frumoşi, i-am petrecut printre ţăranii kabili din Algeria, oameni capabili încă de bărbăţie, curaj, adevăr şi dreptate. În învăţământ nu am găsit decât abandon, delăsare şi ipocrizie la toate nivelele de responsabilitate: părinţii îşi abandonează copiii pe seama şcolii, a profesorilor, care le ascund dezastrul şcolar, mizeria programei, fanfaronada şi incoerenţa inspectorilor limitaţi, ridicoli şi pretenţioşi, a miniştrilor decişi să devieze elevii de la omenie, cu orice preţ, indiferent de ordinele şi contra-ordinele pe baza cărora se fac că acţionează. Abandonul social, reaua-credinţă şi ipocrizie au pregătit insolenţa

30. Înfrângerea germană de la Stalingrad este cunoscută de toată lumea, nu însă şi aceea, evitată în ultimul moment, de la Cerkassy, din februarie 1944, transformată în victorie printr-un fel de « minune », graţie Legiunii belgiene, mai exact Valone, nu în ultimul rând a viitorului general SS Léon Degrelle, un fel de copil adoptiv al Cancelarului german. (NT).

generaţiei actuale de adolescenţi, singurii scuzabili din această mlaştină infectă ce le-a ucis până şi sufletul din ei. Părinţi sau profesori, adulţii de azi ucid orice urmă de omenie din sufletul copiilor de sub responsabilitatea lor. Aşa stând lucrurile, vă rog să continuaţi fără mine masacrul elevilor nevinovaţi, grevele pentru salarii mai mari şi alte avantaje urât mirositoare din bordelul şcolii franceze de azi, nivelatoarea tinerilor la nivelul cel mai de jos posibil.

-- Ce vreţi să spuneţi cu asta?

-- Vă faceţi că nu ştiţi nimic, de parcă acum aţi pica din lună? Spuneţi prestigioşilor mei colegi că las un loc liber în cancelaria colectivă, pe lista definitivaţilor şi gradaţilor sistemului şcolar. Nu am ţinut niciodată cont de asta şi aşteptam anumite reacţii. Plecarea mea va lua unora piatra de pe inimă.

-- Ăsta-i adevărat delir, domnule profesor. Voi cere pentru dumneavoastră un concediu pentru depresiune nervoasă.

-- Nervii mei sunt în cea mai bună stare posibilă.

-- Atunci suferiţi de boala invidiei. Dacă aţi fost capabil să ajungeţi mai sus decât un simplu licenţiat, de ce nu aţi continuat studiile, la vremea cuvenită.

-- Pentru că am preferat să vânez mistreţi în munţii Algeriei. Pe de altă parte, studiile superioare le-am continuat în şcolile cele mai înalte, unde maimuţoii din învăţământul nostru nu aveau acces. În câteva luni am învăţat lucruri pe care nu le-aş fi aflat niciodată în facultăţile de azi.

-- Daţi-mi şi mie adresa acestor şcoli înalte. Ard de nerăbdare să le urmez şi eu.

-- Prea târziu, domnule director. Aceste şcoli nu mai există, iar dumneavoastră sunteţi printre cei care le-au distrus.

În rest, vă mulţumesc domnule director. Asta-i tot ce am vrut să vă spun.

Dosarul lui Emil fu clasat la Inspectoratul din Paris, cu menţiunea « Demisionat pentru depresiune nervoasă ».

Întors acasă, proaspătul demisionat din învăţământ găsi o scrisoare personală, cu semnătură indistinctă. I se anunţa vizita unor « oameni care îl cunoşteau foarte bine şi apreciau înaltele sale calităţi de spirit şi de caracter ». Vizita avu loc într-o dumi-

nică din februarie: trei bărbaţi cam de vârsta lui, între care unul de peste 1 metru 90, cu o burtă ca a generalului De Gaulle, din ultimii ani de viaţă. Fiind chiar el conducătorul grupului şi probabil autorul iniţiativei, acesta de pe urmă deschise discuţia:

-- Vă rog să ne scuzaţi că nu ne prezentăm. Veţi înţelege imediat de ce. Fără îndoială, aţi auzit de Francmasonerie.

-- Ca toată lumea.

-- Ce părere aveţi despre Francmasonerie?

-- N-aş putea spune mare lucru. Învăţătorul meu aparţinea Iluminaţilor lui Weishaupt, un tip de sfânt laic coborît pe pământ nu din lună, ci din revelaţiile abatelui Augustin Barruel. Din nefericire, acest gen de sfinţenie s-a rarefiat enorm după ultimul război.

Uriaşul înghiţi în sec şi îşi continuă placa:

-- Masoneria anti-clericală este adormită. Noi suntem masoni tradiţionalişti, creştinii cei mai adevăraţi.

-- De ce îmi spuneţi asta?

-- Cu gândul că aţi putea accepta iniţierea masonică în loja noastră, în mijlocul fraţilor .

-- Nu sunt creştin nici cât negru sub unghie.

-- Ştim, dar asta nu are mare importanţă. Creştinismul nostru este foarte aerian, ba chiar cosmic…

-- Mă miră demersul domniilor voastre şi mă întreb cărui fapt datorez această onoare?

-- Trăim vremuri grele. Datoria celor puternici şi de bună credinţă este să se unească, pentru a face faţă dificultăţilor de moarte colectivă, ce ne ameninţă pe toţi. Francmasoneria este locul ideal pentru dezbateri serioase şi profunde, unde confruntarea opiniilor diverse poate da naştere unor fecunde sinteze.

Propunerea era tentantă şi Emil cel Bătrân se lăsă convins. Vom vedea şi minunea asta, îşi spuse el.

La despărţire, strângerea de mână a celor trei îi fu dezagreabilă, mai ales a uriaşului burtos, care avea o mână flască şi umedă, scoasă parcă dintr-o albie de rufe.

Fu iniţiat într-un templu din arondismentul şaptesprezece, unde întâlni, cu ocazia unei agape, pe « Leninul » de pe strada

Mouffetard[31], un pitic mediocru, ras în cap şi cu cioc. Îşi zise că Masoneria este într-adevăr eclectică, de vreme ce reuneşte atât maimuţoii lui De Gaulle cât şi pe aceia ai lui Lenin…

După câteva săptămâni, înţelese despre ce este vorba. Ca şi bisericile creştine, Francmasoneria traversează o criză foarte gravă. În ciuda pretenţiilor ei de seriozitate impecabilă, ce îşi alege adepţii cu mare atenţie, Francmasoneria este nevoită să recruteze după sistemul bordelului, ce îşi caută pipiţele potrivite cu masculii ce-l frecventează. Asta uşura înţelegerea şi explica prezenţa afişelor GLNF sau Grand Orient la Sorbona, afacerea celor câteva zeci de *talkies-walkies* împrumutate studenţilor insurgenţi de la Sorbona III, Censier-Daubenton, ca şi vizita primită de el însuşi. De altfel, printre masoni întâlnise mai mulţi membri ai fostei OAS şi o serie de tineri ce se intitulau fascişti pe faţă.

Nu mai puţin, Emil cel Bătrân înţelese ce aştepta GLNF de la el: experienţa lui revoluţionară şi mai ales înalta spiritualitate germană, învăţământul *Schutzstaffeln* de altădată. Cu ce scop fusese contactat? Răspunsul nu era greu de ghicit pentru cel ce constata existenţa unei ierarhii invizibile şi discrete în dosul celei vizibile, afişate chiar la intrarea în lojă. Ierarhia invizibilă era compusă din miliardari, iar naivilor le erau rezervate şorţurile gradelor inferioare sau de mijloc.

Marceau, uriaşul ce îl vizitase, manevra totul cu un cinism respingător. Jocul său era evident şi consta în transformarea obedienţei sale într-o oficină social-politică a gaullismului. Bolnav de misoginism, plin de ură contra Nemţilor, Ruşilor, Englezilor şi Americanilor, orice neînţelegere declanşa în el o mânie fără de margini. Pe de altă parte, pe jumătate alcoolic, el viola frecvent secretele masonice, nu numai cele ce îl priveau personal ci şi pe ale altor masoni, cărora acest lucru nu le putea face decât rău. Foarte curând înşelă încrederea a trei fraţi pe care îi recrutase personal, din care cauză conventul din 1974 l-a eliminat definitiv din masonerie.

31. Stradă comercială pitorească din Cartierul Latin, un fel de Lipscani din Bucureştiul de altădată. (NT).

Emil cel Bătrân nu întârzie să se depărteze de masonerie, dând întru totul dreptate lui Gaetano: Masoneria recupera orice nemulţumire, caricaturând şi tăind cerebraliceşte împrejur, pe cei recuperaţi. Francmasoneria era un instrument de recuperare şi falsificare socială, din care cauză era interzisă în ţările lagărului comunist, condus de Uniunea Sovietică. Emil cunoscuse însă şi francmasoni de altă calitate, oameni puri în căutarea trezirii spirituale şi a libertăţii de expresie, dincolo de orice legi scelerate şi tabuuri ce limitau pe acestea, aprofundând totul până la certitudinie. Aceşti masoni nu urcau prea departe, în ierarhia lojilor, tocmai pentru că respectau legea tăcerii şi a secretului masonic, evitând trăncăneala unora şi subînţelesurile altora.

În retragerea lui din masonerie, Emil fu urmat de vreo douăzeci de tineri, majoritatea de tendinţă fascistă, ce constituiră în jurul lui un fel de curte. Curiozitatea acestora fiind din cele mai pure, Emil nu respinse pe niciunul, ajutându-i să înţeleagă că forma dictatorială luată de revoluţia germană sub Bismarck şi apoi Hitler a fost un regretabil accident istoric. Esenţialul acestei revoluţii trebuia căutat în altă parte, în geopolitica ce refuza abstracţiile şi explica antitezele sensibilităţii de viziune şi comportament ale oamenilor ce trăiesc la munte sau pe litoral, în deşert, etc. Fără niciun antisemitism, popoarele Europei ariene puteau respinge imperialismul religiilor deşertului. Karl Marx, fiu şi nepot de rabini, descendent al unei lungi tradiţii rabinice, publicase, în *Analele franco-germane* (1848), un articol pe care l-ar fi putut semna chiar Hitler, şi care se termina prin fraza următoare: « Eliberarea Europei din chingile capitalismului se confundă cu eliberarea ei de sub tirania valorilor jidoveşti ». Freud lovise şi el monoteismul, patriarhalismul şi celelalte manifestări ale spiritului oamenilor ce trăiesc în deşert. Se impunea lichidarea schematismului clasic al gândirii « de dreapta », care nu a fost niciodată cu adevărat de dreapta, întrucât firul adevăratei tradiţii a fost intrerupt de împăratul Constantin (cel Mare !) şi de urmaşii lui, cu excepţia lui Iulian (etichetat Apostatul). Niciun complot jidovesc nu poate explica pe deplin cele petrecute în lume, iudeo-creştinismul, iudeo-comunismul, iudeo-masoneria, iudeo-finanţele şi altele. Mai

importantă şi mai decisivă decât orice complot jidovesc, mai periculoasă este solidaritatea mondială canaliilor din politică, ştiinţă, biserică şi alte domenii, contra oamenilor cinstiţi şi capabili. Pe terenul iudeo-creştinismului, de exemplu, ce datează de aproape două mii de ani, această solidaritate a lichelelor şi bandiţilor se manifestă prin culpabilizarea şi incriminarea valorilor vieţii, sănătăţii şi purităţii, ale forţei, perseverenţei şi curajului bărbătesc, valori specifice omului de rasă albă din toate timpurile şi locurile. Adesea inconştient, scopul atinşilor de filoxera iudeo-creştină este de a pune lichelele, mediocrii şi laşii în fruntea guvernelor, mitropoliilor, a organizaţiilor de orice fel, inclusiv în ştiinţă sau armată, domenii care, prin excelenţă, cer calităţile bărbăteşti arătate. Faţă de decăderea şi degenerarea popoarelor de rasă albă, nu putem spera o trezire de ultimă oră, înaintea inevitabilelor catastrofe care vor lichida situaţia patologică ce nu mai poate fi suportată de planeta Pământ.

Agravarea terorismului de Stat şi de orice fel, a hoţiilor incredibile la care se dedau politicienii, a manevrelor celor ce au plănuit, comis şi conduc haosul rasial botezat societate pluriculturală sau multi-rasială, trebuie privite cu oarecare detaşare, imperturbabilitate, chiar indiferenţă. Politicienii ce fură tot ce se poate fura, ierarhii bisericii deveniţi masoni şi slujitori ai Satanei, poliţiştii ce ucid demonstranţii paşnici, militarii inconştienţi ce ucid popoare întregi, într-o zonă sau alta a lumii, criminalii de calibru din marile oraşe ale lumii, homosexualii ce vor să înfieze copiii altora şi să fondeze caricaturi « familiale », toţi aceştia trebuiesc lăsaţi să îşi facă damblaua, pentru ca actuala societate să piară, de vreme ce nu poate, nu vrea să se salveze. Întrucât nu îi putem împiedica să-şi facă mendrele, aceştia trebuie lăsaţi să recolteze otrava răului pe care l-au semănat şi în slubja căruia lucrează neîncetat.

Numai cei cu adevărat puternici pot fi liberi şi pe deplin sinceri în fraternitatea cu semenii lor, o fraternitate ce stă pe adevăr şi dreptate. Evident, după apocalipsa ce se apropie, nu vor supravieţui decât cei mai norocoşi dintre cei ce vor fi ştiut să se pună din timp la adăpost şi care nu pot fi foarte numeroşi.

*
* *

În seara solstiţiului de vară 1975, cam patruzeci de oameni, de toate vârstele şi toate originile, erau reuniţi în josul cheilor Fa, la 1400 metri altitudine, deasupra satului Castellet-les-Sausses. Câţiva veterani din Africa învârteau doi berbeci la rotisor, degustând vinul de zmeură, din care cumpăraseră trei flacoane în Enriez, la picioarele muntelui, pe şoseaua din lungul unui mic afluent al lui Var, între Valberg şi Entrevaux.

Ajuns la 36 de ani, Emil cel Tânăr explica unui grup de intimi rolul lui şi al lui Frederic în lumea drogurilor. Contrar ideilor încetăţenite, majoritatea clienţilor lor erau şefi aparent respectabili, a căror degenerare şi tragedie intimă nimeni nu o bănuia. Toţi aleseseră în comun minciuna, bogăţia şi gloria de faţadă, nu viaţa adevărată. În locul căsătoriei corecte, din dragoste, se căsătoriseră corect politiceşte, aveau capul plin de abstracţiile specialiştilor în tâmpenii, nu mintea sănătoasă a omului normal; trăiau din combine de tot felul, nu din muncă cinstită, învârteau dosare, se aflau în treabă, sucombau în faţa halucinaţiei drogurilor, sperând să-şi uite mediocritatea, neispăveala de o viaţă, care îi sugruma, după ce pe mulţi îi făcuse să comită crime peste crine. Printre ei se găseau directori de bănci, financiari, industriaşi, cavaleri ai tristei figuri din lumea tehnicii, cadre superioare din comerţ şi administraţie, magistraţi şi oameni politici ce cumpărau prin persoane interpose, având naivitatea de a se crede curaţi şi la adăpost de orice bănuială.

Pletoşii certaţi cu săpunul, chitariştii improvizaţi, naivii agriculturii biologice, proprietarii de birturi săteşti şi alţii asemenea formau o clientelă puţin numeroasă şi fără bani. Totuşi, printre aceştia, erau destui oameni inteligenţi şi curajoşi, ce refuzau iluziile fugii întru disperare, ale civilizaţiei devenită cadavru social, cu şacali de zi şi de noapte. Printre cei ce nu-şi pierduseră orice urmă de carcter, cele două genuri de degenerare se împleteau într-o filosofie specială, predată de pe catedrele celor mai înalte şcoli ale decadenţei contemporane, de către profesori mai mult sau mai puţin clarvăzători dar nepăsători, uneori disperaţi,

înţelegând fondul cultural al problemei mai bine decât comitetele de binefacere creştină, deşi, pe de altă parte, frânau critica societăţii ce le permitea să paraziteze universităţile corecte, de altădată.

Totuşi, din cauza dezgustului, Emil şi Frederic încetaseră de a mai vinde moartea, de a-i ajuta să « pice mai repede » pe cei alunecaţi pe această pantă. De altfel, mulţumindu-se cu puţin şi ducând viaţa simplă, care le plăcea, nevoile lor băneşti erau modeste. Din ce în ce mai des, Emil se simţea cuprins de reveria la care contribuiseră lecţiile tatălui decedat, ale socrului şi propriile experienţe de viaţă ce se ordonau în viziunea proverbului grec după care Zeus orbeşte pe cei cărora le vrea pieirea. Conservatorii germani apreciaseră comuniştii ruşi, iar cei francezi îi susţinuseră pe comuniştii germani în virtutea unui naţionalism desuet, ce nu se baza pe nicio realitate etnică sau culturală. Bogătaşii erei coloniale îşi învăţaseră sclavii să tragă în Albi şi îi obligaseră pe excluşii vremii la alianţă cu naţionaliştii indigeni precum Rachid Ali, Chandra Boz, sau FLN-ul algerian. În aceste condiţii, deşi dura de peste 3000 de ani, şefia mondială a Europei nu mai putea continua. Totuşi, prăbuşirea popoarelor europene nu a adus nimănui libertatea, provocând, dimpotrivă, cele mai crude tiranii, interminabile războaie civile şi tribale, care nu au compensat demografia galopantă declanşată de colonialism, de deculturalizarea acestuia.

Comunismul şi naţional-socialismul au ratat posibila sinteză din cauza neîncrederii reciproce a celor doi dictatori. Totuşi, comunismul ar fi avut ce învăţa de la revoluţia germană, mai ales pe planul indispensabilei integrări geografice a omului, pe care nicio integrare economică nu o înlocuieşte, fără să mai vorbim de necesitatea libertăţii de a intreprinde, adânc resimţită de popoarele ariene. La rândul lui, naţional-socialismul ar fi avut şi el de învăţat de la marxişti, în materie de luptă de clasă, crizele periodice ale economiei capitaliste, artificiile şi minciunile burgheziiei.

După ce au distrus imperialismele flămânde printr-un război de aproape şase ani (septembrie 1939 – august 1945) imperialismele sătule s-au trezit cu două sute cincizeci de milioane de

învinşi: Germani, Italieni, Români, Maghiari, Finlandezi, Japonezi şi alţii, pe care trebuiau să-i hrănească, fie sub dominaţia americano-occidentală, fie sub stăpânirea comunistă. Restaurarea industriei învinşilor, sub control american, nu a schimbat datele economice ale chestiunii, aşa cum s-a pus aceasta pe vremea dictaturilor fasciste. Apoi, pentru a se debarasa de o concurenţă pe care ea însăşi a creat-o, America nu putea rata ocazia unei noi distrugeri a Europei ca şi a Japoniei, fără să mai vorbim de distrugerile periodice, la care ea recurge permanent, într-o regiune sau alta a lumii.

Socialismul abundenţei se soldase cu împărţirea lumii în două lagăre: un grup de naţiuni industriale, super-producătoare în aceleaşi domenii, îmbogăţite mai ales prin jefuirea ţărilor celuilalt lagăr, aflate în situaţie de pauperizare crescândă şi care nu puteau fi decât clienţi insolvabili. Pe de altă parte, multinaţionalele constituiau un soi de govern mondial, ce manipula aspecte pe care nu le puteau înţelege sau interpreta. Pentru a face solvabile ţările insolvabile, multinaţionalele transplantau în acestea diverse industrii, ceea ce agrava şomajul din Europa sau America.

Uzura accelerată a biosferei, pe lângă problemele ecologice şi demografice, constituia fondul pe care se încerca relansarea expansiunii economice negândite, la care aspirau demagogii de stânga sau de dreapta. Drogată cu iluziile creştine, socialiste şi scientiste, civilizaţia actuală refuzase selecţia naturală şi metodică practicată de popoarele antichităţii, din care cauză s-a ajuns la invitabila catastrofă actuală şi mai ales viitoare. Vor exista oare supravieţuitori? Nu cumva, pentru însănătoşire, planeta trebuie să se debaraseze total de omenire? Iată o întrebare pe cât de insolubilă pe atât de actuală şi implacabilă. Emil trebui să admită că în tentativa lor de supravieţuire la Bordj Arreghi, părinţii apreciaseră corect situaţia, mult înaintea apariţiei curentului ecologist de gândire. Apoi, în ciuda eşecului şi a tragediei vieţii lor marginale, Emil şi întreaga generaţie a doua, de la Bordj Arreghi, erau recunoscători părinţilor lor, adică primei generaţii. Întreaga generaţie a doua era animată de pacea pro-

fundă pe care nu o poate da decât viziunea coerentă a vieţii şi deplina armonie sufletească.

Cufundat în aceste gânduri, Emil fu surprins de sosirea unui misterios alpinist cu faţa acoperită de steluţe de sudoare. Bine construit, nu prea înalt, bocanci căptuşiţi cu fier, pulover de lână, pe care trona un crucifix metallic, pantaloni cu buzunare laterale, noul sosit se apropia de patruzeci de ani. Sprijinit în bastonul cu vârf metallic şi abia trăgându-şi sufletul, el se adresă lui Emil:

-- Foarte frumos, văd că sărbătoriţi Tăierea capului Sfântului Ioan! Constat cu plăcere renaşterea tradiţiei noastre ancestrale.

-- Nu Sfântul Ioan ne-a adunat aici. Nu avem nici în clin, nici în mânecă cu sărbătorile iudeo-creştine, bune sau rele, adevărate sau false. Suntem cu patru zile înaintea Iudeo-Creştinilor. Sărbătorim Solstiţiul de Vară, nu tăierea capului nu ştiu cui.

-- Poate că este vorba de acelaşi lucru.

-- În niciun caz, dragă domnule. Pentru noi, natura este un mare corp viu. Ea este Biblia noastră, cartea în care citim toate revelaţiile posibile. Pentru cei ce ne-au furat şi falsificat sărbătorile tradiţionale, făcând din ele cumetriile nu ştiu căror sfinţi, natura este o lume murdară, plină de impurităţi, din care trebuie să evadăm, pentru a ajunge în sânul lui Avraam, primul pământean ce pare să-şi fi tăiat penisul împrejur.

-- Ooo, mai uşor, mai uşor. Lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Vremurile în care creştinismul şi Biserica demonizau natura s-au dus de mult şi nu sunt astăzi decât o tristă amintire pentru cei ce adoră astăzi sfântul penis al patriarhului Avraam.

-- Capitularea voastră în faţa şmecheriilor iudeo-creştine şi a viciilor rabino-deşertice nu schimbă concepţia noastră despre sacralitatea naturii, a întregului univers. Natura este un dascăl mai sever decât admite Biserica. La Afrodita nu pot ajunge decât cei care au trecut prin Artemis. Natura nu dă dreptul de a fi buni decât celor care sunt capabili să fie severi, în primul rând cu ei înşişi, iar dreptul de a fi sever nu îl acordă decât celor ce aspiră să fie buni. Morala naturii este mai subtilă, mai dificilă decât poliloghia iudeo-creştină pe această temă. Natura nu

admite dogme. Învăţătura ei se poate rezuma într-o simplă maximă: « Fii puternic! Cât mai puternic cu putinţă! ».

-- Astea par ieşite din gura lui Nietzsche, dar această morală nu l-a scăpat de solitudine, nici de nebunie.

-- Profetul vostru a avut şi el jidovimea contra lui, iar unanimitatea imbecililor, contra lui Nietzsche, îl onorează pe acesta. Nu mai spun că profetul vostru şi-a avut slăbiciunea lui, de vreme ce a putut spune: « Tată, de ce m-ai părăsit? ».

-- Este adevărat, dar în ce împrejurări a spus el asta?

-- Nietzsche nu a putut rezista în faţa spectacolului unei brute de om ce îşi chinuia calul. Dacă aţi fi un authentic om religios aţi simţii drama lui ca pe aceea a unei fiinţe nobile şi profetice, exilat în visul urâţeniei şi josniciilor modernismului, ceea ce nu l-a împiedicat să proclame necesitatea mutaţiei supraomeneşti şi deplina împlinire posibilă: « Omul este ceva care trebuie depăşit ». Apoi a sfârşit în faţa surzeniei celor ce nu i-au priceput mesajul, dar asta nu şterge şi nu reduce întru nimic importanţa acestuia.

-- Asta dovedeşte că umilinţa dă mai multă forţă decât orgoliul.

-- Putem vorbi de umilinţă, fără să uităm orgoliul profetului vostru. Isus a fost umil, dar nu mai mult decât Nietzsche. Modestia, discreţia, altruismul, sacrificil de sine, pentru a arăta ce înţelegem prin umilinţă, a constat, pentru unul ca şi pentru celălalt, în a nu se lăsa orbit de condiţia socială a oamenilor, în apreciarea simplităţii. Pe de altă parte, Isus a fost şi elitist, ba chiar unul de marcă. Asta înseamnă « Mulţi sunt chemaţi, puţini primiţi…», « Împărăţia cerurilor aprţine celor violenţi…», « Nu aruncaţi perle porcilor, căci vă vor călca în picioare », « Lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii, iar voi urmaţi-mă », « Fiul Omului este stăpânul Sabatului » şi aşa mai departe.

-- Izolând frazele şi rupându-le din contextual lor, le putem face să spună aproape orice.

-- Asta face Biserica de două mii de ani. În Evangheliile fabricate de politrucii Bisericii, nu încetaţi să scoateţi în relief frazele debiltante şi handicapante, ocolind pe cele care ne-ar putea îndemna la bărbăţie, curaj, onoare şi fidelitate în toate. Pe

de altă parte, ce a vrut Isus să spună, intitulându-se « Fiul Omului »? După Creştini şi după Biserică, el este Fiul lui Dumnezeu, nu-i aşa?

-- Ideea de Fiu al Omului este ceva foarte misterios, inexplicabil. Misterele Evangheliilor nu vor fi niciodată epuizate.

-- Pentru noi, acest mister nu-i mister de loc. Pur şi simplu, Isus se afirmă ca succesor al omului, în cadrul lanţului ascendent al evoluţiei, adică al verigilor sau generaţiilor acestui lanţ. Asta spune însă şi Nietzsche, vorbind de Supraomul său. Iar expresia « Fiul Omului este stăpânul Sabatului », al întregii legi, căci Sabatul era punctul central şi cel mai riguros al legii, are acelaşi sens moral şi « imoral » ca Zarathustra lui Nietzsche.

-- Ideea nu este neapărat eretică şi ar merita să fie examinată mai de aproape. Totuşi, cu o astfel de imagine despre Crtistos, cum se face că nu sunteţi creştini?

-- Nu ştim mare lucru despre Isus, nu putem accepta un model de gândire şi comportament străin celui din sângele, din spiritul nostru. Imaginea lui, creată şi transmisă de Biserică, este nefondată, inacceptabilă pentru noi, întrucât se opune nu numai gustului ci şi instinctului nostru religios cel mai profund.

-- Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi cu asta.

-- Este foarte simplu: nu putem accepta un salvator, pentru că instinctual de demnitate cere fiecăruia să îşi asume propria viaţă şi propriul destin, propria salvare, la limită. Se înţelege că nu recunoaştem păcatul adamic, nu ne simţim vinovaţi pe plan genealogic sau ereditar, nu avem nicio nevoie de un « bun păstor » pentru că nu suntem oi, nici capre sau vite. Acestea arată cât de mult s-a înşelat papa Pius al XI-lea, când a declarat că « Din punct de vedere spiritual toţi creştinii sunt Semiţi ». Efectiv, de şaptesprezece secole, Biserica încearcă să fabrice Semiţi din fidelii ei, fără să reuşească alta decât să distrugă orice intuiţie religioasă, deculturând popoarele Europei.

-- Viaţa fiind veşnică, suntem în plină de tranziţie. Păgânismul nu a dispărut. Adevăratul creştinism poate că nu a văzut încă lumina zilei. Risipiţi inteligenţa celor fără de speranţă. Veţi pierde, cum a pierdut şi împăratul Iulian Apostatul.

-- Da, primul împărat asasinat de o biserică ce a comis crime peste crime contra tuturor popoarelor lumii şi a oricărui adevăr. Puteţi crede asta, întrucât aparţineţi Bisericii minciunii şi crimei. Noile generaţii de păgâni, fidelii bisericilor trădătoare, mincinoase şi criminale se vor pierde în oceanul îndobitocirii sistematice, a cărei cauză fundamentală este acceptarea doctrinei religioase străină sufletului şi spiritului din noi, ba chiar materiei organice, fiziologiei corpului nostru. De peste nouăsprezece secole, creştinii sunt pe un drum străin firii lor profunde. Ceea ce nu s-a făcut până acum, nu se va face nici în următorii două sau chiar nouă mii de ani. Noi, păgânii, trăim în propria noastră lume, în propria noastră credinţă, conform legilor nescrise ale vieţii, ale universului. Vocaţia noastră nu constă în a vă face concurenţă, în a intra în competiţie cu Semiţii deşertului. Puteţi continua să vă jucaţi rolul ipocrit de păstori ai unor oiţe pe care voi înşivă le-aţi inventat. Continuaţi lupta perfidă şi frăţia ipocrită cu marxisto-comuniştii care sunt propriile voastre creaturi, cu sinagoga şi rabinii ce v-au fost totdeauna stăpâni şi îndrumători discreţi, adăugaţi la socoteală Musulmanii, Francmasonii, Buddhiştii, pe oricine doriţi. Blestemul vostru este să ucideţi, să infectaţi, să distrugeţi tot ce atingeţi, pe toţi cei ce vă îmbrăţişează idolatria. Sunteţi religia neisprăviţilor, pungaşilor şi afaceriştilor, a vieţii false, a morţii trăite clipă de clipă, nu a învierii, cum pretindeţi. Privim cum vă prăbuşiţi în prăpastia nihilismului, săpată de voi înşivă. Legile universului şi ale vieţii constituie singura noastră revelaţie, singura noastră carte de căpătâi. Ele ne arată că puteţi câştiga încă multe bătălii, mai puţin pe aceea finală, bătălia pentru viaţă. Penultima bătălie este deja în curs. Nu o duceţi contra noastră, căci ne ignoraţi. O duceţi contra voastră înşivă, împingând orbirea şi erorile până la ultima consecinţă, până la punctul în care ele se vor solda cu propria voastră moarte, Vaticanul dovedindu-se a nu fii decât Talpa Iadului în lumea lui Dumnezeu.

Bietul preot alpinist era mai tulburat decât ar fi vrut să arate. Ceilalţi din jur se alăturară lui Emil iar preotul înţelese că flacăra din ochii lor nu poate fii stinsă de nicio predică, de nicio temniţă, nicio inchiziţie şi niciun gulag.

Pentru a încheia discuţia pe un ton neutru şi pentru că experienţa de politruc al Bisericii îi crease anumite reflexe, părintele încheie încheie pe un ton neutru: « Sunt mulţumit că am putut schimba câteva cuvinte împreună. Totul se va sfârşi prin Pacea Domnului. Numai atunci va fi pace cu adevărat. Vă urez sărbătoare frumoasă în continuare ».

Părintele alpinist îşi reluă urcuşul, părând să-şi spună în gândul lui: « Nu sunt decât un pumn de oameni, dar credinţa ce mută munţii din loc pare să fie de partea lor ».

La rândul lui, Emil privea silueta viguroasă a preotului, ce se depărta către creastă. Amintindu-şi de masacrul familiei sale simţii cum sângele începe să-i fiarbă în vine şi ar fi vrut să-i strige preotului o ultimă replică : Pacea mincinoasă nu vă lipseşte niciodată de pe buze. Cu această pace falsă aţi transformat popoarele Europei în turme de porci veşnic nesătui, oiţe castrate la creier. Aţi îngropat partea cea mai nobilă a omenirii sub muntele minciunilor deşertice, aţi înlocuit lupta dreaptă şi războiul cavaleresc prin teroarea şi banditismul hoţilor de vite, femei şi copii din oazele deşertului, prin proliferarea voastră iresponsabilă aţi pus biosfera în pericol. Fraternitatea şi pacea voastră sunt vorbe în vânt. Numai oamenii animaţi de adevăr şi dreptate pot practica fraternitatea. Tiranii deşertului nu pot avea prieteni. Sclavii nu le pot fi nici măcar tovarăşi de drum.

Soarele stătea să apună. În lungul şi latul Europei ardeau probabil câteva sute de focuri, aprinse de păgâni convinşi ce cântă aceleaşi cântece. Noua generaţie *Schutzstaffeln*, luptătorii de pe un cu totul alt front, fredonau marşurile magice ale războinicilor în feldgrau. Primiţi de Emil cel Bătrân, noii legionari şi paraşutişti cântau în jurul focului, la lumina căruia alţii se reculegeau. În ochii supravieţuitorilor de la Bordj Arreghi, printre flăcările irezistibile dar mângâietoare pluteau figurile diafane ale Gizelei şi Izabelei, ale lui Klaus şi Sigmund. Toţi se gândeau la sărbătorile solstiţiilor şi echinoxurilor, pe care Kabilii le numeau cele patru porţi ale anului.

Privirile tuturor se îndreptară către Emil cel Bătrân, care dădu tonul « *Cântecului misterios* » aşteptat de cei patruzeci de participanţi, ce intonară într-un glas:

Cu crucea în mână,
Vrăjitorii deşertului
Şi diavolii nevăzutului
Ne-au otrăvit pământul,
Inimile, sufletul, spiritul,
Ne-au schimbat legile…
Fideli credinţei străvechi,
Tineri şi vârstnici, an după an,
Ne reunim în clan.

Fideli sângelui şi sufletului,
Cerului, munţilor, pădurilor,
Fideli spiritului veşnic, strămoşilor
Ce ne-au precedat, copiilor ce vor veni,
Cântul cucuvelei învie pala focului
Sabia divină, dreptatea, fidelitatea
Neştirbita onoare cavalerească
Batjocorită de sclavii liturghiei,
De cioclii raţiunii omeneşti.

Pasărea înţelepciunii ne protejează,
Căci călăii Bisericii ne-au ars vrăjitoarele,
Ne-au murdărit copiii, viaţa, totul,
Dar cântecele ne poartă la cer.
Veghem steaua polară ce arată destinul,
Umflăm pânzele către nevăzut,
Plătim cota de vieţi căci în roşul sângelui
Frunza pădurii, galbenul soarelui
Şi albastrul cerului suntem veşnic aceiaşi,
Noi înşine.

Dominat de vocile bărbăteşti, corul fu urmat de liniştea profundă şi înaltă cât infinitul din inimile noastre. Proslăvind onoarea şi fidelitatea faţă de rasă, strămoşi, sânge şi Dumnezeu, cântecele şi marşurile legionare au atins nivelul la care necazurile şi mizeriile de zi cu zi devin credinţă în steaua moşilor şi strămoşilor noştri, de o vârstă cu lumea.

Elena se strânse la pieptul lui Emil ce Tânăr, soţul ei: « Îţi aminteşti cerul verde de peste Djurdjura? ». Cu piepul plin de tandreţe, de parcă toţi tinerii i-ar fi fost copii, Concita se gândea la tripla criză ce ameninţă omenirea contemporană: impasul economic, demografia galopantă şi degradarea biosferei. Ce ne rezervă ziua de mâine? -- se întreba ea. De ce să aruncăm vina

pe zeii din cer, câtă vreme răul ni-l facem singuri, cu mâinile noastre ?

În ciuda miriadei scânteietoare, fumul era perfect translucid, încărcat cu acel ceva din inimile şi sufletele noastre, pe care îl ducea către cer. Metalice şi rectilinii, trei pârtii alburii şi paralele brăzdau cerl de la Vest la Est. Ele porneau de la baza militară din Istres, capitala cantonului Buches-du-Rhône, fiind excrementele a trei din cele peste şapte sute de păsări ale Satanei, ce patrulau zi şi noapte cerul albastru, cu otrava Sodomei şi Gomorei în pântecele lor.

INTERVIUL ACORDAT DE AUTOR LIBRĂRIEI ANTITOTALITARE

Paris, 1998

1. Credeţi în Dumnezeu, domnule Dun?

Nu cred într-un Dumnezeu interlocutor al fiecăruia, accesibil oricui, prin rugăciune, grijuliu cu fericirea fiecăruia, percepându-ne separat, în mod individual. Nu cred în Dumnezeul ce asistă ca spectator la propria sa creaţie, gata să intervină oricând, oricum, oriunde şi în orice fel, dând peste cap legile şi evenimentele universului.

Dimpotrivă, constat prezenţa ordonatoare şi animatoare a legilor fizicii, matematicii, biologiei, psihologiei, în sensul forţelor animatoare ale spiritului, între care propriile noastre impulsuri. Suntem în faţa unui joc foarte complex de forţe, a căror cunoaştere ne poate conduce la nivele excepţionale de înţelepciune şi putere. Nu putem fi puternici decât în sensul şi conform legilor naturii, niciodată contra acestora. Această magie sau putere este ilustrată de bătaia aripilor unui future, ce poate declanşa o furtună la 200 de kilometri distanţă. Obiectul cibernetici constă în chiar modurile şi puterea sau eficacitatea mesajelor. Acest gen de înţelepciune a fost exprimat de filosofii din şcoala lui Pitagora: « Ai încredere, tu care ştii că rasa omenească este divină, că sfânta natură îi descoperă orice, în modul cel mai deschis ». Ştiinţa este adevărata religie, cu condiţia ca ea să nu devină dogmatică, adică idolatrică. Ştiinţa nu trebuie să concureze religia prin dogme şi prejudecăţi « ştiinţifice », cum este adesea cazul, din păcate. Nimeni nu contestă realitatea bătăliei de la Austerlitz. Mulţi contestă însă realiataea celor de la Auschvitz, căruia îi spun Hauschwitz, în sensul Hau-Hau ! Omul normal, ca şi savantul verifică, revizuieşte totul. Cel ce s-a fript cu ciorbă, suflă şi în iaurt!

Cu o concizie şi mai remarcabilă, maxima antică, « cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte universul », spune acelaşi lucru, pe care Zarathustra, al lui Nietzsche, îl exprimă astfel: « Ascultă vocile corpului tău, în care există mai multă înţelepciune decât

în toate cărţile ». Creştinismul ne-a separat de corpul nostru, de vocile acestuia, din care cauză ne datorăm nouă înşine o restituire. Psihologia, mai ales endocrino-psihologia, ne poate ajuta în această muncă de restituire a noastră nouă înşine. Necesitatea curajului şi a muncii este însă totdeauna valabilă. Către sfârşitul lui 1943 şi începutul lui 1944, o directivă *SS-Leitheft* a făcut obiectul unui articol intitulat Legea funcţie de stele (*Das Gesetz über die Sternen*), care se termina prin fraza următoare : « Cu cât avansăm mai profund în legile cosmosului şi ale materiei, cu atât descoperim mai mult că aceste legi îşi găsesc aplicaţia inclusiv în noi înşine ».

2. Ce diferenţă faceţi între anti-clericalism şi anti-creştinism ?

Anticlericalismul constă în a reproşa Bisericii şi ierarhilor ei crimele actuale sau trecute, cupiditatea, intoleranţa, bigotismul, orgoliul, viciile lumeşti ca homosexualitatea, pedofilia şi altele. Aceste acuzaţii nu implică refuzul viziunii iudeo-creştine despre lume şi viaţă, nu exclude valorile morale creştine, nici speranţa unora de a deveni cândva proprietari în « Rai », idei ce pot servi ca bază de noi acuzaţii la adresa oricărei biserici.

Dimpotrivă, anti-creştinismul este refuzul viziunii creştine despre lume, refuzul interpretării vieţii ca luptă între bine şi rău, refuzul ideii de păcat adamic, a mântuirii ca pomană sau mană cerească, refuzul a tot ce implică o astfel de viziune despre lume şi viaţă, adică: gelozia, ura faţă de cei puternici ori sănătoşi, valorizarea absurdă a handicapaţilor, tâmpiţilor şi nulităţilor, egalitarismul nivelator cât mai jos posibil. Putem fi anti-clericali fără să fim anticreştini. Invers, putem fi anti-creştini fără să fim anti-clericali, considerând că preoţimea de jos, clerul inferior, mulţi călugări, călugăriţe, feţe bisericeşti şi chiar simpli credincioşi sunt oameni sinceri şi devotaţi aproapelui, fiind ei înşişi victimele şacalilor în sutană, a episcopilor, arhiepiscopilor, mitropoliţilor, patriarhilor şi a altor tupeişti ce se prezintă reprezentanţii lui Cristos pe pământ. Bineînţeles, putem fi la fel de bine anti-creştini şi anti-clericali în acelaşi timp, din care punct de vedere distingem o mulţime de nuanţe: putem respinge o

bună parte din doctrina iudeo-creştină, din care cauză este aproape imposibil să vorbim de un creştinism adevărat. Un astfel de creştinism nu a existat niciodată. Nu au existat şi nu există decât diverse iudeo-creştinisme, de ordinal sutelor, poate chiar al miilor, cazul mulţimii sectelor cunoscute şi necunoscute. Desigur, putem respinge anumite elemente creştine şi admite sau chiar admira altele, ceea ce revine la a spune, cum s-a zis, că adevărul este o chestiune de nuanţe.

3. Zeii nu sunt oare o invenţie omenească pentru a răspune setei nostre de sacru?

Să mergem în miezul lucrurilor. Vom vedea că, din punct de vedere etimologic, sacru înseamnă « care te face să tremuri ». Cum ne-ar putea atrage ceea ce ne face să tremurăm? Setea de sacru există, dar nu totdeauna în mod conştient. Mulţi au renunţat să îşi pună anumite întrebări, crezând că îşi pot permite să le ignore. Împotriva a ceea ce cred ei înşişi sau alţii, aceştia sunt cei mai slabi pe teren religios, cei mai fragili, accesibili la nimicurile, balivernele şi tâmpeniile vehiculate de diversele religii, idolatrii, biserici, secte şi comunităţi idolatro-religioase din cadrul monoteismelor consacrate. Nietzsche a vorbit despre pericolul preoţilor de orice fel, care « pândesc cea mai mică rană sufletească pentru a-şi înfige colţii precum lipitorile ». Divinităţile însă sunt puteri constatabile în tot ce este viu, în tot ce există. De la caz la caz, ele sunt forţe ale naturii, instincte ale vieţii, foamea, setea, dorinţele sexuale, nevoia de a ne depăşii, de a dobândi anumite abilităţi, ce se constată nu numai la copii ci la orice om întreg, până în ultima zi de viaţă. După cum a remarcat Danezul Henning Eichberg, « fără zei nu am putea exista ». Alţii s-au exprimat altfel. După Edith Södergran « Lumea nu ar putea exista o secundă, fără frumuseţe ». Raţionalismul nu poate aduce niciun răspuns la întrebările în faţa cărora tremurăm. Nu întîmplător, odată în plus, Nietzsche ne-a prevenit : « Nu vă băgaţi capul în nisipul înălţimilor cereşti. Purtaţi-vă cu mândrie capul de pe umeri, cap terestru ce pricepe şi vorbeşte despre cele terestre ». Nietzsche nu spune însă că trebuie să renunţăm la sacru, ci numai că acesta trebuie căutat acolo unde îi este

locul, în materie şi în viaţă, nu în dispreţul nejustificat faţă de acestea. Opera nietzscheană este o mărturie în acest sens.

4. În Prefaţa la *Marea sinucidere* afirmaţi: « Ştiu că sunt singurul ce poate scrie această carte ». Pe ce se bazează această convingere?

Pentru a putea scrie această carte era nevoie de experienţa vieţii ţărăneşti, pe care am cunoscut-o până la vârsta de şase ani, la bunicii mei, apoi două luni pe an, în toate vacanţele şcolare. De asemenea, era nevoie de experienţa citadină, chiar proletară, pe care am avut-o la Saint-Etienne. Nu mai puţin, era nevoie şi de un creier capabil să îşi pună anumite întrebări, să caute răspunsurile cuvenite, ceea ce explică evoluţia mea de la comunism la socialismul libertar, anarhismul individualist, Nietzsche şi elita *Schutzstaffeln*. Nu mai vorbesc de inteligenţa capabilă să priceapă gândirea lui Nietzsche, mai curând subtilă decât puternică. Acum, la peste 80 de ani, încă descopăr nevoia unor noi şi noi puneri la punct în materie nietzscheană, mai ales la aceia care, fără să îl fi înţeles pe deplin îl pocesc pentru a-l recupera potrivit unor nevoi nemărturisite. Lupta mea contra celor pe care în *Mesajul erei Vărsătorului* îi numesc nietzscheeni parţiali nu s-a terminat, ea va continua după moartea mea. Dintr-o altă perspectivă era nevoie de experienţa unui militant polivalent, capabil să vadă limpede în complexul de ambiţii, păcăleli, naivităţi, interese şi angajamente ale celor puri, care există în toate curentele. Pentru mine destinul înseamnă datorie, iar datoria implică opera, adică punerea în practică. Pe scurt, destin = datorie = operă.

5. Chiar de la începutul romanului două scene diferite devin teatrul desfăşurării naraţiunii. Cum de aţi ales Erlenbrunn în Bavaria şi Saint-Etienne în Loara?

Am ales Saint-Etienne pentru că acolo am trăit o experienţă proletară de aproape douăzeci de ani, apoi primele mele experienţe politice. Cât despre Erlenbrunn, acesta este un banal orăşel bavarez. Cele despre care spun că ar fi avut loc acolo s-ar fi putut petrece în sute de alte orăşele de acelaşi tip, din Bavaria

sau alte regiuni germane. Pe de altă parte, producţia industrială a fost totdeauna mai descentralizată în Germania, iar Bavaria este provincia germană pe care o cunosc cel mai bine, unde am numeroşi prieteni, inclusiv legături de familie.

6. Personajul Konrad Birkenbach afirmă următoarele: « În cadrul *Schutzstaffeln* vrem să refacem curentul, să creem o nobilime autentică, legată de popor… Celor ce vin la noi nu le cerem cine sunt, ci ce sunt ei ». În alte circumstanţe, aţi mai întâlnit undeva o astfel de atitudine?

Da, la anarhiştii individualişti, mediu în care noii sosiţi sunt primiţi cu toată amabilitatea. Pentru judecata definitivă se aşteaptă până devine clar, din comportamentul şi actele lor, ce sunt ei, ce ştiu, ce pot face. În cadrul *Schutzstaffeln*, maxima « Nu te întrebăm cine eşti, ci ce eşti » însemna că oricare ar fi poziţia, averea sau rangul social al cuiva, fiecare trebuie să dovedească aceleaşi capacităţi şi aceeaşi energie pentru a traversa aceeaşi ierarhie. Dimpotrivă, comuniştii consideră că omul este produsul mediului în care s-a format, negând astfel factorii ereditari, de unde judecăţile confuse, contradictorii, adesea scandaloase, mai ales în ce priveşte furtul, prostituţia şi altele.

7. Personajul Emil se remarcă prin extraordinara sa memorie. Cei ce vă cunosc ştiu că dispuneţi şi dumneavoastră de o astfel de capacitate. Perioada Saint-Etienne, eventual altele, sunt oare autobiografice?

Perioada Saint-Etienne este aproape în întregime autobiografică, mai puţin numele unor oameni pe care le-am schimbat din dorinţa de a proteja pe cei în viaţă, eventual pe urmaşii lor. Trecerea personajului Emil prin *Schutzstaffeln* este, punct cu punct, autobiografică. Picătura de apă seamănă cu altă picătură. Nimeni nu seamănă mai bine cu noi decât noi înşine

8. Războiul din Spania este un eveniment în romanul de faţă. În 1937 v-aţi apropiat de această ţară pentru a vă bate în Frente Popular, alături de comunişti, pe care i-aţi combătut mai târziu?

Întrebarea conţine o eroare. Frontul popular nu era apropiat de comunişti, care l-au combătut violent, cu perfidie. Uniunea Sovietică vindea petrol lui Franco, la preţ redus, ceea ce a provocat, între altele, o grevă a docherilor din Anvers. Un tren de muniţie, cumpărat şi plătit Franţei altui Front Popular, de către guvernul Spaniei republicane, a fost blocat vreme de două luni, la Saint Jean de Luz, fiind livrat Spaniei lui Franco după ce armata acestuia a ocupat Hendaye. Între 1936 şi 1939 am acţionat la unison cu exilaţii italieni, spanioli şi ceilalţi anti-fascişti. M-am angajat în Brigăzile Internaţionale şi am fost interceptat la Perpignan de către prietenul meu Gaetano, aşa cum povestesc în roman. Cum se explică ostilitatea comuniştilor faţă de anti-franchiştii spanioli? Elementele cele mai puternice contra lui Franco au fost CNT (Confederaţia Naţională a Muncii), ultima aripă vie a primei Internaţionale, fondată de către anarhistul Bakunin. Alte elemente ale rezistenţei anti-franchiste a fost FAI (Federaţia Anarhistă Iberică), animată de Durutti şi Ascaso, POUM (Partidul Muncitoresc Unificat Marxist), de orientare trotskistă. Ca şi la creştini, primii inamici ireductibili ai idolatriei iudeo-comuniste sunt ereticii. În altă ordine de idei, au existat două « Pasionarii » : spanioloaica Dolores Ibaruri şi Jidoavca Rebecca Silmbraun; ambele ţineau discursuri, dar nu au mers pe front, cum au făcut mii şi mii de alte femei şi fete tinere. Comuniştii l-au asasinat pe luptătorul Camilio Berneri, profesor de filosofie la Facultatea din Roma, pe care Mussolini l-a respectat; tot ei l-au asasinat pe anarhistul Enrico Malatesta, descendent din cunoscuta familie a renaşterii italiene.

9. Geografia Algeriei nu pare să aibă secrete pentru dumneavoastră. Ce raporturi aţi avut cu această ţară?

Cunosc Algeria pentru că am făcut în ea câteva zeci de mii de kilometri. Ca iubitor al naturii, al marilor orizonturi, al libertăţii, m-am simţit foarte bine în această fostă colonie franceză, unde am predat ca profesor cooperant, între anii 1963 şi 1965, cu care ocazie am legat relaţii de prietenie cu Berberii, mai ales cu Kabilii. Acolo am întîlnit zeci de agenţi germani,

dezertorii din Legiunea străină sau agenţi din RDA, care lucrau împreună fără nici un fel de complexe.

10. Plecat în Africa de Nord, personajul Klaus Altmeyer îşi presimte moartea mult înaintea producerii ei. De asemenea, Emil Laporte visează cu anticipaţie că va fi rănit. Fără îndoială, preştiinţa vă preocupă.

Preştiinţa nu este o credinţă în ceva anume. Experienţa m-a obligat să cred în cele trăite. Experienţele spirituale nu sunt transmisibile, din care cauză nu putem face dogme din ele. Nu toată lumea trece prin astfel de experienţe, ce rămân independente de voinţa celor ce le trăiesc. Preştiinţa este mai frecventă la oamenii simpli, apropiaţi de natură, decât la cei a căror inteligenţă a fost cultivată, de parcă dezvoltarea raţionalităţii ne extraverteşte, întrerupând relaţia fiecăruia cu sine însuşi, cu propriul său inconştient. Mai apropiaţi de natură, nomazi de felul lor, Ţiganii sunt convinşi de acest lucru.

11. Gizela, soţia lui Klaus, este învăţătoare, iar Emil este profesor. Aceste exemple arată încrederea voastră în instrucţie, în relaţia profesor-elev?

Meseria de profesor nu are valoare decât în măsura în care răspunde aspiraţiilor celor ce primesc învăţământul, care sunt diferite de cerinţele sociale. Contrar unei idei răspândite, profesorii nu sunt foarte cultivaţi, fiind adesea ignoranţi într-o mulţime de domenii. Ei şi-au sacrificat curiozitatea spontană în favoarea dogmelor ateiste ale celor ce îi plătesc ca politrucimercenari, alteori s-au specializat în mod unilateral şi excesiv, devenind neştiutori în lumea prin care trec precum gâsca prin apă. Ca falşii preoţi ai diverselor idolatrii, ei au pierdut contactul cu propriul inconştient, fiind sterilizaţi de raţionalism, precum materia străbătută de radiaţiile electromagnetice. Meseria de profesor nu se identifică perfect cu aceea de educator. Profesorul trebuie să ajute elevul să se găsească pe sine, să se împlinească la nivelul forţelor şi posibilităţilor sale, evitând condiţia de sclav, de rotiţă în sistemul ce-l va ucide. Foarte adesea, meseria de profesor este un refugiu convenabil pentru cei ce nu

vor sau nu pot să se lupte cu viaţa, potrivit legilor luptei pentru existenţă, mai ales în societatea de azi.

Până de curând, mulţi profesori nu aveau la bază decât o simplă licenţă, alţii doar diploma de bacalaureat, ceea ce nu i-a împiedicat să ajungă la o anumită cultură ca autodidacţi. Oricum s-ar produce ea, instrucţia nu merită numele de cultură decât dacă este continuată de-a lungul întregii vieţi, fără să se împotmolească în abstract, ideologie, politrucărie şi dogme, fără să se rupă de viaţă, de popor, în măsura în care cel în cauză are şansa să aparţină unui adevărat popor.

12. Faţă de actualul triumf al materialismului, păgânismul fiind mort, nu credeţi că cel mai bun răspuns ar fi revenirea la creştinismul începuturilor, sau la cel medieval, puternic influenţat de păgânism?

Păgânismul nu este mort. Una dintre cele două religii oficial recunoscute în Islanda este chiar păgânismul. În Mongolia, el este singura religie care, pe alocuri, rămâne foarte puternică şi în Rusia, unde nu este exclus să renască într-o bună zi, date fiind rădăcinile sale adânci şi ecoul încă prezent în sufletul slav, ca şi în cel daco-celtic sau germanic. Există noi şi autentice reveniri la păgânism în ţările germanice, printre Celţi, Daci şi Slavi. De asemenea, păgânismul reînvie printre numeroşii Europeni ce simpatizează cu tradiţia diverselor triburi « indiene » din cele două Americi. Elanul ecologist de astăzi este esenţialmente păgân, uneori în mod explicit. În literatura contemporană, el se exprimă clar în operele unora ca Lawrence, Giono, Steinbeck (*Dumnezeului necunoscut*), Rebreanu (*Adam şi Eva*, *Ciuleandra*), Eminescu (*Rugăciunea unui Dac, Scrisorile*, etc.). Curentul de revenire la păgânism traversează întreaga operă a lui Nietzsche, a macedo-transilvăneanului Lucian Blaga, autorul *Cunoaşterii luciferiene*, acuzat de păgânism încă din 1940, de către unul dintre viitorii politruci ai ortodoxiei iudeo-creştine din România actuală. Nietzsche nu s-a mulţumit să reînvie Grecia antică, cu cele două divinităţi primordiale ale ei, pe plan social (Apollon şi Dionysos). El a redeşteptat profunzimile sufletului german, denunţând creştinismul ca blasfemie contra vieţii, contra divi-

nului immanent. În Germania antică, ca şi în Grecia sau Dacia, bucuria era pioasă, tristeţea fiind considerată blasfemie, purtătoare de nefericire şi nenoroc. Popoarele nu s-ar preta la reînvierea unui creştinism păgânizat şi nici măcar la aceea a păgânismului, pur şi simplu. Printre cei în viaţă astăzi, puţini sunt la nivelul remarcabilei evoluţii spirituale a înaintaşilor de acum două mii de ani. De aceea, reînvierea păgânismului frizează imposibilitatea. Poveştile cu revenirea lui Cristos, falsul Cristos numit Anticrist sunt erori pe plan religios şi politrucărie pe plan ideologic, ce fortifică, o vreme, bisericile muribunde, inamicile din totdeauna ale rasei albe, ale sufletului colectiv al popoarelor ariene. Pe de altă parte, singurul rezultat durabil al revenirii lui Cristos, al tragi-comediei Anticristului ar fi întârzierea, probabil definitivă, a revenirii popoarelor albe la normalitatea sufletească şi spirituală, menţinând şi agravând confuzia din spiritele noastre. Nu putem combate un efect cu propria sa cauză. Calea liberatoare şi creatoare este indicată de Nietzsche şi de Blaga. Puţini l-au citit însă pe Nietzsche, nici măcar profesorii care îl predau în cele câteva facultăţi de Filosofie. Şi mai puţini sunt cei care l-au citit pe Lucian Blaga, în ciuda excelentelor traduceri publicate în ultimii ani, de o librărie din Paris. Pe căi diferite, Nietzsche şi Blaga ajung la aceleaşi concluzii filosofice, care nu se predau însă în facultăţile respective, în care profesorii sunt plătiţi pentru a falsifica cele despre care vorbesc, limitându-se, cel mult, la cultul energiei şi al creativităţii. Să privim lucrurile de aproape, să nu pierdem niciodată din vedere că Nietzsche nu poate primi lecţii de iubire a aproapelui sau de compasiune nici de la Buddha, nici de la Galileanul numit Isus. Compasiunea lui este însă reală, valabilă în această lume, nu în aburea la împărăţiei din ceruri! Este vorba de o compasiune inteligentă, reţinută, stăpânită, pe care, pe căi cu totul diferite, Blaga o demonstrează magistral, prin intermediul categoriilor abisale, a matricei sale strilistice, a topografiei misterelor, despre care nimeni nu are nici cea mai mică idee.

În acest secol XX, graţie lucrărilor lui Jean Gautier, Medicina şi Endocrino-psihologia au făcut progrese enorme ce schimbă întrutotul viziunea filosofică universitaro-academică, din care nu

scapă întregi decât cei doi mari gânditori amintiţi: germanul Friedrich Nietzsche şi macedo-transilvăneanul Lucian Blaga.

13. Ce ne-aţi putea spune despre proiectul istoric *Schutzstaffeln*?

Într-adevăr, a existat un proiect social-politic şi cultural *Schutzstaffeln*, pe cât de simplu, pe atât de ambiţios: acela de a grupa oamenii cu dominantă ariană, pentru a remedia decadenţa popoarelor ariene, ca urmare a necunoaşterii Eugeniei, a practicării nefericitelor metisaje sau amestecuri de rase, din care nu pot ieşi decât corcituri. La nivelul cel mai simplu, putem vorbi de proiectul sensibilizării, al trezirii conştiinţei noastre la realitatea specificităţilor fiziologico-instinctive şi cultural-spirituale specifice raselor în general şi celei ariene în special. A fost vorba de un program de regenerare şi ameliorare rasială, din generaţie în generaţie, cu scopul de a oferii naturii umane şansa unei mutaţii în sensul supra-umanului. Se înţelege că, din generaţie în generaţie, criteriile de admisibilitate urmau să fie tot mai severe.

Programul *Schutzstaffeln* nu era şi nu este utopic, cum pretind unii. Încă la începutul secolului, biologul şi geneticianul Paul Kammerer, mult în avans peste epoca lui, demonstrase că unele achiziţii din timpul vieţii pot deveni ereditare. Contaminată de politrucii ulteriori, genetica actuală nu a dat curs acestei piste, ce a fost exploatată doar de *Ahnenerbe-Schutzstaffeln* şi de scriitorul Arthur Koestler[32], om cinstit şi de talent, însă nu cercetător ştiinţific[33]. Cercetărorii *Ahnenerbe-Schutzstaffeln,* ca şi Koestler, erau probabil la curent cu lucrările endocrinologului francez Jean Gautier. Proiectul social-politic şi cultural *Schutzstaffeln* era pe deplin realizabil, el a fost şi rămâne singura noastră şansă de supravieţuire. Cultivarea, păstrarea, îmbunătăţirea, regenerarea şi ameliorarea sângelui şi a modului arian de viaţă este posibilă.

32. A. Koestler, *L'Etreinte du crapaud* (Îmbrăţişarea broscoiului; titlu original: THE CASE OF THE MIDWIFE TOAD), Calmann-Lévy, 1972, (NT)

33. Totuşi, ea mai fost exploatată, de exemplu pe plan cinematografic: în 1932, cinematografia sovietică a lansat filmul *Salamandra*, consacrat operei ştiinţifice a lui Paul Kammerer. Ideea filmului a aparţinut lui Lunacearski, ministru sovietic al educaţiei. (NT).

Viitorul ne va arăta până când va fi posibil acest lucru. Proiectul social-politic şi cultural *Schutzstaffeln* a fost şi rămâne pe deplin realizabil, din punct de vedere tehnic. Din punct de vedere practic, acest lucru nu s-a putut înfăptui, din cauza împrejurărilor istorice nu a imposibilităţii lui ca atare.

14. Pentru o bună înţelegere a lui Nietzsche, pe care dintre cărţile acestuia aţi recomanda-o tinerilor de azi, în primul şi în primul rând?

Le-aş recomanda *Aşa spus-a Zarathustra*, care conţine aproape întreg mesajul lui Nietzsche, celelalte lucrări ale sale, foarte importante şi seduizante, fiind un fel de variaţii şi exemplificări deja prezente sau conţinute implicit în « *Zarathustra* ».

15. Aceeaşi întrebare cu privire la necunoscutul macedo-transilvănean Lucian Blaga. Care dintre cărţile lui trebuie citită în primul în primul, de tinerii cercetători europeni, doritori să asimileze ceea ce au creat mai bun predeccesorii şi înaintaşii lor?

Spre deosebire de Nietzsche, care a practicat genul aforistic, Blaga este autorul ultimului sistem filosofic din Europa. Cu excepţia scrierilor poetice, aforistico-exegetice, opera lui constă în cinci *trilogii*, şi trebuie citită în întregime, în ordinea cunoaştere, cultură, valori, practică, cosmologie – ultimele două nefiind terminate. Cei grăbiţi să profite de Blaga, fără prea mult efort, se pot mulţmii cu primele capitole din *Fiinţa istorică*. Fără să îl introducă în gândirea lui Blaga, acestea permit cititorului o bună sistematizare a cunoştinţelor sale anterioare, spor de cunoaştere, nu totdeauna posibil în facultăţile de filosofie.

16. Nu credeţi că aşteptarea *Supra-omului* nietzschean trebuie pusă în acelaşi sac cu întoarcerea lui Mesia şi revenirea lui Cristos? Nu cumva este vorba de unul şi acelaşi demers intelectual?

Nu poate fi vorba de acelaşi demers intelectual. Aşteptarea lui Mesia, de către Iudeo-Jidănime, aşteptarea lui Cristos, de către Iudeo-Creştini sunt ipoteze gratuite, ce nu se sprijină pe nimic. Ele dovedesc lenea intelectuală, demisia gândirii, acte

străine spiritului european. Aşteptarea lui Mesia sau întoarcerea lui Cristos nu se bazează pe vreo lege fizică sau biologică. Dimpotrivă, mutaţia supra-omenească a lui Nietzsche continuă evoluţiea vieţii, aşa cum ne-o arată biologia şi paleontologia. Suntem datori să ne depăşim pe noi înşine, prin copiii noştri, pregătind acestora pământul, animalele, plantele, ecosistemul terestru, întregul univers. O fasciculă *Schustaffeln-Leitheft* prezenta frumoasa fotografie a unei zone rurale germane, cu fraza următoare: « Aspectul câmpiilor noastre arată misiunea divină ce ne revine: servirea ordini în cadrul naturii ». Din motive economice practicăm grădinăritul, agricultura, etc. Grija noastră de căpătenie trebuie să fie favorizarea a tot ce este binevenit, deci necesar, eliminarea a tot ce este pipernicit, slab, incapabil de viaţă pe propriile-i picioare.

17. În *Voinţa de putere*, Nietzsche vorbeşte de transmutarea totală a valorilor. Ce vrea să spună prin asta?

Iudeo-creştinismul a întors valorile cu susul în jos, demonizând energia, bărbăţia, forţa, vitalitatea, frumuseţea, îndăzneala, riscul personal, libertatea. Denigrând natura, creştinismul a culpabilizat sexul şi femeia. Preoţii inconştienţi repetă papagaliceşte: «… că în păcate ne-au născut mamele noastre! ». De ce în păcate? De unde această monstruozitate? Nimic mai normal şi mai frumos pe lume, decât întâlnirea a două fiinţe de sex opus, care, prin iubire, perpetuează specia omenească, sau o altă specie, contribuind la şi prelungind astfel creaţia divină a lumii. Iudeo-creştinismul a fost şi este o contra-selecţie, o epidemie de ipocrizie. Transmutarea valorilor nu înseamnă decât repunerea acestora la locul lor, slăvirea vieţii, a adevărului, a dreptăţii şi dreptului fiecăruia, inclusiv dreptul la împlinire al plantelor, animalelor şi nu în ultimul rând a noastră înşine, a tuturor oamenilor, fiecare în sensul lungii lui evoluţii anterioare. La limită, transmutarea valorilor înseamnă recunoaşterea necesităţii luptei pentru existenţă liberă a fiecăruia pe picioarele lui şi în cadrul propriei formule sau ecuaţii existenţiale, indiferent de rasă, specie, varietate, soi sau orice altceva.

18. După unii cercetătorii şi istorici, cele două Războaie mondiale constituie un singur Război civil european, unul religios, după modelul celui de după Contra-Reformă (1618-1648). Ce puteţi spune despre acestea?

Cel de al II-lea Război mondial a fost într-adevăr un război idolatric, ce continuă încă, o « cruciadă » a capitaliştilor, progresiştilor, liber-schimbiştilor, a Vaticanului, Patriarhului stalinisto-creştin al tuturor Rusiilor, contra Germaniei, a aliaţilor acesteia, ceea ce nu exclude prezenţa şi acţiunea altor factori care, pe alocuri, s-au dovedit importanţi. Ura cu care Germania naţional-socialistă a fost înconjurată de duşmani, încă de la venirea la putere a popularului ei cancelar, a fost un fenomen idolatric. Niciodată în istorie, un conflict armat nu a fost mai grav decât cele în care s-a împletit şi a dominat componenta religioaso-idolatrică. După atâtea decenii de la sfârşitul războiului, majoritatea istoricilor, a dătătorilor de lecţii de civism şi democraţie, vorbesc cu o ură vizibilă de conducătorii Germaniei vremii respective, de aliaţii ori simpatizanţii acesteia, Benito Mussolini, mareşalii Ion Antonescu (România), Karl-Gustav Mennerheim (Finlanda), episcopul Iosif Tiso (Slovacia), generalul Franco (Spania) şi alţii.

În ciuda obscurităţilor, imaturităţii şi lipsurilor sale, naţional-socialismul a fost singurul socialism din Europa secolului al XX-lea, din care nu a lipsit un puternicul curent păgân, nietzschean, în faţa căruia creştinii catolici, protestanţi şi ortodocşi au simţit că le fuge pământul de sub picioare. Băbuţele ce aveau altele de făcut, tineri insuficient copţi la minte au fost mobilizaţi de bisericile din mai toate ţările, contra regimului naţional şi socialist german. Aşa se explică apariţia pretinselor asociaţii laice ca « Mărturia creştină » în Franţa, « Biserica spovăduitoare » a luteranilor din Germania, etc. Papa Pius al XII-lea se temea mai ales de communism, frânând întrucâtva elanul anti-naţional-socialist al clerului catholic. Totuşi, el a rămas pe poziţia lui Pius al XI-lea, a enciclicii acestuia « *Mit brennender Sorge* » (Cu ardentă îngrijorare), care denunţa şi condamna naţional-socialismul german. Jidanii, inamicii cei mai decişi ai naţional-socialismului, au fost conştienţi de protecţia

subtilă şi nătângă, de care s-au bucurat totdeauna din partea creştinismului, eliberarea popoarelor europene din bazaconiile şi cătuşele Bibliei reprezentând un mare pericol pentru supremaţia lor mondială.

19. Ştiind că puţini sunt cei ce luptă pentru identitatea lor culturală şi naţională, nu credeţi că noi şi camarazii noştri, din Europa, ne-am putea alia şi face o bucată de drum alături de creştini?

Un proverb german spune că cine mănâncă din mâna Romei are viaţă scurtă. Lupta naţional-identitară, naţional-rasială şi culturală a popoarelor nu corespunde cu cea a idolatriei creştinilor, care este o afacere jidovească. Iată de spune versetul 26 din capitolul 17 al *Faptelor Apostolilor* : « Şi a făcut [Dumnezeu] dintr-un sânge tot neamul omenesc…». Ştiinţa a dovedit că nu poate fi vorba de un singur fel de sânge. Rămâne de văzut câte anume, în orice caz, nu numai cele patru mari grupe sanguine, probabil câte coduri genetice omeneşti, atâtea varietăţi de sânge omenesc. Jidovii n-au decât să facă ce vor cu *Biblia* lor, care a făcut destul rău omenirii, inclusiv *Noul Testament*, care este tot jidovesc. Creştinismul pretinde că identitatea adepţilor săi este unică, una şi aceeaşi, indiferent de culoarea albă, galbenă, neagră sau roşie a creştinilor, indiferent de amestecul şi degenerarea lor rasială. Dacă într-o zi, Islamul va cuprinde Europa, dominaţia lui nu va putea fi mai rea decât a creştinismului, ba chiar, probabil, ar face posibilă, redeşteptarea virtuţilor bărbăteşti, eroice, pe care creştinismul le-a pierdut la sfârşitul Evului-Mediu.

Nietzsche nu s-a înşelat scriind că Islamul este o religie de stăpâni, iar creştinismul una de sclavi. Totuşi, prin aspectul lui rasial, prin tăierea împrejur, Islamul ar însemna un plus de semitizare a Europei, nu însă şi de jidănire de iudaizare. Iudaizarea sau jidănirea necesită tăierea avraamică împrejur, care are loc între a 8-a şi a 29-a zi de viaţă, nu tăierea musulmană împrejur, care are loc în pragul adolescenţei (13 ani), sau mai târziu, putând atinge deopotrivă şi fetele, după cum se petrec astăzi lucrurile inclusiv în Franţa, Anglia, Statele Unite şi chiar Coreea de Sud, uneori în proporţii incredibile, de aproximativ 90 %.

Având în vedre proverbul că « sângele nu se face apă », că botezul cu apă nu schimbă sângele, tăierea împrejur, avraamică sau musulmană, ar putea conduce la schimbarea fiziologiei rasei albe care, de exemplu, ar putea să înceapă a mirosi ca Arabii sau Jidanii, evident, în niciun caz ca Eschimoşii, Chinezii sau Pieile Roşii. Fie ea temporară, prezenţa noastră alături de creştinii pseudo-identitari ar fi profitabilă numai pentru aceştia. Când oamenii liberi se aliază cu fanaticii infailibili, creştini sau comunişti, ei nu pot decât să piardă. Frontul Naţional francez, precum vechile partide « istorice », din mai toate ţările Europei, au fost frânate în elanul lor iniţial, uneori de-a dreptul revoluţionar, de către ambiguitatea lor creştină, cazul cel mai cunoscut fiind al Gărzii de Fier din România, şi chiar al unor aripi din partidele social-democrat, naţional-ţărănesc şi naţional-liberal, aliate cu comuniştii până ce aceştia i-au băgat la « mititica » pe toţi, unii după alţii, în frunte cu cei ce contribuiseră decisiv la răsturnarea regimului mareşalului Antonescu. Evident, anii de închisoare şi moartea ruşinoasă a unor figuri europene precum Corneliu Codreanu, Iuliu Maniu, Brătienii şi alţii, fără să-i uităm pe cei din Bulgaria, Ungaria, Cegoslovacia sau Polonia nu trebuie uitată. Moartea eroicei Gărzi de Fier, din România, a început atunci când Horia Sima, din Exil, şi oamenii lui din ţară, înfrunte cu Nicolae Pătraşcu, Nistor Chioreanu şi alţii au crezut că pot face o bucată de drum împreună, umăr la umăr, cu gealaţii Anei Pauker, ai lui Teoharii Georgescu şi ceilalţi. Lecţiile istoriei trebuiesc învăţate! Alianţa cu creştinii şi orice alte jidovisme este precum înmulţirea cu zero!

20. Vă simţiţi încă legat de jurământul prestat când aţi fost primit în organizaţia *Schutzstaffeln*, având în vedere că pierderea războiului nu putea fi decât o înfrângere militară, nu una culturală, ştiinţifică sau religioasă?

Jurământul prestat de recruţii *Schutzstaffeln* era unul personal, faţă de Hitler, în calitatea acestuia de comandant suprem al tuturor forţelor militare germane. După sfârşitul nefericit al războiului, un astfel de jurământ nu mai are nicio valoare. Rezultatul ar fi fost acelaşi chiar dacă Germania şi aliaţii ei ar fi

câştigat războiul. Conştient însă de amploarea consecinţelor ultimului război, ca unul ce le-am putut înţelege încă de la angajarea mea în *Schutzstaffeln*, nu am dreptul să mă consider personal înfrânt. Războiul continuă sub alte forme, mai subtile, alianţa celor patru jandarmi mondiali (Anglia, Franţa, Statele Unite, Uniunea Sovietică) s-a destrămat şi nu tocmai, imperiile coloniale au dispărut, Uniunea Sovietică a dispărut şi ea, Franţa şi Anglia sunt invadate de locuitorii-sclavi din fostele lor colonii… În aceste condiţii, aspectul rasial şi religios (sau ideologic) al celui de al II-lea Război mondial capătă o importanţă aparte, popoare ca Englezii, Francezii sau Ruşii având interesul şi datoria să se întrebe dacă sacriificiile lor, din războiul contra Germaniei şi a aliaţilor acesteia, nu au fost cumva contrare intereselor lor veritabile, după cum cancelarul Hitler a spus-o clar Angliei şi Franţei, în vara-toamna lui 1939 şi chiar mai înainte. Bineînţeles, orice fost luptător *Schutzstaffeln* are dreptul şi chiar datoria să critice erorile comise, care au permis distrugerea a tot ceea ce am fi vrut să salvăm. Critica nu poate avea scopul justificării înfrângerii, ci reluarea şi continuarea luptei, în noile condiţii. Vechii legionari din Garda de Fier, ca şi vechii naţional-ţărănişti, naţional-liberali, socialişti şi ceilalţi nu au dreptul să se vaite ca nişte babe, că au intrat nevinovaţi la închisoare. Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Titel Petrescu şi ceilalţi, inclusiv generalii trădători din jurul mareşalului Antonescu, nu au dreptul să sucească minţile noilor generaţii, pe motivul că au făcut 15 sau 20 de ani de închisoare, fără să fie vinovaţi. Toţi aceştia sunt vinovaţi că au dat România pe mâna Armatei Roşii duşmane, ei şi nedemnul rege Mihai de Hohenzollern fiind principalii vinovaţi de instalarea Ruşilor la Bucureşti şi pierderea războiului, în primul rând de către ţara lor, dar şi pentru pierderea Războiului de către întreaga Europă, de către toate popoarele de rasă albă, care acum sunt ameninţate de societatea pluri culturală şi multi-rasială, clocită de adevăraţii cârştigători ai ultimului război, care nu au fost nici ruşi, nici americani, englezi sau francezi! Un adevărat *Schutzstaffeln* nu trebuie confundat cu un simplu combatant *Waffen-SS*. Un *Schutzstaffeln* are datoria să continue lupta până în era post-apocaliptică, ce se apropie, până

la distrugerea utimului om de rasă albă. Evident, această luptă are loc cu alte arme, pe un front invizibil. Adevărul, se ştie, este ocult. El trebuie cucerit, lucru posibil numai pentru cei ce îl merită, îl caută. Iată deci un adevărat program de luptă nu numai pentru ultimii supravieţuitori *Schutzstaffeln*, cărora le aparţin, ci şi pentru genraţiile de după război şi chiar de după anul 2000, care se apropie.

21. La ce formă de societate aspiră astăzi un *Schutzstaffeln*? Ce formă de societate trebuie construită în Europa, după prăbuşirea actualei civilizaţii, sub loviturile şi sub aportul, mai ales, de spermatozoizi negri, semiţi sau galbeni, ce vor schimba culoarea Europei, îngropând pentru totdeauna amintirea Greciei antice, a dinastiilor degenerate din epoca creştină, a societăţii tehnico-industriale actuale.

Un *Schutzstaffeln* nu are dreptul să viseze, să confunde propriile lui dorinţe cu realitatea. Vorbesc pe baza celor ce gândesc, şi gândesc pe baza datelor actuale, evaluând mijloacele de supravieţuire, a popoarelor europene, faţă cu distrugerea sistematică, ce este în curs. O societate demnă de acest nume nu poate fi decât una culturală, bazată pe o comunitate de trăiri, de instincte rasiale profunde sau cel puţin compatibile unele cu altele. Un milion de Ruşi, Maghiari, Bulgari sau Români pot fi asimilaţi de Anglia sau Franţa, într-o singură generaţie, pentru că popoarele de rasă albă sunt compatibile din punct de vedere rasial. Cu această ocazie, ţin să subliniez că revoluţia de la 1789, ca şi cea bolşevică, din Rusia, ca şi cele petrecute în Europa de după ultimul război nu au fost neapărat simple distrugeri. Ele au pus capăt unei nobilimi decadente, degenerate şi dezonorate de absolutismul şi privilegiile ei nemeritate, « sfinţite » de biserica pretins creştină, în realitate o sinagogă iudeo-jidovească. Cu condiţia de a-i limita prevederile la nivelul rasei albe, care a conceput-o şi lansat-o, *Declaraţia drepturilor omului şi ale cetăţeanului*, luată în serios şi aplicată în spiritul adevărului şi al dreptăţii, ar putea constitui baza continuării civilizaţiei rasei albe din

Europa, ba chiar a împlinirii la care visau vechii Greci sau rasiştii din secolele XIX şi XX.

22. Citindu-vă, ascultându-vă, avem impresia că societatea la care vă gândiţi ar putea fi una ţărănească. Nu credeţi că aceasta este o utopie?

O societate ţărănească, reînvierea nobilei ţărănimi de altădată ar fi ceva foarte frumos, aproape de vis. La aceste lucruri trebuie să ne gândim cu socoteală, ca ţăranul adevărat, din care au ieşit toate generaţiile de târgoveţi, citadini, proletari, burghezi şi intelectuali din actuala Europă. Ceea ce se petrece acum, când sunt lichidate, americăneşte, colhozurile din fosta Uniune Sovietică şi CAP-urile din România este o adevărată sălbăticie, care va contribui la definitiva distrugere a ţărănimii din ţările respective. Pentru a repune în funcţiune un CAP în România, un colhoz în Rusia sau orice fermă abandonată, cei ce încearcă asta trebuie să poată trăi vreme de trei ani fără să recolteze nimic. Dezertificarea câmpiilor Europei este un dezastru ireversibil probabil, care va plasa copii şi nepoţii noştri în situaţia de dependenţă alimentară, de care Germania modernă a suferit tot timpul şi care a avut un anumit rol în declanşarea celor două războaie mondiale. Cine va putea furniza Europei dezertificate, lipsită de o ţărănime sănătoasă, alimentele fără de care viaţa, societatea nu sunt posibile? Admiţând că un astfel de furnizor se va improviza cumva, cât timp ar putea dura aceasta. Chinezii, Indienii, Japonezii, locuitorii Asiei de Sud-Est nu au fost niciodată în stare să se hrănească corect pe ei înşişi. Din diverse motive, de care nu ne putem ocupa, Asia nu va putea deveni furnizorul alimentar al Europei muribunde şi pestriţe. În marile oraşe, supravieţuitorii noştri se vor ucide unii pe alţii. Cei ce se vor salva, în păduri şi alte regiuni izolate, vor fi nevoiţi să înveţe a se hrăni din flora spontană, cules, vânătoare, pescuit, acolo unde acestea vor fi posibile. Nu trebuie neglijate efectele distrugerii biosferei, ale unei eventuale confruntări nucleare. Cei ce nu vor fi în stare să facă acest lucru, cei ce nu se vor trezi la timp vor fi primii candidaţi la dispariţie. Aşa s-au petrecut lucrurile la sfârşitul Antichităţii, cam în acelaşi fel va avea loc şi pieirea

societăţii actuale. Abia apoi, pe alocuri cu plugul de lemn, se va reveni probabil la o altă fază agricolă, iar despre societatea actuală se va vorbi aşa cum vorbim noi, de patru sau poate cinci mii de ani, despre Sodoma şi Gomora.

23. Se spune că Saint Loup şi alţi *Schutzstaffeln* v-au cerut să scrieţi *Marea sinucidere*. Cât adevăr există în această afirmaţie.

Este vorba de o realitate, de împrejurări încă vii în memoria mea. Asta s-a întâmplat după *Mesajul Erei Vărsătorului* (1977), pe vremea celui de al II-lea Proces de la Nuremberg, pe care bază s-a publicat o carte cu acest titlu, deja tradusă în diverse limbi. Impresionaţi de aceste evenimente, Saint-Loup şi alţi camarazi mi-au cerut să scriu un fel de Biblie ariană, dorinţă la care am răspuns că o astfel de Biblie există, că a fost scrisă de Nitzsche, prestigiosul nostru înaintaş. Este voba de *Aşa spus-a Zarathustra*. Am decis atunci traducera comentată a lui *Zarathustra*. În ianuarie 1984, întâlnindu-ne în locuinţa lui, i-am făcut cadou această traducere. În acelaşi an, câteva săptămâni după echinocţiul de primăvară, ne-am revăzut, tot la el acasă, unde mi-a aranjat un interviu, ca acesta, tot cu un librar, ziarist şi dizident revizionist, dar elveţian. După o cină frugală, ziaristul, ceva mai tânăr decât noi, mi-a pus o mulţime de întrebări foarte la obiect, din care am înţeles că omul ştie pe ce lume trăieşte, că nu îşi face nici un fel de iluzii. A doua zi, după ce ne-am gândit mai bine, Armand, căci aşa se numea ziaristul, mi-a spus următoarele: « Traducerea dumneavoastră comentată este fundamentală. Din păcate, ea se adresează filosofilor, cunoscătorilor lui Nietzsche. Filosofia nu a reuşit niciodată să atingă poporul, oamenii obişnuiţi. Trebuie scris un roman, prin intermediul căruia mesajul lui *Zarathustra* ar putea fi pus în situaţii ce l-ar face mai uşor accesibil oamenilor fără o pregătire filosofică specială ».

Aşa s-a ajuns la ideea *Marii sinucideri*, după cum tot aşa se ajunsese la *Al II-lea Proces de la Nuremberg*. Jeane Augier, văduva lui Marc ştie acestea, iar cu sensibilitatea ei feminină sunt sigur că îşi aminteşte detalii care mie îmi scapă.

24. În jurul focului de tabără, cu ocazia solstiţiilor, schimbaţi unele idei cu camarazii, vă aminteaţi situaţii trăite în comun, făureaţi visuri, aveaţi iluzii, căci toţi ne luăm dorinţele drept realităţi, dacă nu imediate cel puţin posibile. Ce ne puteţi spune despre asta?

Focul viu, magia acestuia valorează cel puţin cât imaginile spiritului, fapt bine cunoscut de psihologi, pe care fiecare îl poate verifica. Nu rezistăm în faţa magiei focului sau a valurilor mării, în faţa arhetipului bărbătesc, al focului, şi al celui feminin, mai dulce dar nu mai puţin vijelios, al valurilor mării.

Visurile noastre în faţa focului? Aş amintii mulţimea reprezentărilor colective, al căror punct comun era întregul nostru trecut, care era o linie roşie, continuă, nu un punct. Magia focului a forjat spiritul unui Vercingetorix, al Templierilor medievali ce pregăteau lichidarea creştinismului, al Ioanei D'Arc, al atâtor alte spirite europeane. Nu lipseau amintirile copilăriei fiecăruia dintre noi, de exemplu focul deschis din şemineul casei părinteşti, care nu făcea oficiu de decor de Crăciun-Solstiţiu de iarnă, ci pur şi simplu încălzea casa.

Cu ocazia solstiţiului de vară, apreciam tinerii logodnici, promişi unul altuia, ce săreau împreună peste un foc impresionant, oficializând astfel, conform tradiţiei păgâne, legătura lor de inimă şi de suflet, punând baza socială a familiei lor. Acum, după ani şi ani, în faţa aceluiaş foc solstiţial, retrăiesc foarte intens omagiul nostru colectiv, în onoarea soarelui, după cum nu pot să uit tragicul episod de la Externsteine (772), când Carol cel Mare i-a atacat prin surpriză pe Saxonii ce sărbătoreau, dezarmaţi, solstişiul de vară, trădare murdară a oricărei omenii, blasfemie de care, în naivitatea lor, ce le face cinste, Saxonii nu ar fi crezut capabili pe nimeni în lume.

25. Care credeţi că ar fi lupta noastră cea mai necesară şi urgentă, în acest moment?

Fără îndoială, este vorba de lupta identitară, ce necesită definiţia precisă a specificităţii noastre ariene, printre popoarele albe din Europa, care nu pot fi decât fraţii noştri. Am vorbit despre asta în *Sufletul european, răspuns lui B. H. Lévy*. Nu pot relua acum

acest subiect. Conştiinţa noastră de Celţi, popor al pădurii, este deopotrivă conştiinţa Celţilor rămaşi la Dunăre şi Carpaţi, care îşi spun Daci sau Geţi. Conştiinţa popoarelor de pustă, Ruşii, Maghiarii, Ucrainienii este la fel de importantă. Nu mai vorbesc de conştiinţa popoarelor mării, nu numai a Vikingilor din Nord ci şi a Grecilor, Portughezilor, Olandezilor şi a altora. Pe baza frăţiei rasiale, ce ne leagă, am putea lichida conflictele dintre naţionaliştii francezi şi cei germani, ce îşi dispută Alzacia şi Lorena, dintre naţionaliştii români şi cei maghiari, care se ucid reciproc pentru Transilvania, dintre Moldoveni şi Ucrainieni sau Ruşi care comit aceleaşi crime pentru Basarabia, Bucovina sau Transnistria. Să nu uităm determinismul, condiţionarea noastră geografică, psihismul subtil al culturilor europene. Francezii, de exemplu, ar putea învăţa şi aprecia cântecele patriotice germane şi invers, Nemţii ar putea învăţa şi cânta deopotrivă cântecele patriotice franţuzeşti. La fel se pune problema între Români şi Unguri, Români şi Ruşi, Ucrainieni sau Bulgari, Sârbi şi Croaţi, etc. Din păcate, puţini sunt cei ce au o idee precisă despre identitatea ariană, puţini sunt cei capabili să treacă peste îngustele şi regretabilele considerente « tribale » aproape, care în acest secol ne-au făcut pe noi, Francezii, să îi insultăm şi să îi ucidem pe Nemţii, după cum Nemţii înşişi au comis aceleaşi crime contra noastră. La fel satu lucrurile între Români şi Unguri, Români şi Bulgari, în chestiunea Cadrilaterului şi a Dobrogei, aceeaşi situaţie a existat până de curând în zona frontierelor germano-daneză, italo-austriacă, polono-germană şi altele. Lupta noastră cea mai necesară, cea mai urgentă se reduce la a întinde o mână cinstită şi bărbătească vecinului cu care trebuie să ne înţelegem frăţeşte, ori să pierim. Altă posibilitate nu există.

26. În ce cadru, sub ce formă ar putea avea loc această luptă comună a tuturor popoarelor europene, de rasă albă?

Într-adevăr, distincţia îşi are importanţa ei : trebuie să spunem europeni, dar mai ales « de rasă albă », pentru că milioane de Africani şi Asiatici invadează permanent Europa, schimbând culoarea acesteia din albă în neagră!

Nu există reţetă miracol. Orice acţiune este bună, cu condiţia ca să nu implice cheltuirea unei forţe superioare celei care ar putea rezulta. Înainte de orice, să privilegiem cuvântul, care este gratuit şi « zboară », fără să rămână în scripte, ceea ce ne face mai puţin vulnerabili în faţa inchiziţiilor prezente sau viitoare. Formele de luptă nu pot fi discutate decât între luptătorii efectivi, nu între simpatizanţii şi militanţii ce nu măsoară riscurile la care se expun personal şi la care îşi expun famillile lor. Reţete miracol nu există şi nu pot exista. De la caz la caz, de la un colţ al Europei la altul, este nevoie de multă înţelegere reciprocă. Anumite evenimente sunt prezentate total diferit, de o parte sau de cealaltă. Documente ce par absolut convingătoare, au fost şi vor fi totdeuna falsificate şi exploatate de cei ce au interesul să o facă. Totuşi, există cărţi şi autori care dau bune indicaţii, privind posibila şi necesara înţelegere între popoarele Europei, în ciuda pasajelor utopice, nu foarte inspirate, care persistă şi ele.

27. Istoria oamenilor nefiind scrisă cu anticipaţie, pentru că ei înşişi o scriu, cum explicaţi certitudinea demoralizantă şi demobilizatoare, că lumea este condamnată de tripla criză economică, demografia galopantă şi deteriorarea biosferei?

Cum o explic? Mai degrabă o constat. Asta este realitatea făcută de cei ce au refuzat toate avertismentele, inclusiv limbajul faptelor strigătoare la cer, precum deteriorarea stratului atmosferic de ozon, încălzirea planetară, cantităţile imense de mase plastice plutitoare pe mii de kilometri pătraţi dintre Africa şi America de Sud, zonele poluate unde copiii îşi pierd părul de pe cap şi apoi minţile, distrugerea bazinului Mării Aral, analfabetismul « academic » de astăzi, etc. Nu fac decât să trag semnalul de alarmă şi să indic singura soluţie posibilă, având în vedere că nu putem aştepta nimic bun de la actualii politicieni şi responsabili ai lumii, cunoscuţi sau necunoscuţi. Zeci de milioane de oameni sunt demoralizaţi şi destabilizaţi, nu însă din cauza cărţilor şi articolelor mele, care nu au avut decât un număr infim de cititori. Oamenii sunt demoralizaţi ca urmare a propriilor lor constatări şi gânduri, ca urmare a prăbuşirii oricărei urme de

încredere în politicienii de azi, ca urmare a trădărilor şi trădătorilor contra cărora în zadar am atras atenţia.

28. Cum aţi devenit păgân? Eraţi deja păgân înainte de intrarea în *Schutzstaffeln*?

Orice om normal este păgân instinctiv, fără să o ştie. Copilul ce se opreşte din joacă, admirând o floare sau o insectă, îndeplineşte de un act religios păgân. Nici eu nu am făcut excepţie. Anii copilăriei, petrecuţi la ţară, au dezvoltat în mine sensibilitatea faţă de natură, mai ales faţă de luna de pe cer.

În cadrul perioadei mele marxiste şi libertare, m-am crezut ateu, deşi sensibilitatea faţă de natură nu m-a părăsit niciodată. Citindu-l pe Nietzsche, am devenit un păgân conştient. Pe de altă parte, deşi nu cunoşteam încă cuvântul ecologie, o asociam pe aceasta cu păgânismul meu, iar pentru civilizaţia tehnico-industrială aveam o aversiune instinctivă care nu m-a părăsit niciodată. La vârsta de 16-17 ani am început să înţeleg pericolul suprapopulării pământului, iar discuţiile mele cu un consilier municipal comunist, din Saint-Etienne, mi-au permis să constat că partidul acestora îl neglija complet pe Malthus. Faţă de această constatare a mea, comunistul respectiv mi-a răspuns că problema suprapopulării planetare nu se va pune decât într-o mie, poate două mii de ani. L-am atenţionat, asigurându-l că această problemă se va pune înainte de sfârşitul secolului.

Eram păgân convins când am intrat în *Schutzstaffeln*. Am rămas păgân, condamnând slăbiciunea acelor *Schutzstaffeln*, care s-au lăsat înmormântaţi cu funeralii creştine. Totdeauna am fost decepţionat de poziţia confuză a mişcării naţional-socialiste în general şi a organizaţiei *Schutzstaffeln* în special, faţă de această problemă, pe care conducerea superioară a neglijat-o – ceea ce putem înţelege, întrucât totul a durat numai doisprezece ani şi trei luni. După mine, ei ar fi trebuit să rupă definitiv cu creştinismul bisericesc, promovând ceea ce, în cărţile mele, numesc creştinismul elitist, eroic. Asta ar fi reprezentat o contrapondere faţă de Biserica spoveditoare a luteranilor. Pentru mine, fidelitatea înseamnă curajul criticii, care permite mersul mai departe.

29. Care sunt valorile şi sentimentele în numele cărora condamnaţi şi excludeţi total şi definitiv creştinismul?

Totdeauna am detestat creştinismul, din instinct. Costumaţia, năravurile, ignoranţa şi limbajul preoţilor mi-au fost odioase. În copilăria mea existau încă unele superstiţii, de origine păgână. De exemplu, se spunea că nu este bine să te intersectezi cu un popă sau cu o pisică neagră, ambii purtând ghinion, ca şi crucea, de altfel. Unii oameni schimbau trotuarul ori se întorceau din drum, fiind convinşi că simpla încrucişare cu un popă este de rău augur. Poruncile creştine m-au revoltat totdeauna şi le consider absurde. De exemplu, nu putem iubi un Dumnezeu pe care nu ni-l putem reprezenta. Iubim sau detestăm ceva prin afinitate sau repulsie instinctivă, restul fiind ipocrizie, actorie, minciună. Totdeauna am considerat că am tot dreptul să apreciez şi să iubesc ceea ce îmi place, să evit sau să detest ceea ce nu îmi place şi chiar să îi combat pe cei ce vor să mă oblige a iubi şi a detesta ceea ce vor ei, nu ceea ce vreau eu. De la bun început am resimţit un profund entuziasm pentru Nietzsche, întrucât m-am recunoscut pe mine însumi în scrierile lui. Multe dintre frazele şi ideile lui s-au gravat în memoria mea fără vreun efort. De exemplu, « Creştinismul va pieri pentru că este contrar firii noastre », sau « Oricât ar fi de clement judecătorul, ca frate al călăului, el nu poate fi iubit », sau « Fondatorul creştinismului n-a fost suficient de fin în ce priveşte cutare sau cutare punct, pentru că a fost prea jidan », etc. Înainte de Nietzsche suferisem influenţa lui Renan, Voltaire şi a altora, deşi lectura acestora nu am comparat-o niciodată cu aceea a lui *Zarathustra*, în care am descoperit propriul meu fel de a gândi, de a pune orice problemă. Astăzi pot spune că Nietzsche reprezintă pentru mine cam trei sferturi din întreaga mea personalitate, întreaga mea gândire şi întregul meu destin.

30. Ce oameni, ce autori v-au arătat drumul de urmat în viaţă?

Primul autor care m-a ajutat să înţeleg monstruozităţile, murdăriile, mizeriile şi infamiile lumii ce poartă masca bisericii şi a creştinismului, a fost La Fontaine, ale cărui fabule le-am

studiat la şcoală: *Lupul şi mielul*, *Greierele şi furnica*, *Corbul şi Vulpea*, *Stejarul şi trestia*, *Şobolanul retras din lume* şi altele. Apoi au venit Voltaire şi *Discursul asupra pluralităţii lumilor* (Fontenelle), care mi-a dat de gândit pe plan religios, ajutându-mă să înţeleg că religia şi creştinismul nu se confundă. Nu am fost foarte entuziasmat de Corneille şi Racine ci mai curând de Molière, am apreciat pe Ronsard şi du Bellay, am fost dezamăgit de naturismul lui Rousseau, pe care nu l-am judecat ca utopic ci pur şi simplu ca molău devirilizat, efiminat. Cu excepţia lui Vigny, romanticii nu m-au entuziasmat, în schimb am apreciat foarte mult pe parnasianul Leconte de Lisle.

Pe Marx l-am descoperit printr-o inspirată broşură, editată de comunişti. Întrucât cunoşteam pe viu condiţia proletară, adeziunea mea a fost totală şi imediată. Am apreciat Viaţa lui Isus, a lui Renan, dar influenţa lui Nietzsche a fost definitivă. Pe Gobineau l-am descoperit după război, iar pe Emerson şi Carlyle i-am considerat nietzscheeni pe jumătate. *Vrăjitoarea* lui Jules Michelet m-a învăţat multe, fortificând anti-creştinismul meu. Anarhiştii entuziasmaţi de Khrisnamurti m-au incitat să abordez hinduismul şi buddismul. În acest context am abordat *Evangheliile*, încercând să separ bobul de neghină -- Stewart Chamberlain încurajându-mă în acest sens, fără să mă convingă cu creştinismul lui. În Algeria am studiat *Coranul*. Cam acestea ar fi principalele lecturi şi influenţe.

31. Vă consideraţi om liber, anti-autoritar sau libertar, curent confundat vreme îndelungată cu extrema stângă, cu anarhismul. A libertar nu înseamnă a accepta singurul curent ce respinge total gândirea unică, adică extrema dreaptă?

Ar trebui să termină cu termenii înşelători de stânga şi de dreapta. Noua dreaptă, mai mult decât extrema dreaptă, respinge gândirea unică. Mulţi dintre aceştia se împacă foarte bine cu anarhiştii individualişti. Nu sunt singurul. Totuşi, printre teoreticienii Noii drepte unii admit raţiunea de Stat, care înseamnă renunţarea la libertate. Resping nu numai raţiunea de Stat, care justifică întemniţarea lui Rudolf Hess, a istoricilor şi

cercetătorilor şcolii Revizionismului istoric. Resping îndreptăţirea Statutlui de a dicta societăţii în materie de cultură, educaţie, instrucţie, accept dreptul cutumier şi resping pe cel scris.

32. Ce sfaturi puteţi da tinerilor de azi?

I-aş sfătui pe tineri să îşi fortifice corpul şi spiritul, să îşi îmbogăţească experienţa pe planul supravieţuirii în mijlocul naturii, al rezistenţei în faţa haosului, a foametei, a minciunilor şi abuzurilor Statului, a diverslor ONG-uri. I-aş sfătui să ajungă la o concepţie despre viaţă şi societate cât mai liberă de limitele temporale şi de religiile deşertice, regăsind amploarea viziunii religioase a strămoşilor noştri păgâni, prezentă încă la popoare precum Islandezii, Chinezii, Indienii, Japonezii. Sfatul cel mai important er fi însă acela de a trăi mai ales, de a îndrăzni să-şi fondeze familiile lor, de a avea copii, ceea ce implică dobândirea mijloacelor de a-şi câştiga viaţa în lumea de azi, lucru nu tocmai simplu. Prăbuşirea incontrolabilă a societăţii este iminentă la nivelul timpului istoric, nu la acela al vieţii unui om. Prăbuşirea civilizaţiei actuale poate să mai dureze cinci sau zece generaţii, în care timp trebuie să ne organizăm pentru a rezista.

De asemenea, i-aş sfătui pe tineri să verifice tot ce le spune şcoala, universitatea, presa, radioul, televiziunea, orice alte mijloace de informare. Sfatul meu este să nu creadă nimic, să verifice totul, inclusiv verificatorii şi propriile lor verificări. Aşa se dobândeşte experienţa şi flerul necesare înţelegerii rapide a problemelor noi şi neaşteptate. I-aş sfătui să fie atenţi la caracterul înşelător al cuvintelor, inclusiv în discuţiile aparent banale. Cel ce se forţează să asculte şi să-l înţeleagă pe interlocutorul său, trebuie să ştie că nimic nu este cu adevărat banal dar şi că nu trebuie să vorbească cu oricine. Adevărul, dreptatea, solidaritatea se văd şi fără fraze, curajul şi discreţia în acţiune la fel.

33. Motorul istoriei trebuie căutat mai curând în lupta de clasă, sau în cea de rasă?

Ambele există. Adesea, ele se combină. Proporţia Africanilor este mai mare printre proletari decât printre burghezi. Dimpotrivă, proporţia Jidanilor este mai importantă printre burghezi,

funcţionari, medici, cadre superioare, decât printre proletari. Supravieţuirea unei societăţi depinde de existenţa unei elite suficient de numeroase şi de ataşamentul sau legătura acesteia cu poporul. Acest aspect de pe urmă era foarte important în cadrul înţelepciunii politice *Schutzstaffeln*.

34. Se afirmă că tineretul are nevoie de un ghid politic, de modele de gândire (Nietzsche). Se vorbeşte însă şi de necesitatea ca fiecare să gândească prin el însuşi. Cum se împacă acestea două?

Adevăraţii maeştri sau ghizi nu ne impun dogme ce trebuie crezute. Ei ne sensibilizează, pentru a percepe mai repede, mai bine şi mai uşor anumite adevăruri. Buddha, de exemplu, a spus: « Renegaţi-mă! Renegaţi toţi maeştri! Rămâneţi voi înşivă, propria voastră lumină! ». Nietzsche-Zarathustra ne incită să ne regăsim pe noi înşine. Celor ce îl întreabă despre drumul de urmat, Zarathustra le spune: « Calea de urmat? Asta-i calea mea. Găsiţi-o pe a voastră. Nu există o cale. Fiecare îşi are calea lui ». Altfel spus, « *Pentru tine, un singur drum există pe lume. Numai pentru tine există acest drum. Afară de tine, nimeni nu-l poate străbate. Urmează conştient drumul vieţii tale, pe care alţii se trezesc orbeşte* ». Gândirea gata făcută nu este un defect al Europenilor, ci al celor slabi. Nu trebuie să avem încredere nelimitată în maeştri, nici în noi înşine, în propria noastră experienţă. Fiecare pas, fiecare mişcare solicită gândirea, cere verificarea, revizuirea, pentru că nu putem « intra de două ori în acelaşi râu » (Heraclit), iar « experienţa este ca o lampă agăţată la spate, ce nu luminează decât drumul deja parcurs » (Confucius). Putem câştiga din gândirea altora, fără să cădem în capcana acceptării automate a ideilor lor. Verificarea proprie, a fiecăruia, este suverană şi absolut necesară. Un om sănătos la minte revizuieşte totul, se revizuieşte inclusiv pe sine însuşi, când este cazul! De exemplu, cu toată admiraţia mea pentru Nietzsche, nu împărtăşesc părerea lui despre Bismarck, nici aversiunea lui finală contra lui Wagner, deşi regret recăderea acestuia în creştinism. Asta să fie libertatea?

34. Aţi fost înscris în vreun alt partid politic decât Federaţia anarhistă?

Nu, absolut niciunul, deşi, după război, am aflat că aş fi fost îmscris în PPF (Partidul Popular Francez) al lui Doriot. A fost vorba de un bluf politicianist din partea acestuia, care pretindea că are milioane de aderenţi în partidul său. Cei mai mulţi dintre pretinşii lui aderenţi erau în situaţia mea.

35. Aţi fost cumva francmason?

În primăvara lui 1969, am fost solicitat să intru în masonerie, după cum povestesc în *Marea sinucidere*. Am fost foarte sceptic. Amicii au insistat pe ideea că, iniţial, francmasoneria a fost a noastră, că ea trebuie recucerită din interior. La originea ei, masoneria, cum o arată numele ei, a fost organizaţia zidarilor, arhitecţilor, ucenicilor, calfelor şi mai ales a meşterilor constructori. Masoneria « operativă », cum i se spune încă, nu putea fi a Jidanilor, pentru că aceştia, dacă ar fi lucrat zidărie, n-ar fi avut timp să câştige bani. Jidănirea masoneriei s-a produs după desfiinţarea Templierilor, uciderea căpeteniilor şi persecuţia generală a acestora, identică întru totul cu persecuţia şcolii contemporane a istoricilor revizionişti. Jidănirea aceasta este un fel de tăiere cerebrală împrejur, o condiţionare ce îi face pe mulţi francmasoni să gândească nu jidoveşte ci cum vor Jidovii, ceea ce este cu totul altceva. Ea a început mai ales în secolele XVII şi XVIII, când Anderson a promulgat aşa numitele *Constituţii*, convingând meşterii zidari să renunţe la libertăţile şi privilegiile lor istorice. Nivelul de banalitate şi mizeria culturală pe care am găsit-o în masonerie m-au făcut să mă retrag, după cinci ani, nu înainte însă de a constata imposibilitatea însănătoşirii acestei confrerii, incapacitatea ei de revigorare, însănătoşire, ieşire din decadenţă şi nimicnicie. Marele Orient a dobândit o anumită putere prin absorbirea sinarhiilor în 1945, după executarea celor doi miniştri ai mareşalului Pétain, Pierre Pucheu şi Yves Bouthilliers.

Astăzi, Francmasoneria este în criză, ca şi diversele Biserici, fiind depăşită de super-masoneriile şi cluburile sofisticate, gen Bilderberg. I-am face un nemeritat serviciu dacă i-am atribui o putere pe care nu o are şi care scade din zi în zi. Pe de altă

parte, obedienţele franceze nu sunt recunoscute de aşa numita Masonerie universală, acaparată de Marea Lojă Engleză. După unii, GLNF ar face excepţie, dar efectivele ei sunt neînsemnate. Există şi câteva loji rebele sau sălbatice, cu rituri aproape uitate. Aceste loji nu sunt nici ostile, nici favorabile cuiva, fiind vorba de grupuri fără vreo influenţă, ce îşi fac plăcere unele altora.

36. Charles Maurras nu a fost păgân ci agnostic. Către sfârşitul vieţii, el « simţea că ceva se apropie ». Nu simțiți nimic în genul ăsta?

Este normal, poate chiar inevitabil, ca un ateu ce se apropie de moarte să aibă îndoieli. Ateii sunt fragili în faţa religiei ambianţei lor sociale, lucru pe care l-am constatat de zeci de ori la comuniști. Mai întâi vag deist, graţie lui Nietzsche am descoperit păgânismul, care s-a precizat şi consolidat de-a lungul întregii vieţi. La peste 80 de ani mă simt mai păgân ca niciodată şi foarte sigur pe ciclurile indispensabile vieţii şi morţii, mai exact de ceea ce numim moarte, care de fapt nu este decât o altă faţă a realităţii. Simt foarte bine adevărul celebrei fraze a Emiliei Bronte « ***It is room for the death*** » (Nu există loc pentru moarte). Simt caracterul pathologic al pretinselor religii revelate, pe care le consider vinovate pentru existenţa ateismului, a deculturalizării şi îndobitocirii moderne.

37. Folosiţi adesea expresia *tăiere cerebrală împrejur*. La ce vă referiţi? Ce înseamnă această *tăiere cerebrală împrejur* ?

Numeroşii ipocriţi şi diletanţi din zilele noastre, falşii creştini ce se duc la biserică din inerţie, fără credinţă, care de altfel este şi a fost imposibilă în două mii de ani de pseudo-creştinism, această faună heteroclită, în sutană preoţească sau haine de mireni, strâmbă nasul când aude de tăierea cerebrală împrejur. Înainte de a vă spune ce înţeleg prin aceasta, precizez că *Biblia*, pretinsul text sacru al celor trei monoteisme istorice, vorbeşte pe larg de tăierea împrejur a sexului bărbătesc, a penisului, dacă vreţi a pulii, ca să fie clar, căci de « pulă » vorbesc popoarele, nu de penis! De vreme ce de mii de ani se vorbeşte şi se practică

tăierea împrejur a pulii, începând cu a opta zi de viaţă, eventual la 13 ani sau ulterior, cum se practică, pe faţă, inclusiv în Statele Unite, Anglia sau alte ţări « civilizate », i-aş ruga pe cei ce strâmbă din nas şi afişează o falsă feciorelnicie, când aud de tăierea împrejur, să îşi vadă lungul nasului şi să o lase mai moale cu ipocrizia. În primul rând, nu expresia « tăierea împrejur a pulii » sau « tăierea împrejur a creierului » trebuie să ne dea de gândit, ci ceea ce se petrece, ceea ce are loc efectiv, în unele temple sau aşezăminte « sacre », în anumite momente, cu noii născuţi, care nu pot fi întrebaţi şi nu se pot apăra, ori cu adolescenţi de 13 ani sau mai mari, chiar adulţi, inclusiv bătrâni. Aceste lucruri se petrec nu de azi sau de ieri ci de peste cincisprezece secole în cazul Musulmanilor, de douăzeci de secole în cazul Creştinilor sau cel puţin a unora dintre aceştia, de peste treizeci poate chiar peste patruzeci de secole, în cazul Iudeilor şi al iudaismului, nu foarte sigur în cazul Israelului (de altădată) şi a israelismului dispărut în secolul şapte înaintea erei noastre, prin cucerirea asiriană din anul 620.

Creştini sau necreştini, oameni culţi sau ignoranţi, invit domnii ipocriţi să vadă mai întâi « bârna » din proprii lor ochi; apoi, putem vorbi şi de « paiul » din ochii celor ce folosesc expresiile « tăiere împrejur a penisului », « exciziunea şi/sau infibularea buzelor sexului feminin », « tăierea cerebrală împrejur », « prezervativ cerebral » şi altele. Tăierea împrejur a penisului se practică inclusiv în ţara noastră, iar acest fapt ne obligă să ţinem cont de el. Cei ce preferă să bage capul în nisip, de exemplu preoţii creştini, politrucii din şcoli şi universităţi, medicii nu foarte copţi, filosofii, ziariştii să fie sănătoşi! A băga capul în nisip nu înseamnă a şterge realitatea unui fapt. Consecinţele tăierii împrejur a penisului, diversele intervenţii mutilante pe sexul feminin nu sunt numai de ordin medical ci şi de ordin social, familial, juridic, putând influenţa destinul sau « mântuirea » personală, dar şi descendenţa noastră înşine, pe această lume, copiii şi nepoţii noştri, poporul căruia îi aparţinem, civilizaţia în mijlocul căreia ne-am născut, cu care ne putem simţii solidari sau nu! Nu putem intra în detaliile acestor chestiuni. Există cărţi şi lucrări importante pe aceste probleme, pe unele le-am văzut

în propria voastră librărie, pe altele vi le-am semnalat în urmă cu câţiva ani. Pentru a închide acest aspect al discuţiei, repet şi subliniez: bărbătească sau femeiască, tăierea împrejur a sexului omenesc este mai mult decât o sălbăticie provenită de la triburile sălbatice din deşertul palestino-arabo-saharian, sau din Africa centrală. Tăierea împrejur a sexului este mai mult decât o umilire socială şi o mutilare pe viaţă. În primul şi în primul rând, ea este o **deturnare a omului, deturnarea speciei omeneşti, crearea unei fiinţe artificiale, împingerea omenirii către inteligenţa binară, artificială!** Altfel spus, tăierea avraamică împrejur conduce la o fiinţă umană teratologică, monstruoasă. Numeroşi înţelepţi iudeo-jidani, israeliţi şi probabil evrei, acum peste patru mii de ani, şi de atunci fără încetare, au vorbit despre această monstruozitate şi au condamnat-o, ea fiind cauza principală pentru care federaţia celor zece triburi în frunte cu Israel şi federaţia celor două triburi, Iuda şi Benjamin, nu au putut forma niciodată un Stat unitar, nici măcar pe vremea regilor David şi Solomon, cum se crede. Punct.

Să trecem la expresia « tăiere cerebrală împrejur ». Ea este înrudită cu formula deja încetăţenită de « spălare cerebrală », *brain-washing*, cum spun jandarmii lumii, existentă astăzi în mai toate limbile vii. Spălarea cerebrală mai înseamnă şi bombardarea creierului cu informaţii false sau inutile, ea presupune aşa numita *tabula rasa*, adică ştergerea nu numai a memoriei, ce se practică inclusiv pe un « disc dur » artificial, ci şi a structurii acesteia, a structurii întregii personalităţi, în cazul omului. Practic, cu toată spălarea sau bombardarea, *tabula rasa* nu este posibilă, spălarea creierelor fiind mai curând o imagine ce sugerează ceva mai mult sau mai puţin real, fără să fie efectiv posibilă. Putem ucide omul, îl putem înnebuni sau înlănţui într-o cămaşă de forţă, dar nu îi putem spăla cu adevărat memoria.

Totuşi, s-a constatat că « un fel de spălare a creierelor » este posibilă, nu neapărat prin violenţă, cazul « reeducării » penitenciare de la Piteşti, din Gulagul sovietic, chinezesc sau occidentalo-american (mai discret, dar mai eficient), ci prin « vorbă dulce », eventual îndoită cu violenţă, cazul iniţierii iezuite (*Exerciţiile* lui Ignaţiu de Loyola), al psiho-pedagogilor din şcoala

Macarenco, al violului mulţimii şi popoarelor, de care vorbeşte Serghei Şakhotin[34], al practicii de zi cu zi din presa şi televiziunea secolului XX, mult agravată după dezlănţuirea terorismului de Stat American, la 11 septembrie 2001. Evident, acest « un fel de spălare a creierelor » poate fi numit şi « altfel », mai precis, ba chiar foarte precis. Acest « altfel », adică denumirea mai precisă a spălării cerebrale din zilele noastre este tăierea cerebrală împrejur, ce pare să intrige mulţi oameni insuficient de maturi, ea îngrijorează pe cei ce o practică, sau care beneficiază de ea. În fond, pentru a relua firul gândirii lui Şakhotin, elev al lui Pavlov şi admirator al lui H. G. Wels este vorba de ceea ce a făcut omul cu câinele, pe care l-a dresat astfel încât să îşi lingă lanţul, să latre când şi cum vrem noi, şi chiar să aprindă beculeţul roşu, sovietic! Ce am făcut noi cu câinii şi cu alte animale, fac « educatorii » noştri cu noi înşine, cu întreaga omenire, dresată să-şi lingă lanţurile Vechiului şi Noului Testament, să accepte nu neapărat minciunile şi poveştile avraamice ci modul de gândire semito-deşerto-iudaic, care nu este al nostru, nu este compatibil cu structura noastră spirituală, nici cu cea fiziologico-materială, din care cauză cei două mii de ani iudeo-creştini au fost o perioadă de continuă deculturare şi decadenţă, ajungându-se astăzi la stadiul final, probabil, de degenerare, din care cauză popoarele albe au toate şansele să dispară în următoarele şapte-opt sau zece generaţii, nu mai mult de 200 sau 250 de ani.

38. Religia de mâine. Trebuie oare să revenim loa riturile păgâne, despre care nu ştim mare lucru, sau să reinventăm o nouă religie?

Nu cred în restituiri, răscumpărări sau reînnoiri. Cuceririle de vârf ale ştiinţelor şi cunoaşterii în general permit apropierea de o nouă spiritualitate, fără de care orice religie actuală sau antică

34. Vezi lucrările aceluiaş autor 1). *Le Viol de Foules par la propagande politique*, (Violul mulţimilor prin propaganda politică), Gallimard, 1939, 1952. 2). *Le viol physique des masses – obstacle à une vraie démocratie* (Violul fizic al maselor, obstacol în calea adevăratei democraţii), SAL, Paris 1946 ; 3). *Trei săgeţi contra svasticii* (*Dreipfel gegen Hakenkreutz*), Copenhaga 1933; 4). *The Rape of the masses. The Psychology of totalitarian political propaganda*, Londra 1940.

este maimuţăreală, duplicitate, teatru. Solstiţiile reprezintă ceva foarte interesant, din acest punct de vedere, cu condiţia unei minime înţelegeri a mecanicii cereşti. Religia nu se inventează. Deşi nu poate să apară decât pe baza unor emoţii colective, ea nu exclude, dimpotrivă presupune ştiinţa, cunoaşterea cinstită a materiei, a universului, a vieţii.

În consecinţă, religia viitorului, cel puţin pentru popoarele de rasă albă, nu se poate baza pe Vechiul sau Noul Testament, scrieri heteroclite, eterogene, bizare, care în ciuda elementelor de adevăr sunt invariabil altoite pe minciună, viciu, hoţie şi crimă ce conduc la o morală incompatibilă cu structura noastră spirituală, solară.

Cunoaşte-te pe tine însuţi este o cerinţă, o nevoie, o poruncă mai valabilă decât oricând. Ştiinţa contemporană minte. Medicina minte. Medicii îşi fură singuri căciula. Medicina actuală nu cunoaşte şi nu vrea să cunoască nici măcar funcţionarea materială a omului, a diverselor rase omeneşti. Întreaga ştiinţă, medicina în special (construită pe biologie, anatomie, fiziologie) a devenit dogmatică, idolatră; în medicină, rolul dumnezeului suprem din monoteismele lunaro-deşertice l-a luat sistemul nervos. Acest lucru este fals din punct de vedere ştiinţific, în sensul că sistemul nervos nu comandă ci este comandat, el este doar un instrument. Al cui, asta e altă problemă, nu fără legătură cu aparent banala tăiere împrejur a penisului, intervenţie chirurgicală şi de magie neagră, ce are loc între ziua a 8-a şi a 30-a a noului născut, intervenţie al cărei rezultat este deturnarea omului. Bineînţeles, ea este şi o mutilare, aspect pe care îl poate înţelege oricine. Ea este mai ales o deturnare endocrină a omului, a temperamentului şi caracterului acestuia, a criteriilor lui viitoare de adevăr, bine, frumos, onoare, fidelitate, demnitate, libertate. Astăzi, aceste lucruri se învaţă nu la şcoală, la universitate, acestea fiind, în marea lor majoritate, instrumente de îndobitocire a popoarelor, alături de diversele idolatrii, biserici, de presă, televiziune, etc.

Filosofia predată în cursul superior al liceului şi apoi în universităţi este un fel bâlbâială idolatră, ce ocupă tineretul vreme de ani şi ani, pentru a-l învăţa în principal erorile

trecutului. Profesorii de filozofie habar n-au de opera Elenei Blavatsky, a lui Rudolf Steiner şi a altor gânditori din şcolile respective. Opera acestora a schimbat complet datele problemei religioase, care nu se mai pune ca pe vremea poveştilor de pe Golgota, a cuvântărilor securisto-poliţaiului Saul din Tars, devenit apostol-şef al creştinătăţii, a lui Mahomed, autorul Coranului, sau a sfântului Toma d'Aquino.

Tehnica de azi a încetat de a fi un simplu instrument în mâna omului. Maşina se revoltă contra noastră, aşa cum, potrivit mitologiilor, noi înşine ne-am revoltat contra zeilor ce ne-au creat. Celălalt tărâm, din poveste, se amestecă în viaţa tărâmului nostru, spiritele morţilor sunt printre noi, noi înşine, când dormim, de exemplu, suntem sau putem fi printre ele. În curând vom înțelege că morţii nu sunt morţi, că spiritele lor, cel puțin ale unora dintre ei, pot interveni în viaţa noastră actuală. Maşinile, instrumentele pe care le creem pot fi « bune » dar pot fi şi « rele », « însufleţite » de spirite bune sau rele, există superstiţii pozitive dar şi negative, se vorbeşte de o tehnologie morală, care nu va putea fi pusă în funcţiune de cei « imorali ».

Toate acestea, repet, au schimbat complet datele problemei, astfel încât chestiunea religiei nu se poate reduce la sula lui Avraam, la penisul « marelui profet » al celor trei monoteisme: iudaismul, creştinismul, mahomedanismul. Dacă există vreo ruşine, aceasta constă mai ales în faptul că, de două mii de ani, popoarele Europei au s-au plecat în faţa penisului lui Avraam!

Religia viitorului nu poate avea nimic comun cu erorile, cruzimile, teroarea, sălbăticia, rugurile şi scârboşeniile trecutului religios pornit din preasfânta sulă a profetului Avraam. Totuşi, erorile trecutului nu pot fi şterse din istorie, ele şi-au făcut efectul lor şi probabil vor antrena prăbuşirea catastrofală a civilizaţiei actuale. Deşi unele dintre elementele ei sunt deja prezente, religia viitorului nu poate să apară înaintea acestei prăbuşiri sau, eventual, după, ori în contextul posibilei noastre regenerări, oricât ar fi acesta de improbabilă.

Viitorul ne-o va arăta. Acest viitor există, deşi el nu este al nostru, ci al vieţii. Noi înşine nu suntem ai noştri ci ai vieţii veşnice, ai spiritului universal. Materia cadavrelor noastre, pe

care le abandonăm la aşa numita moarte, materia neînsufleţită intră şi ea în continuumul cosmic materie-spirit.

Religia viitorului se va baza pe ***Ştiinţa spiritului***, dezvoltată, în zilele noastre, de savantul, filosoful, clarvăzătorul, antroposoful Rudolf Steiner şi discipolii acestuia.